

MEGAN GOLDIN

BİTMEYEN
GECE

epsilon®

Bitmeyen Gece, yaklaşık 25 yıl arayla aynı kasabada meydana gelen iki tecavüz vakasının hikâyesi. Faillerden biri yargılanıyor, diğeri polis soruşturması bile almadı. Mağdurlardan biri yaşıyor ancak hayatı asla eskisi gibi olamayacak, diğeri ise olay günü hayatını kaybetti.

Tartışmalı davaları konu alan gerçek bir suç podcastinin sunucusu Rachel Krall, *Bitmeyen Gece*'de bir tecavüz davasını takip etmeye gittiği Neapolis'te, kendini küçük kasabanın karanlık geçmişine ve orada yıllar önce işlendiği iddia edilen ancak hiçbir görgü tanığının olmadığı acımasız bir cinayete doğru çekilmiş bulur. Artık hikâyede iki trajik olay, bir dava ve çok sayıda parçalanmış hayat vardır.

Yoğun bir olay örgüsü ve akıcı anlatımıyla *Bitmeyen Gece*, keyifli bir okuma deneyiminin yanı sıra cinsel şiddet, tecavüz ve tecavüz kültürü konularını cesurca ve derinlemesine inceleyerek okuyucunun odağını sorunun toplumsal boyutuna çekmeyi başarıyor. Cinsel şiddet mağduru kadınların yaşadığı travma ve toplumsal baskılara karşı modern toplum anlayışına eleştirilerinin dozunu giderek artırıyor ve kültürel yozlaşmanın yıkıcı sorunlarını ortaya koyuyor.

Adalet, toplumsal şiddet, güç ilişkileri gibi sosyal sorunları da merkezin etrafına yerleştiren *Bitmeyen Gece*, travma ve cinsel şiddet karşısında kadınların sessizliğinin hassas ve güçlü bir incelemesidir.

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
Muafır.

BİTMEYEN GECE

Bitmeyen Gece

Orijinal Adı: *The Night Swim*

Megan Goldin

Çeviri: Şebnem Tansu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Şener Demir

Düzeltili: Zeynep Sarıfakıoğlu

Kapak ve Sayfa Tasarım: Çağla Yön

1. Baskı: Ocak 2023

ISBN: 978-625-414-302-1

© Megan Goldin, 2020

Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / istanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

BİTMEYEN GECE

MEGAN GOLDIN

Çeviri
Şebnem Tansu

εpsilon'

Bernard ve Suzanne için...

Hannah

Annemi öldüren, Jenny'nin ölümüydü. Onu, on iki kalibrelik bir tüfekle göğsünden vurulmuş gibi öldürdü. Doktor nedeninin kanser olduğunu söyledi. Oysa ben polis memuru kapımızı çaldığı anda yaşama isteğinin tükendiğini gördüm.

“Jenny, değil mi?” diye sordu annem solmuş sabahlığının yakasını tutarak.

“Hanımefendi, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden lafı dolandırmayacağım.” Polis memuru, az önce park ettiği arabanın siren ışıkları evimizi kırmızı mavi renklere boyarken devriye arabasında beklememi söylemek için kullandığı aynı alçak ve melankolik ses tonuyla konuştu.

Memurun talimatına rağmen arka koltuktan inip gecenin geç vakti uyanmış olmanın sersemliğiyle ön verandanın ışığını açtım ve dışarı çıkan annemin yanına koştum. Polis söylemesi gerekeni söylerken ben annemin incemiş beline sarıldım. Her kelimeyle vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

Sözünü bitirdiğinde polisin kızıla çalan sarı sakalla kaplı çenesi kasılmış, parlak gözleri sulanmıştı. Genç bir polisti.

Trajedilerle nasıl başa çıkacağı konusundaki tecrübesizliği gözle görülebiliyordu. Parmak eklemlerini gözlerinin kenarına sürüp güçlkle yutkundu.

Söyleyecek başka bir şey kalmayınca, “Kaybınız için üzgünüm hanımefendi,” dedi kekeleyerek. Bu sözlerin kesinliği sonraki yıllarda yankılanacaktı.

Ama o an, basmakalıp sözler havada asılı dururken nasıl karşılık verilmesi gerektiğini düşünerek ne yapacağımızı bilmeden verandada öylece durup birbirimize baktık.

Sıska, küçük kollarımı beline doladığım annem bilinçsizce yalpalayarak eve girdi. Acıya boğulmuştu. Onunla birlikte yürüdüm. Kollarımı ona kenetlemiştim. Yüzümü çukurlaşmış midesine bastırmıştım. Onu bırakamazdım. Onu ayakta tutanın ben olduğuma emindim.

Kanepenin yumrulu minderine çöktü. Yüzünü ellerinin arasına aldı, sessizce hıçkırırken omuzları sarsılıyordu.

Topallayarak mutfağa gidip bir bardak limonata doldurdum. Aklıma başka bir şey gelmemişti. Ailemiz için limonata, hayatın sıkıntılarını gideren yara bandı gibiydi. Annem bardağı dudaklarına yaklaştırırken takırdayan dişleri cama çarptı. Bir yudum aldıktan sonra bardağı kanepenin yıpranmış kolçağına koydu ve kollarını kendine doladı.

Bardağı düşmeden aldım ve mutfağa doğru sendeleyerek yürüdüm. Yarı yolda polisin hâlâ kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Yere bakıyordu. Bakışlarını izledim. Küçük ayaklarının şeklindeki kan izleri muşamba zemine bulaşmıştı.

Bana endişeyle baktı. Jenny’yi öğrendiği zaman annemin yanında olabilmek için beni önce eve götürmesini istediğimde söz verdiğim gibi, hastaneye gitme vaktim gelmişti. Bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdim. O gece annemi yalnız bırakamazdım; ayaklarımdaki kesikleri tedavi ettirmek için bile olsa. Karşı çıkmak üzereyken devriye ara-

başının telsizinden hışırtılı bir mesaj duyuldu. Benimle göz göze gelebilmek için çömeldi ve yaralı ayaklarımı tedavi edebilmesi için en kısa zamanda eve bir hemşire göndereceğini söyledi. Sineklikli kapının arkasından hızla uzaklaşmasını izledim. Siren sesi araba karanlıkta gözden kaybolduktan sonra bile yankılanmaya devam etti.

Hemşire ertesi sabah geldi. Üstünde hastane önlüğü vardı ve elinde büyük bir sağlık çantası taşıyordu. Gecikme için özür diledi, önceki gece acil servisin çok yoğun olduğunu ve kimsenin benimle ilgilenmek için çıkma fırsatı bulamadığını söyledi. Siyah iple dikiş atıp ayaklarımı kalın bandajla sardı. Gitmeden önce beni yürümemem konusunda uyardı, yoksa dikişlerim patlayabilirdi. Haklıydı. Patladılar.

Jenny öldüğünde daha on altısındaydı. Bense beş hafta sonra on yaşında olacaktım. Hayatımın bir daha eskisi gibi olmayacağını bilecek kadar büyük, nedenini anlayamayacak kadar küçüktüm.

Polis memurları akbabalar gibi üstüne üşüşüp beni kenara çekene kadar Jenny'nin soğuk bedenini kollarımda tuttuğumu anneme hiç söylemedim. O geceyle ilgili tek kelime konuşmadım. Konuşsaydım bile beni duyacağından şüpheliydim. Aklı başka yerdeydi.

Ablamı özel bir törenle gömdük. Annem, ben, bir rahip ve öğlen molasında olduklarından üzerlerinde market üniformalarıyla gelen annemin birkaç eski iş arkadaşı vardı. En azından benim hatırladıklarım bunlardı. Belki başkaları da gelmişti. Hatırlayamıyorum. Çok küçüktüm.

Cenazeye dair net olarak hatırladığım tek şey Jenny'nin sade tabutunun yeni kazılmış mezarın yanındaki çimlerin üzerinde durduğuydu. El örgüsü kazağımı çıkarıp cilalı tabutun üstüne yaydım. "Jenny'nin ihtiyacı olacak," dedim anneme. "Toprağın altı soğuk olur."

İkimiz de Jenny'nin soğuktan ne kadar nefret ettiğini biliyorduk. Sert esen rüzgârın evimizin yamalı duvarlarındaki boşluklardan içeri girdiği kış günlerinde Jenny anneme yazın hiç bitmediği bir yere taşınmamız için yalvarırdı.

Jenny'nin cenazesinden birkaç gün sonra polis departmanından soğuk suratlı bir adam kırışık gabardin takımıyla eve geldi. Ceket cebinden bir not defteri çıkardı ve Jenny'nin öldüğü gece neler olduğunu bilip bilmediğimi sordu.

Gözlerimi yere indirip ayaklarıma sarılan kirli bandajlardan çıkan iplikleri inceledim. Baştan savma sorduğu sorulara cevap alamayınca not defterini ceketinin cebine sokup arabasına doğru giderken rahatlamış olduğunu hissettim.

Uzaklaşmasını izlerken inatçı sessizliğim yüzünden kendimden nefret ettim. Bazen pişmanlık içimi sıkıştırdığında kendime bunun benim hatam olmadığını hatırlatıyorum. O doğru soruları sormadı ve ben anlayamayacak kadar küçük olduğum şeyleri nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Bu yıl bir dönüm noktası. Jenny'nin ölümünün üzerinden yirmi beş yıl geçti. Çeyrek asır ama hiçbir şey değişmedi. Ölümü hâlâ ilk günkü kadar taze. Tek fark artık daha fazla sessiz kalmayacağım.

Rachel

Rachel Krall gümüş renkli arabasını Atlantik Okyanusu'na giden otoyolda sürerken gökyüzünün son derece mükemmel mavisini tek bir beyaz bulut çizgisi gölgeliyordu. Tam karşısında, ufukta ince mavi bir çizgi vardı. Rachel araba ilerledikçe genişleyen çizginin deniz olduğundan emindi.

Otoyolun sağ şeridinde hızla ilerlerken huzursuzca yanındaki yolcu koltuğunda duran mektubun rüzgârdan çırpınan sayfalarına baktı. Mektup canını çok sıkıyordu. Onu rahatsız eden, içeriğinden çok sabahın erken saatlerinde, tuhaf ve neredeyse ürkütücü bir şekilde teslim edilmesi idi.

Yolda geçen saatlerin ardından bütün gün açık olan bir lokantada mola vermiş, bir fincan kahveyle birlikte sipariş ettiği kekler, üzeri az dondurulmuş yaban mersini ve iki kaşık vanilyalı dondurmaya kaplı olarak gelmişti. Tabağı kenara itmiş, acı olmasına rağmen kahveyi içmişti. İhtiyacı olan lezzetli bir kahve değil, kafeindi. Ayrılmadan önce yolun son kısmında enerjisi düşerse diye oldukça koyu buzlu kahve ve bir de çörek almıştı.

Rachel, paketinin hazırlanmasını beklerken yorgun yeşil gözlerini nemlendirmek için damla damlatmış, omuz

hizasındaki kumral saçlarını yüzünün önüne gelmesin diye toplamaya çalışmıştı. Rachel saçını topuz yapmaya uğraşırken garson beyaz bir kesekâğıdı içinde siparişlerini getirmiş ve hesabı alabilmek için elini öfkeyle sallayan kamyon şoförüne doğru koşmuştu.

Müşterilerin yavaş servis yüzünden zavallı kadını sıkıştırma biçimine üzülen Rachel, garsona gereğinden fazla bahşiş bırakmıştı. Bu onun suçu değil, diye düşünmüştü. Üniversite yıllarında kendisi de garsonluk yapmıştı ve beklenmedik bir yoğunluk ânında servise çıkan tek garson olmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Karnı tok, midesinde hafif bir bulantıyla lokantanın sallanan kapılarını iterek açmıştı. Dışarısı çok parlaktı, arabasına doğru yürürken gözlerini güneşten korumak zorunda kalmıştı. Daha arabaya varmadan ön cam sileceğinin altına bir şey sıkıştırıldığını görmüştü. Reklam broşürü olduğunu varsayarak sileceğin altından aldığı kâğıdı okumadan buruşturup atmak üzereyken üstünde düzgünce ve kalın harflerle adının yazılı olduğunu fark etmişti: *Rachel Krall (Suçlu mu Suçsuz mu?* podcastinden).

Rachel her hafta binlerce e-posta ve sosyal medya mesajı alıyordu. Çoğu etkileyici ve dostaneydi. Mektup yollayan hayranları da vardı ama bazen onu korkutan birileri de çıkıyordu. Bu mektubun hangi kategoriye girdiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama bir yabancının onu tanıyıp ona yazılmış bir mektubu arabasına bırakmasından fazlasıyla rahatsız olmuştu.

Etrafına bakındı, mektubu bırakan kişi hâlâ orada olabildi. Belki de tepkisini görmek için bekliyordu. Sigara içip arkadaşlarıyla sohbet eden birkaç kamyon sürücüsü gördü. Diğerleri kamyondaki yüklerini kontrol ediyordu. Araba kapıları açılıp kapanıyor, motorlar çalışıyordu. Birileri gider-

ken başkaları geliyordu. Kimse onunla ilgilenmiyor olsa da Rachel, ürkütücü bir biçimde izlendiğini hissediyordu.

Rachel, nadiren kendini savunmasız hissederdi. Yıllar içinde pek çok zor durumda kalmıştı. Daha bir ay önce, öğleden sonrasının büyük kısmını yüksek güvenlikli bir hapisane hücresinde, kelepçesiz bir seri katille konuşarak geçirmişti; bu sırada keskin nişancılar tutuklunun görüşme sırasında ona saldırması ihtimaliyle tavandaki bir delikten otomatik tüfeklerini adama doğrultmuştu. Rachel tüm bu süre boyunca terlememişti bile. Bu yüzden de arabasına bırakılan bir mektubu bir katille yüz yüze görüşmeden daha rahatsız edici bulmasının komik olduğunu düşünmüştü.

Rachel içten içe onu asıl huzursuz eden şeyin ne olduğunu biliyordu. Tanınmıştı. Halkın arasındayken, bir yabancı tarafından. Bu daha önce hiç olmamıştı. Rachel, podcast yayınının ilk sezonu kültürel bir sansasyon yaratıp taklit podcast dalgasına ve gerçek suçla ilgili ulusal bir takıntıya yol açan ani bir ün kazanmış ve bunun ardından kimliğini korumak için çok çalışmıştı.

İlk sezonda, bir lise öğretmenin ikinci balayılarında karısını öldürmekten haksız yere hüküm giydiğini gösteren yeni kanıtlar bulmuştu. İkinci sezonda, iki çocuklu bekâr bir annenin kendi kuaför salonunda ölümüne dövüldüğü, daha önce çözülememiş bir davayı çözmesiyle daha büyük bir başarı elde etmişti. Sezon sona erdiğinde Rachel Krall, herkesin bildiği bir isim olmuştu.

Ani şöhretine rağmen ya da belki de sırf bu yüzden kasıtlı olarak dikkat çekmemeye çalışmıştı. Rachel'in adı ve yayındaki sesi ânında tanınabilirdi ancak insanların onun nasıl görüldüğüne dair bir fikri yoktu. Spor salonuna gittiğinde ya da en sevdiği kafede kahve içtiğinde veya mahallenin süpermarketinde alışveriş arabasını iterken görüldüğünde kimse onun kim olduğunu bilmiyordu.

Rachel'ın lisansüstü eğitimi sırasında yaptığı kısa süreli evliliğinde, eski kocasının çektiği bir dizi siyah beyaz fotoğraf dışında yayımlanan fotoğrafı yoktu. Artık o fotoğraflardaki hâline pek benzemiyordu ve bunun nedeni belki kameranın açısı, belki fotoğrafların siyah beyaz olması, belki de otuzlarına girmesiyle yüz hatlarının daha belirginleşmesiydi.

Podcast büyük yankı yaratmadan önceki günlerde bir dergi, podcastin o zamanki tutkulu takipçileriyle ilgili bir makaleyle birlikte yayımlamak için Rachel'ın fotoğrafını istemişti. Eski fotoğrafları kullanmak yapımcısı Pete'in fikriydi. Gerçek suçla ilgili haber yapmanın aptalları, dengesizleri ve hatta ara sıra psikopatları mıknatıs gibi çektiğini söylemişti. Kimliğinin bilinmemesinin Rachel için en iyi koruma olduğu konusunda anlaşmışlardı. Rachel o zamandan beri bu durumu takıntı hâline getirmiş, topluluk önünde konuşma yapılan etkinlikler ve TV şovlarından özellikle uzak durmuştu.

Tam da bu yüzden rastgele bir yabancıнын otoyol üzerinde tesadüfen durduğu bir mola yerinde onu kişisel bir not bırakacak kadar iyi tanımasından rahatsız olmuştu. Bir kez daha omzunun üstünden arkasına baktıktan sonra zarfı açıp mektubu okudu:

Sevgili Rachel,

Umarım ilk adınla hitap etmemin sakıncası yoktur.

Seni çok iyi tanıyor gibi hissediyorum.

Mektupta cüret edilen samimiyet, irkilmesine neden oldu. En son bu tarz samimi tonda yazılmış bir mektup gönderen hayranı, kaldığı üst düzey güvenli hapis haneye onu eş ziyareti yapması için davet eden cinsel bir sadistti.

Rachel arabasının sürücü koltuğuna oturup spiral bir defterden koparılmış kâğıda yazılan mektubu okumaya devam etti.

Büyük bir hayranınım Rachel. Bütün podcastlerini dinledim. Bana yardım edebilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyorum. Ablam Jenny uzun zaman önce öldürüldü. Daha on altı yaşındaydı. Senden yardım istemek için ikinci kez yazıyorum. Yine hayır dersen ne yaparım bilmiyorum.

Rachel son sayfaya baktı. Mektup *Hannah* olarak imzalanmıştı. Daha önce Hannah'nın mektubunu okuduğunu hatırlamıyordu ama bunun önemi yoktu. Mektup gönderildiyse Pete ya da stajyerin eline geçmiş olabilirdi, podcast e-posta adresine gönderilen mesaj akışını denetlemek onların işiydi. Pete nadiren Rachel'a kişisel olarak gözden geçirmesi için mektup gönderirdi.

Podcastin ilk günlerinde Rachel, sevdiklerinin cinayet soruşturmasında ilerleme olmadığı için hayal kırıklığına uğrayan aileler ve arkadaşlardan ya da suçsuz olduğunu iddia edip isimlerini temize çıkarmaları için yalvaran tutuklulardan gelen mektupları bizzat okuyordu. Genellikle ön araştırma yaptıktan sonra her mektuba kişisel olarak cevap vermeye özen gösteriyor ve sıklıkla yardımcı olabilecek kâr amacı gütmeyen kuruluşlara yönlendirmeye çalışıyordu.

Ancak talepler katlanarak arttıkça yardım için yalvaran çaresiz insanların duygusal yükü Rachel'ı bunaltmaya başlamıştı. Adalet sistemi tarafından yarı yolda bırakılan kişilerin son umudu olmuştu. Rachel bunların sayılarının azımsanmayacak kadar çok olduğunu ve hepsinin aynı şeyi istediğini bizzat öğrenmişti. Podcastin sonraki sezonunda kendi davalarını almasını ya da en azından yanlışları düzetmek için kayda değer araştırma becerilerini kullanmasını istiyorlardı.

Rachel çaresiz, perişan olmuş insanlara çoğu zaman boş teselli sözleriyle cevap vermekten başka bir şey yapamamaktan

nefret ediyordu. Bu yük o kadar ağır gelmeye başlamıştı ki Rachel neredeyse podcasti bırakacaktı. Sonunda Rachel'ı korumak için mesajları okuma görevini Pete üstlendi, böylece podcast hikâyelerini araştırıp raporlaması için ona zaman kazandırmış olacaktı.

Arabanın ön camına bırakılan mektup Pete'in oluşturduğu güvenlik duvarını aşan ilk mektuptu. Direksiyonun arkasında okumaya devam ederken kapıların kilitli olduğundan emin olmak için iki kez kontrol edecek kadar endişelenmesine rağmen mektup ilgisini çekmişti.

Annemi öldüren Jenny'nin ölümüydü (diye devam ediyordu mektup). Onu, on iki kalibrelik bir tüfekle göğsünden vurulmuş gibi öldürdü.

Sıcak bir yaz gününde sabahın ilerleyen saatleri olmasına ve arabanın içinin fırın gibi ısınmış olmasına rağmen Rachel içinin titrediğini hissetti.

Hayatımı bu anılardan kaçarak geçirdim. Kendime acı çektirdim. Ve diğerlerine de. Ama Neapolis'teki duruşma beni geçmişimle yüzleşmeye zorladı. Sana da bu yüzden yazıyorum Rachel; Jenny'nin katili orada olacak, o kasabada. Belki mahkeme salonunda. Artık adaletin yerini bulmasının zamanı geldi. Bunun için bana yardım edebilecek tek kişi sensin.

Bir minibüs kapısının metalik sesi Rachel'ı ürküttü. Kâğıtları yolcu koltuğuna atıp arabayı geri vitese alarak aceleyle park alanından çıktı.

Kendini mektuba ve iletilme biçiminin gizemine o kadar kaptırmıştı ki metal bariyerlerin bulanık görüntüsünü görme kadar otobana çıktığını ve çok hızlı gittiğini fark etmedi.

On milden fazla yol almıştı ama hiç hatırlamıyordu. Yavaşlayıp Pete’i aradı.

Telefon açılmadı. Otomatik tekrar aramaya bastı ama dördüncü denemeden sonra vazgeçti. Ufukta genişleyen mavi okyanus şeridi uzun, düz otobanın sonunun geldiğini gösteriyordu. Varış noktasına ulaşmak üzereydi.

Dikiz aynasına bakınca arkasında gümüş renkli bir sedan gördü. Plakası tanıdık gibiydi. Rachel aynı arabayı daha önce yol üstünde gördüğüne yemin edebilirdi. Şerit değiştirdi, sedan da şerit değiştirip arkasına geçti. Rachel hızını artırdı, sedan hızlandı. Frene basınca sedan da frene bastı. Rachel, Pete’i yine aradı. Telefon hâlâ açılmıyordu.

“Lanet olsun Pete.” Ellerini direksiyona vurdu.

Sedan sollama yapıp onu geçerken Rachel sürücüyü görmek için başını çevirdi ama arabanın renkli camları güneş ışıklarını yansıtıyordu. Araba hızlandı ve şeritlerde zikzak çizerek araçların arasında gözden kayboldu. Rachel, kasabanın girişindeki, “NEAPOLİS’E HOŞ GELDİNİZ! KRİSTAL KOYA AÇILAN KAPINIZ!” yazılı devasa reklam panosunun bulunduğu çimenli set boyunca biriken trafiğe girerken yavaşladı.

Neapolis, Wilmington’ın kuzeyinde, arabayla üç saatlik mesafedeydi ve eyaletlerarası karayolu güzergâhının oldukça dışındaydı. Rachel, *Suçlu mu Suçsuz mu?*’nin merakla beklenen 3. sezonu için orada gerçekleşecek bir duruşmayı seçene kadar bu isimde bir yer hiç duymamıştı.

Kırmızı ışıktaki durunca radyoyu açtı. Kanal otomatik olarak tembel cumartesi sabahında eski country şarkıları arasında telefon bağlantıları alan bir programın yayınlandığı yerel radyo istasyonuna geçiş yaptı. Rachel tozlu ön camdan kasabayı inceledi. Otuz iki yıl boyunca geçtiği diğer yüz küçük kasaba gibi burası da çekicilikten yoksun görünüyordu:

Her yerde bulunan aynı benzinci tabelaları. Kirli pencereleri olan fast food restoranları. A alışveriş merkezleriyle olan savaşı uzun zaman önce kaybetmiş olan köhne mağazaların bulunduğu yorgun caddeler.

“Hatta bir dinleyici var,” dedi radyo spikeri akustik gitarın son notaları yavaşça kaybolurken. “İsmin nedir?”

“Dean.”

“Bugün ne hakkında konuşmak istiyorsun Dean?”

“Bugünlerde herkes çok politik davrandığı için kimse gerçek düşüncelerini söylemiyor. Bu yüzden ben doğrudan konuya gireceğim. Gelecek hafta yapılacak olan duruşma tam bir rezalet.”

“Neden böyle söylüyorsun?” diye sordu radyo spikeri.

“Çünkü o kızın aklından ne geçiyordu diye merak ediyorum.”

“Kızı mı suçluyorsun?”

“Lanet olsun, evet. Bu doğru değil. Sırf kızın teki sarhoş olup sonrasında pişman olduğu aptalca bir şey yaptı diye bir çocuğun hayatı mahvoluyor. Hepimiz bir şeylerden pişman oluruz. Ancak biz kendi hatalarımız yüzünden kimseyi hapse göndermeye çalışmıyoruz.”

“Polis ve bölge savcısı bunu mahkemeye taşıdığına göre belli ki bir suç işlendiğini düşünüyorlar,” diye araya girdi spiker ciddi bir ses tonuyla.

“Beni yanlış anlama. Kız için ben de üzülüyorum. Lanet olsun, bu berbat duruma düşen herkes için üzülüyorum ama özellikle de Blair denen çocuğa üzülüyorum. Uğruna çalıştığı her şey yok oldu. Üstelik henüz suçlu bile bulunmadı. İşin aslı duruşma anlamsız. Hem zaman kaybı hem de vergilerimizin israfı.”

“Jüri seçimi bitmiş olabilir ama mahkeme daha başlamadı Dean,” diye tersledi spiker. “Onun suçlu ya da masum

olduğuna karar verecek on iki iyi vatandaştan oluşan jüri var. Karar vermek bize ya da sana düşmez.”

“Pekâlâ, umarım jüri üyelerinin akılları başlarındadır çünkü sağduyusu güçlü hiç kimsenin onun suçlu olduğuna karar vermesi mümkün değil. İmkânsız.”

Arayanın sesi çok sevilen country-western tarzı şarkının ilk notalarıyla kayboldu. Spikerin sesi duyuldu. “Saatlerimiz henüz on biri birkaç dakika geçerken Neapolis’te bunaltıcı bir cumartesi geçireceğimiz anlaşıyor. Bugünlerde kasabada herkes gelecek hafta başlayacak olan Blair davasını konuşuyor. Şarkının ardından birkaç dinleyicimizi daha yayına bağlayacağız.”

Rachel

Trafik ışığının yeşile dönmesiyle Rachel gaza basıp kavşaktan döndü ve hızla oteline doğru yol aldı. Kalacağı dört yıldızlı otel sahil yolunda, gününbirlik gezi teknelerinin sıra hâlinde demirlendiği kasabanın yeni marinasının karşısında modern bir binaydı. Marinadaki en büyük teknede asılı olan kırmızı afişte, uygun fiyatlarla gününbirlik turlar ve balık tutma gezileri yapılacağı yazıyordu.

Rachel arabasını otel valesine verdi, tekerlekli bavulunu resepsiyona doğru çekti. Giriş yapması için daha bir saat vardı ama otel görevlisi odasını erkenden hazır edeceğine söz vermişti.

Rachel bilgi kaynakları edinmek, kasaba sakinlerinin ritmini tanımak için duruşmadan günler önce Neapolis'e gelmeyi tercih etmişti. 3. sezonun son iki sezondan daha iyi olması gerekiyordu ve bu yüzden üstünde büyük bir baskı hissediyordu. Bir dizi taklit podcast yayıncısı, Rachel'in orijinal formatını kopyalamış ve fena sonuçlar almamıştı. *Suçlu mu Suçsuz mu?* taze ve yenilikçi kalmalıydı, aksi hâlde hırslı rakiplerinin arasında kaybolup gitme riskiyle karşı karşıyaydı. Kısacası 3. sezon, ilk iki sezonu gölgede bırakmalıydı.

Başarısızlığa yer yoktu ve Rachel bunu gayet iyi biliyordu. Bu yüzden 3. sezon için güncel, tartışmalı, hem su sebilleri başında hem de yemek masalarında sohbetleri alevlendirme potansiyeline sahip bir vaka seçmişti.

Suçlu mu Suçsuz mu? ilk kez mahkemesi devam eden aktif bir vakayı ele alacaktı. Önceki sezonlarda her şeyin öneminin sonradan anlaşıldığı, yığınla bilgiye çevrimiçi ulaşılabilen, yıllar önceki çözülmemiş vakaları konu edinmişti.

Devam eden bir duruşmayı izlemek dinleyiciyi sanal bir jüri koltuğuna oturtmak demekti. Rachel mahkemede ortaya çıkan ifadeleri ve kanıtları dinleyicilerine sanki gerçek jüri üyeleriymiş gibi aktaracaktı. Her dinleyici bir jüri üyesi gibi kanıtlara ulaşarak kendi kararını verebilecekti.

3. sezon Rachel'ın dayanıklılığını her zamankinden çok test edecekti. Gün içinde duruşmaya katılmayı, geceleri podcast bölümlerini kaydetmeyi ve mümkün olduğunda podcast web sitesinde günün duruşma özetleriyle ifadelerin deşifre metinlerini yayınlamayı planlıyordu. Tüm bunları yanında Pete olmadan yapması gerekiyordu. Pete motosiklet kazası geçirdiği için bu seyahatte ona eşlik edememiş ancak hasta yatağından elinden geldiğince yardım etmek için ısrar etmişti.

Rachel ilk görüşmesini o öğleden sonra yapacaktı, öncesinde duş alıp bunaltıcı sıcağa uygun giysiler giymek istiyordu. Yoğun iş programı başlamadan önce bavulunu boşaltıp kasabayı sakince keşfetmeyi düşünüyordu. Resepsiyon görevlisi odanın hâlâ hazır olmadığını söyleyince hayal kırıklığına uğradı.

Rachel odanın hazırlanmasını beklerken lobideki kafeye gidip minik, yuvarlak bir masaya oturdu. Arkasında yaldızlı bir kuş kafesi vardı. Bir hışırtı sesi duyana kadar bunun sadece bir süs eşyası olduğunu varsaymıştı. Arkasını dönünce kırmızımsı kuyruklu, kahverengi bir kuşun ilgisizce yemliği

kariştirdiğını gördü. Yanından geçen bir garsona seslenip bir bardak taze sıkılmış portakal suyu sipariş etti.

“Bu kuşun cinsi nedir?” diye sordu Rachel portakal suyuyla geri dönen garsona.

“Bülbül,” dedi garson. “Mdr lobide tc bir kuş olmasının hoş bir fikir olacağını düşündü. Sorun şu ki kuş nasıl teceğini bilmiyor. Ciklediğini bile duymadım. Tipi de pek benzemiyor. Aramızda kalsın, ben bülbül olduğunu sanmıyorum. Bence o bülbül değil.”

“şey, kuş uzmanı değilim ama yine de mutsuz bir kuş olduğunu söyleyebilirim,” dedi Rachel.

“Belki de,” diyen garson kuşun sağlığı konusunda hiçbir sorumluluğu olmadığını söylemek istercesine çaresizce omuz silkti. “Buraya dava için geldiniz, değil mi?” diye sorup konuyu değiştirdi.

“Neden böyle düşündün?” dedi Rachel ânında savunmaya geçerek.

“Tatildeymiş gibi bir havanız yok. Mdr mahkeme sürecinde konaklayacak misafirlerimiz olacağını söyledi: Medya alışanları, avukatlar.”

Rachel, garsonun onun hangi kategoriye girdiğini anlamak için olta attığını anlamıştı ama merakını gidermeye niyeti yoktu. Otele Pete’in soyadını kullanarak kayıt yaptırmış olmasının bir nedeni vardı. Kimsenin gerçek kimliğini bilmesini istemiyordu.

“Bu duruşmanın buralarda hassas bir konu olduğunu anlıyorum,” dedi.

“Heyecan yaratmış olabilir,” diye karşılık verdi garson. “Olaya karişan çocuğu herkes tanıyor. Kimi şahsen tanıyor, kimi namını duymuştur. Buralarda oldukça ünlü ve bu kasaba, ismi gazetelerde yayınlanmasa da insanların kızın kim olduğunu az çok tahmin edebileceği kadar küçük.”

“Madem herkes herkesi tanıyor, mahkemenin başka bir bölgeye taşınmamasına şaşırdım.”

“Yargıcın başka bir yere taşınmasına izin vermediğini duydum. Jüriye güvendiğini söylemiş. Bence haklı. Adil olacaklardır. Herkesin herkesi tanıdığı konusuna gelince, doğru olduğunu düşünmüyorum. Belki eskiden öyleydi. Neapolis artık küçük bir kasaba değil.”

“Uzun süredir burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Rachel.

“Ailem, ben üniversiteye gitmek için evden ayrılınca buraya taşındı. Yazın onları ziyarete geliyorum ve turizm sezonunda otelde çalışıyorum.” Rachel’la konuşurken yandaki masayı sildi.

“Her yaz geldiğine göre burayı seviyor olmalısın.”

“Çocuklar ve yaşlı insanlar için harika bir yer. Benim yaşımdakilerin yapacağı fazla bir şey yok. İş imkânı olmadığı da kesin,” dedi. “Babam, bu kasabanın şansının hiç gülmediğini söylüyor. Fabrikalar zorlanıyor. Balıkçılık ve turizm en büyük gelir kaynakları ancak ikisine de bel bağlanamaz. Balıkçılık eskiden iyiydi, artık değil. Turizme gelince, o da kasırga mevsimine bağlı.”

Rachel’ın telefonu çaldı. Arayan Pete’di. Garson gerek olmadığı hâlde sandalyeleri düzeltmek için birkaç adım uzaklaştı. Rachel, konuşmasını dinlediğini görebiliyordu. Garsonun, sesin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışır gibi şaşkın bir ifadesi vardı.

Bu aşına olduğu bir tepkiydi. Rachel’ın yumuşak, fısıltılı yayın sesi ânında tanınıyordu. Bu onun imzasıydı. Rachel’ın bir diğer özelliği, *dördüncü duvarı yıkmak* eğilimiydi, araştırmaları

* İlk kez Denis Diderot tarafından dile getirilmiş bir kavram olan *dördüncü duvar*, 19. yüzyıl tiyatrosunda öne çıkan gerçeklik akımıyla gelişen ve izleyicilerin sahneyi gördükleri, hayali, gerçekte var olmayan duvar anlamına gelir. *Dördüncü duvarı yıkmak* ise oyuncuların bu duvarı yıkıp seyirciyle iletişime geçmeleri, seyircinin orada olduğunu fark edip kendi evrenlerinin kurgusal olduğunu anlamaları mânâsına gelir.

yanlış bir yargılamayı ortaya çıkarırsa bu konuda fikrini dinleyicisiyle paylaşmaktan geri durmazdı. İşte bu ikisinin birleşimi podcast yayınınu bağımlılık hâline getiriyordu.

“Rachel Krall, gerçek suı Nigella Lawson’ın* sahandayumurtaya seksi bir görünüş vermesi gibi seksileştiriyor,” diye yazmıştı bir köşe yazarı. “Krall’ın baştan çıkarıcı sesi ve yüksek sesle düşünmesi, gerçek suç podcast yayınına yatak sohbeti yakınlığı katıyor. Ülkedeki en başarılı podcast olmasına şaşmamalı. Bana kalırsa Bayan Krall boya kurutma üzerine bir podcast kaydetseydi bile insanlar onun tonlamasına ve sesinin ipeksi ritmine yine hayran kalırlardı.”

“Sesli mesajlarını doğru düzgün anlayamadım. Bağlantı berbattı. Arabanda bir şey bulduğundan bahsettiğini duydum. Neydi?” diye sordu Pete.

“Kahvaltı etmek için mola verdiğim bir dinlenme yerinde, biri arabama mektup bırakmış. Bana hitap edilmiş. İsimimle,” dedi Rachel, garson duymasın diye eliyle ahizeyi kapatarak.

“Tehdit var mıydı?” diye sordu Pete.

“Beni rahatsız eden, mektubun içeriğinden çok ön cam sileceğinin altına bırakılması,” dedi. “Biri beni tanıdı Pete.”

“Bu beklenen bir şey,” diye iç çekti Pete. “Sen tanınan bir isimsin.”

“Tanınan bir yüz değilim. İnsanlar beni kolayca tanıyamaz ve burası gerçekten hiçliğin ortası. Burada kimsenin podcasti duyduğunu sanmıyorum. Mümkün değil.”

“Mektupta ne yazıyordu?” diye sordu Pete.

“Yıllar önce burada, Neapolis’te öldürölen Jenny adında bir kızla ilgiliydi,” dedi Rachel. “Yazan kişi, daha önce de araştırmam için e-posta gönderdiğini yazmış. Cevap olarak nefret ettiğim basmakalıp mektuplardan birini göndermiş

* Nigella Lucy Lawson, İngiliz gastronomi yazarı, aşçı ve yemek programı sunucusu.

olmalıyız. Onları göndermeyi kesmeliyiz Pete. İnsanları incitiyor. Baştan savmaya çalışmaktansa hiç cevap vermemek daha iyi.”

“Doğru mu anladım?” dedi Pete. “Sana birkaç mektup yazıp ret cevabı aldıktan sonra bu kişi tesadüf eseri kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki dinlenme tesisinde seni görüyor, tanıyor ve sen kahvaltı ederken arabana bir mektup bırakıyor.” Pete’in sesinde endişe tonları vardı. “Bu garip bir tesadüf gibi görünüyor.”

“Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum,” dedi Rachel. “Otobanda restoran tabelasını görene kadar ben bile orada duracağımı bilmiyordum. Aylar önce bana hayran mektubu gönderip senin nazik, ‘teşekkürler ama hayır’ cevabını alan birinin, ıssız bir yerdeki servis alanında plansız bir mola verdiğim anda, orada olma ihtimali nedir?”

“Bu mektubu bırakan her kimse seni takip etmiş olmalı,” diye yanıtladı Pete. “Yolda peşine takılan birini fark ettin mi?”

“Yolun büyük bölümünde aynı arabayı birkaç kez gördüğümünden eminim. Ama sonra Neapolis’in girişindeki trafikte onu kaybettim,” dedi Rachel.

“Arabayı tarif edebilir misin? Plakayı aldın mı?”

“Beni tanıyorsun Pete. Mazda’yı Toyota’dan ayırt edemem, hele Avrupa markalarını hiç bilmem. Üç eyalet boyunca beni takip edip arabama not bırakan biri, tek bir kelimeyle tanımlanabilir.”

“Bir sapık,” dedi Pete.

“Beni korkutan da bu oldu, mektup değil. İşin aslını söylemek gerekirse mektup ilgimi çekti. Huzursuz eden verilmiş biçimi, o bilindik laubali yazı tonu ve mektubu bırakan kişinin beni takip etmiş olması gerçeği,” dedi Rachel.

“Polisten incelemesini isteyebilirim. Bakalım ne bulacaklar?” dedi Pete. “FBI’daki bağlantım geçen sene aldığın ölüm

tehdidinden sonra şikâyet dosyası oluşturma konusunda tereddüt etmememiz gerektiğini söyledi. Şahsi telefon numarasının olduğu kart hâlâ bende,” diye ekledi. “Bana mektubun kopyasını gönder. Ne yapabileceğime bakayım.”

“Şimdilik mektup ikimizin arasında kalsın. Polisi karıştırmak istemiyorum, en azından henüz. Yalancı çoban durumuna düşmek istemem,” dedi Rachel.

“Sen bilirsin,” dedi Pete isteksizce.

“Üzgünüm Pete, seni bu olayla sıkmamalıydım. Hastanedem ve muhtemelen ağrıların vardır.”

“Yok, ağrı için ilaç veriyorlar. İnan bana aklımı içinde bulunduğum durumdan uzaklaştırmak için ne olsa yaparım. Gönder bana Rachel, hatta sana yalvarıyorum. Burada ölürsem nedeni ancak sıkıntı olur.”

“Aptal gibi hissediyorum Pete. Eminim önemsiz bir şeydir.”

“Paranoyak olmak, gardını indirmekten iyidir Rach. Dışarısı manyak dolu ve birkaçının listesinin başında sen olduğuna bahse varım. Arkanı kollaman lazım.”

Rachel görüşmeyi bitirdikten sonra telefonuyla mektubun fotoğrafını çekip Pete’e e-postayla gönderdi. Kâğıtları zarfa geri koyarken zarfın köşesinde son anda akla gelmiş gibi yazılmış bir not olduğunu fark etti.

Belki bunu yüz yüze konuşmalıyız. Seni saat tam 2’de Morrison’s Point İskelesi’nde bekleyeceğim.

Rachel zarfı şeritler hâlinde yırttı. İsimsiz bir hayran, olası bir sapıkla eski bir iskelede buluşmak niyetinde değildi. Pete haklıydı. Dikkatli olması gerekiyordu. 3. sezonun ilk bölümü yayınlanmıştı. Hayranları duruşmayı takip etmek için Neapolis’te olduğunu biliyordu, tabii hayranı olmayanlar da.

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 1. Bölüm: Kurbanı Suçlamak

3. sezon için bir tecavüz davasını takip edeceğimi duyurduğumdan beri insanlar bana neden diye soruyor: Annem, erkek kardeşim, yapımcım. Hatta eski kocam bile çekincelerini anlatmak için beni aradı.

En sık duyduğum soru, “Rachel, sen deli misin?” oldu. Duruşma hakkında nasıl bilgi verirsem vereyim insanları kızdıracağımdan endişeleniyorlar. İnsanları gücendireceğimden, nefret ve taciz mektupları alacağımdan ve belki de en kötüsü Twitter’da çarmıha gerileceğimden endişeleniyorlar.

Çünkü tecavüz, anlayamadığım bir nedenden dolayı bölünmeye sebep oluyor.

Bununla karşılaştırıldığında, cinayet çocuk oyuncakı kalıyor. Herkes cinayetin iğrenç olduğu konusunda hemfikir. Bununla ilgili tartışma yok, farklı fikirler yok. İncil’de açıkça yazıyor: “Öldürmeyeceksin.”

Konu tecavüze gelince İncil belirsiz, tıpkı binlerce yıldır yasaların olduğu gibi.

Kadınlara tecavüz insanlık tarihinin çoğunda meşru bir savaş ganimeti olarak kabul edildi. Yakın zamana kadar bazı eyaletlerde

bir erkeğin, karısına tecavüz etmesi yasalara aykırı sayılmıyordu. Bazı ülkelerde durum hâlâ böyle; bir erkek, karısına, hatta sonrasında evlendiği sürece rasgele bir kadın veya kıza tecavüz edebiliyor.

3. sezonda başka bir cinayet davası yerine bu davayı takip etmeyi bu yüzden seçtim. Size tecavüzün ve tecavüz tehdidinin kadınların hayatını yüzlerce farklı biçimde nasıl etkilediğini düşündürmek istiyorum.

Bu davayı seçmemde etkisi olan bir şey daha var. Neapolis'teki tecavüz davasını duymadan çok önce üzerinde çalıştığım başka bir olay vardı ve evet, bu olayın beni çok etkilediğini söylemesem, yalan söylemiş olurum. Bugün bile hâlâ gözlerim doluyor, duygusallaşıyorum. Sesimden de anlıyorsunuzdur. Kahretsin, size hikâyeyi anlatırken ağlamayacağıma söz vermiştim.

Kurban benim yaşımdaydı. Aynı apartmanda oturuyorduk, aynı marketten alışveriş yapıyorduk, geceleri parktaki aynı kestirme yolu kullanıyorduk, aynı istasyondan aynı trene biniyorduk. Yani evet, ölümü beni çok etkiledi.

Orası benim parkımdı, orası benim mahallemdi ve bahsettiğim kadın o parkta öldü; yazın arkadaşlarımla frizbi oynadığımız o nemli çimenlikte.

Ama... Size dürüst olacağım, "Şükürler olsun, onun yerinde ben de olabilirdim," gibi korkunç ve bencilce bir düşünceden öte, bir adliye muhabiri olarak anlattığım tüm diğer hikâyeler arasında onun hikâyesi, ölümünden sonra gördüğü muamele yüzünden beni daha çok üzdü.

Gerçek ismini vermeyeceğim, ona Kedi Kız diyelim. Kedileri severdi. Omzunda minik, sfenks benzeri kedi dövmesi vardı. Kimliği de o dövme sayesinde teşhis edildi. Pazarları hayvan barınağında, çarşamba günleri aşevinde çalışırdı. Nazik ve espriliydi. Aynı zamanda ilk dinlediğimde tüylerimi diken diken eden güçlü, çarpıcı bir sesi olan yetenekli bir caz müzisyenydi. Tüm bunlar yetmediyse gerçekten harika saksafon çalardı.

Kedi Kız, Richmond şehir merkezindeki Carytown'da küçük bir caz kulübünde çalışıyordu. Müzikseverler caz dinlemek için oraya giderdi. Üniversite öğrencileri *happy hour* speşiyalleri için oraya giderdi. Bar dediğim, minicik bir kovuktu. Bodrum katındaki bara bir ara sokak girişindeki dar, ahşap merdivenlerden iniliyordu. Gece mavisi duvarları, sandalyelerle uyumsuz su lekeli eski masaları vardı. Kimse farkında değildi çünkü mekân, sahneden başka bir şey göremeyeceğiniz kadar karanlıktı.

Bir perşembe gecesiydi. Kedi Kız servis arasında birkaç şarkı söyledi. Bir ara yetenek avcılığına çıkan büyük bir plak yapımcısı ona kartvizitini verdi ve kuracağı grubun seçmelerine davet etti. Kartvizit, otopsi raporundaki üstünde bulunan kişisel eşyalar listesindeydi ve hayatının saatler içinde mutluluktan trajediye dönüştüğünün çarpıcı bir hatırlatıcısıydı.

Bar kapanınca taksiye binmek yerine evine yürümeyi tercih etti. Belki biraz rahatlamak istiyordu. Yaz başıydı. Yürümek için harika bir geceydi. O da yürüdü. Neden olmasın, değil mi?

Eve yürümek on beş dakika sürdü. Son kısım biraz riskliydi. Unutmayın, benim mahallemdi. Burayı avucumun içi gibi biliyordum. Parkın içinden geçen kestirme yola girmeden önce arkadaşına eve varmak üzere olduğuna dair bir mesaj gönderdi. Sanırım gerisini tahmin edersiniz.

Cesedi bir koşucu tarafından bulundu. Parkın ortasında, çimlerin üzerinde yatıyordu. Giysileri ve saçları ıslaktı. Tüm gece yağmur yağmıştı. İç çamaşırı bir su birikintisinin içine atılmıştı, eteği yukarı kaldırılmıştı. Boğazında morluklar vardı. Tecavüze uğramış ve boğulmuştu.

En tiksindirici yanı, katilinin herkesin görmesi için onu ifşa etme biçimiydi. Her şeyini almıştı. Hayatını almıştı. Yine de ölümünde bile onu küçük düşürmek, son kez aşağılamak istiyordu.

Kedi Kız'ın öldürüldüğü yer, kampüs dışındaki apartmanlarda yaşayan üniversite öğrencileri için popüler bir bölgeydi. Bir seri

katil tarafından öldürüldüğüne dair söylentiler orman yangını gibi yayıldı. Yaşanan paniği tahmin edersiniz.

Polislerin bölgede yaşayan kadınlara önlem almalarını söylemesi hiçbir işe yaramadı. Bilirsiniz, her zamanki şeylerdi: Anahtarları silah olarak kullanmak için parmaklarınızın arasında tutun. Telefonunuz elinizde olsun ve takip edildiğinizi ya da tehlikede olduğunuzu hissederseniz 911'i arayın. Kendini tehlikede hissedenden her kadın 911'i arasaydı santral çökerdi. Kadınlar hayatın her günü böyle yaşıyor.

Birçok kadın, polislerin tecavüzcü ve katil yerine Kedi Kız'ı suçladığını hissetti. Bu kadınlar, kadınların istedikleri zaman istedikleri yerde yürüyebilmeleri gerektiğini savundu. Gece geç saatte eve dönerken bir parktan geçtikleri için eleştirilmemeleri gerekiyordu. Ve kesinlikle bu yüzden tecavüze uğrayıp öldürülmemeliydiler.

Rasgele bir tetikçi okula girip öğrencileri vurduğunda, kimse, *kurbanlar daha çok önlem almalıydı* demez. Kimse, *kurbanların o gün okulu asmaları gerekirdi* demez. Kimse kurbanları suçlamaz.

Peki kadınlara saldırıldığında sorumluluk neden onlarda oluyor? *Keşke eve yalnız yürümeseydi. Keşke parktan geçen kestirme yolu kullanmasaydı. Keşke taksiye binseydi.*

Konu tecavüz olunca en sık kullanılan kelime "keşke" oluyor. Asla erkekler kastedilmiyor. Kimse, *keşke adam ona tecavüz etmeseydi* demiyor. Konuşulan hep kadınlar oluyor. Keşke...

3. sezon için muhtemel davaları araştırırken Kedi Kız'ı ve başına gelenleri çok düşündüm. En çok da tecavüzü ve ölümü yüzünden kendisinin suçlanması kafama takıldı.

O sırada Neapolis'teki davayı duydum. Bu hikâyedeki bir şey beni o kadar derinden etkiledi ki aklımdan çıkaramadım. Bu dava birçok açıdan farklı olmasına rağmen bana Kedi Kız davasını hatırlattı.

İki hikâyede de kesinlikle aynı olan bir şey var. O da *kurbanı suçlama* oyunu. Bu değişmedi. Tıpkı Kedi Kız'da olduğu gibi insanların Neapolis davasının merkezinde duran kızı suçladığını duyuyorum.

Bu dava mağdurla ilgili değil. Bu dava tecavüzle suçlanan adamla ilgili. Yine de mağdurun da yargılandığı fikrine kapılabilirsiniz çünkü çoğu tecavüz davası mağdurun sözüne karşı sanığın sözü şeklinde ilerlemektedir. Tecavüz ettiği iddia edilen kişi, kurban olduğunu iddia eden kişi. Hangisi doğruyu söylüyor?

Dava önümüzdeki hafta görülmeye başlayacak. Bu işte birlikteyiz. Bakalım kanıtlar bizi nereye götürecektir.

Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Rachel

Rachel'ın otel odasının penceresinden denizi görebilmesi için parmak uçlarında yükselmesi gerekiyordu. Resepsiyon görevlisi aşağıda anahtar kartını verirken, yaşanan gecikme yüzünden odasının okyanus manzaralı odayla değiştirildiğini söylemişti. Yolun karşısında marina restoranlarının bulunduğu kompleksin duman grisi camlarının manzarayı engelleyeceğinden bahsetmemişti.

Etkileyici olmayan manzarayla hayal kırıklığına uğrayan Rachel tülü kapadı. Bavulunu boşaltıp duruşma boyunca evi ve ofisi olacak odaya yerleşmeye başladı.

Mavi-gri halı kaplı odada bir masa, küçük bir kahve köşesi ve bronz lambanın yanında brokar döşemeli bir koltuk vardı. Banyoda camla çevrili bir duş, yumuşacık beyaz havlular, vücut ve saç şampuanlarıyla dolu yarı şeffaf minik şişeler vardı. Oda, halıya sıkılan koku giderici ve oda spreyi kokuyordu.

Rachel ayakkabılarını çıkarıp kendini beyaz çarşafli büyük yatağa bırakırken esnemesini bastırdı, ardından görüşü bulanıklaşana kadar bakışlarını tavana dikti. Gecenin büyük bölümünde araba kullanmıştı. Uykusuzdu, biraz kestir-

mek istiyordu ama o öğleden sonra yapması gereken işleri olduğunu ve uyuyakalma riskini göze alamayacağını kendine hatırlattı.

İsteksizce yataktan kalktı, elbiselerini dolaba asmayı bitirdikten sonra dizüstü bilgisayarını, şarj aletini ve dosyalarını masanın üstüne yerleştirdi. İş bitince şort ve tişört giyip saatlerce direksiyonun başında oturmaktan kaskatı kesilen kaslarını gevşetmek için kısa bir yürüyüşe çıktı.

Sonunda otelden çıkıp güneş ışığında sahil boyunca yürürken rahatladı. Bir süre sonra bir banka oturup neredeyse gözleri kör eden renk patlamasının, mavi sudaki neon renkli mayoların ve altın rengi kumların üzerindeki sıra sıra rengarenk şemsiyelerin tadını çıkardı. O kadar gevşemişti ki bir an nasıl işbaşı yapacağını düşündü. Kendine Neapolis bir tatil kasabası olsa da orada bulunma nedeninin iş olduğunu hatırlattı.

Kol kola yürüyen beyaz saçlı bir çift, Rachel'a gülümsedi. Rachel gülümseyerek karşılık verdikten sonra Morrison's Point İskelesi'nin nerede olduğunu sorarak kendini bile şaşırttı. Daha cümlesini tamamlamadan sorduğuna pişman oldu.

"Morrison's Point," diye tekrarladı adam. "Bunu uzun süredir duymamıştım. Oradaki burnu geçtikten sonra," diyerek güneyi işaret etti. "Marina inşa edilip buradaki plajlar düzeltildiğinden beri oraya pek giden olmaz."

"Balıkçılar dışında," diye düzeltti karısı. "Her zaman bir sürü balıkçı olur, tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Doğru," dedi kocası. "Balık tutmak orada hâlâ keyifli."

"Uzak mı? Yürüyebilir miyim?"

"Tabii ki. Yolun bittiği yere kadar yürü. Plajın bitiminde göreceksin. Kaçırmazsın."

Rachel yürürken kendi kendine, gerçek suç podcastinin temel kuralını çiğnediğini söyledi: Arabanın sileceğine not bırakan hayranlarla asla randevulaşma. Asla!

Rachel'in temel kuralları çiğnemek gibi bir eğilimi vardı, bu yüzden yürümeye devam etti. Ayakları, oraya zamanında varma azmiyle kaldırımın betonunu gittikçe daha hızlı adımlarla dövüyordu. Yol bitince kumsala girdi. Ayakkabılarını çıkardı, dalgalardan uzak durmaya çalışıp yosunların üstünden atlayarak kıyı boyunca ilerledi.

Bir sonraki burunda Morrison's Point İskelesi'ni açıkça görüyordu. Uzaktan eski ve yıpranmış görünüyordu, yaklaştıkça eskitilmiş kerestelerden sağlam bir biçimde inşa edildiğini anladı.

İskeleye dağılmış bir avuç balıkçı, bakışlarını oltalarının misina iplerinden ayırmıyordu. İçlerinden biri elinde oltasıyla kırmızı bir soğutucunun üstüne oturmuştu, yarı uyur gibi görünen balıkçının kanvas şapkası yüzüne doğru kaymıştı.

Rachel iskelenin sonuna yürüdü; parmaklıklara yaslanıp uzakta, güneşin vurduğu sularda manevra yapan yelkenliyi izledi.

"Bugün balık tutabildiniz mi?" diye sordu Rachel yakındaki balıkçıya; oltasına eğilmiş adamın yüzü, dikkatini bir noktaya toplama çabasıyla buruşmuştu. Cevap olarak taburesinin yanında duran beyaz kovanın kapağını açtı. Rachel kovanın içine baktı. İki gümüş balığı daireler çiziyordu.

"Öncesinde bir dilbalığı tuttum ama geri attım. Çok küçüktü," dedi elleriyle balığın boyutunu göstererek.

"Bana büyükmüş gibi geldi," dedi Rachel.

"Yok, o ne ki?" dedi balıkçı. "Ben çocukken çaba bile sarf etmeden üç katı büyüklükte balık yakalardık. Bölgede balık tutmak için en iyi yer burasıdır. Burada kaya yok, sırf kum. Rüzgârsız bir günde, su berraksa balıkların suda yüzdüğünü görebilirsin. Saklanacak yerleri yok."

"Uzun süredir burada balık tutuyormuş gibisiniz."

"Büyük büyükbabamla gelirdik. Bu iskele yüz yirmi yıldan uzun süredir burada. Sayamayacağım kadar çok kasırğa

atlattı. Sandy vurduğunda onu alıp götüreceğini düşündük ama iyi dayandı.”

Rachel, Hannah’yı görebilmek için etrafına bakındı. İskeleye zamanında varmıştı ama burada balıkçılar ve kıyıda koşan başı tıraşlı bir adamdan başka kimse yoktu. Adamın arkasından koşan köpeği dalgalara havlıyordu.

Rachel iskelenin ahşap korkuluklarına yerleştirilmiş pirinç levhayı inceledi. 1927’deki bir fırtınada hayatını kaybeden balıkçı teknesi mürettebatının anısına asılmıştı. Yıllar içinde fırtınalarda tekneleri batan denizcilerin anısına asılmış başka levhalar da vardı. En dikkat çeken, İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman denizaltısı tarafından yakınlardaki Atlantik sularında torpido ile vurulan ticaret gemisine adanmış plaketti.

“Buradaki tüm sahil bir mezarlık. Babam buranın hayaletli olduğunu söylerdi. Geceleri hayaletler...” Balıkçı, oltası sallanınca bir anda konuşmayı kesip hızla oltasını sarmaya başladı ama sudan çıkan kanca boştu. “Kaçmış,” diye homurdanıp taze yem taktı ve oltayı yeniden suya atmak için yavaşça ayağa kalktı.

“Buralarda birini bekleyen kimse gördünüz mü?” diye sordu Rachel ip suya inince. “Burada biriyle buluşacaktım. Bir arkadaşım,” diye ekledi etrafına bakınırken. “Onu göremiyorum.”

“Senden başkasını gördüğümü söyleyemem ama bu kimse gelmedi demek değil. Gözlerimi oltadan ayırmıyorum,” dedi. “Hızlı olmak lazım, yoksa onları kaybedersin.”

Rachel beklerken cildinin yanmaya başladığını hissedebiliyordu. Güneş ışınları güçlüydü. Güneş koruyucu sürmediğine pişman oldu. Dışarıda bu kadar uzun kalmayı beklemiyordu ve kesinlikle iskelede Hannah’yı beklemeyi planlamamıştı. Neapolis’e podcasti için duruşmayı takip etmeye

gelmişti. Hannah'ya yardım edemezdi. Zamanı yoktu. Tüm dikkatini ve enerjisini duruşmaya harcayacaktı.

Yine de beklemeye devam etti. Kumsala baktı. İskeleye doğru gelen kimse yoktu. Köpekli adam da gidince kumsal bomboş kalmıştı. Ona yolu tarif eden ihtiyar çift haklıydı. Buraya balıkçılardan başka gelen yoktu.

Bir martı çılgılığı duydu. Gümüş levrek sürüsüne doğru süzülüşünü izledi. Diğer martılar da suyun üstünde daireler çizmeye başladı ama sürü inatla iskelenin altında kaldı.

Rachel bunun çok saçma olduğunu düşündü. Öğleden sonrasının büyük kısmını ziyan etmişti ama bir saniyesini daha boşa harcamayacaktı. Yeterince beklemişti.

İskeleden kumsala doğru yürürken bir metal parıltısı dikkatini çekti. Bir cep çakısı ahşap korkuluğun direklerinden birine saplanmıştı. Daha yakından bakabilmek için çömeldi. Çakının bir kâğıdı tuttuğunu gördü. Bıçak o kadar derine saplanmıştı ki onu çıkarmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı ve kâğıdı iskele kirişlerinin arasına düşmeden yakaladı. Bu, bir zarftı. Üzerine artık tanıdık gelen bir el yazısıyla ismi yazılmıştı.

Çakıyı kapatıp cebine soktu. Ahşap direğe daha yakından baktı. Biri tam da zarfın tutturulduğu yere bir kalp oymuştu. Bir bıçağın keskin ucuyla tahtaya özenle bir yazı kazınmıştı: *Henüz 16 yaşındayken burada vahşice öldürülen Jenny Stills'ın sevgi dolu anısına. Adalet yerini bulacak.*

Rachel daha önce aynı yerde kırmızı soğutucu dolabının üzerinde oturan bir balıkçı gördüğünü hatırladı. Balıkçı gitmişti.

Ahşap iskeleye oturdu. Bacaklarını kenardan sarkıtıp zarfı açtı. Bıçakla tutturulduğu için zarfta büyük bir kesik oluşmuştu.

Rachel telefonunun çaldığını zar zor duydu. Çantasından çıkardı. Arayan Pete'di ama Rachel cevap veremedi kapat-

mıştı. Sesli mesaj bırakmıştı. Rüzgârın sesi o kadar güçlüydü ki mesajı duyabilmek için telefonu kulağına bastırdı.

“Rach, geçen bahar bizde staj yapan Tina’yı aradım. Jenny isminde bir kızın ölümünü araştırmamızı isteyen e-postalar aldığını hatırlıyor. Her zamanki mektuplardan göndermiş. Yazan kişi memnun olmamış. Bir e-posta daha göndermiş. Yardım etmemiz için yalvarmış. Tina bir ‘ret’ notu daha yollamış. Sonra yazan kişi bize e-posta göndermeyi bırak...”

Ansızın gelen kahkaha sesleri Pete’in mesajının son kısmını bastırdı. İskelede koşan gençler korkuluklara tırmanıp çığlık çığlığa dalgalara atlarken iskeleyi salladılar. Sırtı korkuluklara dönük hâlde dar çıkıntının üzerinde kararsızca duran uzun sarı saçlı bir kız dışında hepsi denize atladı. Arkadaşları yüzerek kızın atlamasını beklediler.

“Hadi!” diye bağırdı biri.

Kız tereddüt etti.

“Atla hadi!”

Kızın derin bir nefes alıp denize atlamasıyla sıçrayan sular hem Rachel’ı hem de kâğıdı ıslattı. Rachel okumaya başladığında ıslanmış kâğıttan mürekkep akmaya başlamıştı.

Hannah

Rachel, ablam Jenny hakkında sana beş ay önce yazmış-tım. Ofisinden bir cevap aldım. Senin adına imzalan-mıştı ama senin yazmadığın izlenimine kapıldım. Mektupta yaşadığım trajediden dolayı çok üzgün olduğun ama yardım edemeyeceğin yazıyordu. Bana bol şans dilemiş ve ablam için adaletin yerini bulmasını umduğunu söylemişsin.

Duygularını takdir ediyorum. Gerçekten. Diğer yandan, umarım bunu söylememin sakıncası yoktur ama yardımın olmadan bunun nasıl olacağını da merak ediyorum. Polis-ler uzun zaman önce pes etti. Şimdi bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Buna inanmasaydım mola yerinde o mektubu bırakmazdım. Mektubu bulduğunda telaşlanmış görünüyordun. Okuyacağından emin değildim ama okumuşsun. Aksi hâlde iskeleye gelmez ve bu mektubu okuyor olmazdın.

Jenny'nin senin için sadece bir isimden ibaret olduğunu biliyorum, bu yüzden benim için ne anlama geldiğini anla-manı istiyorum. Belki o zaman bir kez daha düşünürsün.

Jenny'nin mısır sarısı uzun saçları, anneminkinin tıpatıp aynı soluk mavi gözleri vardı. Burnunu ve elmacık kemikle-rini çilleri süslüyordu. Harika bir gülümsemesi ve ön dişle-

ri arasında sadece gülümsediğinde görünen hafif bir boşluk vardı. O bundan nefret ederdi ama ben onun en güzel özelliği olduğunu düşünürdüm.

Jenny benim için abladan fazlasıydı. Annem sağlığı bozulana kadar iki işte çalıştı ve o isteyken benimle Jenny ilgilenirdi. Beni okuldan alır, markete götürürdü ve annemin me-saisi bitene kadar personel odasında ödevlerimizi yapardık. Annemin geç saatlere kadar çalışacağı zamanlarda otobüsle eve gelirdik, yemeği Jenny hazırlardı. Ablamı kaybetmek kalbimde asla iyileşmeyen bir yara açtı.

Jenny'nin cenazesinden sonra annemin hastalığı hızla ilerledi. Teni, ölmekte olan bir ağaç gibi grileşti. Bakışları donuklaştı. Yaşlı bir kadın misali yavaş hareket etmeye başladı. En kötüsü, teşhis konduğundan beri ilk kez çektiği acıyı saklamak için çaba göstermemesiydi.

Jenny ölmeden önce annem ağaçtan limon toplar ve bir sürahi limonata yapmak için kendi elleriyle sıkardı. Tüm bu süre boyunca heyecanla yaz planlarından ve gelecek yıl yapacağımız yolculuktan bahsederdi, hem de hiçbir yere gide-meyeceğimizi bilmesine rağmen.

Jenny öldükten sonra hiçbir şey kalmadı; ne umut, ne planlar, ne de geleceğe dair düşünceler. Annem mücadele et-meyi bıraktı. Teslim oldu. Yaşama isteği olmadan amansız hastalık vücudunu sardı ve geriye sadece kanserin bıraktığı tahribat bıraktı.

Gece gündüz yüzünü duvara dönüp Jenny'nin fotoğrafına bakarak yatakta yatıyordu. Sanki hayata ve bana arkasını dönmüş gibiydi. Jenny öldükten birkaç hafta sonra annemin tabutu da Jenny'nin mezarının yanına indirildi. Cenazede yoktum, hastanedeydim.

Kendimi daha iyi hissettiğimde adını çoktan unuttuğum kalp şeklinde yüzü, kısa siyah saçlarıyla güzel bir kadın olan

psikolog beni mezarlığa götürmeyi teklif etti. Böylece mezarlarına çiçek bırakabilecektim. Veda etmenin önemli olduğunu söyledi. Pencerelerin yanında her zamanki köşemde kollarımı dizlerime sararak oturmuş, camın ötesindeki özenle budanmış çiçekli çitlere bakarken teklifini duymazdan geldim.

Bunu kimseye söylememiştim ama mezarlığa gidip annemle ablamın mezarının başında durursam, o zaman onlara katılmanın bir yolunu bulurdum. Onlar benim yegâne ailemdi ve onları kaybetmenin acısı bugün hâlâ ruhumu paramparça ediyor.

Evime bir daha asla dönmemiş olsam da her köşesini ve her kuytusunu hatırlıyordum. Kasabanın güneyinde sahilten uzakta yaşıyorduk. Annem buraya sahipsiz topraklar derdi çünkü bizden başka bir şey yoktu.

Şiddetli yağmur yağdığında içeri sızdıran paslı tenekeden çatısı olan, iki odalı eski bir evdi. Arkada meyve ağaçlarıyla dolu bir bahçemiz vardı. Elma ağacının dalına bağladığımız ipin ucunda eski bir tekerlek vardı ve annem ipe çamaşır asarken ben orada sallanırdım. O ev ve yıpranmış arabamız dünyada sahip olduğumuz tek şeylerdi.

Hastanede geçirdiğim zamanı pek hatırlamıyorum. Günleri cumbalı pencerenin yanında oturup evimizi düşünerek geçirirdim. Bir gün her zamanki yerimde otururken bir adamla bir kadının geldiğini gördüm. Adam topallıyordu. Kadın hoştu ve anne olmaya karşı o kadar yoğun bir arzu duyuyordu ki pencerenin ardından bile hissedebiliyordum.

Çimlerin üstünden hastane girişine doğru yürüdüler. Adımları dayanılmaz derecede yavaştı. Onları sessizce hızlandırmak istedim. Kadın, ana kapıya uzanan basamakları çıkmasına yardım etmek için adamın koluna girdi ve ardından görüş alanımdan çıktılar.

Kimse söylemese de beni evlat edinmek isteyen çift olduklarını anlamıştım. Psikoloğa yabancılarla yaşamayacağımı açıkça söylemiştim. O da bana, beni kendi çocukları gibi sevecek bir aileye ihtiyacım olduğunu söylemişti. Oysa kimse beni gerçek ailem gibi sevemezdi.

Biraz zaman alsa da sonsuza dek hastanede kalamayacağımı anlamıştım. Koruyucu aile tek seçeneğimdi. Bildiğim kadarıyla hiç akrabam yoktu. Psikoloğuma, bahsettiği çiftin başka çocukları olup olmadığını sordum. Bana o kadar şanslı olmadıklarını söyledi. Nedenini sorduğumda, adamın savaşta yaralandığını ve iyileşmesinin zaman aldığını tahmin ettiğini anlattı.

Henry'nin Vietnam'a gidişinden beş hafta sonra, siper aldığı hendeğe yakın bir yerde patlayan elbombasıyla yaralandığını çok sonra öğrendim. Cephede geçirdiğinden çok daha uzun bir zamanı rehabilitasyonda geçirmişti.

ABD askeri hastanesindeki bir cerrah, sahra hastanesinde yaptığı bir ameliyatla kanamayı durdurup çıkarabildiği şarapnel parçalarını çıkararak hayatını kurtarmıştı. Kalan parçalar Henry'nin hayatının geri kalanında dayanılmaz acılar çekmesine neden olmuştu. Henry az konuşan, iyi bir adamdı; evin idaresini karısına bırakmıştı. Karısının adı Kate'ti ama Henry ona hep Kitty derdi.

Onlarla ilk görüşmemiz hastanenin dinlenme odasında gerçekleşti, tanışma esnasında ben tedirgin hâlde uzakta dururken onların gözü hep üstümdeydi. Ben daha tek kelime söyleyemeden Kitty dolgun kollarıyla beni kucakladı, yase-min kokuyordu. Muhtemelen bir ya da iki saniye sürmüştü ama bana kalsa saatlerce o şekilde durabilirdim; onun kollarında. Jenny öldüğünden beri ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Jenny öldüğünde annem ölüme teslim olmuştu. Bense şimdi hayatı kucaklıyordum. Bir mumun

titrek aleviymiş gibi onu besleyip koruyacaktım. Arkama bakamazdım, sadece önüme bakacaktım. Aksi hâlde hayatım dayanılmaz olurdu.

Birkaç ay sonra Kitty ve Henry'nin eyaletin diğer tarafında, Apalaş Dağları'nın eteklerindeki evlerine taşındım. Beyaz ve pastel renklerde güzel, pamuklu elbiseler giydim. Üst katta bulunan yatak odasındaki krem rengi sayvanlı yatakta uyudum. Henry duvarları tozpembeye boyamıştı. Kitty saçlarımı örüyor; beni okula, dans derslerine ve futbol antrenmanlarına götürüyordu. Yaptıkları hiçbir şey onlara yetmiyordu.

Sanat öğretmenim Kitty'e yetenekli olduğumu söyleyince Kitty özel bir öğretmenden ders ayarladı. Oturma odasının duvarlarını benim yaptığım resimlerle kapladı, hatta sadece bir ebeveynin sevebileceği resimlerimi bile astı. Zaman geçti, aile olduk. Beni tam olarak ne zaman evlat edindiklerini hatırlamıyorum. Galiba on üç yaşındaydım.

İlk haftalarda Kitty, geceleri çığlık çığlığa uyandığımda yanımda olmak için odamdaki kanepede uyudu. Sonunda bana bir gece lambası aldılar. Çocukluğum boyunca o gece lambasını nezaketen kullandım, yoksa kâbus görmeme engel olmadı. Asla!

Gece nöbetleri üniversiteye gittiğimde daha da kötüleşti, oda arkadaşım başka bir odaya taşınmamı istedi. Öldürülüyormuş gibi çığlıklar atan biriyle yaşayamayacağını söyledi. Çığlıklarımı başımı yastığa gömerek bastırmayı orada öğrendim.

Üniversite kampüs kliniğinden randevu aldım ve doktordan uyku hapi yazmasını istedim. Bana terapi önerdi. İlacın yeterli olacağını söyledim. Onu kandırdım ama kendimi kandıramadım.

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 2. Bölüm: Kestirme

Neapolis'i sevmeye başladım. Buranın nüfusu doksan altı binin üzerinde. Dörtte biri kadarı kasabanın yerli halkı. Kalanlar dışarıdan gelmiş, çoğunlukla asker aileleri –kasaba yakınlarında iki askeri üs var– ve emekliler. Uygun fiyatlı sahil evleri ve deniz kenarında sakin bir yaşam sunan, izole ama güzel kıyı kasabasına çekilen yaşlılar için huzurevlerinden oluşan bir ev endüstrisi var.

Son nüfus artışından önce Neapolis, bildiğiniz küçük kasabalardan biriydi. Herkes herkesi tanıyordu. Aslında hâlâ küçük kasaba havası var. Burası, Kuzey Carolina Sahili'nin hava şartlarından etkilenen bir uzantı üzerinde. Haritacılar her yıl değişen kıyı şeridini asla tam olarak çizemiyor.

Yerliler su sporlarını seviyor: Balıkçılık, yelken, rüzgâr sörfü ve su kayağı. Tüplü dalgıçlar için kıyı boyunca batıklar, ayaklarını kuru zeminde tutmayı tercih edenler için golf sahaları var.

Güzel kumsalları ve sakin havasına rağmen Neapolis hâlâ tatilcilerin favori destinasyonlarından biri değil. Nedenini anlamıyorum. Belki mavi yakalı köklerinden hiçbir zaman sıyrılamadıkları içindir ya da belki buraya gelmek zor olduğundandır. Yakınlarda

ticari havaalanı yok. Tren yok. Kasaba, doksan beş nolu eyaletlerarası otoyolun çıkışlarından birinin sonunda yer alıyor.

Yeterli büyüklükte bir hastanesi, adliye binası ve *Neapolis Gazetesi* isimli yerel bir gazetesi var. Sayfalarını karıştırırken siyasi eğilimin maviden çok kırmızı olduğu hemen anlaşılıyor.*

Yerel mutfak? Bu konuya daha sonra döneceğim ama yengecin özel olduğu söylendi.

Burada insanların konuşma tarzları çok yavaş. Sanki dünyadaki tüm zaman kendilerine ait. Aslında bir bakıma öyle çünkü koşuşturmadan çok uzaklar. Neapolis ulusal parklar, deniz koruma alanı ve devasa kumsallarla çevrili. Yerel halka göre bunlar dünyanın en güzel kumsalları. Şimdiye kadar gördüklerime dayanarak haklı olduklarını söyleyebilirim.

Nefes kesen manzaralardan bahsetmişken, muhtemelen ben konuşurken arkadan gelen sesleri duyuyorsunuzdur. Şu anda stüdyoda değilim. Nerede olduğumu anlayabildiniz mi?

Ortamdaki sesleri duyabilmeniz için mikrofonu ağzımdan uzaklaştırıp ileri uzatacağım. Dikkatle dinleyin.

Duyabiliyor musunuz?

Gürültülü, değil mi?

Belirgin bir uğultu var. Şelale sesi gibi.

Ancak burada su yok.

Aslında şu an uzun, yabani otlardan oluşan çorak bir tarlanın ortasındayım. Duyduğunuz uğultu rüzgârla sallanan otların sesi. Rüzgârla sallanan otların büyüğü fısıltısını maskeleyen araba sesleri olmadığında doğanın ne kadar gürültülü olabileceğini unutabiliyoruz.

Yabani otların hışırtısını dinlettim çünkü o trajik gecede bu tarlada yürüyen K'nin duydukları hakkında bir fikrinizin olmasını istedim.

K, bu sezon takip edeceğimiz davadaki mağdurun –*özür dilerim, mağdur olduğu iddia edilen kişinin*– adı. Bu podcastte medya kuru-

* ABD siyasetinde kırmızı renk Demokrat Parti'yi, mavi renk ise Cumhuriyetçi Parti'yi temsil eder.

luşlarının cinsel saldırı mağdurlarının isimlerini gizli tutma ilkesine uyuyoruz. Bu yüzden yayında onun gerçek adını kullanmayacağım. Ondan “K” olarak bahsedeceğim.

Cumartesi akşamüstüydü. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Güneş iyice alçalmış, ışıkları zayıflamıştı. Sonbahardı. Şu an yürüdüğüm tarladaki otlar pas rengine ve sonbaharın koyu sarısına bürünmüştü. Tarla boyunca uzanan koyu yeşil köknar ağaçları, buraya *Grimm Kardeşler* masallarını hatırlatan ürkütücü bir hava katıyordu.

Akşam olmak üzereyken on altı yaşında bir kızı ıssız bir tarlaya neyin getirdiğini muhtemelen merak ediyorsunuzdur. Aslında nedeni çok basitti ve bahse girerim hepiniz hayatınızda en az bir kez böyle bir durum yaşamışsınızdır: Otobüsü kaçırmıştı.

K, gece kalmak için en yakın arkadaşı Lexi’nin evine gidiyordu. Durağa vardığında otobüs gitmişti. Çoğumuzun başına gelmiştir, değil mi? Bu yüzden K yürüdü.

İki seçeneği vardı. Anayoldan yürüyebilirdi. Kırk beş dakika sürerdi. Ya da bu tarlayı kestirme olarak kullanabilirdi. On beş, en fazla yirmi dakika yürümesi gerekirdi. K, şu an benim yürüdüğüm dar patikayı seçti. Büyük olasılıkla yürürken ayaklarımın altındaki toprağın çıtırtısını duyabiliyorsunuzdur.

Size şu anda olduğum yeri daha iyi tarif edeyim. Patikanın her iki tarafında da belime kadar uzanan yabani otlar var, belki daha bile yüksek. Benim boyum bir yetmiş civarında, yani otlar hayli uzun.

Ne yöne bakarsam bakayım güneşten kurumuş uzun otlar ve ötesindeki ormandan başka bir şey göremiyorum. Medeniyete dair bir iz yok; ev yok, yol yok. Huzursuz edici, insanı gergin hissettiren bir ıssızlık hâkim. Bence K de böyle hissediyordu.

Benim korkmak için bir nedenim yok. Buraya öğleden sonra geldim. Güneş parlıyor ve geçirdiği trafik kazası nedeniyle hastanede yatan yapımcım Pete hızlı aramada kayıtlı.

K için durum böyle değildi. O, alacakaranlıkta buradaydı. Yalnızdı. Kimse bu yolu kullandığını bilmiyordu.

Omzunda evden getirdiği bira şişeleriyle ağırlaşmış sırt çantası vardı. Çıkarken ebeveynleri evde yoktu, bu yüzden Lexi'de kalacağına dair bir not karalamış ve buzdolabının üzerine bir mıknatısla tutturmuştu.

K'nin notta bahsetmediği şey, Lexi'nin ebeveynlerinin ertesi akşama kadar evde olmayacağıydı. Ailesi Lexi'yi yirmi yaşındaki ağabeyi Miles ile bırakmıştı. Miles Lexi'ye gece dışarıda olacağını ve bir arkadaşını çağırmasının iyi olacağını söylemişti. Lexi bu yüzden K'yi davet etmişti.

Öğleden sonra aralarında geçen bir dizi mesajla parti vermeye karar vermişlerdi. Büyük bir şey olmayacaktı. Bir düzine arkadaş, müzik, bira. Belki para birleştirip pizza sipariş ederlerdi. K, partiye hazırlanmak için kestirme yoldan koşuyordu.

Acaba buradan geçerken tehlikede olduğunu hissetmiş miydi?

Ben hissettim. Az önce yere atılmış, uyuşturucu içilen cam bir boru gördüm. Hemen yanımda boş bir içki şişesi var. Burada ne tür insanların takıldığına dair çok şey anlatıyor. K, bir noktada kendini savunmasız hissetmiş olmalı. Belki hızlandı. Hızlı yürümek yerine koşmaya başladı. Belki de çok hızlı koşuyordu. Belki de ıssız tarlada rüzgâra karşı koşarken çantasındaki bira şişeleri yüksek sesle tıngırdıyordu.

Bu arada K'nin evinden Lexi'nin evine giden iki yolu da yürüdüm. Kişisel güvenlik bakımından her ikisinin de potansiyel tehlikeleri olduğunu söyleyebilirim. Elbette tarladaki kestirme yol ıssız ama anayol da kesinlikle güvenli değil. Sakın bir kır yolu. Yolda yürürken birkaç araba korna çaldı. Bir araba yavaşladı, yanımdan geçerken sürücü bana pıs pıs baktı. En azında öyle hissettirdi.

İki adam durup kamyonetin açık kasasına binmemi teklif etti. Bana nazik insanlar gibi göründüler. Reddedince omuz silkip yollarına gittiler. İşin aslı, o boş yolda kamyonete binmeye zorlasalardı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her şey onların insafına kalmıştı.

Hangi yolun daha güvenli olduğunu belirlemek, yazı tura atmaya benziyor. Kestirme yol mu, anayol mu? Yazı gelirse hedefinize sağ salım varırsınız, tura gelirse varamazsınız.

Ben Rachel Krall ve *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Rachel

Gece görevlisi, döner cam kapıdan otel lobisine girip resepsiyon masasının yanından geçen Rachel'a zoraki bir, "İyi akşamlar," dedi. Saat gece yarısını fazlasıyla geçtiği için "günaydın" daha uygun olurdu, diye düşündü Rachel yorgun bir gülümsemeyle karşılık verirken. Gecenin büyük kısmını yerel radyo istasyonundan kiraladığı stüdyoda son bölümü kaydederek geçirmişti.

Rachel, lobide ilerlerken gece görevlisinin huzursuzluğunun nedenini anladı. Asi bir grup emlak konferansı katılımcısı, otel barı kapanmadan önce son içkilerini içiyorlardı. Etrafta gece görevlisi ve yarı uykulu çelimsiz kapı görevlisinden başka onları dağıtacak personel yoktu.

Rachel yanlarından geçerken sarhoş gruptan biri pis bir fıkra anlatmayı yeni bitirmişti. Can alıcı noktanın ardından patlayan gürültülü kahkahalar yapay mermer duvarlarda yankılandı. Daha sessiz olmalarını istemeye çekinen kapı görevlisi mutsuz bakışlarını yukarı dikti.

Adamlardan biri sarhoş adımlarla kuş kafesine doğru sendeledi. Kızarmış yüzünü yaldızlı çubuklara dayadı.

“Şarkı söyle!” diye bağırdı. “Şarkı söyle lanet olası. Sen ne aptal bir bülbülsün?”

Bu işe yaramayınca arkadaşlarının kahkahaları arasında şarkı söylemeye başladı. Kuş sessizdi. Adam ıslık çaldı, sonra parmaklarıyla kafese vurdu. Ürktüğü açıkça görünen kuş cırpındı.

“Şarkı söylediğini bu kadar yakından duysam ben de dehşete kapılırdım Marty,” dedi masadakilerden biri. Gü-lüşme sesleri, Rachel’ın asansöre binmesi ve kapının kapan-masıyla uzaklaştı.

Asansörden indiğinde kat loştu; kapıların önüne bırakı-lan boş oda servisi tepsilerinin önünden geçerek halı kaplı koridorda odasına doğru yürüdü. Odaya girdi, kilitlediği kapıya dayanıp derin derin iç çekti. Son derece uzun bir gün olmuştı.

Midesine giren ani kramp, akşam boyunca podcasti yazıp kaydederken yemek yemeye vakit bulamadığını hatırlattı. Oda servisini aramayı düşündü ama sonra minibardan bir şeyler yemeye karar verdi. Az önce bitirdiği kaydı dinler-ken bir paket kaju yiyip şişeden bira içti. Sonuçtan memnun olan Rachel sabah uyandığında düzeltmeleri yapması için ses dosyasını Pete’e gönderdi.

Pete, podcast bölümlerini hastane yatağında, dizüstü bil-gisayarından düzeltme konusunda ısrar etmiş; iş tanımında yatakta çalışamaz diye bir ibare bulunmadığını söylemişti. Elbette şaka yapıyordu, kendini öldürtmek için olası en kötü zamanı seçtikten sonra en azından bu kadarını yapmak is-tiyordu. Pete, Neapolis için yola çıkmasına birkaç gün kala motosikletiyle işe giderken bir servis minibüsü ona çarpmış-tı. Motoru kontrolden çıkmış, Pete yola savrulmuştu. Yolun kenarına yuvarlanan Pete, trafik ışığı yeşile dönerken bilin-cini kaybetmişti.

Kaza birkaç saniye önce ya da sonra olsa, Pete akan trafikte arabalardan kaçamayıp ezilerek ölebilirdi. Şanslıydı ama yara almadan kurtulacak kadar değil. Omzunda bir, sol bacağında çok sayıda kırık vardı.

İyileşme sürecini tamamlaması için eve gönderilmeden önce birkaç gün daha kalacağı ortopedi bölümünde traksiyondaydı.

Pete, podcast yolculuğunun başından beri Rachel'la birlikteydi. Rachel'in gazete muhabirliği geçmişi vardı ama ilk sezona başladığında dijital kayıtla ilgili hiç deneyimi yoktu. Pete ona podcast yapımıyla ilgili bildiği her şeyi öğretti. Karşılığında Rachel ona araştırmacı gazetecilik konusunda hızlandırılmış kurs verdi.

Birlikte güzel bir takım oldular. Rachel istekli ve kararlıydı. Ara sıra kendinden şüpheye düşse de inanılmaz derecede inatçı bir kişiliği vardı. Pete ses prodüksiyonunu sanki bunun için doğmuşçasına biliyordu. Bu yetmezmiş gibi sosyal medya konusunda da oldukça yetenekliydi. En önemlisi, dikkat dağınıcı her şeyle ilgileniyor ve araştırmasına derinlemesine odaklanabilmesi için Rachel'in zaman bulmasını sağlıyordu.

Kazaya rağmen çalışmaya devam etmekteki kararlılığı Rachel'i rahatlatmıştı. Pete yeni sezona hazırlanmak için çok çalışmıştı, başka bir yapımcıyla devam etmek hata olurdu.

Rachel bilgisayarını kontrol etti. Ses dosyası gitmişti. Saçlarını gevşetti, pijamalarını hazırladı.

Rachel radyo istasyonunda kayıt yaparken temizlik görevlisi gelmişti. Rachel'in açık bıraktığı perdeler kapatılmış, yatağın kırıışmış çarşafı düzeltilmişti. Yastığın üzerine küçük bir kutu çikolata bırakılmıştı.

Kutunun yanına ilıştırılmış notta, *İstediğiniz seyahat broşürü ekte* yazıyordu. Başka bir misafirle karıştırıldığını düşünerek notla gelen parlak broşürü açtı.

Kasabanın önemli kültür miraslarından birisi olarak tanımlanan Neapolis Mezarlığı'nın broşürüydü. Yazılanlara göre mezarlığın tarihi Bağımsızlık Savaşı'na dayanıyordu ve tarihi öneme sahip çok sayıda mezar vardı.

Broşür, bir tarafında mezarlık haritasının, diğer tarafındaysa önemli mezarların listesinin yer aldığı iki sayfadan oluşuyordu. Listenin altına eklenen ismi görünce Rachel'in kalbi sıkıştı. Biri mavi kalemle, *Jenny Stills* yazmıştı. Haritadaki bir mezar, aynı mavi kalemle daire içine alınmıştı.

Hannah bu kez sınırı aşmıştı. Bu mesajın Rachel'in yatağına bırakılma biçiminde sinsilik yatıyordu. Hannah, her yerde, hatta otel odasında bile ona ulaşabileceğini Rachel'in bilmesini istiyor gibiydi.

Bunun Rachel'i korkutacağını düşündüyse fena hâlde yanlışmıştı. Aksine çok sinirlenmişti. Lobiye indi. Sarhoş misafirler gitmiş, içki bardakları masada kalmıştı. Devrilen bira şişelerinden kehribar rengi sıvı akıyordu. Resepsiyondaki gece görevlisi Rachel'in geldiğini görünce şaşırıldı.

"Oda numaram 4014," dedi Rachel. "Bu broşürün odama neden bırakıldığını biliyor musunuz?"

Gece görevlisi bilgisayardan Rachel'in odasının bilgisayar kayıtlarını açtı. "Sistemde akşamüstü saat altıda resepsiyonu aradığınız ve broşürün odanıza getirilmesini istediğiniz görünüyor," dedi görevli, ifadesi Rachel'in broşür yüzünden yaygara koparmasının delilik olduğunu düşündüğünü gizlemiyordu.

"Ben değildim," dedi Rachel. "Bugün resepsiyonu hiç aramadım."

"Başka bir misafirimiz aramış ve personel de oda numarasını karıştırmış olabilir," diyen görevlinin böyle bir hatanın nasıl olabileceği konusunda kafası karışmıştı. "Her iki durumda da rahatsızlık verdiğimiz için çok özür dilerim."

Rachel bunun bir karışıklık olmadığını biliyordu ve durumdan hiç hoşlanmamıştı. Önce ön cama bırakılan not, ardından iskeleye çakıyla saplanan mektup, şimdi de otel odasındaki yastığın üstüne yerleştirilen ve Jenny Stills'in mezarının açıkça işaretlendiği bir turist haritası.

"Tüm görüşmeleri eğitim amacı ve kalite ölçümü için kayıt ediyor musunuz?" diye sordu Rachel.

"Evet hanımefendi, ediyoruz."

"Güya benim arayıp broşür istediğim çağrıyı dinlemek istiyorum," dedi Rachel.

Görevli bilgisayardan arama kaydını açıp sesi iyice duyabilmek için bankoya eğilmek zorunda kalan Rachel'a dinletti. Bir kadın oteli aramış, Rachel'ın sesini başarısızca taklit ederek kendisi için resepsiyona bırakılan broşürün odasına getirilmesini istemişti.

"Bu kadının sesi benimkine benziyor mu?" diye sordu Rachel kayıt sona erince.

"Hayır hanımefendi, benzemiyor," dedi resepsiyon görevlisi gergince yutkunarak. "Çok tuhaf. Sabah ilk iş, müdürden ilgilenmesini isteyeceğim."

Rachel, görevliden dosyasına bundan sonra sabah temizlikçisi dışında kimsenin odasına girmesine izin vermediğini not almasını istedi. Ne kat görevlisi ne de kendisine gönderilen posta ya da mesajları bırakacak bir görevli; hepsini kendisi resepsiyondan alacaktı. "Ve lütfen," diye ekledi, "Oda numaram kimseyle paylaşılmasın."

Sözlerini bitirdikten sonra asansöre gitti, yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Kata çıkınca koridorda kapalı kapıların gözetleme deliklerinin önünden geçerek odasına doğru yürümeye başladı. Oda servisi tepsileri toplanmıştı. Halının üstünde sadece bir tepsi vardı. Rachel'ın kapısının önünde duruyordu.

Rachel tepsiyi alıp kapağını kaldırınca tabakta hamburger ve kızarmış patates olduğunu gördü. Oda servisini arasa, kendisi de tam olarak bunları sipariş ederdi. Çatal ve bıçağın altında, üstünde adı yazılı bir zarf vardı.

Rachel arkasını döndü. Titreyen ışıklar ve onu izliyormuş gibi görünen gözetleme deliklerinden oluşan uzun, sessiz koridora bakarken görüşü bulanıklaştı. Asansörün sesi duyuldu ama kapıları açılmadı.

Hannah

Umarım Neapolis'i sevmişsindir Rachel. Görkemli bir sahil şeridi. Kartpostal kadar güzel. Bunun seni sahte bir güvenlik duygusuna sokmasına izin verme. Güzelliğın sadece yüzeysel olduğunu unutma. İçi tehlikeli. Hafife almak gerekir.

Sana bir özür borçluyum Rachel. Seni iskeleye çağırıp boş yere bekletmek benim adıma korkunç bir davranıştı. Davetim samimiydi. Gerçekten yüz yüze görüşebilmeyi umuyordum ama Morrison's Point'e dönmek benim için çok zor oldu. Anılar bir anda hücum etti. Titrememe, nefessiz kalmama neden oldu. Bir dakika daha orada duramazdım. Gitmem gerekiyordu. O gece neler olduğunu hayal bile edemezsin Rachel.

Benim için geçmiş, aşırı parlak bir fotoğraf gibi: Öylesine kör edici ki çıplak gözle bakılamıyor. Zaman içinde unutilan acı-tatlı anılardan ziyade hatırlamak istemeyeceğim acı dolu anılarla dolu.

Çocukluğumdan bu yana Neapolis'e ilk kez geldim ve geçmişimin üstesinden gelmek için onu hatırlamam gerek-

tiği sonucuna vardım. Her ayrıntıyı, en dokunaklısından en sıradan olanına kadar her şeyi ve hatta en korkunç olanını.

Tanıdık bir yere geldiğimde ya da beni çocukluğuma götüren bir koku aldığım da, hatta küçüklüğümde bu yana yemediğim bir yemeğin tadına baktığımda geçmişim gözlerimin önüne geliyor. Hatıralarım canlanıyor. İşin garibi, sana bu mektupları yazmamın da hatırlamama faydası oluyor.

Duygusal yaralarımı deşmek işkence gibi. Senden bu yükü paylaşmanı istemem çok fazlaysa mektuplarımı yırtıp atmaktan çekinme. Seni yargılamam. Yine de yazmaya devam ederim. Bu mektupları duygusal boşalım olarak görüyorum. Hikâyemi anlatmam biraz zaman alabilir. Bazıları o kadar derinlere gömülü ki onları kelimelere dökmeden önce sindirmek için zamana ihtiyacım var.

Peki nerede kalmıştık Rachel? Şimdi hatırladım. Sana an-nemi anlatıyordum. Teşhise ilk tepkisi, önemsememek oldu. Sıkıntılarla dolu hayatında üstesinden gelmesi gereken başka bir engeldi. Teşhis konduktan sekiz ay sonra eskisinden daha hastaydı ama her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu.

Okul tatilinin ilk gününde annem bizi sahile götürmek için ısrar etti. Eski arabasını toprak parkta durdurdu, tekleyen motoru kapatmadan bagajı açtı. Jenny arabadan inip plaj çantamızı ve havluları aldı.

Jenny'nin bir anlık dalgınlığından yararlanan annem elimi para sıkıştırdı.

“Dondurma parası,” diye fısıldadı. “Jenny’ye benden aldığını söyleme, geri vermeni ister.” Parayı avucumda buruşturdum.

“İyi eğlenceler,” dedi annem arabayı hareket ettirirken ve bize öpücük gönderdi. Randevusu için hastaneye gidiyordu. “Sizi akşam yemeği vaktinde bekliyorum, bir saniye önce bile değil.”

“Tamam anne,” dedi Jenny. Kelimeleri, arabanın takırtısı arasında boğuldu. Arabanın fena hâlde tamire ihtiyacı vardı ama tamamen bozulana kadar bu mümkün değildi. Hastalandığından beri annemin düzenli bir işi yoktu. Gücü olduğunda çalışıyordu ve bu günlerin sayısı da giderek azalıyordu. Çalıştığı zamanlarda eve külrenginde geliyor, düzelmesi günler sürüyordu.

Jenny kumsala doğru yürürken parayı gizlice şortunun cebine soktuğunu görmüş olmalı. Annemi benden daha iyi tanıyordu.

“Ver şunu.” Jenny elini uzattı.

“Neyi vereyim?” diye sordum masum numarası yaparak.

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Annem bana verdi, dondurma almam için.”

“Dondurmaya ihtiyacımız yok.” Jenny parayı almak için avucunu açtı.

Kırıışık banknotu uzattım. Annemin oyunu işe yaramamıştı. Bazen ailedeki tek yetişkinin Jenny olduğunu düşünüyordum.

Jenny ve ben, Morrison’s Point İskelesi’nden çok uzak olmayan bir noktada kumun üstünde bir yere oturduk. Öğlene doğru okuldan arkadaşları geldi. Etrafımızda küçük gruplar hâlinde toplandılar, havlularına uzanıp taşınabilir kasetçalardan müzik dinlediler.

Oğlanlar birbirleriyle güreşiyor ya da kumda futbol oynuyordu. Kızlar güneş gözlüklerinin ardından gizlice oğlanları izlerken birbirlerinin sırtına hindistancevizi yağı sürüyor, kimin daha bronz olduğuna bakıyorlardı.

Bense ergenlerin tuhaflıklarından habersiz, özenle yaptığım kumdan kaleyi deniz kabuklarıyla süslüyordum. Hava iyice ısınınca Jenny’nin arkadaşları havlularını bırakıp serinlemek için suya girdiler.

İskele yüksek, su derindi; yani sadece cesur olanlar atlayabiliyordu. Erkekler birbirlerini atlamaya teşvik ederken korkaklık edenlerle ıslık çalarak dalga geçiyorlardı. Bikinileriyle suya sahilden giren kızlar yüzüp birbirlerine su sıçratıyorlardı.

Jenny havlusunda uzanmış kitap okuyor ve transistörlü radyosundan müzik dinliyordu. Ara sıra başını kaldırıp gözlemle denize bakıyordu.

Sonunda o yüzerken benim kumda tek başıma oynamamın sorun olup olmayacağını sordu. Omuz silktim. Jenny ona katılmamı istemediği sürece önemi yoktu. Yüzmekten nefret ediyordum. Hâlâ da nefret ediyorum. Annem ve Jenny bana yüzmeyi öğretmeye çalışmışlardı ama ben her seferinde debelenip tuzlu su yutmuş, bir daha yüzmeyeceğime yemin ederek gözyaşlarıyla sudan çıkmıştım.

Jenny güneş gözlüklerini havlusuna attı ve bir yere gitmemi tembihledi. Kürek ucuyla kumdan kalenin çevresini çizirken ona bakmadan başımı salladım.

Jenny mercan rengi bikiniyle kumda yürürken iskeleden atlayan oğlanlardan bazıları ıslık çaldı. Jenny dik durup altın sarısı saçlarını omzunun arkasına atarak gizlemeye çalışsa da rahatsız olduğunu hissettim.

Jenny diğer kızlar gibi denize sahilden yürüyerek girmedi. İskeleğe gitti, ahşap korkulukların üstüne tırmandı. Bir flamingo gibi dengede durduktan sonra neredeyse hiç su sıçratmadan bir dalgıç gibi suyun altına kayd. Sanırım çocuklara onu rahat bırakmalarını söylemenin yolu buydu. Dalgaların arasında salınarak sohbet eden okul arkadaşlarına uzak mesafede su yüzüne çıktı.

Ben dönüp kumdan kalenin dış duvarlarını yapmaya devam ettim. Kumun üzerine bir gölge düştü. Jenny'ye ıslık çalan çocuklardan biri tepemde dikiliyordu. Kirli kahverengi

saçları, soluk gri gözleri vardı. Parmaklarının arasında yanan bir sigarayı tutuyordu. Sahildeki arkadaşları büyük bir dikkatle onu izliyor gibiydi. İçimden bir his, benimle konuşmaya cesaret edip edemeyeceğini görmek için gönderildiğini söylüyordu.

“Güzel kale,” dedi.

“Teşekkürler.” Kuleleri süslemek için kullandığım son deniz kabuğunu da kuma bastırdım.

“Arkadaşım telefon numaranızı öğrenmek istiyor,” dedi.

“Neden? Arkadaşın benimle ne konuşmak istiyor?”

“Konuşmak istediği sen değilsin,” dedi kuma tekme atarak. “Ablan. Numara kaç?”

“Bilmiyorum. Bilsem bile fark etmezdi çünkü telefonumuz çalışmıyor,” dedim.

Omuz silkip arkasında sigara külü izi bırakarak kum tepesindeki arkadaşlarının yanına döndü. Oraya varınca sanki bir bahsi kaybetmiş gibi avuçlarına para koydu.

Kısa süre sonra Jenny denizden çıktı.

“Ne istedi?” diye sordu plaj havlusuyla yüzündeki tuzlu suyu kurularken.

“Hiçbir şey,” dedim; kalenin önüne bir hendek yapmak için kumu kazmaya odaklanmıştım.

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 3. Bölüm: Parti

Lexi, Neapolis'in birkaç mil dışında bir mahallede yaşıyordu. Adı Kristal Koy'du. Bana deniz kenarında bir yeri çağrıştırdı. Ancak Kristal Koy'a gittiğimde ilk fark ettiğim şey, görünürde okyanus olmadığıydı. Sevimli ismi olan bu yerleşim yeri kıydan ormanla ayrıliyordu. Etrafta ne kristal ne de koy vardı.

Kristal Koy, hayal gücü zayıf bir müteahhit tarafından çalılık ve bodur ağaç kaplı bir alana inşa edilmişti. Evler tuhaf şekilde birbirinin aynısı gibiydi. Hepsi grimsi mavi ahşap kaplamalarla kaplanmıştı, çerçeveleri beyazdı. Çift garajları ve çatı pencereleri vardı. Bahçeler bile birbirinin kopyasıydı. Bölge ters giden sosyal mühendislik deneyi gibi görünüyordu.

Ziyarete gittiğimde bisiklete binen çocuklar görmedim. Kimse bahçesiyle ilgilenmiyor ya da çımlarını biçmiyordu. Havlayan köpekler yoktu.

Lexi'nin zilini çaldım. Kapıyı açtığında üstünde kot pantolon ve pembe parlak işlemeleri olan siyah, kısa bir tişört vardı. Amigo kızların güzelliğine sahipti. Omuz boyunda sarı röfleli saçları, parlak

mavi gözleri vardı. Oldukça iştendi. Bir süre konuştuk ama konuşmalarımızı kaydetmemi istemedi.

Lexi'nin dikkat çekmek istememesinin iyi bir nedeni vardı. Bunu daha sonra öğreneceksiniz. Şimdilik Lexi'nin komşu kızı olduğu fikrine sadık kalalım. Bir sürü havalı arkadaşı ve canlı mizacı olan güzel bir kızdı.

K, o akşamüstü Lexi'nin evine geldiğinde partiye hazırlanmak için birlikte koltukları geriye çekip halıyı kaldırdılar. Koca bir kâse mısır patlatıp şarkı lisesi oluşturdular ve ses sistemini test ettiler. Kapı zili ilk olarak saat sekizde çaldı.

Saat dokuzda parti resmen kontrolden çıktı. Onlar on beş kişi çağırmışlardı ama dört katı insan gelmişti. Konukların yarısını tanımıyorlardı. Çoğu üniversite çağındaydı. Bazıları daha da büyüktü.

Hemen herkes içki getirmişti. Mutfak tezgâhı farklı içki ve bira şişeleriyle doluydu. Patlamış mısırlar beyaz konfetiler gibi yere saçılmıştı.

İlerleyen saatlerde, bir noktada kimsenin kim olduğunu bilmediği biri mutfaktaki yarısı içilmiş soda şişelerine ucuz votka doldurmuştu. Dikkat edin, herhangi bir votka değil. Duvardaki boyayı sökebilecek kadar yoğun, ev yapımı kaçak votkaydı. K, birkaç bardak soda içti. İçine içki karıştırıldığını bilmiyordu. Fark ettiğinde çoktan sarhoş olmuştu.

Parti hakkında bildiklerimin çoğunu çocuklardan bazılarının o gece sosyal medya hesaplarından paylaştıkları videolardan öğrendim. İzlediğim videolarda K, ayakta durmakta zorlanıyordu. Salondaki kalabalığı iterek ilerliyor, ara sıra şaka yapmak ve arkadaşlarıyla konuşmak için duruyordu. Sarhoş olduğu belliydi. Videolardan birinde, köşede dengesini kaybedip birine çarptığı görülüyordu.

Çarptığı kişi lise beyzbol takımının atıcısı Lou Lowe'du. Uzun boylu, çilli ve kızıl sarı saçlı bir çocuktü. Lexi onunla birkaç kez çıkmıştı. Onu eski sevgilisi olarak görüyordu. Bazen arkadaşlarına onunla yeniden birlikte olmak istediğini, Lou'nun hayatının aşkı ol-

duğunu söylüyordu. Arkadaşları Lexi'nin bütün eski sevgilileri için aynı şeyi söylediğini iddia ediyordu. Bu, Lexi'nin "Bana ait, uzak durun" demesinin bir yoluydu.

Daha sonra olanlar yüzünden Lou, o geceyi gayet iyi hatırlıyor. Bugün Lou Lowe ile konuştuğumda bana şöyle dedi:

"Ertesi sabah çok erken saatte antrenmanım vardı, bu yüzden içmedim; bir şişe bira bile. Sanırım partide sarhoş olmayan tek kişi bendim. Bana çarptığını ve 'benim hatam' gibi bir şey dediğini hatırlıyorum. Bana istediği zaman çarpabileceğiyle ilgili bir şaka yaptım. Bunun komik olduğunu düşündü ve konuşmaya başladık."

Bir süre sonra Lou, klasik numarayı yaparak K'ye odanın sohbet etmek için fazla gürültülü olduğunu söyledi. Konuşacak daha sessiz bir yer bulmaya götürmek için elinden tuttu.

K, Lou'nun onu koridordaki parti müdavimlerinin arasından geçirmesine izin verdi. Sürgülü cam kapısı arka bahçeye açılan çamaşır odasına gittiler. Birkaç kişi onları birlikte gördü. Haber orman ateşi misali yayıldı. Söylenti Lexi'nin kulağına gitti. En iyi arkadaşının birdenbire hayatının aşkı olduğuna karar verdiği çocukla birlikte ortadan kaybolmasına öfkelenen Lexi, evin içinde öfkeyle onları aramaya başladı.

Lexi onları asılı çarşafların arasında sevişirken yakaladığını iddia ediyor. Suçlamalarda bulunarak K'nin üstüne atladı. Söylediklerinin çoğu sarhoş ve öfkeli olduğu için anlaşılmazdı.

Lou, Lexi'nin öfke patlamasının ortasında oradan uzaklaştı. K'yi arkadaşının sarhoş öfkesiyle baş başa bıraktı. Şimdi böyle yaptığı için pişman. Eğer orada kalsaydı her şey farklı olur muydu, diye merak ediyor. Bu arada K ile seviştiklerinin doğru olmadığı, Lexi'nin sonraki hareketlerini haklı çıkarmak ve K'yi kötü göstermek için her şeyi uydurduğu konusunda ısrar ediyor.

Lexi hakaretlerini bitirince içeri girdi, sürgülü kapıyı kilitledi, K'ye hareket çekti ve ardından perdeleri indirdi. K, Lexi'nin arka bahçesinde karanlıkta yalnız kaldı. Dışarısı soğuktu. Ceket, çantası ve cep telefonu içerideydi.

K evin etrafından dolaşıp garaj yoluna geldi ve onu eve götürmesi için partiden birinin ayrılmasını bekledi. Ayrılan olmadı. İnsanlar salon penceresinden aval aval bakıp gülerken o soğukta duruyordu. Lexi olanları kendi yorumuyla anlatarak kalabalığın arasında dolaşıyordu.

K, Lexi'ye onu içeri alması için yalvarmayacak ya da birinden ailesini aramasını istemeyecek kadar gururluydu, üstelik içeri almaya geldiklerinde onların sorularıyla uğraşmak da istemiyordu. Eve kendi dönecekti. Caddeden aşağı akşamüstü kullandığı patıkaya doğru yürüdü. Bu kez alacakaranlık değildi. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Çok daha tehlikeliydi.

Kadınlar genellikle bu tür hesaplar yapmak zorunda kalır. 1. Bölüm'de bahsettiğim Kedi Kız da bu hesabı yapmak zorunda kalmıştı. Bardan eve yürümeli miydi yoksa taksiye mi binmeliydi? Parkın içindeki kestirme yolu mu kullanmalıydı yoksa uzun yoldan mı gitmeliydi? Kendisini takip eden biri olduğunu düşündüğünde 911'i mi aramalıydı yoksa...

Evet, bunu sonsuza dek sürdürebiliriz. Bu seçimleri kadınlar ve kızlar olarak hep biz yaparız: Kolay olana karşı güvenli olan.

Çoğu zaman işler yolunda gider.

Bazen korkunç şeyler olur.

Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Rachel

Neapolis Eski Mezarlığı defin alanından çok, gizli bir bahçeye benziyordu. Sarmaşıkların sardığı siyah dökme demir çitlerle çevriliydi. Rachel arabasını boş park alanına park ederken yemi yutup sabah ilk iş mezarlığa gelmenin şimdiye kadar yaptığı en akıllıca iş olmadığını biliyordu. Merak, Rachel'in kriptonitiydi. Her zaman öyleydi ve hep öyle olacaktı.

Annesi, bu merakın günün birinde başını belaya sokacağını söyleyerek onu sürekli uyarırdı. Sadece bir konuda yanılmıştı: Yıllar içinde bir değil, birçok kez başına dert açmıştı. Öte yandan Rachel'in başarısının sırrı da buydu.

Gazeteciliğe ilgi duymasının nedeni araştırmacı doğasıydı ve onu ikinci balayılarında karısını öldürdüğü gerekçeyle hapse atılan bir öğretmenin davasını araştırmaya iten de bu bitmez tükenmez merakıydı. Rachel polisin hiç temas kurmadığı yeni tanıklar ve sevilen lise koçunun haksız yere hüküm giydiğini güçlü bir şekilde gösteren başka kanıtlar buldu.

Bu hikâyeyi podcastin ilk sezonunda kullandı. Tam da gazeteciliği bırakıp gerçek iş diye takıldığı bir iş bulmayı

düşündüğü zamanda bu yayın ulusal bir üne kavuşmasına neden oldu ve zayıf kariyerine güçlü bir destek verdi. Nefret mektupları yağmuru da aynı anda başladı. İnsanlar, hakkındaki suçlama düşen öğretmen yeniden yargılama başlayana kadar salıverildiği için bir katilin serbest kalmasına yardım ettiğini düşünüyorlardı.

Pete bu yüzden güvenliğinden endişe ediyordu. Mezarlıkta tek başına olduğunu bilse kriz geçirirdi. Rachel mezarlığa açılan kapının kolunu çevirirken buraya gelmenin pervasızlık olduğunu kabul etti ama merakına yenik düşmüştü.

Rachel'in iterek açtığı kapı gıcırdadı. Kapı tokmağını bırakmadan olduğu yerde durup sarmaşık kaplı mezar taşlarını inceledi. Yapraklar mezarlığa ölüden çok, canlı izlenimi veriyorlardı.

Aniden hışırdayan yapraklar onu ürküttü. Elinden kurtulan kapı sertçe kapanırken çıkardığı ses kuşların bulutla kaplı göğe doğru uçmalarına neden oldu. Panikle çırpıtları kanatları, mezarlığın içine doğru yürüyen Rachel'in hızlı kalp atışlarını andırıyordu. Ağaçların iç içe geçen kalın dalları buraya farklı koşullar altında çekici denebilecek karanlık bir ruh hâli veriyordu.

Rachel bir yandan sakinleşmeye çalışıp bir yandan çatlak parke taşlı patikada yürürken elindeki harita rüzgârda sallanıyordu. Sarmaşık kaplı mezar taşları belirli bir sıraya göre düzenlenmemişti. Ölüleri düzgün, paralel sıralar hâlinde gömme uygulamasına geçilmeden önceki yüzyıllarda mezarlar gelişigüzel kazılırdı. Eskiden ölümler toprağın en yumuşak, kazılması en kolay yerine gömülürdü. Bu yüzden parke taşlı patika nereye çıkacağı öngörülemeyen bir dizi dolambaçlı yol izliyordu. Rachel birçok kez aynı yerden geçmek zorunda kaldı.

Harita, listelenen dikkate değer mezarların, her biri kısa tarihi açıklamaya karşılık gelen sayılarla işaretlenmişti. Ara-

larında on sekizinci yüzyılda korsan Karasakal'ın' gemisinde çalışmış, yakalanmış ve korsanlık suçuyla idam edilmiş bir miçonun mezarı vardı. Tabut yerine rom fıçısında gömülmüştü.

Daha ileride yerel şahsiyetlerden bir senatörün, on dokuzuncu yüzyıldan bir sanayicinin ve ilk havacılık faaliyetlerine yatırım yapan Wright Kardeşler'in kuzeninin mezarları vardı. Birlik askerlerinden siyah taburun on bir üyesinin bulunduğu İç Savaş'a ait bir bölüm de bulunuyordu.

Rachel bir sıra çınar ağacının yanında onu mezarlığın yeni bölümüne götüren bir patika buldu. Burası birbirinin aynı mezar taşlarından oluşan kasvetli yapısıyla mezarlığın tarihi bölümünden çok farklıydı. Çimler özenle biçilmişti. Mezar taşları makine ile oyulmuştu. Burada sarmaşıklar ya da sarkan meşeler yoktu. Her şey düzenli ve temizdi.

Mezarların üstündeki soluk çelenkler ve çiçek aranjmanları Rachel'a bu ölülerin yasının hâlâ tutulduğunu hatırlattı. Ölü doğmuş bir bebeğin mezar taşına yıpranmış bir oyuncak ayı dayanmıştı. Kırmızı boyası dökülmüş paslı bir tren, küçük bir çocuğun mezar taşının üstüne konmuştu. Gök gürledi. Rachel başını kaldırıp göğe baktı. Karanlık bulutlar kabarmak üzere olan dalgalar gibi toplanıyordu.

Rachel şemsiye getirmemişti. Mezarlıktan çıkana kadar yağmurun başlamamasını umdu. Haritayı takip ederek aceleyle Jenny Stills'in mezarının işaretlendiği sıraya ulaştı. Tek bir gri granite oyulmuş birbirine bağlı iki mezar taşına varıncaya kadar sıra boyunca yürüdü.

Mezar taşına yazılanlar en azından bildiği bazı şeyleri doğruluyordu: *Jenny, Hope'un sevgili kızı ve Hannah'nın biricik ablası. Hope, Jenny ve Hannah'nın sevgili annesi.* Birbirinin dibinde iki mezar. Üç hafta arayla ölen bir anne ve bir kız.

* Edward Teach ya da Edward Thatch, Blackbeard ismiyle bilinir. 18. yüzyılın başları boyunca West Indies ve doğu sahillerindeki Amerikan kolonileri civarında faaliyet gösteren, kötü şöhretli bir İngiliz korsan.

İki mezarın üstüne de henüz solmamış sarı papatyalar bırakılmıştı. Biri yakın zaman önce buraya gelmişti. Hannah olmalı, diye düşündü Rachel. Daha yakından bakmak için çömelmesiyle mezar taşının alt tarafındaki yazıyı fark etti. Jenny'nin mezar taşına kazınan silik kelimeyi okuyabilmek için ince kir tabakasını sildi: *SÜRTÜK*.

Rachel'ın içi ürperdi. Yirmi beş yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ Jenny'nin mezarına çiçek bırakmak yerine, ona hakaret etmek için uğrama zahmetine giren biri vardı. Onu değersizleştirmek isteyen biri. Rachel, Scott Blair'a karşı açılan davada davacı olan Kelly Moore'u tanımlamak için aynı kelimenin kullanıldığını duymuştu. Kelly de hayatının kalanını üzerinde bu lekeyle mi geçirmek zorunda kalacaktı?

Rachel başka yazı görmedi ama Jenny'nin mezarının köşesinde biriken kurumuş yaprak yığınları arasında mavinin iki farklı tonundan bir kurdele buldu. Kurdele o kadar kurumuş bir buket çiçeğe bağlanmıştı ki Rachel eline aldığı anda toza dönüştüler. Kurdeleye iliştirilmiş su lekeli bir kart vardı; mürekkep akmıştı, yazılar okunmuyordu.

Yağmur başladı. Yağız başta hafıftı ama sonra o kadar şiddetlendi ki Rachel koşmak zorunda kaldı. Koşarken doğal güçler tarafından takip ediliyormuş gibi bir hisse kapıldı, mezar taşlarına vuran sert ve şiddetli yağmurun sesi kulaklarını sağır ediyordu.

Mezarlığın kapısından çıkıp arabasına koştu. Sırılsıklam hâlde sürücü koltuğuna oturduğunda mezarda bulunduğu eski buketin kurdelesini ve kartı hâlâ elindeydi. İkisini de torpido gözüne koydu.

Rachel geri vitese taktığında sağanak daha da hızlanmıştı. Yine de kalın damlaların arasında dikiz aynasından gözüne bir şey çarptı. Mezarlığın kapısında bir kadın onu izliyordu. Rachel iyice görmek için başını çevirdiğinde kimse yoktu.

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 4. Bölüm: Geceye Doğru

Ben bu kasabada bir ziyaretçiyim. Hiç kimseyi tanımıyorum. Bu yüzden çalışmadığım zamanlarda telefon bağlantısı yapan yerel radyo programlarını dinliyorum. Bu ve yapımcımla yaptığım görüşmeler bana arkadaşlık ediyor. Bu arada Pete'i sormak için yazanlara söylüyorum, o iyileşiyor. Yakında hastaneden çıkacak.

Pete'i özledim. O olmadan yolculuk yapmak yalnız hissettiriyor. Yerel radyo, arkadaşım oldu. Acınası bir durum, değil mi? Bana arkadaşlık etmesi bir yana kasabanın havasını koklamama da yardımcı oluyor. Duruşma yaklaştıkça tansiyonun yükseldiğini söyleyebilirim.

Bazı insanların -kesinlikle herkes değil- öne sürdüğü görüşlerden ortaya çıkan bir sonuç var ki o da K'nin bu sorunu başına kendi açtığı: İçki içerek, erkeklerle takılarak. Tecavüz kurbanları hakkında duymaya alıştığımız saçmalıkları bilirsiniz. Burası küçük bir kasaba ve o gece neler olduğuyla ilgili bir sürü dedikodu var, bir sürü tahmin yapılıyor.

Bugün tatlı düşkünlüğümü gidermek için şeker almaya markete gittim. Hemen yanımdaki kasanın sırasında Scott Blair'ın suçlu

olup olmadığı konusunda bir tartışma çıktı. “Suçlu olsa bile,” dedi önümde duran kadın, “Arabasına bindiği anda neye bulaştığını bilen bir kızla geçirdiği aptal bir gece yüzünden hayatı mahvolmalı mı?”

Tartışmanın bir kısmını telefonuma kaydetmeyi başardım. Yerel halkın bu dava için ne düşündüğünü anlayabilmeniz için size dinletmek istiyorum.

“Kız sarhoştı. Yani rıza gösteremezdi.”

Bunu, küçük çocuğu alışveriş arabasının arkasında oturan bir anne söyledi.

“Çocuk da sarhoştı. Kızın rıza göstermediğini nasıl anlayabilir-di? İkisi için de geçerli. Her neyse, çocuğun hayatı kaydı. Aynı şey benim çocuğumun başına gelse ve kaltağın biri uydurma bir şeyle oğlumun hayatını mahvetmeye çalışsa ne olur?”

“Konuşmanıza dikkat edin bayım.”

“Hey! Asıl sen dikkat et.”

“Kız ne diyorsa ben ona inanırım.”

Bunu kasada çalışan kadın söyledi.

Tartışma bir süre daha devam etti ama sesler yükselmeye başlayınca mağaza müdürü gelip polis çağırmakla tehdit etti. Kasaba dava yüzünden o kadar gerilmiş ki nihayet başladığında bir rahatla-ma olacak. Herkesin bir fikri var ama kimse gerçekleri bilmiyor gibi görünüyor. O hâlde, o gece olanları konuşalım.

Lexi'nin partisinden atıldıktan sonra K, gece yarısı civarında kendini çorak yabancı ot tarlasında buldu. Patika kaygan ve çamurluydu. Yağmur yağmıştı. K'nin kaymamak için yavaş yürümesi gerekiyordu.

Soğuk hava onu ayılttı. Belki de orada yalnız yürümesinin bir hata olduğunu fark edecek kadar ayılmıştı. Muhtemelen geri dönmeyi düşündü. Aynı durumda ben olsam muhtemelen dönerdim, en azından ayık olan ben geri dönerdi.

Korkmuş, aşağılanmış, alkolden cesaret almış sarhoş ben, muhtemelen K'nin yaptığıının aynısını yapardı. Evet, kendimi onun yer-

ne koyduğumda büyük olasılıkla devam ederdim diye düşünüyorum. Geri dönmek yenilgiyi kabul etmek olurdu. K, Lexi'ye bu tatmini ya-
şatmak istemezdi.

Yarı yolda K ayak sesleri duydu. Biri ona doğru koşuyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir erkek, karanlığın içinden hızla yaklaşıyordu.

“Savaş ya da kaç” tepkisini hiç duydunuz mu? Bu, savaşmak ya da tehlikeden kaçmak için insanda var olan bir içgüdüdür. Ancak tüm hikâyenin “savaş ya da kaç” tepkisinden ibaret olmadığı yakın zamanda anlaşıldı.

Uzmanlar artık çıkış yolu görülmeyen büyük bir tehlikeyle karşılaşıldığında insanların donup kaldığını biliyorlar. Tıpkı kamuflajının onu yırtıcılardan koruyacağı umuduyla kertenkelenin donması gibi. Bu yüzden artık buna, “savaş, kaç ya da don” tepkisi deniyor.

Bildiğim kadarıyla K kaçmadı. Saklanmadı. K dondu. Adam yaklaşırken oracıkta donup kaldı. Nihayet yüzünü görünce rahatlamış olduğunu tahmin ediyorum. Son sınıflardan, iyi üne sahip bir çocuktü.

Harris Wilson'ın koyu renk saçları alnına dökülmüştü. O gece üzerinde gri tişört, siyah dar kot pantolon ve kot ceket vardı. Birkaç hafta önce onunla yaptığımız telefon görüşmesinde K'ye orada yalnız yürümemesi gerektiğini söylediğini iddia etti.

“Peki sen yürümeli misin?” diye sordu K.

“Muhtemelen hayır. Sana göz kulak olmam gerektiğini düşündüm. Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim.”

“Kimseye ihtiyacım yok,” diye yanıt verdi K. “Sorun değil. Koruyorsan geri dönebilirsin.”

Onu bırakıp yürümeye devam etti ama Harris ona yetişti. K, Lexi'nin partisini nereden duyduğunu sorana kadar sessizce yürüdüler. Harris, o ve bir arkadaşının partiyi Instagram'dan duyduğunu ve uğramaya karar verdiklerini söyledi. Arkadaşı kalmak istemişti ama Harris sıkıldığı için partiden ayrılmıştı.

Otların arasındaki patika sonunda bitti ve çitlerle çevrili bir parka ulaştılar. Harris parkın karşı çaprazında oturuyordu. K, üç blok ötede yaşıyordu.

Parkta takılıp yan yana salıncaklarda yavaşça sallanarak Lexi, parti ve okul hakkında konuştular.

Harris'in ceketinin cebinde bir şişe viski vardı. İçkiyi paylaştılar. Viski K'nin boğazını yaktı, onu sarhoş etti ve partideki enerjisini geri getirdi.

Harris'in telefonundan şarkı dinlediler. K'ye komik videolar izletti. Biraz daha viski içtiler. Sırayla yudumlayarak şişeyi bitirdiler.

Alkolle cesaret bulan Harris K'yi öptü. Dedğine göre K de karşılık verdi. Bir süre öpüştüler. Ciddi bir şey olmadı. Harris işleri ileriye götürmek isteyince K geri çekildi, salıncağı itip havalandırdı. Harris yatak odasından esrar almak için eve gideceğini söyledi. Unutmayın, evi hemen yolun karşısındaydı.

"Seni burada bekleyeceğim," diye söz verdi K. Harris gecenin yarısı onu tek başına bırakıp eve koşarken o, başını geriye atıp sallanarak yıldızlara baktı. Kulaklarında uğuldayan rüzgârın sesi yoğun olmalı, muhtemelen bu yüzden karşısına dikilene kadar gelen kişinin ayak seslerini duymadı.

Sonrasında ne olduğu önümüzdeki hafta başlayacak olan davanın merkezinde yer alıyor. Sizi jüri koltuğuna oturtan podcast *Suçlu mu Suçsuz mu?*'nin sonraki bölümünde bunu konuşacağız. Ben Rachel Krall.

Rachel

Rachel, Neapolis'in alelade bir sokağında arabasından inmeden önce sweatshirtünün şapkasını başına geçirdi. Saat gece on biri geçiyordu. Mahalle sakinlerinin çoğu evlerine çekilmişti.

Evlerin üst katlarındaki yatak odalarının kapalı perdelelerinin arkasından loş ışıklar süzülüyordu. Rachel başka bir sokağa dönerken evlerden birinin penceresinden yansıyan televizyon ışığını fark etti. Tamamen karanlık olan üç evin yanından geçti. Dördüncü evin garaj kapısının üstündeki ışık yanıyordu. Işığa doğru ilerledi; garajın yanındaki bahçe yolundan evin arka tarafına, sürgülü cam kapının açık bırakıldığı yere yürüdü.

Kelly Moore'un babası Dan, çalışma odasının köşesinde duran deri koltukta oturuyordu. Gözleri kapalıydı, ellerini yanaklarına dayamıştı, sanki derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Koyu sarı saçlarının bir tutamında grilik vardı, yüzü bronzlaşmıştı. Göz kenarları kırışıklı.

Rachel'i selamlamak için açtığı soluk mavi gözlerinde büyük bir şaşkınlık ve yorgunluk vardı. Kızı Kelly'nin tecavüzü ağır bir darbe olmuştu. Rachel bunu biliyordu çünkü onu

buluşmaya ikna etmek için yarım düzine kez telefonda konuşmuşlardı.

Rachel kapüşonunu indirip omuz hizasındaki hafiften dağılmış kumral saçlarını ortaya çıkardı. Gece yürüyüşü yanaklarını kızartmıştı.

“Arabanızı bir sokak öteye park ettirdiğim için üzgünüm.” Bir anda ayağa kalktı, evin kalanını çalışma odasından ayıran kapıyı sessizce kapadı. “Arabanızın evimizin önünde görünmesini istemedim. İnsanlar konuşuyor, özellikle de bu ara.”

Dan Moore’un çalışma odası, karakterini yansıtıyordu. Her şey müthiş bir özenle düzenlenmişti. Duvarda geniş ekran televizyon, karşısında deri bir koltuk ve iki kanep bulunan bir oturma alanı vardı. Diğer tarafta L şeklinde bir masayla metal dosya dolapları duruyordu. Duvarlar karısının, iki çocuğunun ve kendisinin donanma üniformalı fotoğraflarıyla süslenmişti, tüm resimler geometrik hassasiyetle asılmıştı. Dan, düzenli ve disiplinliydi; tüm başarılarıyla, özellikle de ailesiyle gurur duyduğu açıktı.

Dan’i konuşmaya ikna etmek Rachel’in haftalarını alınıştı. Öte yandan sanık tarafıyla iletişim kurmak yeterince kolaydı. Scott Blair ve ailesi, medyaya birkaç röportaj vermişti. Hatta yeni duruşma avukatları başka röportaj vermelerini yasaklamış olsa da Blair Ailesi hâlâ yakınları aracılığıyla içtardan bilgi sızdırarak medyayı beslemeye devam ediyordu. Sızıntılar Scott’a sempati uyandırmak ve onu kinci bir kızın kurbanı olan masum bir genç olarak göstermek üzere tasarlanmıştı.

Medya, adını kullanmıyor olsa da Neapolis’te Blair tecavüz davasında davacı olanın Kelly Moore olduğu açık bir sırdı. İsmi gizli tutmak teorik olarak ona bir ölçüde mahremiyet sağlamalıydı ama Dan telefondaki son konuş-

malarında Rachel'a bunun iki ucu keskin bir kılıç olduğunu söylemişti. Blair Ailesi duruşmadan önce halktan puan toplamak için olası her fırsatı değerlendirirken sözde mahremiyet, Kelly ve ailesini susturuyordu.

Bu yetmezmiş gibi savcılık ofisi, Moore Ailesi'nin medyayla her türlü teması kesmesini; hatta haber programlarının Kelly ve ailesinin görüntülerini karartarak yayınlayacağı, Kelly'nin kimliğini korumak adına seslerin değiştirileceği röportaj taleplerini bile duruşma bitene kadar reddetmesini ısrarla tavsiye etmişti. "Savcılık geri tepmesinden endişe ediyor; davaya zarar vermesinden. Bunun olmasına izin veremeyiz," demişti Rachel'a son konuşmalarından birinde.

Ancak o sabah *Neapolis Gazetesi*'nde "Blair Ailesi'ne yakın kişilerin" Scott'ın ciddi bir depresyonda olduğuna dair ifadelerinin de bulunduğu bir makaleyi okuduktan sonra Dan Moore'un bakış açısı değişmişti. İsmini vermek istemeyen bir aile dostu, gazetecilere verdiği demeçte, "Her şeyini kaybetti; kariyerini, arkadaşlarını, itibarını. Yaşamak için sebebi kalıp kalmadığını sorguladığı günler oluyor. Başa çıkmakta zorlanıyor. Onu böyle görmek insanı mahvediyor," demişti.

Dan makaleyi gördüğünde midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Her zaman yakın ilişkide olduğu kızı, şimdi yanına her gittiğinde kendini geri çekiyor gibiydi. Dan kızına iyi geceler öpücüğü vermeye her çalıştığında Kelly irkiliyordu. Saatlerce oturup cildi kızarana kadar kolunu kaşıyordu. Doğru düzgün yemek yemiyordu. Suratı sürekli asıktı. Hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Tecavüzden sonra tanınmayacak kadar değişmişti.

Dan, Scott Blair'ın halka bir kurban olarak sunulmasına o kadar öfkelenmişti ki o öğleden sonra Rachel'ı aradığında sesi hâlâ titriyordu. Rachel'a konuşmaya hazır olduğunu

buluşmaya ikna etmek için yarım düzine kez telefonda konuşmuşlardı.

Rachel kapüşonunu indirip omuz hizasındaki hafiften dağılmış kumral saçlarını ortaya çıkardı. Gece yürüyüşü yanaklarını kızartmıştı.

“Arabanızı bir sokak öteye park ettirdiğim için üzgünüm.” Bir anda ayağa kalktı, evin kalanını çalışma odasından ayıran kapıyı sessizce kapadı. “Arabanızın evimizin önünde görünmesini istemedim. İnsanlar konuşuyor, özellikle de bu ara.”

Dan Moore’un çalışma odası, karakterini yansıtıyordu. Her şey müthiş bir özenle düzenlenmişti. Duvarda geniş ekran televizyon, karşısında deri bir koltuk ve iki kanep bulunan bir oturma alanı vardı. Diğer tarafta L şeklinde bir masayla metal dosya dolapları duruyordu. Duvarlar karısının, iki çocuğunun ve kendisinin donanma üniformalı fotoğraflarıyla süslenmişti, tüm resimler geometrik hassasiyetle asılmıştı. Dan, düzenli ve disiplinliydi; tüm başarılarıyla, özellikle de ailesiyle gurur duyduğu açıktı.

Dan’i konuşmaya ikna etmek Rachel’in haftalarını almıştı. Öte yandan sanık tarafıyla iletişim kurmak yeterince kolaydı. Scott Blair ve ailesi, medyaya birkaç röportaj vermişti. Hatta yeni duruşma avukatları başka röportaj vermelerini yasaklamış olsa da Blair Ailesi hâlâ yakınları aracılığıyla içtardan bilgi sızdırarak medyayı beslemeye devam ediyordu. Sızıntılar Scott’a sempati uyandırmak ve onu kinci bir kızın kurbanı olan masum bir genç olarak göstermek üzere tasarlanmıştı.

Medya, adını kullanmıyor olsa da Neapolis’te Blair tecavüz davasında davacı olanın Kelly Moore olduğu açık bir sırdı. İsmi gizli tutmak teorik olarak ona bir ölçüde mahremiyet sağlamalıydı ama Dan telefondaki son konuş-

malarında Rachel'a bunun iki ucu keskin bir kılıç olduğunu söylemişti. Blair Ailesi duruşmadan önce halktan puan toplamak için olası her fırsatı değerlendirirken sözde mahremiyet, Kelly ve ailesini susturuyordu.

Bu yetmezmiş gibi savcılık ofisi, Moore Ailesi'nin medyayla her türlü teması kesmesini; hatta haber programlarının Kelly ve ailesinin görüntülerini karartarak yayınlayacağı, Kelly'nin kimliğini korumak adına seslerin değiştirileceği röportaj taleplerini bile duruşma bitene kadar reddetmesini ısrarla tavsiye etmişti. "Savcılık geri tepmesinden endişe ediyor; davaya zarar vermesinden. Bunun olmasına izin veremeyiz," demişti Rachel'a son konuşmalarından birinde.

Ancak o sabah *Neapolis Gazetesi*'nde "Blair Ailesi'ne yakın kişilerin" Scott'ın ciddi bir depresyonda olduğuna dair ifadelerinin de bulunduğu bir makaleyi okuduktan sonra Dan Moore'un bakış açısı değişmişti. İsmi vermek istemeyen bir aile dostu, gazetecilere verdiği demeçte, "Her şeyini kaybetti; kariyerini, arkadaşlarını, itibarını. Yaşamak için sebebi kalıp kalmadığını sorguladığı günler oluyor. Başa çıkmakta zorlanıyor. Onu böyle görmek insanı mahvediyor," demişti.

Dan makaleyi gördüğünde midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Her zaman yakın ilişkide olduğu kızı, şimdi yanına her gittiğinde kendini geri çekiyor gibiydi. Dan kızına iyi geceler öpücüğü vermeye her çalıştığında Kelly irkiliyordu. Saatlerce oturup cildi kızarana kadar kolunu kaşıyordu. Doğru düzgün yemek yemiyordu. Suratı sürekli asıktı. Hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Tecavüzden sonra tanınmayacak kadar değişmişti.

Dan, Scott Blair'ın halka bir kurban olarak sunulmasına o kadar öfkelenmişti ki o öğleden sonra Rachel'ı aradığında sesi hâlâ titriyordu. Rachel'a konuşmaya hazır olduğunu

söyledi. Söylediklerini alıntılamasına izin vermiyordu ama en azından Rachel, hikâyesinin Kelly tarafını öğrenmiş olacaktı. Tek şartı vardı: Rachel, karısı ve kızı uyuduktan sonra, gece geç saatte eve gelecekti.

Rachel, Kelly'nin çocukluğu hakkında bir dizi soru sorarak Dan'ın rahatlamasına yardım etti. Adam kızının başarılarını anlattı. İyi bir öğrenciydi, sporda başarılıydı ve harika bir dansçıydı. Ortaokuldayken okul müzikalinde başrolü oynamıştı. On dördüncü yaş gününde hediye olarak arkadaşlarından Haiti'deki kasırga mağdurlarına bağış yapmalarını istemesinin bir baba olarak en gurur duyduğu anlardan biri olduğunu söyledi. "Kelly hep enerji doluydu. Dünyayı değiştirmek istiyordu," dedi. "Şimdiyse yataktan zor çıkıyor."

Rachel, Kelly'nin ortaokul müzikalinden sonra ailesiyle çekilmiş bir fotoğrafını inceledi. Annesininkiyle aynı parlak siyah saçlara ve gamzelere sahipti. Fotoğrafta kameraya gülümseyen ela gözleri parlıyordu.

"Kelly'i şimdi görseniz tanıyamazsınız. Artık farklı bir kız; hem görünüşü hem karakteri. Tüm o özgüveni gitti. Çok zayıfladı, aşırı gergin; paramparça olacağından endişeleniyoruz," dedi Dan.

"Anlattıklarınıza bakılırsa son birkaç ay çok zor geçmiş. Sadece Kelly için değil, ailenin tamamı için," dedi Rachel anlayışla.

"Hayal bile edemezsiniz," dedi Dan şakaklarını ovuşturarak. "O hayvanın ailesi, Scott'ı terk edilmenin intikamını almak isteyen hırçın bir kızın kurbanı olarak göstereceğini diye halkla ilişkiler firması tuttu. Bu şekilde aklanacaklar. İnsanlar onlara inanacak, şimdiden inanıyorlar."

"O gece ne oldu? Bir sürü şey duydum ama Kelly'nin hikâyesini bilmiyorum."

“Size telefonda söyledim, savcı özellikle Kelly’nin ifadesini konuşmamamız gerektiğini söyledi. Davayı tehlikeye atacak bir şey söyleyemem.”

“Savcıya siz söylemezseniz ben de söylemem,” diye bastırdı Rachel.

“Babam polisti. Kanun görevlilerine saygı duymam gerektiği öğretildi,” diye yanıtladı Dan.

Rachel, Dan Moore’un babası Russ Moore’un kasabaya yirmi yıl hizmet etmiş efsanevi bir polis şefi olduğunu öğrenecek kadar uzun süredir kasabadaydı. Russ Moore emekli olduktan sonra bir sokağa onun adı verilmişti. Yerel halktan Blair Ailesi’nin tarafını tutanlar, “Scott Blair aleyhindeki kanıtlar o kadar zayıf ki Kelly, Russ Moore’un torunu olmasa çocuk asla suçlanmazdı,” diyordu. Russ Moore’un nasıl görüldüğünü merak eden Rachel, Dan’in aile fotoğrafları koleksiyonunda babasının tek bir fotoğrafının olmamasıyla hayal kırıklığına uğradı.

“Babanızın yolunu izleyip kanun güçlerine katılmak istemediniz mi?” diye sordu Rachel.

“Polis şefinin çocuğu olmak kolay değildi. Kendi yolumu bulmam gerekiyordu,” diye açıkladı Dan. “Donanma bana bu fırsatı verdi.”

Dan donanmadan ayrıldıktan sonra Neapolis’e dönmüş ve kısmen başarılı tekne turu işini başlatmıştı. Beş tam zamanlı çalışanı vardı, turist sezonunda on kişi daha çalıştırıyordu. Çoğu hâlâ bankanın olan dört kruvazörü, birkaç hız teknesi vardı.

“Son birkaç aydır kendimi işime verdim. En yoğun sezon. Duruşma yaklaşıyor ve benim Kelly için orada olmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Duruşma için en iyi savcıya sahip olduğumuz için minnettarım. O orospu çocuğunu hapse tıkacak biri varsa o da Mitch Alkins’tir. Her zaman mücadelecisi biri olmuştur. Anaokulundayken bile öyleydi.”

“Yani Alkins’i çocukluktan beri tanıyorsunuz,” dedi Rachel.

“Evet, elbette. Okula birlikte gittik. Sonra o Georgetown’a gitmek için buradan ayrıldı ve çok yetenekli bir savunma avukatı oldu. Hem çok para hem de müthiş bir ün kazandı. Şimdi savcı olarak buraya döndü. Burayı özlediğini söyledi. Eve dönmek için her şeyden vazgeçmiş.”

Rachel, Mitch Alkins’in namını duymuştu. Savunma avukatının müvekkil listesi aşağılık pisliklerden oluşuyordu. Hepsi zengindi. Ücreti karşılamak için zengin olmaları gerekiyordu. Parası olmayan biri onun hizmetlerini satın alamazdı. Derken üç yıl önce her şeyi bırakıp kasabasına döndü, avukatlığı bırakıp savcı oldu.

“Mitchell Alkins’in kariyerinin büyük bölümünde akla gelebilecek en vahşi tecavüzcü ve katilleri savunduktan sonra, bir cinsel saldırı davasında savcı olmasını yadırgamıyor musunuz?” diye sordu Rachel.

“Mitch’in neden savcı olduğunu tam olarak bilmiyorum, umurumda da değil. İyilerin tarafına geçti. Bu davayı kazananacak biri varsa o da Mitch’tir. İyilerin de iyisi. Onu tanıdığım da boyumuz şu kadardı.” Elini dizine doğru indirdi.

“Burada herkes birbirini tanıyor mu?”

“Herkes değil. Son yıllarda insan akını var ama elbette birkaç kuşaktır burada yaşayanlar birbirlerini tanır, bazen gereğinden fazla.”

“Sanığın babası da burada büyümüş. Greg Blair. Onu çocukken tanıyor muydunuz?” diye sordu Rachel. Soru Dan Moore’un garip bir sessizliğe bürünmesine neden oldu.

“Greg ve ben çocukken arkadaştık,” diye cevap verdi sertçe. “Ama büyüyünce çok farklı insanlar olduk. Uzun süredir arkadaş değiliz. Olanlardan sonra benimle temas kurmak istedi. Sanırım benden şikâyetimi geri çekmemi ve bunu

aramızda çözmemizi isteyecekti. Ne bekliyordu bilmiyorum. Scott, Kelly'den yaptığı şey için özür mü dileyecekti? Böylece her şey unutulacak mıydı? Ona özrünü münasip bir yerine sokmasını söyledim.”

“İkiniz de Neapolis Lisesi'ne mi gittiniz?”

“O günlerde burada sadece bir lise vardı. Yargıç Shaw da orada okudu. O bizden dört sınıf büyüktü. Onu sadece selamlaşacak kadar tanıyordum. Şaşırmış görünüyorsunuz.” Rachel'in şaşkın ifadesine bakıp güldü. “Hadi çekinmeyin, söyleyin: Bu kasaba akraba topluluğu gibi. Buna şüphe yok.”

“Okuldayken Alkins nasıl biriydi?” diye sordu Rachel.

“Mitch okuldayken bile korkutucuydu. Çok akıllıydı, dili kuvvetliydi. Bu ölümcül bir kombinasyondur. Suçlu bulunmasını sağlayacak,” dedi Rachel'a. “Hayatın eski dostları bir araya getirme şekli tuhaf. Okul bittiğinden beri hiç iletişim kurmadık. Neredeyse yirmi beş yıl oldu. Ben 92'de mezun oldum.”

Rachel'in aklına Jenny Stills'in mezar taşı geldi. Jenny Stills, 92 yazında ölmüştü. Burası o zamanlar küçük bir kasabaydı ve kızın ölümü okul arkadaşlarının hafızasında kesinlikle silinmez bir iz bırakmış olmalıydı. Belki de yanıyordu. Rachel bunu sormanın sakıncası olmayacağını düşündü.

“Okuldayken Jenny Stills adında bir kız tanıyor muydunuz? Siz mezun olduğunuzda o da muhtemelen ikinci sınıftaydı.”

“Jenny Stills mi?” Durup derin düşüncelere daldı. “Üzgünüm.” Başını iki yana salladı. “Uzun zaman oldu. Çoğu kişiyi unuttum. Neden sordunuz?”

“Mezun olduğunuz yaz ölmüş. Belki neler olduğunu biliyorsunuzdur diye düşündüm.”

“O yaz burada değildim. Mezuniyetten kısa süre sonra tatile gittim. Ağustosta donanmaya katıldım, eğitim kampına. O kadar çok çalıştırdılar ki acıdan başka bir şey hatırlamıyorum.”

Konuşma bittiğinde saat gece yarısını geçmişti. Dan arabasına kadar eşlik etmeyi önerdi ama Rachel gerek olmadığını söyledi. Korkmuyordu. Kedi Kız'ın evinin yakınında vahşice tecavüze uğrayıp öldürülmesinin ardından polis, mahalledeki kızlara gece ortalıkta dolaşmamalarını söylediğinde kendi kendine söz vermişti.

Daha o zaman hiçbir şeyin gözünü korkutamayacağına karar vermişti. Ya da hiç kimsenin, özellikle de karanlığın.

Dan onu ön kapıya kadar geçirdi, verandanın ışığını yakıtı ve bahçe yolundan giden Rachel'in arkasından baktı. Yola çıktığında adamın kapıyı kapadığını ve sürgünün metalik tıkırtısını duydu. Rachel ıssız sokakta karanlığın içinden arabasına doğru yürürken rüzgârın hafif esintisi asfalta dökülen yaprakları süpürüyordu.

Köşeyi döndüğünde arkasında ayak sesleri duydu. San ki biri onu takip ediyordu. Arkasına baktığında gölgelerden başka bir şey göremedi. Adımlarını hızlandırdı. Daha fazla ayak sesi duydu. Duyduklarının kendi ayak sesleri olup olmadığını ve kendi kendini korkutup korkutmadığını merak etti.

Yolun karşısına geçip arabanın kilidini açtı. Bip sesiyle birlikte iç ışık yandı. Rachel arabaya binip otele doğru sürmeye başladı.

Rachel

Rachel cep telefonu ilk çaldığında hiç tepki vermedi. Ni-hayet tanıdık zil sesi yorgun zihnine ulaştı. Örtünün altından elini uzatıp gözünü açmadan telefonu kapadı. Başını beyaz yastığın altına sokup uyumaya devam etti.

Birkaç dakika sonra otel odasının eski moda telefon sesi onu uyandırdı. Rachel telefon sehpasını kendine doğru çekti. Yatağın üstüne devrilen telefonun düğmelerine gözleri kapalı hâlde rastgele bastı. Tek istediğı o aleti susturmak ve uyumaya devam etmektir. Hiçbir şey işe yaramayıp ısrarla almaya devam edince telefonu örtülerin altına çekti.

“Kimsiniz?” dedi çatlak sesle.

“Benim, Pete.”

“Pete? Neden gecenin bir yarısı beni arıyorsun?” diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

“Sabah oldu Rach,” dedi Pete. “Koşuya çıkmak için seni erkenden uyandırmamı istedin. Hatırladın mı?”

Rachel gözlerini açıp başını örtünün altından çıkardı. Perdenin kenarından süzülen günışığı sabah olduğunu gösteriyordu.

“Gerçekten sabah olmuş,” dedi. “Çok yorgunum. Sabaha karşı üçte uyudum.”

Rachel doğrulup başını yastık yığınınına dayadı. Saatli radyonun üstündeki yeşil ışıklı rakamlar saatin yediyi üç geçtiğini gösteriyordu. Sadece dört saat uyumuştı.

“Dan Moore ile görüşmen nasıl gitti?” diye sordu Pete.

“Emin değilim.” Esnedi. “Mahkemede ele alınabileceklerle ilgili konuşmaya istekli değildi. Daha ziyade o ve karısı, Kelly’nin kaybolduğunu öğrendiklerinde neler olduğunu anlattı.”

“Madem konuşmayacakmış neden gecenin yarısında buluşmak istemiş?”

“Hiç bilmiyorum. Tek bildiğim benden bir sokak öteye park etmemi istediği ve beni eve karısı uyuduktan sonra gizlice soktuğu. Ne karısının ne de savcının benimle konuştuğunu öğrenmelerini istemediğini söyledi. Kimin neden umursayacağını bilmiyorum. Sadece bu kadar değil. Aslında o çok...” Hattın diğer ucundan gelen mırıltılar duydu.

“Rach, doktor muayene için geldi. O gider gitmez seni arayacağım.”

Rachel esnemesini bastırıp uykuya dönmek için duyduğu derin arzuya direndi. Yataktan çıktı, Pete’in aramasını beklerken uyanmak için sıcak bir duş aldı. Üstünü giyindi, telefonu çaldığında perdeleri açıyordu.

“Doktor ne dedi?” diye sordu Rachel.

“Hafta sonuna kadar hastanede kalacakmışım. Aramızda kalsın ama gerçekten firar etmeyi düşünüyorum. Çok sıkıldım,” derken neşeli ses tonu ne kadar bunaldığını gizleliyordu. “Bana Dan Moore’un ne dediğini anlat.”

“Daha iyisini yapacağım. Sana söylediklerini okuyacağım, kelimesi kelimesine,” diyen Rachel not defterini çıkarıp

ilk sayfayı açarken dağınık yatağın üstünde bağdaş kurup oturdu.

“Oğlum John’u görmeye Norfolk’a gidiyorduk. Donanmada asteğmen. Donanma üssü o pazar aile ziyareti için açıktı. Kelly’yi almak için Lexi’nin evine uğradık. Kelly cep telefonuna cevap vermeyince onu almak için içeri girdim.

“Parti verildiği belliydi. Bira kutularıyla dolu sarı çöp torbaları garaj kapısının önüne yığılmıştı. Biri bahçeye kusmuştu. Lexi’nin ailesinin parti için izin vermesine şaşırmıştım çünkü o eve daha birkaç ay önce taşınmışlardı. Akli başında hiçbir yetişkin çocuklarının yeni bir evde parti vermesine müsaade etmezdi. Hemen şüphelendim.”

Rachel yataktan kalkıp su ısıtıcısını çalıştırdı. Dişiyile bir kahve paketini yırttı, kahveyi fincana boşaltırken okumaya devam etti.

“Ön kapı aralıktı. İtip açtım. Salonda iki genç uyuyordu. Biri kanepeye uzanmıştı, tamamen giyinikti, pantolonu ve ayakkabıları üstündeydi; sehpanın altına kıvrılmış olan diğer kız ya da oğlanın başının üstüne ceket atılmıştı. Halının üstü mısır ve cips kırıntılarıyla kaplıydı.

“Elektrikli süpürgenin sesini takip ederek yemek odasına gittiğimde Lexi’yi buldum. Makyajı akmıştı, üstünde rahat bir pantolon ve gri renkli bol bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı. Yemek masasının yanındaki halıda şarap lekesi gördüm. Lekeye baktım. Lexi suçüstü yakalanmış gibi kızardı.

“Kendi hatası olmadığını söyledi. ‘Davet edilmeden geldiler ve onları kovamadım,’ dedi. Bana sanki bahanesini gece boyunca çalışmış gibi geldi. Kelly’yi çağırmasını istedim. Bana deliymişim gibi baktı. ‘Kelly mi?’ gibi bir şey geveledi. Ben de alaycı bir sesle, ‘Evet Kelly, kızım. Bana hâlâ uyuyor deme,’ dedim. Lexi’nin kafası karışmış gibiydi. Bana Kelly’nin orada olmadığını, gece eve döndüğünü söyledi.

Panikledim.”

Rachel, Pete’e okumaya devam etti. “Kelly’nin eve geldiğine dair bir iz yoktu. Normalde ışıkları açık ya da kirli tabakları mutfakta bırakırdı. Anahtarı her zaman holdeki masanın üstünde olurdu. Anahtarları orada yoktu. Ev önceki gece geldiğimizdeki gibiydi. Lexi’ye Kelly’nin eve nasıl döndüğünü sordum. O zaman gerçekten tuhaflaştı. Yutkundu. Rengi soldu. Bir nedenden kendini suçlu hissettiğini anlamıştım.

“Lexi lafı döndürüp dolaştırdı ve sonunda diğerlerinin, Kelly’nin okuldan Harris diye bir çocukla yürüyerek ayrıldıklarını gördüklerini söyledi. Ona hangi yöne yürümüş diye sordum. Önce omuz silkti ama sonra tarladaki kestirmeyi kullandığını tahmin ettiğini söyledi. Oraya da o yoldan gelmişti. Sonra portmantoyu açıp Kelly’nin çantasını verdi.

“Kelly’nin, telefonu ve diğer eşyalarının bulunduğu çantasını bıraktığını görür görmez Lexi’nin onu evden kovduğunu anladım. Telefonu yanında olsa Kelly onu almam için beni arardı. Lexi’den hiç hoşlanmazdım. O kızın gaddar olduğu yüzünden okunuyor.”

Rachel kahvesinden bir yudum alıp sayfayı çevirdi. Hikâyesinin o kısmını anlatırken Dan’in nasıl aniden ayağa fırlayıp odayı adımladığını hatırladı.

“Kelly’yi bir an önce bulmamız gerekiyordu. Zaman aleyhimize işliyordu. Arabayı tarlaya sürdüm. Yolun başında, çamurda ayak izleri gördüm. Birden fazla ayak izi vardı. Kelly oradan geçtiyse belli ki yalnız değildi. Korkum arttı. Normalde böyle değilimdir. Ben savaş gördüm, paniklemem ama küçük kızınızın kaybolması bambaşka bir durum.

“Arabanın anahtarlarını Christine’e attım, ben ayak izlerini takip ederken ondan eve dönüp Kelly’ye bakmasını istedim. Bu kadar uzun otların arasında insan kaybolabilirdi.

Kelly'den iz yoktu ama beni korkutan başka şeyler vardı: Bir kütüğe çivilenmiş ve havalı tüfekte delinmiş bira kutuları. Bu bana orada ne türden insanların takıldığıyla ilgili yeterince şey anlatıyordu. Küçük kızımın gece orada yürüdüğünü düşünmek, mideme kramplar girmesine neden oldu. Eve döndüğümde Christine verandanın basamaklarında oturmuş ağlıyordu. Kelly'nin yatağı bozulmamıştı. Evi bodrumdan çatı katına kadar aradık. Arka bahçeye, garaja, küçük kulübeye baktık; hatta Christine alarm sisteminin bilgisayar kayıtlarını bile kontrol etti. Gece boyunca eve kimse girmemişti. Bu da bize Kelly'nin eve hiç gelmediğini gösteriyordu.

“Christine'in yanına oturdum. El ele tutuşup dua ettik. Kızımız kaybolmuştu ve ona ne olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yoktu.”

Rachel defteri yatağın üstüne attı. “Dan'ın bana anlattığı her şey aşağı yukarı bu kadar,” dedi Pete'e, yatağının yanındaki çalar saate bakarak. “Kapasam iyi olacak. Bugün yapacak çok işim var. Vakit bulursam Hannah'nın ablasının ölümüyle ilgili bir şeyler bulmaya çalışacağım. Biri bir şeyler hatırlıyor olmalı.”

“Bunun pek hoşuma gitmediğini biliyorsun,” dedi Pete. “O mektupları bırakma biçimiyle sınırı aşıyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Tam da bu yüzden Hannah ile konuşmak istiyorum.”

“Bak Rachel,” dedi Pete dikkatle. “Duruşma dört gün sonra başlamıyor mu? Şu Hannah'yı bir kenara bırak ve podcaste odaklan. Bununla sonra ilgilenebiliriz.”

“Endişelenme,” dedi Rachel. “Podcast benim önceliğim. Dün gece Dan Moore ile görüşmeden döndükten sonra metni yazdım ve bu öğleden sonra kayıt için stüdyoyu ayarladım. Jenny Stills hakkında araştırma yapmaya devam edersen harika olur. Bulabileceğin her şeyin faydası olur.”

“Araştırıyorum, inan bana,” dedi Pete. “Aslında dikkatimi çeken ilginç bir şey var. Hannah Stills’ın dijital ayak izi yok. Doğum sertifikasını bulamadım. Sosyal medya hesabı yok. Sanki öyle biri hiç var olmamış.”

“Muhtemelen evlat edinen ailenin soyadını kullanıyor. Bahse varım ki kayıtlar gizlidir,” dedi Rachel. “Yerel basın arşivlerini denedin mi? Ben biraz baktım ama bir şey çıkmadı. Yerel gazete veri tabanını kontrol edebilir misin? Bakalım yerel gazetelerde Jenny’nin ölümüyle ilgili makale var mı?”

“İnternette hiçbir şey bulamadım.”

“Sabah Neapolis kütüphanesine uğrayacağım. Referans bölümünde gazetelerin eski baskılarını bulabilecek miyim, bir bakayım.”

“Rach, bu işe neden bu kadar takıldığını anlamıyorum. Hannah seni iskelede ektiği için mi?”

“Hayır,” dedi Rachel. “Ben onu hayal kırıklığına uğrattığım için. O çaresizce yardım istemek için bana yazdı ama ben onu görmezden geldim; tıpkı evin dışında yardım beklerken diğerlerinin Kelly Moore’u görmezden geldiği gibi. Kayıtsız kalmayacağım Pete. Hannah’nın çaresiz olduğunu biliyorum. Aksi hâlde dikkatimi çekmek için bu kadar uğraşmazdı.”

“Dünyayı sen kurtaramazsın Rachel,” dedi Pete sakın bir biçimde.

“Belki tümünü kurtaramam ama her seferinde birini kurtarabilirim.”

Rachel

Neapolis merkez kütüphanesi, kafe ve özel mağazaların bulunduğu bir meydana bakan devasa pencereleri olan, tuğla ve yüksek kalitede işlenmiş cam kullanılarak yapılmış bir binaydı.

Rachel danışma bölümünde dördüncü sırada yerini aldı. Kütüphane görevlisi ihtiyar bir kadına otomatik kitap ödünç alma makinesinin nasıl kullanıldığını göstermekle meşguldü. Görevli sonunda pes etti, kadının almak istediği kitapları okuttu ve sıradakilere yardımcı olmak için masasına döndü.

“Gazete arşivlerinizi nerede bulabilirim?” diye sordu Rachel.

“Artık sadece kitap veren bir kütüphaneyiz, araştırma kütüphanesi değiliz,” diye açıkladı görevli. “Tüm arşivimiz ve araştırma materyallerimiz belediye binasındaki arşive taşındı. Orası da haftanın iki günü açık; bugün öğlene kadar ve cuma sabahı.” Saatine baktı. “Bugün gitme niyetiniz varsa acele etmelisiniz. Bir saate kadar kapanacak. Aksi hâlde cumaya kadar beklemeniz gerekecek.”

Rachel’in cuma sabahı gitmesi, seçenek dahilinde değildi. Duruşma başlamış olacaktı. Kütüphaneden aceleyle çıktı,

arşiv kapanmadan yetişmeye kararlıydı. Belediye binasına gitmenin en hızlı yolu şehir parkından koşmaktı. Park, kasabanın yeni bölümünü; ağaçlı bir bulvarda yer alan, on dokuzuncu yüzyıldan kalma belediye binası, adliye ve diğer idari binaların bulunduğu zarif, tarihi bölgeden ayırıyordu. Rachel yolun karşısına geçti, çimlerin arasından koşarak parkın ortasındaki ördekler ve nilüferlerle dolu süs havuzunu geride bıraktı ve bulvarın girişine uzanan bisiklet parkuruna ulaştı.

Beyaz, klasik tarzlı belediye binasının klimalı serinliğine çıkan basamakları tırmanırken ter içinde kalmıştı. Neapolis'e geldiğinden beri yaptığı ilk gerçek egzersizdi. Girişteki duvarda bilgi panosunu gördü, yönergeleri takip ederek penceresiz bir koridorun sonuna konumlanmış arşiv odasının bulunduğu bodrum katına indi.

Gösterişsiz ofise birinin girdiğini gören gri saçlı zayıf adam başını bilgisayar ekranından kaldırdı. Adamın arkasında mikrofilmleri görüntülemek için kullanılan eski moda ekipmanların durduğu bir masa vardı.

"*Neapolis Gazetesi'nin* eski makalelerini arıyorum," dedi Rachel. Adam oturmasını işaret ettiği hâlde hâlâ ayaktaydı. Acelesi vardı ve ayakta durarak talebinin aciliyetini göstermek istiyordu.

"Arşivimiz bir asır öncesine uzanıyor," dedi. "Arşivdeki orijinal kopyalara ulaşmak için erişim başvurusunda bulunmalısınız. İzin almak bir hafta sürer. Ya da isterseniz randevu almadan mikrofilmlere bakabilirsiniz. Hangi dönemle ilgileniyorsunuz?"

"92 yazı," dedi Rachel.

"Bu durumda mikrofilmlere bakmanız gerekecek. O kayıtlar henüz dijital sisteme taratılmadı."

"Mikrofilmlere nasıl erişebilirim?" diye sordu Rachel.

“Kapatmak üzereyiz. Cuma günü gelseniz daha iyi olur. Böylece daha düzgün şekilde gözden geçirme fırsatı bulursunuz,” diye yanıtlayan adam bu son dakika ziyaretinden hiç hoşlanmadığını gizlemek için çaba harcamıyordu.

“Sadece bugün müsaitim,” dedi Rachel duvardaki saate bakarak. Arşivin kapanmasına kırk dakika kalmıştı. “Ara-dığımı bulmak için zamanım var,” diye ısrar etti.

“Pekâlâ,” dedi adam isteksizce. “Hangi tarihleri istiyorsunuz?”

“92 Haziran’ından aralık ayına kadar olanları.”

Arşiv görevlisi eski moda mikrofilm makinesini açtı, bakışlarını duvardaki saatten ayıramayan Rachel’in dayanılmaz bulduğu bir yavaşlıkla slayt kataloglarını gözden geçirdi. Nihayet söz konusu slaytları buldu ve makineye yükledi.

Rachel, *Neapolis Gazetesi*’nin eski baskılarını hızlıca okumak için makinenin düğmelerini kullandı. O yaz bir araba kazasında ölen iki kasabalı çocukla ilgili bir sürü yazı vardı. Jenny Stills’in ölümüyle ilgili bir yazı bulamamıştı ama sonra iç sayfada haber özetleri bölümünde kısa bir paragrafa rastladı. O kadar küçüktü ki az kalsın gözden kaçıracaktı.

GENÇ NEAPOLİSLİ İSKELE YAKININDA BOĞULDU

On altı yaşında bir kız çocuğu, dün Morrison’s Point İskelesi yakınında boğuldu. Neapolis General Hastanesi’ne götürülen kız, doktorların söylediğine göre hastaneye geldiğinde ölmüştü. Kurbanın ismi henüz açıklanmadı. Olay nedeniyle kapatılan plaj yeniden açıldı ancak polis yüzücüleri dikkatli olmaları konusunda uyardı.

Rachel'ın boğulan kızın Jenny Stills olduğu yönündeki şüpheleri birkaç gün sonra yayımlanmış bir makaleyle doğrulandı. Bu haber de gazetenin iç sayfalarına gömülmüştü:

Morrison's Point'te boğulan kız çocuğunun Jenny Eliza Stills olduğu açıklandı. Polis, gece yüzmek için iskeleden atlayan kızın, başını kayalara çarptığını söyledi. Alle cenazeyle ilgili ayrıntıları açıklamadı. Polis ve şehir yetkilileri gençleri Morrison's Point İskelesi yakınlarında yüzmemeleeri için uyardı.

Rachel, Jenny'nin ölümüyle ilgili başka bir şey bulamadı. Araba kazasında hayatını kaybeden iki çocukla ilgili birkaç yazıyla daha karşılaştı. Çocukların ikisinin de önde gelen ailelerden olduğu belliydi; gazete soruşturmayla ilgili haberlere, kurbanların anısına ve ölüm ilanlarına geniş yer ayırmıştı. Bu arada arabanın sürücüsü olduğu düşünülen, yoğun bakımda yaşam mücadelesi veren ve ismi açıklanmayan üçüncü gencin durumuyla ilgili birkaç güncelleme yapılmıştı. Boğulan kız hakkında başka haber yoktu.

Trajik kazadan bir hafta sonra yapılan anma töreninde çekilen bir fotoğraf Rachel'ın dikkatini çekti. Fotoğraf gazetenin ön sayfasında şu başlıkla yer almıştı: NEAPOLIS YASTA. Rachel platformda belediye başkanının yanında duran polis şefi Russ Moore'un siyah beyaz puslu fotoğrafına gözlerini kısarak baktı. Haberin başlığında yazılana göre saygı duruşu esnasında çekilen fotoğrafta polis şefi iki eli yanında, göğsü dışarıda, dimdik duruyordu. Ölen çocuklardan biri belediye başkanının yeğeniydi. Diğer kasabanın önemli iş insanlarından birinin tek oğluydu.

Polis şefi Moore, yanında duran gri saçlı belediye başkanını gölgede bırakacak kadar güçlü ve destansı bir varlık gibi görünüyordu. Başka bir fotoğrafa bakan Rachel, babasının yanında duran kolu askıda genç Dan Moore'u tanıdı.

Vaktinin azalmakta olduğunu farkında olan Rachel gazete küpürlerini hızla taradı. İki küçük paragraf dışında Jenny Stills ile ilgili bir şey bulamamak hayal kırıklığına uğramasına neden oldu.

Arşiv görevlisi diğer makineleri gürültüyle kapatıp evrak çantasını hazırlıyor; ofisin kapanmak üzere olduğunu belli etmek için büyük çaba sarf ediyordu. Rachel, adamın ona acele etmesini söylemek için bu şekilde davrandığını anlamayacak biri değildi. Yine de onu görmezden geldi; arşivin açık olduğu her saniyeyi değerlendirmeye, kararlı biçimde makaleler arasında hızla geçiş yapmaya devam etti. Gazetenin yıl sonunda yayımlanan sayısında bir makale görünce de bunu yaptığına memnun oldu.

NEAPOLIS'TE BOĞULAN KIZIN DOSYASI KAPANDI

Adli tabibin, geçen yaz Morrison's Point'te suda ölü bulunan kızın iskeleden atladıktan sonra başını kayalara çarparak kaza sonucu öldüğünü rapor etmesiyle soruşturma dün resmen kapandı.

Maktulün annesi ölmeden önce polisten kızının ölümüyle ilgili bir cinayet soruşturması başlatılmasını talep etmişti. Ancak adli tabip, genç kızın gece dalgalı suda yüzerek trajik bir şekilde boğulduğu kesin olduğundan daha fazla araştırmaya gerek olmadığını söyledi.

Gençleri uzun süredir iskeleden atlamamaları konusunda uyardıklarını söyleyen yetkililer, başka trajedilerin yaşanmasını önlemek için uyarı levhaları asılacağını belirttiler.

“Artık bitirmeniz gerek.”

Rachel başını kaldırdı. Arşiv görevlisi kapının yanında, eli ışık düğmesinde bekliyordu. Zamanı dolmuştu.

Rachel binadan çıkıp arabasını bıraktığı kütüphaneye doğru koşarken konuya ilgisi daha da artmış, aradığı cevapları bulmak için fazla zamanı olmadığı için canı sıkılmıştı. Duruşma başlamak üzereyken bu konuya zaman ayırması mümkün değildi.

Jenny Stills'ın ölümüyle ilgili yetersiz bilgiler ve gazetede ki az sayıda haber Rachel'in aklında cevabını bulduğundan daha fazla soru oluşmasına neden oldu. Gazetenin Jenny'nin ve diğer iki çocuğun ölüm haberlerini verme biçimindeki fark belirgindi. Belki bunun nedeni Jenny'nin birden fazla kişinin ölümüyle sonuçlanan büyük bir araba kazası nedeniyle değil de, kaza sonucu boğularak ölmesiydi. Belki de Jenny ve ailesi (Hannah'nın mektuplarından anladığı kadarıyla) kasabanın sosyal hiyerarşisinde alt sıralarda yer alırken, araba kazasında ölen çocuklar nüfuzlu ailelere mensup olduğu için haber değerleri daha fazlaydı.

Rachel'ı rahatsız eden tek şey Jenny'nin ölümüne medyanın ilgisizliği değildi. Jenny'nin ölmek üzere olan annesinin, son günlerinde kalan enerjisini kızının ölümünün olası bir cinayet olarak soruşturulmasını talep etmek için kullanmasını aklından çıkaramıyordu. Yetkililer kızın trajik bir boğulma kazası sonucu öldüğünden bu kadar eminken Hope Stills'ın, Jenny'nin öldürülmüş olabileceğini düşünmesine sebep olan neydi?

Rachel'in bazı cevaplar bulmak için yakındaki karakola uğrayacak vakti vardı. Yetmişler tarzında düz çatılı karakol binası kütüphanenin iki sokak ötesindeydi. Rachel basın akreditasyon kartını görevli memura verdi, yıllar öncesinden bir boğulma vakasını araştırmış olabilecek kıdemli bir memurla konuşmak istediğini söyledi. Bunun mümkün olmadığını öğrenince polis ve otopsi raporlarına erişim istedi.

“Dosya numarasını biliyor musunuz ya da kurbanın ismini?” diye sordu polis memuru.

“Jenny Stills,” diye yanıtladı Rachel.

Memur ismi bilgisayara girdi.

“Üzgünüm,” dedi. “İsim, dosyalarımızda görünmüyor.”

Rachel

Rachel, teknesine çıktığında dedektif Nick Cooper elleri ve dizleri üzerine eğilmiş iki direkli yelkenlisinin güvertesini elektrikli zımpara makinesiyle zımparalıyordu. Makinenin kulakları sağır eden gürültüsü yüzünden adamın, geldiğini fark edemeyeceğini anlayan Rachel, zımpara makinesinin fişini çekti.

Tiz sesli gıcırtının bir anda kesilmesi, teknenin gövdesine vuran suyun sakin sesini ortaya çıkardı. Dedektif Cooper makinenin neden aniden durduğunu anlamak için ayağa kalkarken gürültü önleyici kulaklıklarını ve koruyucu gözlüklerini çıkardı.

Rachel'ın geldiğini görünce terli elini çalışma pantolonunda kurularyp elini uzattı. Açık renkli saçları ve sakalları, yanık teni ve siyah tişörtüyle kontrast oluşturmuştu.

“Teknemi bulmak zor oldu mu?” diye sordu zımpara makinesini kenara bırakırken.

“Dediğin gibi toz bulutunu takip ettim,” dedi Rachel. “Görünüşe bakılırsa seni bekleyen zor bir boyama işi var.”

“Ahşap yelkenliye sahip olmanın bedeli bu. Bakımı zor ama bu bebekle rüzgâra karşı yelken açmak gibisi yok,”

dedi dedektif soğutucudan iki kutu soda çıkarırken. Birini Rachel'a verdi, diğerini kendine açtı.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sorarken bir yandan da Rachel'a yer açmak için iki galonluk boya kutusunu kenara çekti.

"Scott Blair davasıyla ilgili bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum," diye yanıtladı Rachel.

Dedektif Cooper teknenin kenarına oturup sodasından büyük bir yudum aldı. "İyi deneme," dedi yutkunduktan sonra. "Mahkeme başlamadan dava hakkında konuşamayacağımı biliyorsun. Zaten soruşturmayı ben yürütmedim. Cinsel suçlar birimine devredildi. Benim tek yaptığım Kelly Moore'un kaybolduğu ilk saatlerde ön soruşturma yapmaktı. Yapımcına söylediğim gibi, yardımı olacaksa bu konuda konuşmaya hazırım; tabii adımın geçmemesi şartıyla."

"Devam et," dedi Rachel. "Bana anlatabileceğin her şeyi anlat."

"O pazar sabahı Ocracoke'a yelken açmayı planlarken karakoldan arayıp göreve çağırdılar. Genç bir kız kayıp olarak bildirilmişti. Babası aramıştı. Benden biraz araştırma yapmamı istediler."

"Babası Dan Moore'du," dedi Rachel. "Eski polis şefi Russ Moore'un oğlu, değil mi?"

"Bölge tarihini iyi çalışmış gibisin."

"Elimden geleni yaptım," diyen Rachel kasabanın geçmişinde henüz bir araya getiremediği eksik bir parça olduğunu düşündü; tıpkı Jenny Stills'ın nasıl öldüğü gibi. "Bahse varım ki Russ Moore'a duyulan saygıdan ötürü soruşturma hızlıca yürütülmüştür."

"Yorum yok," dedi Dedektif Cooper sodasından bir yudum daha almadan önce.

“Kelly’ye ne olduğunu öğrenmeni istediklerinde neler yaptın?”

“Bu gibi olaylarda kayıp kişiyi gören son insanla görüşmek istersin. Bu durumda bu, Harris Wilson adında bir çocuktuk. İlk durağım onun evi oldu.”

Dedektif Cooper gittiğinde Harris’in babası Bill Wilson, garaj yolunda arabasını cilalıyordu. Dedektifin üstünde şort ve tişört vardı. Kelly Moore ile ilgili telefon geldiğinde teknesine gitmek üzereydi ve eve gidip üstünü değiştirecek zamanı yoktu.

“Harris burada mı?” diye seslendi Bill’e garaj yoluna girerken.

“Kim soruyor?” dedi Bill.

Dedektif Cooper rozetini gösterdi. “Dün gece kaybolan bir kızı arıyordum. Arkadaşları kaybolmadan önce onu son gören kişinin Harris olabileceğini söyledi.”

“Harris uyuyor,” dedi Bill arabanın kaputunu cilalamaya devam ederken.

“Uyandırabilir misiniz?” dedi Dedektif Cooper. “Önemli bir durum.”

“Zevkle. Zamanı çoktan gelmişti.” Bill elindeki bez parçasını arabanın kaputuna fırlatıp dedektifle birlikte eve girdi.

Çam ağacından yapılma mutfak masasına oturttuğu Dedektif Cooper gazetenin spor sayfalarını karıştırırken o da oğlunu uyandırmak için üst kata çıktı. Harris birkaç dakika sonra yalınayak mutfığa girdi. Saçları dağınıktı. Giysileri alelacele giyilmiş gibi kırıktı. Sandalyeyi çekip babasının yanına otururken dedektifle göz göze gelemedi. Dedektif Cooper ona baktıktan sonra gazeteyi kenara bıraktı.

Polis teşkilatına katıldığından beri sayısız kayıp davasıyla uğraşmıştı. Senaryo aşağı yukarı hep aynıydı: Çocuk evden

kaçar, ebeveynleri hemen kayıp kişi dosyası açılmasını ister ve çocuklarının bulunması için her taşın altına bakılmasını beklerdi. Çocuk saatler ya da günler sonra ortaya çıkardı. Kızın ya da oğlanın anne ya da babasıyla kavga ettiği için arkadaşında kaldığı anlaşıldı. Bazen aynı döngü tekrar yaşanan kavga nedeniyle tekrarlanırdı.

Dedektif bunun da o türden bir dava olacağını varsaymıştı; en azından Harris'in gözlerinin içine bakana kadar. Çocuğun gözleri kan çanağıydı, zemin döşemelerine aşırı ilgi gösteriyordu. Daha kötüsüyse alkol kokuyordu ve esrar içmiş gibi görünüyordu. Dedektif Cooper, Harris daha mutfak masasına varmadan alkolün kokusunu almıştı.

Doğru ya da yanlış, dedektiflerin potansiyel şüphelileri ölçtüğü resmî olmayan suçluluk barometresinde Harris kırmızı bölgedeydi.

Harris masadaki meyve kasesinden yeşil bir elma aldı. Bir an sanki ısıracakmış gibi elmaya baktı ama sonra fikrini değiştirdi ve sanki atış yapmaya hazırlanıyormuş gibi elmayı bir elinden diğerine atmaya başladı. Durum iyi görünmüyordu. Kayıp bir kız vardı ve Harris etrafı karıştırıyor, kıpırdanıyor ve sanki başka bir yerde olmayı ister gibi görünüyordu.

Harris'in babası bunu yapmayı kesmesi için nazikçe oğlunun bacağına vurdu. Harris babasına bakıp omuz silkti. Oğlunun esrar içtiğini ve ucuz içki koktuğunu biliyor olmalıydı. Kaybolan bir kızı kaybolmadan önce gören son kişi olduğunu bilen bir polisi etkilemenin yolu bu değildi.

Harris elmayı bir kez daha elden ele attı, ardından gürtlülü bir ısırık aldı. Dedektif Cooper masanın karşısında oturan çocuğu daha iyi görebilmek için sandalyesini geri itip dikkatle izledi.

Aklında kesin olan bir şey vardı: Harris Wilson tek bir soru bile yanıtlamadan olası tanıklıktan bir numaralı şüpheli olmaya terfi etmişti.

“Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim Harris,” dedi Dedektif Cooper, kasıtlı olarak rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Sadece birkaç sorum var. Uzun sürmeyecek.” Çocuk onun için fark etmezmiş gibi omuz silkti.

“Kelly Moore’un kayıp olduğunu biliyor musun?”

“Babam beni uyandırdığı sırada söyledi. İlk duyduğum şey bu oldu,” dedi bakışlarını yere indirip. Elmayı diğer eline aldı. “Kayıp derken ne kastediyorsunuz?” Ona baktı. Dedektif Cooper çocuğun sesindeki tereddütlü tonu fark etti. Harris bir şeyden korkuyordu.

“Kimsenin nerede olduğunu bilmediğini kastediyorum,” dedi Dedektif Cooper bakışlarını ayırmadan. “Bazı insanlar partiden onunla ayrıldığını görmüş. Dün gece partiden Kelly ile birlikte mi çıktınız?”

“Öyle sayılır.” Harris kıpırdanarak cevap verdi.

“Sayılır derken ne demek istiyorsun?”

“Lexi onu dışarı atınca Kelly partiden ayrıldı. Onu sokakta karanlıkta yürürken gördüm. Sadece ben değil, çoğumuz gördük. Ben de evden çıkıp onu takip ettim.”

“Onu takip mi ettin?”

Billy Wilson o kadar ani doğruldu ki sandalyesi gıcırdadı. Dedektif Cooper’ın oğluna gösterdiği ani ilginin sandığı kadar masum olmadığını ilk kez fark ediyor gibiydi.

“Gecenin bir vakti yalnız yürümesinin doğru olmadığını düşündüm. Lexi’nin yaptığı adilikti. Ben de Kelly’nin peşinden gittim ve kasabaya onunla birlikte yürüdüm.”

Harris, Dedektif Cooper’a parka gittiklerini, bir süre sallıncakta sallandıklarını ve sonra evden bir şey almak için Kelly’yi orada bıraktığını anlattı. Sadece birkaç dakikalığına yanından ayrılmıştı.

“Odandan gecenin yarısında genç bir kızı parkta yalnız bırakacak kadar önemli ne alman gerekiyordu?”

Harris başını kaldırmadan önce yoğun bir ilgiyle tırnaklarına baktı. Sonunda, “Sigara içmek istemiştım,” dedi.

“Sigara mı? Yoksa daha sert bir şey mi? Mesele marihuana? Endişelenme, buraya uyuşturucu baskını yapmaya gelmedim. Sadece Kelly’i bulmak istiyorum.”

“Diğerini,” diye mırıldandı Harris.

“İçimden bir ses fazlası olduğunu söylüyor,” dedi Dedektif Cooper; gerçi içinde böyle bir his yoktu ama bir şüpheliyi nasıl konuşturacağını biliyordu. “Başka ne aldın?”

“İçki şişemi doldurdum,” dedi Harris suçlu gözlerle babasına bakarak.

“Ve?” diye sordu Dedektif Cooper fazlasını öğrenmek için.

“Bir prezervatif aldım.” Harris çıplak ayaklarına bakarken gürültülü bir nefes verdi.

“Kelly’yle şansın olacağını düşündün, öyle mi?”

“Yanımda olması iyi olur diye düşündüm, her ihtimale karşı.”

“Peki şansın yaver gitti mi?”

“Hayır,” dedi Harris. “Daha önce de söylediğim gibi döndüğümde orada değildi.”

Dedektif Cooper iç çekti. Bu sorgulamayı daha ileri götürmek isterdi ama kendini tutması gerekiyordu. Harris şüpheli değil, hâlâ bir tanıktı ve Dedektif Cooper ona haklarını okumamıştı.

“Kelly’nin parkta olmadığını görünce ne yaptın?”

“Salıncağa oturup esrar içtim.”

“Kafayı mı buldun? Onu aramadın mı?”

“Elbette onu aradım. Ona seslendim ama cevap alamadım. Beni ektiğini, eve gittiğini düşündüm. Bir süre daha orada takılıp içtim, sonra eve geldim.”

“Bu doğru,” diyerek araya girdi babası. “Harris sabaha karşı üç civarı geldiğinde çöp kutularını devirdi. Kısa süre sonra onu kontrol etmeye gittim. Yataktaydı, uyumuştı.”

“Karakola gelsen iyi olur Harris,” dedi Dedektif Cooper dikkatle. “Böylece biraz daha konuşabiliriz. Belki bizi Kelly’ye götürecek başka şeyler görmüşsündür.”

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye sordu Billy Wilson. “Sadece birkaç soru soracağım demiştiniz.”

“Öyle dedim ama bir kız kayıp ve Harris’in bana anlattıklarına bakılırsa sorulması gereken başka sorular var. Bunun karakolda yapılması, burada yapılmasından daha iyi olur.”

Harris’in babası paketten bir sigara alıp yaktı. “Avukata ihtiyacımız var mı?” diye sordu dumanı üfledikten sonra.

“Nasıl isterseniz.”

“Oğlumun şüpheli olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Kelly Moore’u bulana kadar herkes şüpheli, özellikle de onu gören son kişi. Şimdilik bu kişi oğlunuzmuş gibi görünüyor.”

Dedektif Cooper boş soda kutusunu eliyle ezip çöp kutusuna attı. Rachel’in zamanı tükenmişti, işe geri dönmesi gerekiyordu.

“Harris’in karıştığını düşünüyor musun? O ve Scott bunu birlikte mi yaptı?” diye sordu Rachel, olabildiğince bilgi koparana kadar yerinden kıpırdamak istemiyordu.

“Harris yardım ve yataklıkla suçlandı. Bu ciddi bir suç. Yerel gazetelerde onun anlaşma yaptığını okuduğunu tahmin ediyorum. Duruşmaya çıkmayacak.”

“Harris bu işe karışmış olmalı. Aksi hâlde neden savcılıkla anlaşma yapsın?” diye bastırdı Rachel.

“Bir şüphelinin anlaşma yoluna gitmesinin birçok nedeni olabilir. Belki suçludur, belki masumdur ama jüri önünde

bunu kanıtlayamayacağını düşünür. Başka bir ihtimal de ailesinin iyi bir avukatın ücretini ödeyecek durumda olmamasıdır,” dedi kaldığı yerden işine devam edebilmek için makineye yeni bir zımpara kâğıdı takarken.

“Öyle bile olsa birinin işlemediği bir suçu itiraf etmesine inanmakta zorlanıyorum,” dedi Rachel.

“Adalet pahalıdır. İyi bir savunma yapabilmek ciddi para gerektirir. Belki ailesi ve avukatı hesap yaptılar ve Harris’in uzun süre hapis yatması riskine girmek istemediler,” dedi dedektif. “Bu türden pazarlıklar hep yapılır. Aksi hâlde adalet sistemi felç olur. Rhode Island’da dedektiflik yaptığım yirmi yıl boyunca mahkemeden çok, savcılıkla pazarlık yoluna gidildiğini gördüm ve son iki yıldır Neapolis’te de durum farklı değildi.”

“Sen burada yenisin!” dedi Rachel şaşkınlıkla. Neler olduğunu bilebileceğini düşünerek Jenny Stills olayını sormak niyetindeydi ama kasabaya nispeten yeni geldiğini öğrenince gereksiz olduğuna karar verdi. “Seni buraya ne getirdi?”

Bir an duraksadı. “Boşandım. Teşkilattan ayrılıp turistleri dalış gezilerine götüreceğim bir iş kurmayı planladım. Usta dalgıçım ben ama dedektiflik teklif ettiler. Şimdi yine polisim. İnan bana, buna benden daha çok şaşırın yoktur,” dedi zımpara makinesinin fişini takarken.

Dedektif Cooper kulaklıklarını takarken Rachel zımpara makinesinin tiz gürültüsü eşliğinde tekneden iskeleye indi.

İskele boyunca yürüyerek demirlenmiş kruvazörlerin önünden geçip deniz kenarına serpilmiş masaları bulunan deniz ürünleri restoranlarına ulaştı. Otelin hemen karşısında olmalarına rağmen daha hiçbirini denememişti. Restoranlar her daim kalabalıktı ve zamanı kısıtlı olan Rachel’ın masa bekleme lüksü yoktu.

Blue Sea Cafe’nin önünden geçerken su kenarında küçük bir masa fark etti. Ayaküstü bir şeyler yemek yerine güzel bir

öğlen yemeği yemeye karar verdi. Denize bakan sandalyeye oturdu ve güneş gözünü almasın diye güneş gözlüklerini taktı.

Garson kız gelince günün spesiyallerinden yengeç burger sipariş etti. Burger; kızarmış patates, salata ve ustaca kesilip limon sıkılmış avokado dilimleriyle geldi. Rachel hepsini yedi. Tatlı ya da kahve sipariş etmemeye karar verdi. Yeterince oyalanmıştı. Garson hesabı getirince Rachel adisyona bakmadan kredi kartını hesap kutusunun içine bıraktı.

“Ah, kartınızı alabilirsiniz,” dedi garson. “Hesabınız ödendi.”

“Kim ödedi?” Rachel kim olduğunu öğrenmek için fişe baktı. Nakit ödendiğini gösteren fişe üstünde adı yazılı bir zarf zımbalanmıştı.

“Bilmiyorum,” dedi garson Rachel’ın boş tabaklarını alırken. “Ödeme kasada yapılmış.”

Hannah

Hiç çok pişman olduğun ve geçmişe gidip onu değiştirmek için ruhunu bile satacağın bir şey yaptın mı Rachel?

Belki senin pişmanlığın, üniversitedeki erkek arkadaşınla evlenip altı ay sonra hayatının aşkı değil de en iyi dostunla evlendiğini anlayıp boşanmandı. Bir dergiye verdiğin röportajda bahsetmişsin bundan ama hangi dergi olduğunu hatırlamıyorum. Benim pişmanlığım yaz tatilimizin o üç haftası.

Radyoda yüksek sesle çalan yaz şarkılarının sesi ve dalga seslerine karışan kadın kahkahaları arasında kumsalda uyu-yakalmıştım.

Uyandığımda her şey farklıydı. Ortalık sakin ve çok sessizdi. Okyanus tuhaf biçimde durgundu. Ortalık loştu. Açık mavi gökyüzü, yerini gri bulutlara bırakmıştı. Hava serinlemişti. Doğrulunca kumsalda sadece bizim kaldığımızı gördüm. Geri kalan herkes havlularını ve şemsiyelerini alıp evlerine gitmişti. Burunda kollarının altında tahtaları ve fermuarları yarıya kadar açık dalgıç giysileriyle denizden çıkan sörfçüler günü bitirmiş gibi kumsaldan ayrılıyordu.

Jenny bikinisinin üstüne turkuaz renkli batık plaj elbisesini giymişti. Nemli saçları dağınıktı. Eşyalarımı plaj çantama doldurdum ve eve doğru uzun sürecek yürüyüşümüze başladık. Saçlarımız tuzdan keçeleşmiş, kızaran cildimize kumlar yapışmıştı.

Old Mill Road'daki benzin istasyonundan geçerken Jenny'ye durup dondurma alabilir miyiz diye sordum. Kumsalda geçirdiğimiz günün sonunda dondurma almak gelenek hâline gelmişti.

“Yağmur başlayacak,” dedi Jenny kasvetli göğsüne bakarak.

“Bir saniye sürer,” diye ısrar ettim. Alt dudağımı titrettim. Jenny iç çekti, karşıya geçtik. Eğer huysuzluk etmesem hayatlarımız bambaşka olur muydu diye sonraları çok düşündüm; eğer yürümeye devam etseydik.

Hataların kötü yanı da budur. Hepsi düzeltilemez. Ne kadar istesem de ölüyü diriltemem.

Benzin istasyonunu yüzü daima asık ve bize nazik tek kelime etmeyen Rick adında bir adam işletiyordu. Kumsala hiç gitmediğimiz günlerde bile içeri kum döktüğümüzü söyleyerek bize bağırır ya da dokunmadığımız hâlde dondurucunun kapağını açık bıraktık diye söylenirdi. Bir keresinde fırtınadan korunmak için içeri girmiştik; bize, “Stills kızlarının birbirine sürtecek iki senti bile olmaz. Bir şey almaya caksanız defolun,” diye bağırıyordu. O zamandan beri ondan korkardım.

Jenny içeri girip bana dondurma alırken ben benzin pompasının yanında bekledim. Ayaklarım kumluydu ve beni azarlaması için Rick'e sebep vermek istemiyordum. Camdan Jenny'nin dondurucuya gidip bana kırmızı bir dondurma seçişini ve ardından ödeme yapmak için kasaya gidişini izledim. Camdaki yansımadan bir kamyonetin benzin almak için yanaştığını gördüm.

Önde üç tane çocuk vardı. Dördüncüsü arkada oturuyordu. Onu hemen tanımıştım. O gün kumsalda benden telefon numaramızı isteyen gri gözlü çocuktur. Diğer çocukları da arabadan inerken tanıdım. İsimlerini bilmiyordum. Tek bildiğim bu çocukların kumsalda hep birlikte takıldıkları, sigara içip yüksek sesle müzik dinledikleriydi. İçgüdüsel olarak onlardan uzak durmam gerektiğini biliyordum.

Yağmurun ilk damlaları istasyonun çatlak asfaltını ıslatmaya başladı. Sağanağa çevirmesi an meselesiydi.

“Old Mill Road’un sonunda oturuyorsunuz, değil mi? Yakında fırtına başlayacak. Islanmak istemiyorsanız sizi eve bırakabilirim,” dedi kamyoneti süren çocuk depoyu doldururken.

Gözlerim istasyonun mini marketine kaydı. Jenny, Rick’in parayı almasını bekliyordu. Rick defterine bir şeyler yazıyordu ve ablamın orada olduğunu bildiği hâlde işi bitene kadar onu bekletti.

“Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu çocuk.

“Ablama sormam lazım.”

Jenny dışarı çıkıp dondurmamı bana verdi. “Yağmur bastırmadan eve gitsek iyi olur,” dedi, ayağımın dibinde duran plaj çantasını aldı ve kamyonetin yanından hızla geçip gitti.

“Bizi eve götürmeyi teklif etti,” diye seslendim, eve rahat gitme hevesim ihtiyatlı davranmaktan ağır basıyordu.

“Yürüyeceğiz, hâlâ zaman var,” dedi Jenny ona yetişmemi işaret ederek. “Acele et Hannah.”

“Ayağım ağrıyor. Su topladı,” diye sızlandım omuzlarımı inatla kaldırarak. “Yağmurda yürümek istemiyorum.”

“Aynı yöne gidiyoruz. Sizi bırakabilirim,” dedi çocuk deponun kapağını kapatırken. “Sorun olmaz.”

“Lütfen Jenny,” diye yalvardım kasvetli bulutlara bakarak. “Fırtınada yürümek istemiyorum.”

“Pekâlâ,” diyerek isteksizce yumuşadı Jenny. Plaj çantasını kamyonetin arkasına attı, ben de arkaya geçtim. Jenny kamyonete çıkıp yanıma oturmak üzereyken kamyoneti süren çocuk yolcu tarafının kapısını açtı.

“Burada yer var,” deyip Jenny isteksizce binene kadar bekledi.

O sırada diğer üç arkadaşı dükkândan çıktı. Gri gözlü olan pompaların yanındaki sigara içilmez levhasına aldırmadan yaktığı sigaranın dumanını uzun zamandır beklediği yemeği yiyen aç bir adam misali iştahla içine çekti. Diğer iki çocuk Jenny’nin yanına otururken tişörtlerinin altına sakladıkları şekerleri muzaffer bir edayla çıkardılar. Belli ki Rick fark etmeden çalmışlardı. Jenny ortada kalmıştı. Sürücü ve diğer ikisi arasında sıkışmıştı. Orada oturmaktan keyif almadığını görebiliyordum.

Gri gözlü olan arkaya, yanıma geldi. Sigaranın dumanını çekerken boşluğa bakıyordu. Kamyonet hareket ederken iki tarafı ayıran camdan öndeki iki çocuğun yarısı boş içki şişesini yudumladıklarını gördüm. İçlerinden biri şişeyi Jenny’ye uzattı. Jenny başını iki yana salladı.

Yola vardığımızda o kadar hızlı dönüş yaptık ki savrulup kapıya çarptım; omzum çok acımişti ve ağlamamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Gri gözlü çocuk doğrulmama yardım etti. Bir daha dengemi kaybetmemem için yan tarafı sıkıca tutmamı söyledi.

“Lütfen yavaş gitmesini söyle,” diye yalvardım.

“İlk fırsatta söyleyeceğim. Adın ne?” diye sordu dikkatimi dağıtmak için.

“Hannah,” dedim. “Senin adın ne?”

“Bobby,” dedi.

Tek şeritli köprüye yaklaşıncaya birden durduk. Sıramızın gelmesi için iki araba ve bir kamyonetin geçmesini bekledik. Beklerken Bobby arabadan inip sürücüyü konuştu. Ne dediğini bilmiyorum. Bir şey hakkında tartışıyorlardı. Kamyonette geri dönmedi. Sigarasını içerek benzin istasyonuna doğru yürümeye başladı. Birkaç kez bir şeyden emin olamıyormuş gibi arkasına baktı ama yürümeye devam etti. Araba köprüyü geçip evimize doğru yol alırken onun toz bulutunun içinde kayboluşunu izledim.

O kadar hızlı gidiyorduk ki kapının kolunu sıkmaktan eklemlerim bembeyaz olmuştu. Saçlarım yüzüme dökülmüştü. Hiçbir şey göremiyordum. Bir dönemece vardığımızda kamyonet yavaşladı. Beyaz evimizin kare şeklindeki silüetini ve çam ağaçları arasından paslı çatımızın soluk kırmızısını görünce rahatlardım. Bizi kapının önüne ya da en azından anayoldan evimize uzanan toprak yolun başına kadar götüreceğini sanıyordum. Bunun yerine kamyonet tepenin yarısında anayolda durdu. Eve varmak için hâlâ tarlayı geçmemiz gerekiyordu.

“İnebilirsin,” diye bağırdı sürücü yarısı açık camdan. Plaj çantasını atıp aşağı indim. Kamyonetin ön kapısına gidip Jenny’nin inmesini bekledim.

Ön tarafta sıkışıp kalmıştı. Sürücü ya da diğer iki çocuk inmeden arabadan çıkması mümkün değildi ama kimse hareket etmedi. Çocuklar onun üzerinden birbirlerine uzattıkları şişeden içkilerini içerken Jenny kaskatı oturuyordu. Yağmur şiddetlenmişti ve ben sıırılsıklam olmuşum.

Yolcu tarafındaki cama vurdum. Cam tarafındaki çocuk camı azıcık araladı.

“Ablan bizimle balık tutmak istediğini söylüyor,” diye bağırdı, camın dar aralığından yüzüme vuran nefesindeki içki kokusundan soluğum kesildi.

“Jenny balık tutmaktan nefret eder,” dedim.

“Biz ona öğrettikten sonra balık tutmak en sevdiği spor olacak.” dedi sırtarak. “Yakında döner.”

Kamyon, tekerleklerinin çıkardığı tiz bir sesle denizin aksi istikamete doğru hızla uzaklaştı.

Rachel

Rachel podcasti kaydettiği ses geçirmez odadan çıktı, saatler önce geldiğinde onu karşılayan radyo istasyonu görevlisi çoktan gitmişti. Ofisin tavan lambaları söndürülmüştü. İçerideki tek kişi, kapalı kapının üstündeki kırmızı *On Air* yazısının aydınlattığı stüdyoda akşam programını kaydediyordu.

Rachel binadan çıktı. Daha yeni akşam olmuştu ama çok yorgundu. Her gece dört-beş saat uyumanın etkileri kendini göstermeye başlamıştı. Neapolis'e geldiğinden beri içine girdiği sağlıksız yaşam tarzını sona erdirmesi gerektiğinin farkındaydı. Az uyku uyuyor, koşturmalar arasında sağlıksız besleniyordu. Düzenli egzersiz yapmıyordu. Evdeyken haftada dört kez koşuyordu. Neapolis'e geldiğinden beri Belediye Binası'ndaki arşivlere bakmak için parkı koşarak geçmesi dışında doğru düzgün spor yapmamıştı.

Arabasına yaklaşırken Rachel sileceğin altında rüzgârla çırpınan bir zarf gördü. İç çekti. Hannah'nın oyunlarından sıkılmaya başlamıştı. Mektubu yolcu koltuğuna atıp emniyet kemerini bağladı. Mola yerinde yaptığı gibi zarfı aceleyle açıp direksiyon başında mektubu okuma niyeti yoktu. Yeni

bir taktik denemenin zamanı gelmişti. Hannah'nın mektuplarına ilgi göstermeyecekti. Belki böylece Hannah'nın ortaya çıkmasını sağlar ve Rachel'in nedenini anlayamadığı bir kedi fare oyunu oynamak yerine tanışıp yüz yüze konuşabilirlerdi.

Pete haklıydı. Rachel'in odaklanması gereken tek şey podcastti. Jenny Stills'in cinayetini araştırarak vakti yoktu. Belki mahkeme sonlandıktan sonra Neapolis'te birkaç gün daha kalıp ne bulabileceğine bakabilirdi ama şimdilik tüm dikkatini podcaste vermeliydi. Dikkatinin dağılması, ihtiyacı olan son şeydi. Tehlikeye atacağı çok şey vardı.

Rachel otele doğru sürdü, lobideki kafede bir şeyler atıştırırken Blair Ailesi'nin dosyasını okumayı planlıyordu. Pete, Scott'ın babası Greg ile bir görüşme ayarlamayı başarmıştı. Rachel, ertesi gün Greg ve karısıyla buluşmadan önce tüm medya röportajlarını okumak istiyordu. Yan koltukta duran Hannah'nın mektubuna baktı. Okumak için can atıyordu ama tekrar tekrar bu olayın içine çekilmesine izin veremezdi. Hannah'nın kurtarıcısı ya da Jenny'nin intikamcısı olmaya vakti yoktu. Bir an için mektubu yırtıp arabanın camından atmayı düşündü.

İki blok gittikten sonra arabayı bir anda yol kenarına çekti. Dörtlüleri yakıp zarfı açtı. Hannah'nın eğik, bazen okunaksız el yazısını okumayı bitirdiğinde sayfaları yan koltuğa fırlatıp motoru çalıştırdı.

İçgüdüsel olarak öfkeli bir U dönüşü yapıp güneydeki Old Mill Road benzin istasyonuna yöneldi. Rick'in hâlâ orada çalışıp çalışmadığını, eğer çalışıyorsa Hannah'nın mektubunda tarif ettiği kamyonet sürücüsünü ve yolcularını hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Rachel kamyonet ve zorba yolcularının benzin istasyonunun müdavimleri olduğu hissine kapılmıştı.

Sahil yolundan aşağı ilerlerken kararmakta olan gökyüzünün altında Morrison's Point İskelesi'nin gri silüetini

gördü. Rachel bir kez daha hiç düşünmeden yoldan çıkıp plajın otoparkına girdi. Arabayı okyanusa bakacak şekilde durdurdu. Alacakaranlıktı. Hızlıca iskeleye gidip arşivdeki gazetede yazdığı gibi iskeleden atlamanın tehlikeli olduğunu gösteren levhanın takılıp takılmadığını görmek için yeterli vakti olduğunu düşündü.

Akşam kıyı rüzgârı o kadar kuvvetliydi ki arabadan inmekte zorlandı. İskeleye doğru yürürken kum taneleri yüzüne vuruyor, iğne gibi tenine çarpıyordu. Rachel uyarı levhasını gördü. Dalgaların ulaşamayacağı bir yerde, kalın betonla sabitlenmiş paslı bir direğe asılıydı. Solmuş yazılara bakılırsa onlarca yıldır oradaydı.

Geçen sefer geldiğinde dikkatini çekmemişti, gerçi o zaman bunu aramıyordu.

İskeleye çıktı. Tahta zemin ayaklarının altında sallanıyordu. Korkuluklara tutunarak yürümeye devam etti. Sert rüzgâr tokat gibi iniyor, hırçın dalgalardan sıçrayan tuzlu sular cildini yakıyordu. Köpürmüş su, zayıflayan ışıktaki mat görünüyordu.

Rachel, Hannah'nın tahtaya kazıdığı yazının yanına varınca yeniden okumak için çömeldi: *Henüz 16 yaşındayken burada vahşice öldürülen Jenny Stills'ın sevgi dolu anısına. Adalet yerini bulacak.*

Rachel, rüzgârın şiddetli uğultusu yüzünden iskele tah-talarının gıcırdadığını duymadı, karanlıkta beliren adamın silüetini de fark etmedi.

“Sen kimsin?” Adamın ani ve öfkeli sesiyle ayağa fırladı.

Beklenmedik misafirle yüzleşmek için hemen arkasını döndü ama doğrudan gözlerine tutulan fener ışığı bir şey görmesine engel oldu. Anladığı kadarıyla karşısındaki iriyarı bir adamdı, kot pantolonun üstüne giydiği ekoseli gömlekten yayılan terin kokusu çok ağırdı. Kolları ve boynu

dövmelerle kaplıydı, yüzünün sol tarafında bıçak yaralarından kalma izler vardı.

“Sana bir soru sordum,” diye kükredi Rachel’a doğru adım atarak. Rachel sırtı ahşap korkuluklara değene kadar içgüdüsel olarak geri çekildi. Adam el fenerini Rachel’ın çömeldiği yere tuttu ve yazıyı okuduktan sonra hareket ettirdiği ışığı *vahşice öldürülen* kelimelerinin üzerine geri getirdi.

“Bu konu hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Fazla bir şey değil,” dedi Rachel. “Burada boğulduğunu duydum. İskeleden atlarken başını kayalara çarpmış.”

“İnsanlar aptal, buna inandılar,” dedi tükürür gibi. “Burada kaya falan yok. Okyanus zemini sırf kum. Su derin, çok derin ve yanlış hatırlamıyorsam o gerçekten çok iyi yüzerdi.”

“Eğer kaza değilse, o zaman nasıl öldü?” diye sordu Rachel. Jenny’nin boğulmasının kaza olmadığına dair hissetmeye başladığı şüpheler ilk kez biri tarafından doğrulanmak üzereydi.

“Gitmen gerek,” dedi bir adım daha yaklaşarak. Rachel adamın bacağının yanında metalik bir parlama gördü. Sustalı bıçak tutuyor gibi görünüyordu. “Git buradan ve bir daha da ortalıkta görünme.”

Adamın yanından geçip iskeleden inen Rachel’ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Kumların üstünde hızlıca arabasına doğru yürüdü. Rüzgârın uğultusu, adamın peşinden gelip gelmediğini, ona yetişmek üzere olup olmadığını anlamasını imkânsızlaştırıyordu ama koşmamak için kendini tuttu. Arkaya bakmamak için direndi. Adamın onu korkuttuğunu düşünmesine izin verme niyetinde değildi.

Arabasına varınca sert esintide kapıyı açmak için tüm gücünü kullandı. İçeri girip kapıyı kapattı. Kulakları sağır eden uğultu ânında kesildi. Rachel kısa bir an sessizliğin keyfini çıkardıktan sonra arabayı çalıştırıp vitesine taktı. Uzaklaşır-

ken iskeleyle doğru baktı. Adam korkuluklara yaslanmış onu izliyordu.

Rachel arabayı Old Mill Road'a doğru sürdü, Hannah'nın tarif ettiği gibi benzin istasyonu köşedeydi. İçeri girip ödeme yapmadan önce depoyu doldurdu. Beyaz fayans döşeli zemini, özenle dizilmiş rafları olan market çok aydınlıktı. Marketin arka tarafında kahve ve alkolsüz içecek otomatları ve alüminyum folyo paketlerde çörek ve burritoların* bulunduğu ısıtma rafı da olan bir dolap vardı.

"Rick hâlâ burada çalışıyor mu?" diye sordu kasiyere.

"Rick diye birini tanımıyorum," diye yanıtladı çalışan başını telefonundan kaldırmadan. Ödeme yapması için pos cihazını ona doğru itti.

"Birkaç yıl önce bu benzin istasyonunun sahibiydi ya da burayı çalıştırıyordu," dedi Rachel kartı makineden geçirirken. Belki de yirmi yıl önce, diye düşündü.

"Hiç duymadım," diyen kasiyer hâlâ telefonuna bakıyordu.

"Buralarda onu tanıyan biri var mıdır?"

Kasiyer başını kaldırdı. "Kimi tanıyan?"

"Rick. Eskiden burada çalışan adam," dedi Rachel sinirini gizlemeye çalışarak.

Kasiyer gözlerini devirdi. "Sally Crawford'u dene. Evi bir mil ötede." Parmağını kasabaya doğru salladı. "Boş bloktan sonraki ilk ev. A-sır-lar-dır burada yaşıyor." Kelimeleri sanki bu bir lanetmiş gibi uzatarak söyledi. "Rick burada çalıştıysa o biliyordur."

Sally Crawford'un evi yıllar içinde inşa edilen birkaç ilaveyle yıkık dökük görünümüne sahip tek katlı bir binaydı. Çim

* Burrito (okunuşu: birrido), dolguyu tamamen kaplayan, dürüme benzer şekilde sarılmış buğday unu tortilladan oluşan bir Meksika yemeğidir. Dolgu; et, fasulye, pirinç, marul ve peynir gibi çeşitli bileşenlerin bir kombinasyonundan oluşur.

bahçe, garaj yolunu dolduran topraktan fırlamış uzun ve yabani otlarla kaplıydı. Ön tarafta paslı eski bir karavanla küflü kanvas örtü altına gizlenmiş bir tekne vardı. Rachel garaj yolundan ön kapıya doğru yürürken arka bahçede köpeklerin havladığını duydu.

Zili çaldı. Kapıyı açan olmadı. Koridorun buzlu camından içeride ışık olduğunu görebiliyor, evde birilerinin olduğunu anlamasına yetecek sesler duyabiliyordu. Zile bir kez daha basıp parmağını gereğinden birkaç saniye daha fazla tuttu.

Kapıyı yirmili yaşlarının başında, elinde bira şişesi olan bir adam açtı. Altında şort vardı. Üstü çıplaktı. Saçları uzun, sakalı şekilsizdi.

“Buraya yüz kremi falan satmaya gelmedin, değil mi?” diye sordu Rachel’a.

“Bir şey satmıyorum. Sally’le konuşmaya geldim. Özel bir konu,” dedi Rachel. Onu içeri alması için Sally’i tanıyor-muş gibi bir izlenim yaratmaya çalıştı.

Adam homurdanarak arkasını döndü, içeri doğru yürürken Rachel’ın girmesi için kapıyı açık bıraktı. Adamın peşinden mutfığa giren Rachel, Sally olduğunu düşündüğü bir kadın gördü. Parlak kıvılc saçları olan iri yapılı kadın, mutfak tezgâhında paslanmaz çelikten kasap bıçağıyla karpuz kesiyordu. Oğlu dirseğiyle sürgülü kapıyı açtı ve arka bahçedeki barbekünün başında toplanan insanların arasına karıştı.

“Luke benimle konuşmak istediğini söyledi,” dedi Sally bakışlarını kestiği karpuzdan ayırmadan.

“Bana kasabanın tarihiyle ilgili bilgi verebileceğiniz söylendi,” dedi Rachel.

Sally başını kaldırıncı Rachel’ın rüzgârda dağılmış saçını ve kıyafetlerini gördü. “Fırtınalı denizde yelken açmış gibi görünüyorsun,” dedi.

“Buraya gelmeden önce Morrison’s Point’teydim.”

“Gece vakti oraya gitmek akıllıca değil. Kasabanın pislikleri hava kararınca orada toplanır; seraseriler, bağımlılar. Pazar sabahları köpekleri yürüyüşe her çıkardığımda orada şırıngalar görüyorum,” dedi Sally. Konuşurken karpuzu dilimlemeye devam ediyor, bıçağı kalın koyu yeşil kabuktan geçirmek için tüm vücut ağırlığını kullanıyordu.

“İskelede yüzünde yaralar olan bir adam vardı. Beni korkuttu. Kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Rachel.

“Polise bahsettiğim evsiz adam olabilir,” diye mırıldandı Sally. “Geceleri iskeleden yengeç toplamak için ağ atıyor. Yapmamalı,” dedi Rachel’a bakarak. “O tehlikeli, dengesiz. Polisler daha birkaç yıl önce buraya ilk geldiğinde ondan kurtulmalıydı ama yumuşak davrandılar,” diye söylendi kendi kendine karpuzu büyük bir kâseye dilimlerken. Sonra bir anda ekledi: “Kasabanın tarihi hakkında bilgi istediğini söyledin. Tam olarak ne sormak istiyorsun? Birazdan yemeğe oturacağız.”

“Old Mill Road’daki benzin istasyonunu işleten adamı arıyorum,” dedi Rachel. “Adı Rick. Soyadını bilmiyorum.”

“Kimden bahsettiğini biliyorum,” dedi Sally. “İstasyonu birkaç yıl önce büyük zincirlerden birine sattı. Şimdi huzurevinde yaşadığını duydum. Ondan ne istiyorsun?”

“Adı, burada büyüyen bir kızın gönderdiği mektupta geçiyor. Rick’in onu tanıyor olabileceğini düşünüyorum.”

“Yirmi yıldan fazla ilkokulda çalıştım. Bahse varım o kızı Rick’den iyi tanıyorumdur. Adı Ne?”

“Hannah Stills,” dedi Rachel.

“Tabii, onu hatırlıyorum.” Sally bıçağı tezgâha bıraktı. “Uzun kahverengi saçları, hüznü gözleri olan sessiz bir kızdı. Tüm ailesini bir ay içinde kaybetti. Sonrasında konuşmayı bıraktı. Bir psikolog bile getirdiler ama tek kelime

etmedi. Ağzını açmadı. Bir süre sonra kasabadan ayrıldı,” dedi. “Koruyucu aile,” diye ekledi kederli bir sesle.

“Bunu nereden duydun?” diye sordu Rachel.

“Söylentilerden,” dedi Sally kısık sesle. “Jenny boğulduktan ve annesi kanserden öldükten sonra onunla ilgilenecek kimsesi kalmamıştı.”

“Annesinin Jenny’nin öldürüldüğüne inandığını duydum. Boğulma değilmiş.”

“Saçmalık,” diye tersledi Sally. “Jenny Stills öldürülmedi. Annesi kabullenemiyordu. Jenny gece yüzmeye giderdi. Oğlanlar bunu duyunca ona katılmaya başladılar. Bence yüzmekten fazlası vardı, ne dediğimi anlıyorsun,” dedi. “Bir gece sarhoş oldu ve iskeleden atladı, başını çarptı ve boğuldu. Kendisinden başka kimsenin suçu yoktu. Ölülerin arkasından kötü konuşmayı sevmem ama Jenny azgın bir kızdı; her bakımdan.”

“Azgın derken ne kastediyorsunuz?” diye sordu Rachel soğuk bir sesle.

“Açık değil mi? Jenny Stills önüne gelenle yatardı,” dedi Sally Crawford yüzünü ekşiterek. “Kötü bir şöhreti vardı. Kötüyü büyük harflerle söylüyorum. Anasının kızıydı. Herkesle düşüp kalkardı. Küçük kız için üzülüyordum ama Jenny kontrolden çıkmıştı. Yeni bir aile tarafından büyütülmek Hannah Stills’ın başına gelen en iyi şeydi. Stills Ailesi’nin... Şey... Burada adları kötüye çıkmıştı; büyükbaba Ed’in bile. Tam bir kaçıktı. Kızının ardından torununun da kötü yola düşmesine şaşmamalı ve de onun kızı Jenny’nin. Armut dibine düşer diye boşa söylemiyorlar.”

“Yemek hazır,” diye bir ses geldi arka bahçeden.

“Tamam, tamam,” dedi Sally karpuz tabağını alırken. “Geliyorum.”

Sürgülü kapının önüne gelince Rachel’a döndü. “Sana bir tavsiye,” dedi. “Jenny Stills’ın geçmişini deşme. Bir kızın

adının çıkması bir şeydir ama iyi insanları da beraberinde götürmesi başka bir şeydir. O kız korkunç bir trajediye neden oldu. Bir sürü hayat mahvoldu. Azıcık sempatiyi bile hak etmiyor. Beni anlıyor musun? Azıcık bile.”

Hannah

Neapolis'te iyi vakit geçirdiğin izlenimini edindim Rachel. Bana gelince, pek emin değilim. Bunca yılın ardından buraya geri dönmenin tuhaflığını sindirmek çok zor. Gerçekten bir daha asla geri dönmeyeceğimi düşünüyordum. Senin Neapolis'e gideceğini duyunca kendi kendime, o zaman ben de gidebilirim diye düşündüm ve buraya gelerek kendimi de şaşırttım.

Rachel, şahsen tanışamadığımız için gerçekten üzgün olduğumu söylememe izin ver. Şimdiye kadar tanışmış olacağımızı umuyordum. İtiraf etmeliyim ki ürktüm. Seninle alakası yok, sorun bende. Beni şimdiki hâlimle görmeni istemiyorum. Açık konuşmak gerekirse harap hâldeyim; savunmasız, üzgün. Tanıdığım insanları görüp bize ne kadar kötü davrandıklarını hatırladıkça çok sinirleniyorum.

Benim duygusal sorunlarımı bir kenara koyar ve objektif bakarsak Neapolis güzel bir yer. Tarihi bölgesi, Mason Dixon hattının güneyindeki her yer kadar güzel. Yemekler basit ama gerçekten leziz. Şimdiye kadar en lezzetli yengeç çöreklerini, sanırım şimdilerde burger diyorlar, Neapolis'te tattım. Marinadaki kafede yediğin de oldukça güzeldi ama

ben çocukken annemin yaptıklarının yanına bile yaklaşamaz. Kendini şef sanan eski erkek arkadaşım bu tür yemeklere deniz ürünleri güzelleri derdi. Bazı yemeklerin damaktan çok, göze hitap ettiğini söylerdi. Elbette Neapolis'te hiç yengeç çöreği yememişti.

Kasaba değişmiş; en azından hatırladığım kadarıyla. Daha hareketli, büyük, kalabalık. Yine de bazı şeyler aynı kalmış. Dün eski ilkokulumu ziyaret ettim. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu. Koridorda aynı renkler, aynı avlu. Parktaki aletler bile aynı görünüyordu, sadece biraz eskimişti. Sınıfa girmek için sıraya giren beşinci sınıf çocuklarının yanından geçtim. İnanması zor olsa da bir zamanlar ben de hiçbir şeyin farkında olmadan parlak masum gözlerle orada durmuştum. Hayatın benim için ne hazırladığına dair en ufak fikrim yoktu.

O gün çocuklarla gittikten sonra Jenny'ye ne olduğunu merak etmiş olmalısın. Doğruyu söylemek gerekirse gerçekten bilmiyorum. Bu konuyla ilgili tek kelime etmedi. Tek söyleyebileceğim, gecenin bir yarısında eve döndüğünde bambaşka biriydi.

Oğlanlar Jenny'yi kamyonetle götürdükten sonra eve vardığımda annem uyuyordu. Yatağının dibine yavru köpek gibi kıvrıldım, sonunda uykuya dalmışım. Ön kapının hafifçe çalınmasıyla uyandım. Gece yarısıydı. Kapıyı açmak için koştum. Perdeler açık kalmıştı ve evin içi, dışarıdaki çam ağaçlarının sallanan gölgeleriyle doluydu.

“Kim o?” Sesim titriyordu.

“Jenny. Aç kapıyı.” İçim ürperdi. İçinde bir şeylerin parçalandığını biliyordum. Sesinden anlaşılıyordu. Sürgüyü kaldırıp kapıyı ardına kadar açtım.

Dışarı bakmak için kafamı uzattım, Jenny beni itip geçti. Karanlıkta görünen bir far yoktu, motor sesi duyulmuyordu.

Sessizliğı bozan tek şey rüzgârda hışırdayan yapraklardı. Kapıyı kapatıp sürgüyü çektim.

“Neden bu kadar geç kaldın?” diye sordum.

Cevap vermedi. Arkamı döndüğümde çoktan koridorda gözden kaybolmuştu. Banyo kapısının altından ışık sızıyordu. Musluklar gıcırdadı, küvetin ucuz emayesine durmaksızın su çarpıyordu. Kapıyı çaldım ama Jenny ya beni duymadı ya da cevap vermek istemedi. Annemin odasına gittim, onunla duvar arasına sıkışıp uykuya dalana kadar su sesini dinledim.

Uyandığımda annemin parmakları saçlarıma dolanmıştı. Onu uyandırmamak için saçlarımı yavaşça kurtardım, yataktan çıkıp Jenny’ye bakmak için odama gittim. Ranzanın alt katında, benim yerimde derin uykudaydı; oyuncak ayımı karnına bastırmıştı. Yorgan kaymış, üstü açılmıştı. Bileklerinde ve bacaklarında oluşan morlukları görebiliyordum.

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey düşünmedim. Bunun yerine günlük sabah rutinine başladım. Kahvaltımı yaptım, havluları ve sandviçleri plaj çantasına yerleştirdim. Annem uyandığında ona reçelli kızarmış ekmek ve hafif kahvesini götürdüm. Yatakta doğrulup tepsiyi kucağına aldı, isteksizce yedi. Saatin kaç olduğunu fark edince Jenny ve benim neden hâlâ sahile gitmediğimizi sordu. Birazdan çıkacağımıza dair bir şeyler mırıldandım. Duyduklarına memnun olup arkasını döndü ve tekrar uykuya daldı.

O sabah hava çok sıcaktı ve ben saat ilerledikçe sabırsızlanıyordum, üstelik Jenny’nin uyanmak gibi bir niyeti yok gibiydi. Sonunda dayanamadım.

“Jenny? Kalkma vakti.” Onu hafifçe dürttüm. “Bir an önce çıkmazsak kumsala sıcaklığın altında yürümek zorunda kalacağız.”

“Beni rahat bırak, yorgunum,” diye geveledi.

Jenny günlerce bu şekilde yattı. Neşesizdi. Yıkanmıyordu. Zar zor yemek yiyordu. Tüm günü tek kelime etmeden geçiriyordu.

Sorunun ne olduğunu bilmiyordum. Çocuktum, tahmin dahi yürütemiyordum. Diğer yandan çoğu gün yataktan çıkmakta zorlanan anneme bakmakla o kadar meşguldüm ki ablamın ördüğü sessizlik duvarını nasıl aşacağımı bilmiyordum.

Üç ya da dört gün kadar sonra evde yiyecek bir şey kalmamıştı; ne bir dilim ekmek ne de bir damla süt. Ağaçtaki limonlar ve annemin baharda ektiği birkaç havuç ve domatesten başka bir şey yoktu.

Anneme yiyecek bir şey kalmadığını söyledim, markete gitmem için bana biriktirdiklerinden biraz para verdi. Jenny ile gideceğimi sanıyordu. Ona gerçeği söylemedim.

Evimize en yakın ve yürüyerek gidebileceğim tek yer Rick’in marketiydi. Oraya kadar yürüdüm, alışveriş sepetini birkaç temel gıda malzemesiyle doldurdum. Rick’e ödemeyi yaptım. Aldıklarımı dört naylon torbaya doldurdu. İki elimde ikişer torbayla yolun kenarından eve doğru yürümeye başladım. Kollarım torbaların ağırlığından çabucak yoruluyordu. Birkaç dakikada bir torbaları ayaklarımın dibine bırakıp kısa bir mola veriyordum.

O dinlenme aralarından birinde taşların çatırdadığını duydum. Arkamı dönünce arkası açık bir kamyonetin yanımda durduğunu gördüm. O gün bizi kumsaldan eve getiren kamyonet ve aynı çocuktu. Bu kez diğerleri yoktu, tek başınaydı. Eğilip benimle konuşurken dirseğini açık cama dayadı.

“Ablan nasıl?” diye sordu.

“İyi,” diye yalan söyledim.

“Buralarda mı?”

“Evde. Neden?”

“Nedeni yok,” deyip bana sakız paketi uzattı. Hayır deme içgüdüme rağmen bir sakız alıp ağzıma attım.

“Seni eve bırakmamı ister misin?” diye sordu. “Torbalar ağır görünüyor, şu da yırtılmış.”

Aşağı bakınca sütlerin olduğu torbanın delindiğini fark ettim. Teklif beni baştan çıkarmıştı. Yırtık torbalarla yarım saat yokuş yukarı tırmanmak yerine kamyonete binmek birkaç dakikada eve gitmek demekti. Ben tereddüt edince eğilip yolcu kapısını açtı.

“Atla,” dedi sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Kamyonete binip ondan mümkün olduğunca uzağa oturdum. Torbalarımı ayaklarımın dibine yerleştirdim.

Beni geçen seferki gibi yol üstünde indirmeyip evimize giden toprak yola sert bir dönüş yaptı. Verandanın önünde durduğunda motor hâlâ çalışıyordu. Eve doğru baktı. Sanki bir şey arıyordu. Jenny’yi görmek istediğini sandım. Torbaları alıp aşağı inerken eve vardığım için rahatlamıştım.

Verandaya doğru yürürken, “Getirdiğin için teşekkürler,” diye seslendim gergin, tiz bir sesle.

Vitesi takıp kamyoneti hareket ettirdiği sırada, “Ablana benden selam söyle,” diye seslendi. “Onu yakında yeniden görmeyi umduğumu da ekle.”

Rachel

Scott Blair'ın ailesinin evi Neapolis'in en prestijli semtinde ultra modern mimari bir şaheserdi. Plaja doğrudan erişimi, golf sahası ve tatil köyü tarzında havuzu vardı. Rachel evin resimlerini bir tasarım dergisinde görmüştü ama bu bile onu gerçeğe hazırlayamamıştı. Cynthia Blair'ın çift kanatlı kapıyı açmasıyla siyah beyaz karo döşemeli hol ve yüksek tavandan sarkan avize ortaya çıktı.

Okyanusun nefes kesen manzarasına bakan beyaz deri koltuğun bulunduğu oturma odasına kadar Rachel'a eşlik ederken, “Greg en büyük hayranlarınızdan biri,” dedi Cynthia. Uzun boylu, ince yapılı kadının uzun sarı saçları vardı. Üstüne oturan beyaz bir pantolon ve ona uygun derin dekolteli kolsuz bluz giymişti. Pırlanta uçlu kalın altın zincir kolyesi göğüslerinin arasına yerleştirilmişti.

“Karım haklı, büyük hayranınızım,” dedi Greg Blair balkonda yaptığı telefon görüşmesini bitirip içeri girerken. Üstünde özenle ütülenmiş kanvas pantolon; kirli beyaz, yakası açık gömlek vardı. Oğluyla aynı olan çene yapısı, mavi gözleri ve açık kahverengi saçlarıyla hoş bir görünüme sahipti.

“Yapımcın benimle temasa geçtiğinde ona elimizden geldiğince her konuda işbirliği yapmaktan memnun olacağımızı söyledim. Saklayacak bir şeyimiz yok. Açık bir kitap gibiyiz. Neye ihtiyacınız varsa söylemeniz yeterli.”

Rachel tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu: Scott Blair ile bir röportaj. Ailesi bunun olamayacağını iki kere söylemiş olsa da Rachel, Greg Blair’ın cömert teklifini test etmeye karar verdi. “Scott evde mi? Sohbetimize o da katılırsa çok sevinirim.”

“Keşke Scott konuşabilse; size, medyaya, herkese,” diye yanıtladı Greg. “Bunu gerçekten çok isterim. Scott’ın adı, itibarı çamura bulandı. Kendini savunamıyor. Gerçek şu ki yeni avukatı duruşma bitene kadar kimseyle konuşmaması yönünde kesin talimat verdi,” dedi Greg. “Bunu yapımcına söylemiştim, Pete’di değil mi?”

Rachel başıyla onayladı.

“Pete’e işbirliği yapacağımızı ama Scott ile görüşmenin söz konusu olmadığını söyledim. Duruşmadan sonra elbette işler değişecek,” dedi. “Şu an için tek umudumuz adil muamele görmek ve Rachel, adalet konusunda itibarın senden önce geliyor. Duruşma bitene kadar Scott’la konuşmasan da podcastin adil ve tarafsız olmasını umuyoruz.”

Rachel herhangi bir yorum yapmadan başını salladı ve konuyu değiştirmek için pencereden görünen uzun tur havuzuyla ilgileniyormuş gibi yaptı. “Bu aralar Scott burada mı yüzüyor?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap veren Greg, okyanus manzaralı, dört kulvarlı olimpik yüzme havuzunu daha iyi görebilmesi için Rachel’ı pencereye doğru götürdü. “Scott spor salonunda spor yapamıyordu. Medya sürekli peşindeydi. Her sabah düzinelerce kameranın içinden geçmesi gerekiyordu. Neyse ki buraya benim için tur havuzu yaptırmıştık. Ben de gün-

de iki-üç mil yüzüyorum. Alışkanlık. Aile havuzunu kullanmaktan hoşlanmıyorum. O partiler için iyi olsa da ciddi antrenman için iyi değil. Bu yüzden tur havuzu yaptırmıştık, bu sayede Scott antrenmanlara devam edebiliyor.”

“Scott hâlâ antrenman yapıyor mu?”

“Fırsat buldukça,” dedi Greg, sesi gergin ve üzgündü. Birlikte pencereden uzaklaştılar, Greg beyaz deri koltuğa oturdu, Rachel’a da oturmasını işaret etti. “Aylardır Scott’ın düzgün bir antrenman yapmasına izin verilmiyor. Sırf bu bile onun düzeyindeki bir yüzücü için kariyerinde onarılamaz hasar bırakabilir. Yapmış olmakla suçlandığı şeyi yapmadı. Yargılanması henüz başlamadı bile ama suçlama yapıldığından beri ceza çekiyor. Kanunlar suç ispatlanana kadar masum olduğunu söylüyor ama gerçek bambaşka.”

“Kelly Moore, Scott’ın kendisine tecavüz ettiğini söylüyor,” dedi Rachel. “Eğer bu doğruysa yüzme antrenmanı yapmamak en küçük sorunu.”

“Bu doğru değil. Birlikte çıplak yüzmüşler, sonra kendi rızalarıyla seks yapmışlar,” dedi Greg. “Kızın bu suçlamayı neden yaptığını bilmiyorum. Belki şöhret peşindedir ya da ne bileyim, Scott bir arkadaşına Kelly’nin cinsel performansının kötü olduğunu yazan bir mesaj göndermiştir, belki kız onu görmüştür ve intikam peşindedir. Sebebinin ne olduğunu bilmiyorum ama oğlumu tanıyorum ve o böyle bir şey yapmadı. Kaybedecek çok şeyi vardı ama kazanacağı tek şey o küçük oros...” Bir anda sustu.

Son hece odada yankılandı. İkisi de ne demek istediğini biliyordu. Greg boğazını temizledi.

“Orospu diyecektiniz değil mi?” diye doldurdu boşluğu Rachel.

“Münasebetsiz bir yorum oldu,” dedi hiç beklemeden. “Günlerdir uyumadım ve hepimiz çok stresliyiz ama bu bir

bahane değil. Özür dilerim.” Koltuktan kalkıp sanki bu bölüm sona ermiş gibi ellerini birbirine vurdu. “Sana bir şey göstereyim.”

Greg, Rachel’ı beyaz duvarlarında minimalist tarzda düzenlenmiş farklı ölçülerde özel yapım maun rafların bulunduğu bitişik odaya götürdü. Rafların her birinde yüzme yarışlarında kazanılmış kupalar ve madalyalar vardı.

Raflardan biri Greg’in yüzme şampiyonu olduğunda kazandığı ödüllere ayrılmıştı. İkincisinde Scott’ın ödülleri sıralanmıştı: İlkokul şampiyonluğundan başlayıp ulusal yarışmalarda kazandığı kupalara kadar gidiyordu.

Greg altın madalyalarından birini kaldırdı. “Bu madalya ulusal şampiyonadan. Altın madalya kazandım. İki ulusal rekor kırdım.” Bir gümüş madalya kaldırdı. “Bunu dünya şampiyonasında kazandım. Saniyenin onda biriyle birinciliği kaybettim. Olimpiyat takımına girdim, omzum sakatlandığı için yarışmadan çekildiğimde hazırlığın son haftalarındaydım.”

“Büyük hayal kırıklığı yaşamış olmalısınız,” dedi Rachel.

“Öyle. Büyük bir ameliyat geçirdim. Daha yirmi yaşındaydım. Asla eski formuma dönememedim. Denedim ama olmadı. Oğlumun izimden gidiyor olması benim için çok anlamlı. Onu asla buna zorlamadım. Scott yüzmeyi kendi seçti. Benim tek yaptığım, onu caydırmaya çalışmak oldu. Nasıl bir disiplin ve odaklanma gerektirdiğini biliyordum. Hayal kırıklığının nasıl bir acı olduğunu görmüştüm. Ama o tutkuluydu. Olimpiyatlara katılmak hayaliydi. Her şeyini verdi. Uzun yıllar çok sıkı çalıştı.” İç çekti.

Greg, Scott’ın kariyerinin tüm önemli anlarının ayrıntılı özetini anlatmaya on bir yaşındayken kazandığı ilk eyalet şampiyonluğundan başladı. “Çok az antrenman yapmıştı. Onun kazanmasını sağlayan sadece yetenektir,” dedi. Scott

on altı yaşında, babasının eyalet serbest stil rekorunu kırmış, galibiyet üstüne galibiyet elde ederek sahneye çıkmıştı. Aynı yılın sonuna doğru serbest stil ve sırtüstü gençler ulusal şampiyonasını kazanmıştı.

“İstediğin yüzme antrenörüne sor. Herhangi bir yüzme yorumcusuna sor. Scott’ın bu ülkenin gördüğü en iyi yüzücülerden biri olabileceğini söyleyeceklerdir ama şimdi olanlara bak.”

Sözlerinin doğruluğunu vurgulamak ister gibi masasındaki bir dosyayı açıp kalın gazete küpürlerini kaldırdı. En üstteki küpürü aldı. Scott’ı havuzdan çıkaran polis memurlarının fotoğrafının yer aldığı ön sayfa makalesiydi. İkinci fotoğrafta mayosundan su damlayan Scott kelepçeleniyordu. Haberin başlığında, *Şampiyon Yüzücü Genç Bir Kıza Tecavüz Ettiği İçin Tutuklandı* yazıyordu.

Deniz gören balkonda cam sehpanın iki yanına otururlarken, “Eğer doğru olmasa, genç bir kız neden böyle bir suçlamada bulunur?” diye sordu Rachel, Greg’e.

“Hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. Ben oğlumun yapmadığını biliyorum. Scott’ın peşinden koşan bir sürü kız var. İsteksiz bir liseli kıza tecavüz etmesinin nedeni yok çünkü etrafında son derece istekli yığınla çekici kadın var. Modeller. Aktristler. Çok anlamsız,” dedi. “Sanki herkes ona kin güdüyor, başarısını kıskanıyor.”

“Gerçekten bunun Scott’ı güçsüz düşürmek için bir komplo olduğuna mı inanıyorsunuz?” diye sordu Rachel şüpheyle.

“Oğlum masum!” dedi Greg sertçe. “Scott önümüzdeki on yılı, belki daha fazlasını hapiste geçirebilir. Hayatının en güzel yıllarını kaybedebilir. Ne için? Bir kız, olanlardan sonra fikrini değiştirdiği için mi? Scott’ın kendisi çocuk. Daha on sekiz yaşında. Sarhoş. Aptal. Bu tür bir kıza bulaşmaması

gerektiğini bilmeliydi. Ailesi, bağlantıları. Büyükbabası polis şefiydi. Polisler birbirini korur.”

Arkasına yaslandı, düşüncelerini toplarken okyanusa baktı.

“Scott o kıza tecavüz etmedi. Etmedi ama şimdiden tecavüzcü muamelesi görüyor.”

“Ne bakımdan?” diye sordu Rachel.

“Pekâlâ, öncelikle sadece kızın sözüne dayanarak yüzme antrenmanlarından uzaklaştırıldı. Üniversite bursunu ve sponsorlarını kaybetti. Benim korkum, akıllarda tecavüzle suçlanan yüzücü olarak kalması. Bu silinmez bir leke olur. Yapmamış olmasının önemi kalmaz,” dedi Greg. “Ben sadece jürinin gerçeği görmesini ve Scott’ı beraat ettirmesini umuyorum, böylece potansiyelini açığa çıkarıp hayatı boyunca almak için çok çalıştığı altın madalyaları kazanabilir. Scott daha çok genç. Önünde yüzerek geçireceği yıllar var; tabii insanlara haksız yere suçlandığını gösterebilirsek.”

Sürgülü kapı açılırken sustu, kot pantolon ve lacivert gömlekli bir adam balkona çıktı. Açık renk saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Rachel, Dale Quinn’i görür görmez tanıdı. Karısını on birinci kattaki balkondan atmakla suçlanan bir kocayı başarıyla savunan ünlü bir avukattı. Quinn jüriyi, kadının yaşanan tartışmanın ardından balkondan atlamış olabileceğine inandırarak kocayı beraat ettirmeyi başarmıştı.

“Scott’ı savunması için neden Dale’ı seçtiğimi biliyor musun?” diye sordu Greg. “Okulun üçüncü yılında babası kasaba dışındaki donanma üssünde görev yaparken Dale’ın burada yaşaması ve o zamandan beri arkadaş olmamızla ilgisi yok.”

“Neden peki?” diye sordu Rachel cevabı tahmin ediyor olmasına rağmen. Jüri, Dale Quinn’i seviyordu. Yakışıklıydı,

çocuksu bir çekiciliği vardı, insanlarda merhamet duygusu uyandırma konusunda üstün bir yeteneği vardı. Muhabirlik yaparken onu mahkeme salonunda işbaşında görmüştü. Dost kazanma ve insanları etkileme konusunda ileri seviye ders gibiydi. Aradaki fark, Quinn'in uzmanlığının jüriyi kazanmak olmasıydı.

“Altı yıl önce Dale, Scott yaşlarında bir çocuğu savundu. Benzer bir senaryo. Anlat ona Dale,” dedi Greg.

“Müvekkilim ve bir kız, bir parti sırasında üniversite kampüsünde seks yapıyorlar, karşılıklı rızayla. Çocuk sonrasında kıza yurt odasına kadar eşlik ediyor ama kız odaya girince banyoya koşup gözyaşlarına boğuluyor. Çocuk, kızın iyi olduğundan emin olmak için oralarda bekliyor. Gitmeden önce telefon numarasını veriyor,” diye anlatmaya başladı Quinn. “Ertesi sabah tecavüz suçlamasıyla tutuklanıyor. Duruşma sırasında özel dedektiflerim kurbanın aynı şeyi daha önce de yaptığını buldu. İki kez. Her seferinde yalan itham. Kız reşit değildi. Dosyalar gizliydi. Yargıç bunların aklayıcı delil olduğuna hükmetti, bu yüzden mahkemede kullanamadık. Bu karışıklığın içinden çıkmanın tek yolu çapraz sorgulama sırasında itiraf etmesini sağlamaktı.

Ona karşı son derece nazik davrandım. Her şekilde sorular sordum. Sonrasında bir baktım ki mahkemeye partideki eski erkek arkadaşını kışkırtmak için onunla seks yaptığını anlatıyor. Kürsüde hayır demediğini, o anda ilişkiye rıza gösterdiğini itiraf etti. Sonra pişman oldu. O kadar hevesli de değildim dedi. Müvekkilimin anlamış olması gerektiğini söyledi. Kanun, rızanın geriye dönük olarak geri alınmasına izin vermez.”

“Karar jürinindi,” diye araya girdi Greg. “Bir saatlik tartışma sonrasında onu suçsuz buldular.”

“Onu kurtarmışsın. Bu demek oluyor ki sistem işliyor,” dedi Rachel, Dale Quinn’in güneş gözlüklerindeki kendi yansımasına bakarak.

“Üç gün sonra bir köprüden otobana atladı,” dedi Quinn. Rachel son söylediklerini sindirebilsin diye dramatik bir biçimde duraksadı. “Stres ve depresyon onu öldürdü. Eski hayatına asla geri dönemeyeceğini biliyordu. Adı lekelenmişti. Prestijli bursunu kaybetmişti. Mezun olduktan sonra iyi bir şirkette işe girme umudu kalmamıştı. Kariyeri başlamadan bitmişti.”

Rachel davayı duyduğunu hatırladı. Ailesi, çocuğun ölümünün ardından bir *güncel olaylar* programında gözyaşları içinde röportaj vermişti. Tecavüzle suçlanmadan önce oğullarına, bir kongre üyesiyle çok tercih edilen bir staj teklifi gelmişti. Stajı kaybetmiş ve sömestr ortasında üniversiteden uzaklaştırılmıştı. Not ortalaması düşmüş, depresyona girmişti.

“Nereye varmak istiyorsunuz?” diye sordu Rachel.

“Yakınlaşma sırasında yaşananlar karmaşık ve kafa karıştırıcıdır. Bunu bir mahkeme salonunda mercek altında incelemeye başladığımızda çoğu zaman yalnızca siyah ve beyaz olmadığını anlarız. Sadece grinin tonları vardır,” dedi Quinn. “Jüri griyi sevmez. Kanun griyi sevmez,” diye devam etti ayağa kalkıp. “Mitch Alkins’in yerinde olsam endişelenirdim. Tek sunabileceği griyken hüküm giydirmesi zor.”

Quinn gözlüklerini çıkarıp cebine sokarken gitmek için arkasını döndü. “Gitsem iyi olacak. Mahkemenin başlamasına kırk sekiz saatten az kaldı ve daha açılış konuşmamı yazmadım.”

Bir hizmetçi, elinde bir şişe Riesling şarabı ile geldi. Greg iki kadeh doldurdu. Rachel kendisinininkini içmedi. Blairlerin nezaketi Rachel’ı kendi taraflarına çekmek için incelikle gizlenmiş bir teklif gibi görünüyordu. Bu rahatsız ediciydi.

Aslında o an umursadığı tek şey üst kattaki çalışma odasıydı, belli ki Scott savunma ekibiyle buluşacaktı. Kapı zili üç kez çaldı, Cynthia her seferinde birkaç avukatı daha içeri almak için müsaade istedi. Rachel ikinci kata çıkan ayak seslerini, sessiz mırıltıları ve ardından bir kapının kapandığını duydu. Sesler ânında kesildi.

Tüm bu süre boyunca Greg Blair eski albümleri karıştırdı, Scott'ın bebekken, yürümeye başladığında ve ön dişinin düştüğü beş yaşında bir çocukken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. İlk altın madalyasını aldığı anda çekilen fotoğrafta yüzü sevinçle parlıyordu. Blairler Scott'ın iyi yönlerini göstermek istiyordu. Bir dereceye kadar başarılı olmuşlardı. Cynthia ile birlikte arabasının yanına vardığında, Rachel beklediğinden daha fazla sempati duyduğunu fark edip şaşırdı.

“Tek istediğimiz önyargılı olmamanız,” dedi Cynthia. “Hakkında hemen hüküm verildi. Scott'ın gerek mahkemede gerekse kamuoyu önünde adil bir şekilde yargılanmasını diliyoruz. Çok fazla şey istemiyoruz, değil mi?”

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 5. Bölüm: Araba Gezisi

K'nin o gece parkta Scott Blair'ı görür görmez tanıdığına şüphem yok.

Nasıl mı emin oluyorum? Çünkü sosyal medyanın pompaladığı bu sahte şöhret çağında Scott Blair, Neapolis'in daha önce hiç görmediği bir üne sahipti.

Yerel gazetelerde hakkında makaleler çıkıyor, televizyonda röportajları yayınlanıyordu. Okulun onur köşesindeki kupa dolabında duran Scott'ın çerçeveli kocaman fotoğrafı, K'nin okuduğu lisenin en büyük gurur kaynağıydı. Neapolis spor kompleksinde Scott'ın serbest stil yüzerken çekilen gerçek boyutlu fotoğrafı, kapalı yüzme havuzuna açılan kapının yanında asılıydı. Bu arada her iki fotoğraf da Scott Blair'ın cinsel saldırı ve tecavüzle suçlanmasının ardından K'nin ailesinin talebiyle kaldırıldı.

Scott'ın şöhret statüsü özellikle sosyal medya tarafından destekleniyordu. Neapolis Lisesi'ndeki çoğu çocuk gibi K de Scott'ın yüz yetmiş iki bin Instagram takipçisinden biriydi. Sonuçta o, okullarından mezun olan en ünlü kişiydi. Scott suçlanmadan önce düzenli olarak fotoğraf paylaşıyordu; yüzme antrenmanı yaparken, ağırlık antrenmanı yaparken, koşarken. Eminim fotoğraflarına bakmışsınızdır.

Instagram hesabındaki eski fotoğraflara bakarsanız Scott'ın kahvaltıda yedikleri hakkında bile fikir edinebilirsiniz: Üç kâse mısır gevreği. Üstüne küçük bir kavanoza eşdeğer miktarda fıstık ezmesi sürülmüş ekmek dilimleri. Üç bardak portakal suyu. Öğlen ve akşam yemeklerinde ne yediğini düşünmek bile istemiyorum!

Scott'ın sayfasında spor salonunda ağırlık kaldırırken çekilmiş fotoğrafları var. Yüzerken çekilmiş su altı fotoğrafları, yüzme müsabakaları sırasında kolları suya girdiği sırada seğiren kaslarının su üstü çekimleri, suyu delip geçen güçlü kulaçlarının çarpıcı görselleri var. Antrenmanlarının her aşamasını tüm hayranlarını memnun edecek şekilde belgelemiş.

Polisler Scott'ı tecavüzle suçladıktan sonra paylaşılan çok sayıda Instagram gönderisindeyse onu kilisede gönüllü olarak çalışırken, aşevinde kepçeyle çorba dağıtırken ve yoksul çocuklara yüzme öğretirken görebilirsiniz.

Elbette ben art niyetli davranıyor olabilirim. Belki de Scott cinsel saldırı suçuyla suçlanmadan çok önce kendini gerçekten hayırseverliğe adanmıştı.

Adı K'nin davasında şüpheli olarak anılmadan önceki aylarda Scott Blair olimpiyat öncesi ciddi bir ön hazırlıktan geçiyordu. Antrenman için şafak vakti uyanıyordu. Sabah iki saat yüzüyordu, akşam iki saat yüzüyordu, günortası bir saat spor salonunda serbest ağırlıklarla çalışıyordu. Bu yorucu programı haftanın altı günü tekrarlıyordu. Bu tempo, olimpiyatlara katılmayı bekleyen şampiyon bir yüzücü için olağandışı bir durum değil.

Scott antrenman sırasında baldırından sakatlandı. Yüzme sürelerini etkileyen can sıkıcı bir sakatlıktı. Yüzme koçu ona hafta sonu için eve gitmesini söyledi. Konsantrasyonunu yeniden kazanması için birkaç gün dinlenmesini istedi. O cumartesi gecesi Scott Blair, bu yüzden Neapolis'e gelmişti.

Medya ile konuşmasını yasaklayan yeni avukatı Dale Quinn'den önce Scott, verdiği röportajlardan birinde hafta sonu ziyaretleri için

eve döndüğünde bazen eski arkadaşlarıyla buluşmak ve müsabaka stresini azaltmak için K'nin kaybolduğu parka gittiğini söylemişti. O çevrede büyümüştü. Aralarında neredeyse iki yaş fark olmasına rağmen Harris ile birbirlerini de bu sayede tanıyorlardı.

Scott o gece stresli olduğunu söylemişti. Bazı önemli seçmeler bir ay içinde başlayacaktı ve baldırındaki sakatlıktan dolayı endişeliydi. Bu yüzden eski mahallesinin havasını içine çekmek için parka gitmişti. Rahatlamak için, yıldızlara bakmak için. Çok şiirsel.

Ancak iddia makamının iddiaları bu kadar romantik değil. Savcılık Scott'ın Harris Wilson ile anlaşma yaptığı için orada olduğunu söylüyor; Lexi'nin partisinden ayrılan K'yi takip etmesi ve parka gelip arabasına alana kadar onu oyalaması için Harris Wilson'ı ayarladığını iddia ediyor. Bunların hepsi de oldu.

İster iddia makamına ister Scott Blair'ın kendisine inanın, gerçek şu ki Scott o gece oradaydı. K'yi salıncakta gördü. Onu arabasına aldı.

K, onunla kendi isteğiyle gitti. Bunu, ikisinin parktan ayrılırken çekilmiş güvenlik kamerası kayıtlarından biliyoruz. Görüntüler, duvarlara sürekli yazılan yazılar nedeniyle parkın karşısındaki evin taktığı ve sokağa bakan kameralar tarafından çekilmişti. Evin sahipleri çitlerini spreyle boyayan vandalların yakalamayı umuyordu.

Ancak kameralara vandallar yerine, Scott Blair'ın K'ye arabanın kapısını açması ve ardından gümüş renkli spor arabaya binip birlikte uzaklaşmaları yakalandı. Suçlamanın ardından görüntüler yerel bir haber kanalında yayınlandı.

Scott gönüllü olarak arabasına binmeden önce söz verdiği gibi K'yi evine götürmedi. Eğer götürseydi her şey bambaşka olabilirdi. Onun iddiasına göre K arabaya bindikten sonra üstü açık yeni arabasıyla biraz gezmek istedi. Deri koltukları vardı ve hâlâ yeni kokuyordu. Scott'ın iddiasına göre ekim ayı olmasına rağmen K'nin isteğiyle arabanın üstünü açtı. Neapolis ekim ayında Atlantik'ten sert rüzgârlar alır. O gece, üstü açık bir arabayla gezmek, buz tutmak demektir.

Kıyı boyunca ilerlediler. Bir süre sonra bütün gece açık olan bir pizzacıda durdular. Bu ziyaretle ilgili kamera kayıtları bu kez medyaya pizzacının sahibi tarafından verildi. Sanırım restoran sahibi bedava olduktan sonra reklamın iyisi kötüsü olmaz deyimine inanıyordu.

Her neyse, görüntülerde Scott ve K'nin sipariş verirken tezgâhta yan yana durdukları görülüyor. Pizzaların hazırlanmasını beklerken oturup sohbet ediyorlar. Yaklaşık on dakika sonra Scott kalkıp iki pizza kutusunu ve büyük boy bardakta iki içeceği alıyor.

Scott dışarı pizza kutularını taşıyarak çıkıyor. Başında ters takmış beyzbol şapkası, üstünde kot pantolon ve koyu renk bir tişört var. K, arkasında içecekleri taşıyor. Onu güvenlik kamerası kayıtlarında açıkça görebilirsiniz.

Savunma, Scott'ın peşinden gitmeyebilirdi diyecek. Restoran çalışanlarından polisi aramalarını isteyebilir, babasını aramak için telefonu kullanabilir veya koşarak kaçabilirdi ama yapmadı. Scott'ın peşinden arabaya gitti ve birlikte uzaklaştılar. Bu, K'nin onunla özgür iradesiyle gittiğini gösteriyor ve savunma bunun K'nin o geceki ruhsal durumunun göstergesi olduğunu öne sürecek.

Pizzacıdan çıktıktan sonra Scott arabayı plaja sürdü. Neapolis'in güneyindeki ulusal parktan önceki son plajı seçti. Burada deniz motosikleti ve su kayağı için motorlu tekneleri koymak amacıyla kullanılan birkaç kulübeden başka bir şey yoktu. Scott'ın ailesinin de burada bir teknesi vardı. Scott oraya kimsenin gelmeyeceğini, yoldan uzak ve ıssız olduğunu biliyor olmalıydı.

İlk suçlamanın ardından gazetecilere verdiği ilk demeçte o ve K'nin kumsalda oturup pizza yediklerini söyledi. Müzik dinleyip konuşmuşlar. Eğlenceliymiş. Romantikmiş ve sonra bir şey bir şeye yol açmış ve seks yapmışlar.

İşte avukatının sözleri: "Müvekkilim Scott Blair ve K, bahsi geçen gece birlikte yüzmeye gittiler, sonrasında karşılıklı rızaya dayalı seks yaptılar. Şiddet yok, tecavüz yok, herhangi bir zorlama yok. O gece cinsel aktivite dahil her ne yaşandıysa gerçekleştiği sırada

rızaya dayalıydı. Sonrasında pişmanlık yaşandıysa bu talihsiz bir durum fakat müvekkilimin o geceki davranışlarıyla bir ilgisi yok. Scott suçsuz.”

Savcılığın verdiği iddianameye göreyse hikâye çok farklı gelişti. Scott, K’yi eve götürme vaadiyle arabaya aldı. Bunun yerine onu gezdirdi, pizza almak için durdu, sonrasında onu ıssız bir kumsala götürüp defalarca tecavüz etti ve ardından K’yi orada bırakıp suçun işlendiği sırada başka yerde olduğunu kanıtlamak için üç-dört saatlik bir yolculuk yaparak üniversite yurduna geri döndü.

İddia makamına göre Scott, bir arkadaşıyla otuz gün içinde kimin daha çok kızla seks yapacağına dair girdikleri bir iddia yüzünden K’ye tecavüz etti. K, rızası olsun olmasın, başucunda bir çentik olacaktı.

Tarafsız olmak için gerçekten çok çabalıyorum. Scott’ın suçsuz olabileceğini kabul etmeliyim. *Suçlu ispatlanana kadar masum* ilkesini bilirsiniz. Ayrıca önyargısız olmak benim görevim.

Aklımı kurcalayan soru şu: Scott neden K’yi kumsalda tek başına bırakıp üniversite yurduna döndü? Madem masum bir sevimliydi, neden bunu yaptı?

Scott’ın anne ve babası, K’nin Scott’tan kendisini otobüs durağına bırakmasını istediğini iddia ediyor; Scott’a eve sabah otobüsüyle dönmenin daha iyi olacağını, böylece kimsenin onu Scott’ın bıraktığını görmeyeceğini söylediğini. Ailesinin geceyi Scott’la geçirdiğini bilmesini istememiş.

Scott’ın K’yi evine tek başına gitmesi için bırakması, gerçekten yanlış hiçbir şey yapmamış masum bir genç adamın yapacağı bir davranış mı? Yoksa işlediği suçu örtbas etmeye çalışan, oldukça suçlu bir adamın davranışı mı? Bunu yarın başlayacak olan mahkemeyle birlikte çözeceğiz.

Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Rachel

Arka fona neo-Georgian tarzda, kırmızı tuğladan yapılmış binayı alan televizyon muhabirlerinin canlı yayın yapması için, Neapolis adliyesinin güney tarafındaki çimenlik bölge kordon altına alınmıştı. Adliye binası, Neapolis'in büyük bir liman kasabası olma arzusuna sahip olduğu on dokuzuncu yüzyılın sonlarında yapılmıştı. Önündeki geniş meydana bulunan taş merdivenlerle ulaşılan binanın girişinde işlemeli beyaz sütunlar vardı.

Rachel, stüdyodaki sunucuyla canlı yaptığı soru-cevap bölümünü bitiren televizyon muhabirini izleyen insanların arasına katıldı.

“Duruşma, küçük kıyı kasabasını ikiye böldü. Bir kesim, lise öğrencisine tecavüz etmekten yargılanan yıldız yüzücü Scott Blair’ın masum olduğunu ve aşırıya kaçan politik doğruluk nedeniyle günah keçisi seçildiğini söylüyor; diğerleri bu davada çıkacak kararın tecavüz mağdurlarının suçu bil-dirme isteklerini etkileyeceğinden endişe ediyor,” diyen muhabir kulaklığına gelen soruyu dinlemek için durdu.

Rachel, muhabirin sıradaki soruya vereceği cevabı dinlemedi. Adliye binasının cam kapılarının ardındaki metal

dedektörden geçmek isteyenler, sütunların önünde uzun bir kuyruk oluşturmaya başlamıştı. Rachel kuyruğa girmek için aceleyle meydandaki kalabalığın arasında zikzaklar çizdi, barikatın başındaki sakın polis memuruna gazeteci kimliğini gösterdikten sonra basamakları ikişer ikişer tırmanıp sıraya girdi.

Merdivenlerin tepesinde metal dedektörden geçmeyi beklerken aşağıya baktı. Meydanı saran şenlik havası Rachel'a hoş görünmedi, ne de olsa başlayacak olan bir tecavüz davasıydı. Mobil büfelerde kahve, çörek ve kahvaltılık burritolar kapış kapış satılıyordu. Üzerinde, "Tecavüzleri Durdurun" yazılı siyah tişörtlü protestocular ellerinde, "Hapse Atın" yazılı dövizler taşıyordu. Halk etrafta dolanıp selfie çekiyordu.

Blair Ailesi'nin arabasının gelişi o kadar ani bir çılgınlıkla karşılandı ki tüm gözler o yöne çevrildi. Protestoculardan biri, "Onu hadım edin!" diye bağırdı. Scott Blair ve ailesi iki kişilik güvenlik ekibiyle kalabalık meydandan geçerken bağrışmalar, yerini anlaşılmaz uğultulara bıraktı. Rachel, Blair Ailesi'nin peşi sıra adliye basamaklarını yürüyen protestocuların, "Kesin, kesin!" diye slogan attıklarını fark etti. Protestocular, çoğunluğu kadınlardan oluşan ve Scott Blair'ın fotoğrafının altında "Masum" yazan beyaz tişört giymiş grup tarafından durduruldu.

Rachel, görkemli kapıdan içeri girip medyaya ayrılan bölüme otururken mahkeme salonunun yarısının boş olduğunu gördü. Mahkeme salonunda ahşap sıralar orijinal, duvarlar panel kaplı ve zemin gri taştandı. Yüksekteki vitray pencerelerden ışık süzülüyordu. Pencereler sert yaz güneşini yumuşatıyor, mahkemeye kilise havası katıyordu.

Görece sessizlik yardımcı avukatların masalara koyduğu dosyaların kaotik gürültüsüyle bozuluyordu. Mahkeme kâtipleri bilgisayarlarını açıp evrakları düzenleyerek yargı-

cın gelişine hazırlandı. Zayıf uğultu, salon hızla dolarken yerini gürültüye bıraktı.

Scott Blair avukat ordusuyla kuşatılmış hâlde içeri girdi. Üzerine giydiği koyu renk pantolon ve açık mavi V yaka kazak, onu haysiyetli ve on dokuz yaşından daha küçük gösteriyordu.

Cynthia Blair sade lacivert elbisesiyle hemen arkasındaydı. Saçları dümdüz, makyajı doğaldı. Alyans dışında mücevher takmamıştı. Rachel, onun iki gün önce gördüğü göz alıcı ve mücevherli kadın olduğuna inanmakta zorlandı. Greg Blair'ın orta kalite takım elbisesini gören Rachel bunların, Blairlerin kasabanın en zengin ailesi olduğunu jüriye unutturmak için dikkatle tasarlandığından şüphelendi.

Dale Quinn dışarıdan gelen küstah avukat yerine, kasabalı çocuk rolünü oynamak için eşit derecede sıradan bir takım elbise giymişti. Quinn, yerel gazetede yayımlanan abartılı özgeçmişi dahil olmak üzere bulduğu her fırsatta medyayı kullanarak Neapolis'teki hayatından özlemle bahsetmişti. Oysa Rachel'ın bildiği kadarıyla orada çok kısa bir süre yaşamıştı.

Özenle verilmiş bu röportajlarla müstakbel jüri üyelerini daha göreve çağrılmadan etkilemişti. Quinn, duruşma öncesi sunumun gücünü çok iyi biliyordu. "Jüriyi etkilemeye başlamak için asla çok erken değildir," cümlesini sık kullanıyordu, Rachel bunu mahkeme öncesi kendi araştırmasını yaparken YouTube'da izlediği konuşmalarından ve röportajlarından öğrenmişti.

Mübaşirin gür sesi herkesi ayağa kaldırdı, aynı anda ahşap panelli kapı açıldı ve yargıç mahkeme salonuna girdi. Yargıç Nathaniel Shaw, siyah cübbesinin kabarık katları altından bile belli olan ince, kaslı fiziğe sahip kısa boylu bir adamdı. Yanık yüzü, yelken meraklısı ve bisiklet sevdalısı

olduğunu kanıtlıyordu. Rachel, yargıcın mahkemeye bazen yarış bisikletiyle geldiğini duymuştu. Açık kahverengi saçlarındaki gri tutamlar ona kırklı yaşlarında, ağırbaşlı bir hava katıyordu. Keskin mavi gözleri mahkeme salonunu kibirli bir otoriteyle tararken tek kelime dahi etmeden aptallara katlanamayacağını açıkça belli etti.

Yargıç Shaw'ın uzun soluklu tartışmalardan ve mahkeme salonunun tiyatro sahnesine çevrilmesinden hoşlanmadığı biliniyordu. Adalet çarkını gereksiz yere yavaşlatan her türlü yasal manevraya hoşgörüsü sınırlıydı. Yargısı hukuk açısından bazen ilginç olsa da yasal yazışmalarda özlü ve yalındı. Gösterişe karşı sıfır toleransı vardı ve en dikkat çekici yanıysa gazetecilerden şiddetle nefret etmesiydi. Medyaya ayrılan bölümdeki muhabirlere de bu gerçeği hatırlatmak ister gibi baktı.

Rachel en somurtkan bakışın kendisine ayrıldığını hissetti. Akreditasyon belgesini almaya gittiğinde Yargıç Shaw'ın bu davayı takip edecek olmasından hiç memnun olmadığı gizlice söylenmişti. Yargıç, personelinden Rachel'in *Suçlu mu Suçsuz mu?*'nin 1. sezonunda yaptığı araştırmalar sonucunda popüler lise koçunun cinayet mahkûmiyetini bozan yeni kanıtlar bulduğunu ve bu sayede Frank Murphy'nin hapisten çıktığını öğrenmişti.

Yargıç Shaw'ın yargıç olduğu on bir yılın son yedi yılında verdiği kararlar bozulmamıştı; biri bile. Çalışanlarına, hiçbir podcast sunucusunun örnek niteliğindeki sicilini mahvedemeyeceğini söylemişti. En azından podcastinin hayranı ve adliyenin iç işleyişi hakkında paha biçilmez bilgi hazinesi olan bir kaynağının Rachel'a anlattığı buydu.

Yargıç Shaw, mahkemede video ve ses kayıt cihazlarını yasaklamıştı. Rachel'in ihtiyaç duyduğu son şey, yargıcın onu yakın takibe alması ya da girişini yasaklamasıydı. Aynı

mahkeme çalışanının, yargıcın teknoloji düşmanı olduğunu kendi itiraf ettiğini; hayatında hiç podcast dinlemediğini, hatta akıllı telefon bile kullanmadığı söylemesi Rachel'ı rahatlatmıştı. “Umalım da böyle kalsın,” demişti Pete’e.

Jüri yerine geçtikten sonra Moore Ailesi salona girdi. Kelly’nin anne ve babası savcının hemen arkasındaki yerlerine geçerken kızlarını desteklemek ve sanık sandalyesinde oturan Scott Blair’ı görmesini engellemek için kızlarının koluna girmişlerdi. Kelly sadece açılış konuşmalarını dinlemesi için salona alınmıştı. Ardından o ve annesi çıkmak zorundaydı çünkü ikisi de tanık olarak çağrılacaklardı ve mahkeme kurallarına göre ifade verene kadar salonda bulunmaları yasaktı. Dan Moore ise Rachel’a dava boyunca salonda bulunup ailesini temsil edeceğini söylemişti.

İlk saat duruşmanın başlamasını bekleyen herkesi sıkan bazı idari prosedürlerin ele alınmasıyla geçti. Yargıç Shaw’ın savcıyı açılış konuşmasını yapması için çağırması, salondaki herkesi belirgin bir biçimde rahatlattı.

Mitch Alkins tüm heybetiyle ayağa kalktı. Koyu renk saçları, bir oduncunun gibi geniş omuzları vardı. Gür bariton sesini tüm etkisiyle kullandığında tanıgın aklını başından alabilirdi. Avukatlık yaptığı dönemde Alkins’in sorguladığı tecrübeli polis dedektiflerinin, kürsüden titreyerek ter içinde indikleri biliniyordu. Rachel’ın onun savcı olarak da aynı derecede korkutucu olduğundan şüphesi yoktu. Sırf gür sesi bile insanları titretmeye yetiyordu ve Rachel bu yüzden onu akıllıca kullanacağını tahmin ediyordu. Jürinin ona hayranlık duyması ve üyeleri ölümüne korkutmak arasında ince bir denge vardı.

Alkins’in savunma avukatlığından kovuşturmaya geçiş yapma kararı ceza hukuku camiası içinde büyük bir gizemdi. Bazıları bir çocuk tecavüzcüsünü beraat ettirmesinin

kefareti olduğunu söylüyordu. Kimileriye politikaya geçiş için basamak olarak kullandığını düşünüyordu. Spekülasyonlar çok olsa da kimse gerçeği bilmiyordu. Gerçek nedeni bilen tek kişi Mitch Alkins'di ve o da konuşmuyordu.

Alkins jürinin karşısına geçti, açılış konuşmasının yazdığı kâğıtların üstünden yüzlerine baktı. İlk duruşma gününde hep sarı üstüne lacivert çizgili aynı kravatı takardı. Ofis masasının çekmecesindeki tütün kutusunda sakladığı kravat dışında batıl inancı yoktu.

Tek kelime etmeden önden hazırladığı konuşmasını masasının yanında duran çöp kutusuna attı. Sanki jüriye onlara saf, çıplak gerçeği anlatacak kadar güvendiğini söylüyor gibiydi. Dalavere yok, hile yok. Jüri, henüz konuşmaya başlamayan savcıyı dinlemek için can atıyordu.

Alkins'in konuşmaya başlamasını bekleyen Rachel, kalemi not defterinin üstüne götürdü. Yetişebilirse ağzından çıkan her kelimeyi yazma niyetindeydi. Öğleden sonra oturma ara verildiğinde podcastin sitesinde açılış konuşmasının metnini yayınlıyacaktı.

Alkins konuşmasına kendini tanıtarak ve jüriye dava hakkında biraz bilgi vererek başladı. Duruşmanın sonunda sanığı, kendisine yöneltilen tekraren tecavüz, cinsel saldırı ve cinsel taciz suçlarından şüpheye yer kalmayacak şekilde suçlu bulmalarına yetecek kanıtlara sahip olacaklarını söyledi.

Savunma makamının bulunduğu masayı işaret etti, Scott Blair önüne bakıp jürinin değerlendirmesi altında kıpırdamamaya çalışıyordu. Pişman ve dalgın ifadesi bir sineği bile incitemeyecek biri gibi görünmesini sağlıyordu. Rachel, Blair Ailesi'nin mütevazı kıyafetlerinden üzgün tavırlarına kadar her şey gibi bunun da önceden prova edildiğini düşündü.

"11 Ekim öğleden sonra arkadaşı Lexi Rourke'un evine giden kurban Kelly Moore'un önünde koca bir hayat vardı." Alkins'in pürüzsüz sesi mahkeme salonunu doldurdu.

“Kelly on altı yaşındaydı. Mutlu, uyumlu bir kızdı. Mükemmel bir öğrenci, yetenekli bir atlet. Gençlik yıllarının olağan geçişlerini dört gözle bekliyordu. Ehliyetini alacak, lise mezuniyetine katılacaktı; hatta belki ilk aşkını tadacaktı. Çalışkandı, fizyoterapist olmak ya da dezavantajlı çocukların eğitiminde çalışmak istiyordu. Bunlar onun hayalleriydi. Basit hayallerdi.” Alkins konuşurken jüri üyeleriyle tek tek göz teması kuruyordu.

“Bütün bunlar sanığın Kelly’i ıssız bir kumsala götürüp ona defalarca tecavüz ettiği gece değişti. Ve ona cinsel saldırıda bulundu. Ve ona merhametsizce davrandı.

“Kelly tanık olarak karşınıza çıkacak. Başına gelenleri, vücuduna ve ruhuna yapılan korkunç şeyleri kendi kelimeleleriyle anlatacak. Bırakın genç bir kızı, hiçbir insan asla böyle bir muamele görmemeli. Kelly’de açılan derin duygusal yaraların iyileşmesi yıllar sürebilir; tabii iyileşirse. Cinsel saldırının kurbanın hayatı üzerindeki etkisini asla hafife almamalıyız.”

Alkins sunacağı kanıtlarla ilgili detayları anlatmaya devam ederken Dale Quinn ve ekibi gıcırdayan sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandı. Yargıç Shaw onlara sertçe baksa da uyarmadı. Müdahaleye gerek yoktu. Ses jüriyi etkilememişti. Dikkatleri tüm salonu rahatlıkla etkisi altına alan Alkins üzerindeydi.

“Kelly’nin annesi ve terapisti kürsüye çıkacak. Size tecavüzün Kelly ve ailesini nasıl etkilediğini anlatacaklar ki açıkçası dinlediğimde beni çok üzen sonuçları olduğunu gördüm. Kelly’nin başına gelenlerle ilgili ifadesini doğrulayan fiziksel kanıtları detaylandırarak doktorların, hemşirelerin ve polis memurlarının ifadelerini dinleyeceksiniz.

“Sanık Scott Blair’ın ve üniversitedeki oda arkadaşının otuz gün içinde kimin daha çok kızla seks yapacağını görmek

adına nasıl bir yarışa girdiklerini duyacaksınız. Birlikte oldukları kızların fotoğraflarını çekip puan veriyorlardı. Arkadaşı kazanıyordu. Sanık Bay Blair kaybetmeyi sevmiyordu; ne yüzme yarışlarında ne de oda arkadaşıyla girdiği iğrenç seks yarışında,” dedi Alkins. “Kelly’nin partiden çıktığını gördüğünde ve kurbanın ona olan ilgisini anladığı anda onunla seks yapmaya karar verdi. Kelly’nin ne istediği onu ilgilendirmiyordu.” Durdu. “Kelly’e tecavüz etmek için nedeni vardı ve ona tecavüz etti; hatta çetelesine kaydedebilmek için fotoğrafını çekip onu puanladı.”

Scott Blair adı geçtiği anda Alkins’e meydan okurcasına baktı. Rachel, Dale Quinn’in müvekkilinin ayakkabısına gizlice vurduğunu ve Scott’ın ânında bakışlarını yere indirip mağdur okul çocuğu gibi omuzlarını eğdiğini gördü.

“Scott Blair’ın o gece kendisi için bir mazeret oluşturmaya çalışırken bir yandan da Kelly ile seks yapabilmek için attığı kötü niyetli ve önceden tasarlanmış adımlar hakkında tanıklık edecek olan Harris Wilson’ın ifadesini dinleyeceksiniz. Bay Blair, Harris’e Kelly’nin cinsel ilişkiye rıza gösterip göstermediğiyle ilgilenmediğini çünkü ne olursa olsun onunla seks yapacağını söyledi ve kürsüye çıktığında size söyleyeceği gibi Kelly rıza göstermedi. Buna ek olarak Bay Blair’ın tecavüzün ardından arkadaşına gönderdiği duygusuz böbürlenme mesajını da kanıt olarak sunacağız. Yaptığından utanmayıp aksine gurur duyduğunu göreceksiniz.”

Alkins mahkeme salonunda anne ve babasının kolları arasında oturan, ailesinin sevgisiyle sarmalanmış solgun yüzlü Kelly’i işaret etmedi. Bu dramatik bir etki yaratabilirdi. Rachel, savcının bir an için bunu düşünüyormuş gibi duraksadığını fark etti ama sonra bundan vazgeçmiş gibi devam ettiğini gördü.

“Kelly’nin arkadaşı Lexi’nin ev sahipliği yaptığı partide küçük bir grup olacaktı ama bu günlerde sıkça tanık olduğumuz gibi haber sosyal medyada yayıldı. Üniversite ve lise son sınıf öğrencileri dahil altmıştan fazla kişi geldi. Partiye davetsiz gelenler arasında Scott Blair ve arkadaşı Harris Wilson da vardı.

“Kelly, çoğu parti katılımcısı gibi birkaç şişe bira içmişti. O gece bir şey yememişti, bu da alkolün etkisini artırmıştı. Sarhoş olduğunu hissedince ayılmak için birkaç bardak soda içti. Birinin soda şişelerine votka kattığını bilmiyordu, böylece istemeden daha da sarhoş oldu. Çok geçmeden Kelly ve arkadaşı Lexi, anlaşılan ikisinin de hoşlandığı bir çocuk yüzünden tartıştı. Lexi onu evden atıp karanlıkta eve yürümeye mecbur bıraktı.

Burada yargılanan Kelly değil,” diye devam etti Alkins. “Burada olma sebebimiz Kelly’nin o geceki eylemlerinin akıllıca olup olmadığını yargılamak değil. O yaştaki bir kız çocuğunun içki içmesi yasalara aykırı mı? Evet ama Kelly küçük yaşta içki içtiği için suçlanmadı, partideki diğer çocuklar da ve siz de bu konuda hüküm vermek için burada değilsiniz. Kelly’nin karanlıkta eve yürümesi kötü bir karar mıydı? Aranızda ergenlik yaşında çocukları olanlar, onların rutin olarak kötü kararlar verdiklerini bilirler. Bu onların incitilmesini ya da saldırıya veya tecavüze uğramalarını haklı kılar mı? Hayır, kılmaz. Karanlık da olsa, ıssız bir araziden de geçecek olsa herkes eve yürüyerek gidebilmeli ve evine güvenle ulaşabilmelidir.”

Alkins, Scott Blair’ın Harris’e parti çıkışında Kelly’i takip etmesini ve kendisi gelinceye kadar parkta onu oyalamasını söylediğini ayrıntılarıyla anlattı. “Kelly’nin tuzak kurulduğundan haberi yoktu. Tuzağa düştü.”

Alkins jüri üyelerinin anlattıklarını sindirebilmesi için duraksadığı anda Rachel kramp giren parmaklarını esnetti.

Savcı konuşmasına Kelly'nin Scott'ın arabasına nasıl bindiğini ve pizzacıya gidişlerini anlatarak devam etti.

“Scott Blair onu eve götürmeyi teklif etti ama bunun yerine ıssız bir sahile götürüp tecavüz etti. İş bittiğinde eve otobüsle dönmesi için Kelly’i orada bırakıp kendisi üniversitedeki yurduna gitti ve daha sonra yalan söyleyip geceyi burada geçirdiğini iddia etti.”

Alkins’in konuşması o kadar etkileyiciydi ki jüri büyülenmiş gibi dinliyordu. Savcı, Scott Blair’ın Kelly Moore’u eve otobüsle gitmesi için bıraktığını, bilet alması için cebine para sıkıştırdığını ama geçecek otobüs var mı diye tarifeye bakma zahmetine girmediğini anlatırken jüri üyelerinden biri Scott Blair’a dik dik baktı. Kelly otobüs gelene kadar ıssız kumsalın otoparkının yanındaki otobüs durağında tek başına saatlerce beklemek zorunda kalmıştı. Sezon dönemi olmadığından duraktan günde iki kez otobüs geçiyordu.

“Scott suçu işlemeyen önce ve işledikten sonra örtbas edebilmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Tecavüzden önce onunla görünmemek için Harris’i Kelly’i parka getirmeye ikna etti. Kelly’e tecavüz ettikten sonra onu orada bırakıp üniversitedeki odasına döndü. Hatta adli kanıtları ortadan kaldırmak için başarısız bir girişimde bulunup mağdurun tecavüzden sonra yıkandığından emin oldu,” dedi Alkins.

“Scott Blair ciddi ve korkunç bir suç işledi,” dedi. “Bunu kasten yaptı. Vahşice yaptı. Hatta paçayı sıyrabileceğine inanan birinin kibriyle yaptı. Ününün ve aile bağlarının onu hukukun üstünde tutacağını sandı,” diye devam etti Alkins jüriye doğru bir adım atarak.

“Scott Blair, Kelly’nin durması için çaresizce yalvarmalarını duymazdan geldi çünkü onun ne istediğini umursamıyordu. Onu hiç ilgilendirmiyordu. Onun tek derdi kendisinin ne istediğiydi ve bu da kendi dünyevi arzularını tatmin

etmek, sefil ve aşağılık bir seks rekabetini kazanmaktan başka bir şey değildi,” dedi. “Yaptığı her şeyi akli başındayken yaptı. Planlayarak, önceden tasarlayarak, yanlış olduğunu bilerek ve hepsinden öte küçümseyerek yaptı. Yasaları küçümseyerek; genç Kelly’nin haklarını, isteklerini küçümseyerek yaptı. Deliller bunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacaklar ve o zaman Scott Blair’ı tüm bu suçlardan mahkûm etmek sizin göreviniz olacak.”

Rachel

Alkins'in konuşmasının yarattığı etki hipnoz gibiydi. Yavaş adımlarla yerine dönerken son sözleri havada asılı kaldı. Mahkeme salonunda uzun bir süre sadece taş zemine vuran ayakkabılarının tıkırtısı yankılandı. Gergin bekleyiş Rachel'a tiyatroda seyircilerin ayağa kalkıp deli gibi alkışlamadan önceki sessizliğini hatırlattı.

Savunma masasında oturan Dale Quinn, yargıç Shaw'ın söz vermesini beklerken kayıtsız bir ifadeyle not defterinin sayfalarını karıştırdı. Rachel, Quinn'in jüriyi kazanmak için tüm gücüyle savaşağını biliyordu.

Alkins'in konuşmasını takip eden kısa duraklama sırasında Rachel, Pete'in Hannah'yı bulma konusunda ilerleme kaydedip kaydetmediğini görmek için gizlice telefonunu kontrol etti. Birkaç gündür Hannah'dan mektup gelmiyordu. Rachel onu bulması için Pete'ten Neapolis bölgesindeki otelleri ve araba kiralama şirketlerini kontrol etmesini istemişti. Eğer bu işe yaramazsa Rachel podcastin sonunda bir çağrı yapacaktı. Hannah, Rachel'ın hayranı olduğunu yazmıştı. Rachel, onun çağrısını duyacağını ve yeniden iletişime geçeceğini umuyordu.

Yargıç Shaw açılış konuşması için Quinn'e söz verirken Rachel defterinde yeni bir sayfa açtı. Günün sonunda web sitesine her iki açılış konuşmasını kapsamlı şekilde, hatta kelimesi kelimesine ekleyebilmeyi umuyordu. Dinleyicilerinin kendilerini mahkeme salonunda hissetmelerini, tüm bilgileri alarak bir karara varabilmelerini istiyordu. Kendilerini jüri koltuğunda hissetmelerini istiyordu.

Quinn bir anda ayağa kalktı, sanki yaşadığı gerginlikle eli ayağına dolanmış gibiydi. Bir yudum su içti, jürinin gözleri önünde birazını gömleğine sıçrattı.

Dava öncesi yaptığı araştırmalarda Quinn'in taktiklerini inceleyen Rachel, bunun hukuk fakültesinde staj yaparken efsanevi dava avukatından öğrendiği eski bir taktik olduğunu biliyordu. Akıl hocasının kurtarıcı hareketi bir çantaya ya da masanın ayağına takılmaktı. Tökezlediği sürece nasıl tökezlediğinin önemi yoktu. Bu hamle jüri ile aralarındaki görünmez bariyeri ânında kaldıracaktı. Onunla ve dolayısıyla müvekkiliyle insani bir bağ kuracaklardı.

Quinn, jürinin anlayışlı bakışları altında mendilini çıkarıp lekeli gömleğini kurulayarak küçük bir gösteri yaptı. İşin püf noktalarına tam anlamıyla hâkim olan Yargıç Shaw o kadar hoşgörülü değildi.

"Bay Quinn." Yargıç mikrofona doğru eğilirken sandalyesi gıcırdadı. "Başlamanızı bekliyoruz."

"Elbette sayın yargıç," dedi Quinn. Islak gömleğine son bir kaz daha dokunurken jüriye mahcup bir ifadeyle gülümsedi. Rachel aynı yaşta olduklarından emin olsa da Quinn, Alkins'e kıyasla daha genç ve acemi görünüyordu.

Quinn'in ezileni oynama şeklini takdir etti. Sonuçta kim ezilenin yanında olmayı istemezdi? Alkins'in mahkeme salonunda yarattığı büyü, Quinn'in konuşmak için ağzını açmasıyla bozuldu.

“Yaklaşık üç ay önce Memphis’teki ofisimde daha önce adını hiç duymadığım genç bir yüzücüyü savunmamı isteyen bir telefon aldım. Yüzme sporuyla pek ilgilenmem. Eşim ve benim ikiz bebeklerimiz var. Mahkemede olmadığım zamanlarda onları beslerken ve banyo yaptırırken eşime yardım ediyorum. Bu yüzden telefon geldiğinde Scott Blair’ı tanımıyordum. Davasını alıp alamayacağımı soran genç bir adamın tereddütlü sesini duyduğumda onun potansiyel bir olimpiyat sporcusu olduğundan kesinlikle haberim yoktu,” dedi. Rachel ona yetismeye çalışıyor, kalemi kâğıdın üstünde hızla hareket ediyordu.

“Kuzey Carolina’da avukatlık yapma lisansım olmasına rağmen Tennessee dışından dava almadığımı söyledim. Bu arada bunun, bu güzel eyaletle ilgisi yok. Ben burada büyüdüm ve Neapolis’le ilgili çok güzel anılarım var. Gerçek şu ki ikizler doğduğunda onlar büyüyene kadar seyahate çıkmayacağıma dair Beth’e söz vermiştim. Verdiğim sözleri tutmayı seviyorum.

“Scott onu dinlemem için bana yalvardı. Bana, geçen ekim ayındaki o gece neler olduğunu anlattı ve anlattıkları Bay Alkins’in anlattıklarından geceyle gündüz kadar farklıydı,” dedi, sesindeki sert ton sözlerine fazladan ağırlık veriyordu. “O anda Neapolis’te ciddi bir adli hata yapılmak üzere olduğunu anladım. Genç adamın hikâyesi beni çok rahatsız etti fakat davasını alamazdım. Ona da söyledim. Karıma söz vermiştim.

“O akşam yemeğinde konuşmamızdan Beth’e bahsettim. Beth ertesi sabah ilk iş o çocuğu aramam ve onu temsil edeceğimi söylemem için ısrar etti. Ben yokken çocukları idare edebileceğini, bu çocuğun hayatının haksız bir mahkûmiyetle mahvolmasına izin veremeyeceğimi söyledi.

“Yani bugün Beth’in sayesinde karşınızda durup Scott’a iftira atıldığını ve işlemediği bir suçtan haksız yere suçlandı-

ğını söyleyebiliyorum. Scott masum. Yasalarımız, aksi kanıtlanana kadar herkes masum diyor. Ama ne yazık ki daha duruşma başlamadan çok önce Scott'ın adı çamura bulandı. İtibarı o kadar derinden zedelendi ki yeniden temizlenebilecek mi, emin değilim.

“Eyalet yüzme takımından uzaklaştırıldı, ulusal yüzme şampiyonasına katılımı yasaklandı. Olimpiyat hayalleri yıkıldı. Üniversite bursu geri alındı. Sponsorları onu bıraktı. Bu çocuğun hayatı işlemediği bir suç yüzünden mahvoldu,” dedi Quinn.

“İzin verin size Scott Blair'ın kim olduğundan biraz bahsedeyim. O, on dokuz yaşında ve daha şimdiden serbest stilde yarım düzine eyalet yüzme rekoru kırdı. Bu yetmedi, ulusal rekorları kırmanın eşiğine geldi. Ülkenin en iyi yüzücüleri ve antrenörlerinden bazıları Scott'ın *neslinin en iyi yüzücüsü* olma potansiyeli olduğunu söyledi.

“Bu seviyeye ulaşmak zaman alır. Biz hepimiz yıllardır yataklarımızda derin uykudayken Scott şafak sökmeden olimpik yüzme havuzunun soğuk sularına atlayıp iki saat boyunca yüzüyordu. Bunu dokuz yaşından beri yapıyordu. Haftada altı gün, toplam kırk mil. Scott'ın buna rağmen hâlâ ailesine, kiliseye ve elbette derslerine zaman ayırıyor olması bana göre takdire şayan.” Quinn sesini yumuşatırken ellerini cebine soktu.

“Üstelik sadece bunlara zaman ayırmıyordu. Gençlerin ne yazık ki genellikle fazla bencil olduğu bir toplumda Scott boş vakitlerini kilisesinde ve daha geniş topluluklarda kendinden daha az şanslı olan insanlara yardım etmek için ayırıyordu. Önümüzdeki günlerde Scott'ın gerçek karakterini ortaya koyan hayır işlerini dinleyeceksiniz. Harvard'dan dünyaca ünlü bir tıp uzmanından davacının vücudunda güç kullanıldığına dair herhangi bir kanıt olmadığını belirten

uzman görüşünü dinleyeceksiniz. Scott ve davacının o gece birbirlerinin arkadaşlığından keyif aldığını gösteren güvenlik kamerası görüntülerini izleyeceksiniz.

“Savcılık Scott’ın yargılanmakta olduğu suçları işlediğine dair somut deliller sunamayacak. Burada, bu mahkeme salonunda. Peki neden? Çünkü kanıt yok. Küçük bir kanıt bile yok. İddia makamı imada ve varsayımda bulunabilir ama kanıt sunamaz. Yapamaz çünkü müvekkilim suçlandığı şeyi yapmadı.

“Scott üniversite bursunu kaybetti; gelirini, ulusal şampiyonadaki yerini kaybetti. Ve şimdi özgürlüğü tehdit altında. Bunların hepsinin nedeni asılsız suçlamalar. Söylenti ve iftira.” Quinn’in sesi öfkeyle doldu.

“Gelecek vaat eden genç bir adamın hayatının asılsız suçlamalarla mahvolabileceğini düşünmek korkutucu; üstelik kanıt olmadan.” Quinn iç çekti. “Sanırım bugün yaşadığımız dünya bu: İthamların fikirlere hükmettiği bir dünya. Kanıtların önemli olmadığı bir dünya. Herhangi bir kanıt aranmaksızın bir kişinin mahkûm edildiği bir dünya.

“Scott’ın babası Greg Blair’ın olimpiyat kariyeri yirmi yaşında omzundaki sakatlık nedeniyle bitti. Dün bana olimpiyatlardan çekilmesi gerektiğinde yaşadığı yıkımın, oğlunun ulusal şampiyona için antrenman yaptığı sırada polis tarafından havuzdan çıkarıldığını gördüğü güne kıyasla bir hiç olduğunu anlattı. Tüm bunlar kameraların önünde yapıldı, amaç Scott’ı aşağılamaktı. Onun suçlu olduğuna dair yanlış bir izlenim yaratmaktı.

“Scott’ın elleri arkadan kelepçelendi. Mayosundan su damlarken polis tarafından kargatulumba götürülerek haber kameraları onu fotoğraflarken polis arabasına bindirildi. Kalabalık, tek bir kanıt olmadan onun suçlu olduğuna karar verdi; tek bir kanıt dahi olmadan.

“Sizin, Scott’a yapılan bu korkunç yanlış düzeltme şansınız var. Scott, Kelly Moore’a tecavüz etmedi, cinsel saldırıda bulunmadı. Savcı Bay Alkins, bırakın şüpheyi yer bırakmayacak deliller göstermeyi, hiçbirinin var olmadığı basit bir nedenden ötürü, size herhangi bir kanıt dahi sunamayacak. Burada gördüğünüz bu çocuk, Scott, bu suçları işlemedi. O masum.” Quinn söylediklerinin akıllarda yer etmesi için duraksadı.

“Tecavüz yok. Cinsel saldırı yok. Bu doğru değil,” diye devam etti. “Olan, Scott ve davacının karşılıklı rızaya dayalı seks yapmasından ve sonrasında şikâyetçinin pişmanlık duygusundan ibaret. Elbette Scott ilişkinin ardından arkadaşlarına bu konuda böbürlenmekle aptallık etti ama o zaman daha on sekiz yaşındaydı. Oğlan çocukları geç olgunlaşır. Davacı utancını örtbas etmek için olanların iradesi dışında gerçekleştiğini iddia etti ama öyle olmadı,” dedi Quinn. “Rıza gösterdi. Bu yüzden hikâyesini kanıtlayacak kanıt yok. Scott kendisine yöneltilen tüm suçlamalarda masumdur.”

Rachel, Quinn’in jüri üyelerinden bir kısmını kendi tarafına çektiğini görebiliyordu. Avukatı konuşurken Scott Blair’in pişmanlık dolu tavrının, çökük omuzlarının ve haksız yere suçlanmış birinin şaşkın ifadesiyle oturmasının da yardımcı olmuştu. Şaşkın mavi gözleri V yakalı kazağının bebek mavisi rengiyle uyumluydu. Son sözleri mahkeme salonunda yankılanan Quinn, masasına doğru yürüyüp güven vermek için Scott’ın omzunu sıkarken birkaç jüri üyesi başını salladı.

Quinn, jürinin kalbine şüphe tohumları ekmişti. Rachel, onun bu tohumları duruşma boyunca işleyeceğini, karar vermek için çekildiklerinde bu tohumların bazı jüri üyelerinin Scott için savaşmasına yetecek kadar büyümüş olacağını biliyordu. Tek gereken bir jüri üyesinin ikilemde kalması, diye düşündü Rachel, sadece birinin.

Öğlen yemeği için salondan çıkan jüri üyelerinden bazıları dalavere ve hileli konuşmalar samanlığında gerçeğin iğnesini aramak gibi büyük bir görevin ağırlığı altında ezilmiş görünüyordu. Rachel onların yerinde olmayı istemediğini fark etti.

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 6. Bölüm: Jüri Görevi

Yaklaşık altı yıl önce jüri görevine çağrıldım. Evliliğimin bitmesinin üstünden çok geçmemiştii. Boşanma evrakları tamamlanmıştı ama hâlâ hayatımızdaki kördüğümü çözmeye çalışıyorduk.

Konu para paylaşımı değildi. İkimiz de meteliksizdik. King Charles cinsi köpeğımız Millie kimde kalacaktı? Düğün hediyelerini nasıl bölüşecektik? Arabanın kredisini kim devralacaktı? Ya kira sözleşmesi? Kredi kartı borcumuzu ödemek için yapılacak ödeme planından bahsetmiyorum bile.

Ailem bana kızgındı. Eski kocamı çok seviyorlardı, hâlâ da seviyorlar. Annem her yıl Şükran Günü'nde onu da çağırır. Benim gidip gitmemem önemli değildir ama Ted, masanın başına oturur ve menü onun en sevdiği yiyeceklerden özenle hazırlanır.

Her neyse, ayrıldıktan birkaç ay sonra bir haber merkezinde gece vardiyasındaki şu berbat işe gırdım. Sürekli jetleg hâlinde yaşıyordum. Gündüzleri uyuyordum, geceleri çalışıyordum. Eğer bu tarz bir işte çalıştıysanız bir süre sonra sizi küle çevirdiğini bilirsiniz.

Mektup geldi. Beni jüri görevine çağırıyordu. Bazı insanlar jüri görevinden kurtulmak için her şeyi yapar. Anlattıkları hikâyelere

inanamazsınız. Jüri seçimi için mahkemeye gittiğim gün akılalmaz şeyler duydum. Bir adam uzun süre oturmasına engel olan sırt ağrısı olduğunu söyledi. Bir başkası klostrofobisi olduğunu, küçük bir odaya kapatılırsa panik atak geçireceğini anlattı. Gerçekten akıllı olanlar objektif olamayacaklarını söylediler.

Bana gelince, heyecanlıydım. Kendi *On İki Öfkeli Adam** anımı istiyordum. Koltuk dedektifini oynamak istiyordum. Haklı öfkemle jüri üyelerini etkilemek istiyordum. Evet, tahmin edeceğiniz gibi neyin içine girdiğime dair bir fikrim yoktu.

Diğer potansiyel jüri üyeleriyle birlikte kalabalık bir odada oturmuş strator bardakta ucuz kahve içip telefonlarımıza bakarken Latince jüri seçimi anlamına gelen *voir dire* için bekliyorduk.

Bize bunun bir cinayet davası değil de mali suçlar davası olduğu söylendiğinde kimden geldiği belli olmayan bir inilti duyuldu. Biri tiksintiyle, "Kandırmacal" dedi. "Geçen sefer de kandırılmıştım," diye sızlandı potansiyel bir jüri üyesi. "Cinayet davası olması için ne gerekiyor?"

Cinayet ya da dolandırıcılık, gerçek şu ki jüri havuzundakilerin çoğu için jüri görevine çağrılmak son derece can sıkıcıydı. Bu insanların çoğu çocuk büyüten ve asgari ücretli işlerde çalışan kişilerdi. Birkaçı üniversite mezunuydu. Çoğu bir mücadele içindeydi ve jüri görevi ihtiyaç duydukları son şeydi.

Sonunda avukatlar tarafından sorgulanma sırası bana geldi. Çok uzun sürmedi. Savunma avukatı iki üniversite diplomam olduğunu duyduğu anda sebepsiz itiraz hakkını kullanarak beni reddetti. Aynısını diğer üniversite mezunu potansiyel jüri üyelerine de yaptı, sonunda sadece lise eğitiminden biraz daha fazlasını almış olanlar jüri olarak seçildi.

* 12 *Angry Men*, Sidney Lumet'in yönettiği 1957 ABD yapımı film. Reginald Rose'un aynı adlı oyunundan uyarlanan film, bir duruşmada bir jüri üyesinin diğer on bir jüri üyesini, şüphelinin suçsuz olduğu konusunda ikna etme çabaları hakkındadır.

O gün adliyeden jüri sisteminin sulstimal edildiği hissiyle ayrıldım. Her şey psikolojik manipülasyon ve şaşırtmacaydı. Mesele kazanmak ya da kaybetmektir. Akıl ve egonun oyunuydu. Bırakın düzen sağlamayı, kanunlarla bile ilgisi yoktu. Suçluluk ya da masumiyetle, adalet ya da gerçeğe ilgili değildi.

Bu his, tüm hızıyla başlayan davayı sadece meraktan takip ettiğim birkaç günde güçlendi. Kamuya ayrılan kısımda oturup zar zor anladığım kafa karıştırıcı bir dizi tanık ifadesini dinledim. Bir adli muhasebe danışmanının sahte faturaları birbiri ardına ayrıntılarıyla analiz ettiği sıkıcı ifadesini dinleyen jüri üyelerinin yüz ifadeleri, acı çektikleri izlenimini veriyordu.

Adliyeden, devam eden dolandırıcılık davasının çok karmaşık olduğu, finans dünyasından bir haber sıradan insanlardan oluşan jüri şöyle dursun, muhasebeci olan erkek kardeşimin bile bu karmaşık bilgileri takip etmekte zorlanacağı izlenimiyle ayrıldım.

Jürinin sanığı rekor sürede suçlu bulunduğunu duyduğumda şaşırmadım. Oradan çıkıp hayatlarına dönmek için her şeyi yaparlardı.

Bugün, duruşmanın ilk gününde Mitch Alkins ve Dale Quinn'in teatral tavırları da hislerimi güçlendirdi. İkisi de jürinin sempatisini kazanmak için kitabına uygun bütün numaraları denedi, hatta henüz kitaba girmeyen birkaç numara bile yaptı.

İkisi de iyiydi, en iyilerdendi. Ses tonlarını ustalıkla kullandılar. Duraksama anları mükemmel zamanlanmıştı. El hareketleri koreografiye kusursuz biçimde uyuyordu. Argümanlarına uyacak gerçekleri kurnazca seçerken yanıltıcı olabileceklerine dair herhangi bir ihtimali zayıflatıyorlardı. Her jüri üyesine tek tek oynadılar. Duygularıyla, davaya ilişkin algılarıyla oynadılar. Jüri üyelerinin sempatisini kazanmak için birbirleriyle yarıştılar.

Dürüst olmak gerekirse jüriyi hafife alıyorum olabilirim. Belki de Blair davasında jüri, teatral tavırları görmezden gelecek ve adil bir karara varabilmek için gerekli büyük resmi görene kadar duruşma

sırasında ortaya çıkacak her gerçek zerresini bir araya getirmeye odaklanacaktır. Umarım öyle olur. Sonuçta yapmaları gereken bu.

Jüri on üç kişiden oluşuyor. İçlerinden biri, tüm ifadeleri ve tanıkları dinlemesi gereken yedek üye. Diğer üyelere bir görevinden ayrılmaz ya da Shaw'ın kurallarından birini ihlal ettiği gerekçeyle jüriden atılmazsa müzakereye katılmasına izin verilmeyecek; tıpkı podcasti dinleyen ya da basından takip eden biri gibi.

Jüride yedi erkek, altı kadın üye var. Üçü hariç hepsi kırk yaşının üzerinde. Bu, savunmanın lehine gibi görünüyor. Yaşlı kadınların tecavüz mağdurlarına karşı daha peşin hükümlü olduğu söyleniyor. En yaşlı üyeler altmışlarının sonlarında, en genç üye yirmili yaşlarının ortalarında. Onun da savunmadan yana olması bekleniyor çünkü o bir erkek ve sanıkla hemen hemen aynı yaşlarda. Teoriye göre bu onların kafa dengi olduğunu gösteriyor. Oysa gerçeği kim bilebilir?

Üyelerden üçü jüride olmaktan gözle görülür biçimde mutsuzdu. Bakışları özlemle mahkeme salonunun kapısında geziniyordu. Başka bir yerde olmayı dilediklerini fark etmemek için kör olmak gerekirdi.

Bu da iddia makamının lehine bir durum çünkü araştırmalar gönülsüz jürilerin gazaplarını sanığın üstüne yönelttiğini gösteriyor. Mahkûm etme olasılıkları daha yüksek. Bunlardan biri muhasebeci, diğer ticaretle uğraşıyor. Üçüncüsü kendi küçük işini yürüten bir tesisatçı. Yargıç Shaw'a onu jüri görevinden alması için yalvardı, hatta tam zamanlı çalışması gerektiğini göstermek için muhasebe defterini mahkemeye getirecek kadar ileri gitti. Yargıç Shaw anlayış göstermedi çünkü Neapolis gibi nesillerdir aynı bölgede yaşayan ailelerin bulunduğu bir kasabada tarafları tanımayan ve tarafsız olabilecek jüri üyeleri bulmak zor.

Jüri sözcüsü bir hırdavatçı mağazası müdürü. Sözcü olmak için gönüllü olan tek jüri üyesi o. Sanırım bir mağaza yönetebildiğine göre jüriyi de yönetebileceğini düşündü. Etkili olacağını düşündüğüm bir jüri üyesi daha var: O bir şantiye şefi. İriyarı; koyu kahve rengi saçları ve gülen gözleri olan karizmatik bir adam. Diğer jüri

üyeleri ona uyum sağlamış gibi görünüyor. Dale Quinn açılış konuşmasını yaparken onunla göz teması kurmak için çok çabaladı.

Jüri üyeleri birbirlerini tanıma aşamasında, hâlâ aralarındaki buzları kırıyorlar. Onları yakından izliyoruz. Onlar tanıkların ifadelerini dinlerken mimiklerini, tiklerini gözlemliyoruz.

Ben duruşmalardan payımı aldım. Zamanında birkaç jüri topluluğu gördüm. Hep aynı olan bir şey vardır. Jüri üyeleri duruşma başladığında sanığa bakmaktan kaçınırlar. Kapanış konuşmaları zamanı geldiğindeyse sanığa âdeta ruhunu görmeye çalışır gibi bakarlar. Aslında jürinin görevi basittir. Eğer suçluysa sanığı suçlu bulmak, masumsa beraat ettirmek. Sorun şudur: Yanılırlarsa ne olur?

Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Yayını sonlandırmadan önce Neapolis'te geçirdiğim kısa zamanda bu kasabada yaşamış olan başka bir kızın hikâyesini öğrendiğimi söylemek istedim. Adı Jenny'ydi ve yirmi beş yıl kadar önce öldü. Jenny'nin ismini ilk olarak bana alışılmadık bir biçimde gönderilen bir mektuptan öğrendim. Mektubu yazanın şunu bilmesini istiyorum: Dikkatimi çektin. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Hadi konuşalım, yani gerçekten konuşalım. Sen varsan ben de varım.

Rachel

Mahkeme salonuna girip kürsüye çıkan Harris Wilson aşırı gergindi. Boğazını sıkıyor gibi kravatını çekiştir-di ve yeminini ettikten sonra yüksek sesle nefes verdi.

Rachel, mahkeme ressamının Harris'i tanık kürsüsünde şaşkın bir ifadeyle oturan, çirkin bir genç adam olarak çizilişini izledi. Cılız boynunda kravat komik duruyordu. Çizimde Mitch Alkins yanında duruyordu. Koyu renk saçları alına dökülmüştü, elleri cebindeydi. Böylesi rahat bir duruşta bile saldırmaya hazır kobra gibi görünüyordu.

“Gergin misin Harris?” diye sordu Alkins.

“Biraz.”

“Bu kadar genç yaşta ifade verecek olmak sinir bozucu olmalı. Yanlış hatırlamıyorsam yeni on sekiz oldun, değil mi?”

“Evet, üç hafta önce.”

“Sayın yargıç,” diye araya girdi Dale Quinn. “Savunma, Harris Wilson’ın genç ve gergin olduğunu kabul ediyor. Belki bu, Bay Alkins’in konuya girmesine yardım eder.”

“Devam edelim,” dedi Yargıç Shaw.

Alkins, Harris'i Lexi'nin partisinin olduğu gece olanları anlatması için yönlendirirken Rachel telefonuna bakmak için eğildi.

Tüm sabah Hannah'dan podcastteki çağrısına mektup ya da e-posta göndererek cevap vermesini beklemişti. Şimdiye kadar ses çıkmamıştı ve sadece Pete, Neapolis'teki tüm otelleri arayıp bir şey bulamadığına dair mesaj atmıştı. Ve tümünü derken kasabaya yirmi mile kadar uzak olan tüm otel, motel ve oda kahvaltı mekânlarını kastediyorum, diye yazmıştı. Hiçbirinde Hannah isminde bir konuk yok.

Rachel dikkatini sandalyenin ucunda oturan ve savcının, Lexi'nin partisinin olduğu geceyle ilgili sorularına hızlı konuşarak cevap veren Harris'e çevirdi.

"Scott bana Kelly'nin peşinden gitmemi, kendisiyle evimin yakınındaki parkta buluşmamı söyledi," dedi Harris. "Parka geldiğinde benim gitmem gerektiğini çünkü Kelly'i başka bir yere götürüp onunla sevişeceğini söyledi. Oda arkadaşıyla iddiaya girdiğini ve birkaç kız geride kaldığını anlattı. Kolay bir kıza ihtiyacı olduğunu ve onu kendine çekmek için bana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Sen ne cevap verdin?" diye sordu Alkins.

"Scott'a, 'Ya seninle sevişmek istemezse?' diye sordum. Scott, 'İnan bana, kim olduğumu biliyor. Onunla ilgilendiğim için delirecek. Her neyse, zaten ona sormayı düşünmüyorum. Ne istersem yapacak. Hep yaparlar,' dedi."

Mahkeme salonunda şaşkınlık sesleri dalgalandı. Bütün başlar Scott Blair'a dönerken Alkins devam etmek için bekledi. Scott sakince oturuyordu ama Rachel onun tepki vermemek için elinden geleni yaptığını görebiliyordu. Arkasında oturan anne ve babası da tıpkı oğulları gibi yırtıcının dikkatini çekmemek için donakalan ceylanlar misali hareketsizdi. Scott tüm çabalarına rağmen yavaş yavaş kızarmaya başladı.

Alkins jüriye, suçluluk duygusuyla kızarmasına şaşırmadığını söylemek ister gibi başını salladı. Harris'ten, Kelly'i parka getirip Scott'ın sıradaki hamlesini beklerken neler olduğunu anlatmasını istedi.

“Scott, parkın yanında, arabasında olduğunu; benim gitmem gerektiğini, böylece Kelly'le yalnız kalabileceğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Seks anlamına gelen bir emoji kullanmıştı. Tereddüt ettim. Kelly iyi birine benziyordu. Scott için endişeleniyordum. O gece çok içmişti. Normalde yüzüğü için içmez ama o gece zilzurna sarhoştı. Scott sarhoş olduğunda ne yapacağı belli olmaz.”

“Yine de Kelly'i orada mı bıraktın?”

“Bir süre daha kaldım, Scott gitmediğimi görürse belki fikrini değiştirir diye düşündüm. Sonra bana, gırtlak kesen bir parmak emojisiyle ‘kaybol’ yazan bir mesaj daha attı. Korktum... Ve gittim,” dedi Harris.

Alkins, Harris'ten Scott'ın o gece gönderdiği mesajları yüksek sesle okumasını istedi. Harris titreyen sesiyle mesajları okuduktan sonra Alkins, Scott'ın o gece Kelly'e tecavüz etmeyi planladığını göstermek için bir dizi soru sordu. Tecavüzün nedeni ihtiras ya da sarhoşluk değildi, önceden tasarlanmıştı.

“Eve giderken Scott'ı gördün mü?” diye sordu Alkins.

“Scott'ın arabasının yanından geçtim. Beni görünce yumruk tokuşturmak için elini camdan uzattı. Yumuklarımızı tokuşturduk. Eve giden yola geçince arkamı döndüm ve onun arabadan indiğini gördüm. Geri dönüp onu durdurmalıydım,” dedi Harris. “Bir şey yapmadığım için üzgünüm. Gerçi faydası olur muydu, bilmiyorum. Scott her zaman istediğini alır. O gece de Kelly'i istiyordu.”

Alkins'in tanııyla işi bitince Harris aceleyle ayağa kalktı, rahatladığı belliydi. Tanık kürsüsünden inmek üzereyken yargıç mikrofona eğildi.

“Benimki sadece kaba bir tahmin Bay Wilson ama Bay Quinn’in de size birkaç soru sormak istediğini düşünüyorum.”

“Kelly’le o kadar uzun süre ne yaptınız? Yıldızlara mı bakıyordunuz?” diye sordu Quinn. Ses tonu dostçaydı, sağ eli pantolonunun cebindeydi. Rachel bunun, acımasızca yapılacak çapraz sorgunun habercisi olduğunu görebiliyordu. Harris ile telefonda konuşmuştu. Babasıyla da konuşmuştu. Harris iyi bir çocuktü ama keskin zekâyâ sahip değildi. Rachel neredeyse onun için üzülecekti. Quinn harekete geçtiğinde ona neyin çarptığını anlayamayacaktı.

“Konuştuk. Bir şeyler içtik,” dedi Harris. “Cep şişemde içki vardı, paylaştık.”

“Cep şişesinde ne vardı?”

“Viski.”

“Viskiyi nereden aldınız? Yasal olarak almak için çok gençsiniz.”

“Babamın viskisiydi.”

“Ben sizin yaşınızdayken babamdan viski istesem bana, ‘Mümkün değil,’ derdi. Siz sorduğunuzda babanız ne dedi?”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Harris.

“Babanıza sormamış olma ihtimaliniz var mı?” diye bastırdı Quinn. “Viskiyi babanızın izni olmadan almış olabilir misiniz? Viskiye çaldınız mı Bay Wilson?”

“Sanırım evet,” diyerek itiraf etti Harris.

“Bay Wilson, kızardığınızı görüyorum. Sıcakladınız mı? Klimanın açılmasını isteyelim mi? Ya da alnınızda biriken teri kurulamanız için bir mendil ister misiniz?” diye sordu Quinn zar zor gizlediği alaycı bir tonla.

“Sayın Yargıç, Bay Quinn tanığı huzursuz ediyor.” Alkins’in sesi salonda gürledi.

“Sadece nazik olmaya çalışıyorum,” dedi Quinn.

“Devam edin,” diye tersledi Yargıç Shaw.

Quinn söyleneni yapıp Harris’e, Kelly’nin kaybolduğu gün polise verdiği ilk ifadeyi neden değiştirdiğini sordu.

“Kelly kaybolduktan saatler sonra evinize gelen dedektife, ‘O gece Kelly’nin parktan eve gittiğini sandım,’ dediğiniz doğru değil mi?”

“Evet.”

“Dedektifle konuştuğunuz o sabah mı yalan söylediniz yoksa bugün mahkemede mi yalan söylüyorsunuz?”

Harris anlaşılmasa da bir şeyler kekeleydi. Quinn, Dedektif Cooper’ın Kelly’nin kaybolmasıyla ilgili yaptığı ilk sorguda söylediği yalanların her birini tek tek vurguladı. Avukatın işi bittiğinde Harris’in güvenilirliği paramparça olmuştu.

“Son bir soru Bay Wilson.” Quinn sanki son anda aklına bir şey gelmiş gibi dramatik bir tavırla döndü. “Bugünkü ifadeniz karşılığında size bir şey teklif edildi mi?”

“Ah, ne demek istediğinizi anlamadım,” diye geveledi Harris.

“Bugün ifade vermeniz karşılığında daha hafif bir cezayla suçunuzu kabul etmiş olacağınız doğru değil mi?”

Harris mikrofona eğilip “E-e-evet,” dedi.

“Bu daha hafif cezada ne kadar süre hapis yatacaksınız?”

“Şey...” dedi Harris. “Hapse gireceğimi sanmıyorum.”

“Açıklamak gerekirse, bugün ifade vermeniz karşılığında size hapisten çıkış kartı verildi. Doğru mu?”

Alkins ayağa fırladı. “İtiraz ediyorum.”

“Kabul edildi,” diyen Yargıç Shaw, Harris’in tanık kürsüsünden inmesine izin verdi.

Harris kızarmış yüzü, mutlak bir rahatlama ve korku karışımı titremeye kürsüden uzaklaşırken Rachel jüri üyelerinin, tanığın ifadesi konusunda fikir ayrılığına düştüğünü gö-

rebiliyordu. Üyelerden birkaçı kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Harris'e bakmıyorlardı. Ona inanmadıkları aşikârdı. Çoğunluğu yaşlı kadınlardan oluşan birkaç üyenin şefkatli bakışlarıysa o gece yaşananlar yüzünden çocuğun hayatının mahvolduğunu düşündüklerini gösteriyordu.

Rachel, o sabah duruşma başlamadan önce Harris'in babası Bill'le kısa bir konuşma yapmıştı. Adam işten çıkarıldığını, bu yüzden oğlunun avukat ücretlerini ve evin ipotek ödemelerini karşılayamadığını ve nihayetinde evlerini kaybettiklerini söylemişti. Patronu, Dan Moore'un kuzeniydi ve Harris suçlandıktan sonra kurumsal bir yapılanmaya gidildiği bahanesiyle Bill'i işten çıkarmıştı. Şu anda Bill'in, Neapolis'e arabayla bir saat mesafede oturan ailesiyle yaşıyorlardı ve Bill de yeni bir iş arıyordu.

Duruşmaya öğlen yemeği için ara verildiğinde koridor penceresinden bakan Rachel, Harris'in babasıyla birlikte adliye binasının güneyindeki çimenlikten arabaya doğru yürüdüklerini gördü. Adam teselli etmek için elini oğlunun sol omzuna koymuştu. Yayın arabalarının bıraktığı birkaç çamurlu tekerlek izi dışında, çimenliğin ülke genelinde canlı haber yayınlarına sahne olduğuna dair bir iz yoktu.

Harris ve babası gözden kaybolduktan sonra Rachel bir süre daha durup insanların öğlen yemeği için meydana dağılmalarını izledi. Yolun karşısındaki seyyar yemek arabasının önünde kuyruk oluşmaya başlamıştı. Kimileri ara sokaklardaki kafelere gidiyor ya da evden getirdiklerini yemek için banklara oturuyordu.

Rachel öğlen molasını koridordaki bankta oturup çalışarak geçirdi. Yanında sandviç getirmişti ama sabahki ifadelerden aldığı notları bilgisayara geçirirken yeme fırsatı bulamadı. İşi bitince yazdıklarını web sitesine yükledi, insanlar öğleden sonraki oturum için içeri girmeye başlarken bilgisayarını kapattı.

Kalan zamanını tuvalete gitmek için kullandı. Kabin-den çıkıp ellerini yıkamak için lavaboya yaklaşıırken sabunluğa yaslanmış şekilde duran küçük bir zarf gördü. Zarfın üstünde adı yazıyordu. Tuvaletin kapısı sanki az önce biri çıkmış gibi ileri geri sallanıyordu.

Hannah

Podcastin sonunda bana gönderdiğin mesajı dinledim Rachel. Benimle tanışmak istiyorsun, anlıyorum. Ben de seninle tanışmak istiyorum. Uzun süredir hayranınım ama inan bana şu an doğru zaman değil. Bir gün nedenini anlayacaksın. Bu, gerçekten senin iyiliğin için. Neydi o ifade? *Makul reddedilebilirlik* mi?

Aslında tanıştık sayılırız. Tabii iki yabancının kalabalık bir adliye meydanında birbirinin yanından geçmesine tanışma dersin. Karşılaştığımız onca yer arasında, meydanda omuz omuza değdik.

Aslında bu sabah mahkemedeyken bana baktın. Sabah oturumu için kapı kapanmadan hemen önce geldim. Müsait tek yer son sıraydı. Harris Wilson'ın Kelly Moore tecavüzünde oynadığı rolü anlatmasını dinlerken ön sıradaki adamın kel kafasına bakıyordum. Harris olayda kastı yokmuş gibi konuştu ama ben buna kanmadım. O gece parti çıkışı Kelly'i takip ederken ne yaptığını biliyordu.

Her şeye rağmen Harris'in ifadesinin az da olsa zarar verdiğini düşünüyorum. Bahse girerim sadık ekürisinin savcının

anlaşma teklifiyle ona sırtını döneceği Scott Blair'ın aklına bile gelmemiştir.

İçeride fazla kalmadım. İfadesi beni çok üzdü. Hiçbir şey değişmemiş. Herkes hâlâ aynı hilelerle devam ediyor. O kadar tiksindim ki içeride kalmak yerine çıkıp sana bu notu yazdım.

Dün evimizi görmeye gittim. Elbette artık orada değil. Hâlâ orada olduğunu düşünerek aptallık ettim. Eminim halk yıkıldığı için mutludur. Stills Ailesi'nin son izleri de silinmiş.

Neapolis'e Jenny sekiz yaşındayken taşındık. Ben daha yeni yeni yürüyordum. Ev yaşanabilir hâle gelene dek haftalarca uyumak zorunda kaldığımız kahverengi steysin vagonla buraya gelişimizi hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Annemin büyükbabası, karısının ölümünden sonraki on dört yıl boyunca evi temizlememişti. Onun da adı Hannah'ydı. Annem büyükbabasından hiç bahsetmezdi ama komodinin üstünde büyükannesinin bir fotoğrafı dururdu.

Jenny bir keresinde annemin genç bir kızken evden kaçtığını, ev ve çevresindeki arazi miras kaldığı için büyükbabası ölünce geri döndüğünü söylemişti. O zamana kadar kalıcı bir evi olmadığını anlatmıştı. Ailemin Neapolis'e taşınmadan önceki hayatı hakkında bildiklerim bu kadardı.

Ben altımda bezle bahçede gezinirken annem ve Jenny'nin evi haftalarca nasıl temizledikleriyle ilgili bir sürü hikâye dinledim. Annem, büyükbabasının biriktirdiği çöpleri attıktan sonra Jenny'yle birlikte yerdeki kiri, mala ve yağ çözücülerle kazıdılar.

Ev temizlenince duvarları ve pencere pervazlarını beyaza boyadılar. Ahşap mutfak dolaplarını zımparalayıp ciladılar, banyo ve mutfaktaki kir tabakası kaplı fayansları annemin hırdavatçı dükkânından indirimli aldığı sarı-mavi fayanslarla değiştirdiler.

Mobilyalarımız ikinci eldi. Annem bitpazarından ya da garaj satışlarından eşyalar alırdı. Tek gerekenin birkaç kat boya ve hayal gücü olduğunu söylerdi.

Yırtık kanepemizi metal çamaşır kovaşında kırmızıya boyadığı eski bir tuval beziyle örttü. Pencerelerin önlerini evin etrafındaki tarlalardan topladığımız sarı papatyalarla doldurduğu renkli reçel kavanozlarıyla süsledi.

Hastalanınca yataktan çıkamadığı günlerde bakacağı bir şey olsun diye odasına hep bir vazo sarı papatya koydum. Annem o yazın büyük kısmını yatakta geçirdi.

Jenny'ye gelince, çocuklar onu kaçırdıktan sonra daha da zayıfladı. Hep zayıftı ama artık bir deri bir kemik kalmıştı. Yüzü giderek solgunlaştı, parlak saçları matlaşıp cansızlaştı. Tırnakları felaketti, onları köküne kadar yiyordu.

Annem o kadar hastaydı ki Jenny'nin acı çektiğinin farkında değildi. Belki de ona söylemeliydim. Tanrı biliyor ya, cesaret edemedim.

Elimden geldiğince evle ilgilendim. Yerleri sildim, ipe uzanmak için ayak uçlarımda çamaşırları astım. Neyse ki kimsenin iştahı yoktu. Yemek yapmak gerekmiyordu. Ben de fıstık ezmeli reçelli sandviç ve sütle ayakta kalıyordum. Günlerimi verandada resim çizerek ve bisiklete binerek geçiriyordum.

Bir öğleden sonra kanepeye kıvrılmış televizyon izlerken sineklik takılı kapının çalındığını duydum. Ziyaretimize gelen pek olmazdı. Pencereden bakınca bir kadın gördüm. Kapıyı açmamı beklerken merakla etrafa bakınıyordu.

“Annen evde mi?” Kadının üstünde desenli bir elbise vardı, tenine göre fazla turuncu bir ruj sürmüştü, fön çekilmiş saçları nemden düşmüştü.

“Ziyaretçi kabul etmiyor,” dedim.

“Beni bekliyor,” dedi kadın ısrarla. “Bu görüşmeyi haftalar önce planladık. Annene Bayan Mason’ın onu görmeye geldiğini söyle.”

İçeri girip kadını nemli sıcağın altında beklemesi için dışarıda bıraktım. Annem üstünde büyükannesinin eski dikiş makinesinde diktiği bol kaftanla yatakta yatıyordu.

“Bir kadın geldi,” dedim. “Çirkin bir ruj sürmüş ve üstünde kilise elbisesi var. Seninle görüşmesi gerektiğini söylüyor. Adı Mason ya da öyle bir şey.”

Annem geleceğini biliyormuş gibi başını salladı. Yataktan çıkıp oturma odasına yürüdü. Koltuğa iyice yerleşince kadının eve girmesine izin verdim.

Bayan Mason topukları üstünde basamakları çıkarken acayip bir gürültü çıkardı. Klimanın açık olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı, elini yelpaze gibi yüzünün önünde sallamaya başladı.

Annem ayağa kalkmadı ya da kadının elini sıkmak için uzanmadı. Bunun nedeni kaba olması değildi. Var olan tüm enerjisini koltukta dik oturmak ve her şey yolundaymış gibi görünmek için harcıyordu.

“Hannah, dışarıda oynama zamanı,” dedi annem bir sürahi su götürdüğüm sırada.

Çay takımıyla oynamak için arka bahçeye çıktım ama kapıyı özellikle açık bıraktım. Ne konuştuklarını duymak için elimden geleni yaptım ama mümkün değildi. Sesleri çok kısıktı.

Kadın kanepeden kalkana kadar orada durdum. Gideceğini sanmıştım ama o elinde bir not defteri ve kalemle evin içinde dolandı, ara sıra durup bir şeyler yazdı. Annem koltuğunda oturuyor, kadının buzdolabımızı açıp içindekilere bakmasını çaresizce izliyordu.

“Dolapta fazla yiyecek yok,” dedi.

“Çünkü alışverişe sonra gideceğiz,” diye çıktım, kabalı-ğına şaşırarak. Bu bir yalandı. Alışveriş için paramız kalmamıştı ve haftanın sonuna doğru gelecek sosyal yardım çekini alana dek başka bir şey alamazdık.

Saygısız Bayan Mason evin kalanını dudaklarını büzerek gezdi. Annemin yatak odasının kapısını açtığında çarşaf lar temiz, oda havalanmış olduğu için rahatlardım. Koridorda ilerledi. İzin istemeden bizim yatak odamızın kapısını açtı. Perdeler çekili olduğundan içerisi karanlıktı. Işıkları yaktı. Uyanan Jenny, yüzünde şaşkın bir ifadeyle yatakta doğruldu.

“Ablam grip oldu,” dedim. “Çok bulaşıcı.”

Bayan Mason hemen ışıkları söndürüp kapıyı kapattı. Evin içini meraklılar gibi dolaşmayı bitirdikten sonra o ve annem sessizce konuştular. Ben bir kez daha bahçeye gönderilmiştim. Annem ağaçtan limon toplamamı istemişti. Mason denen kadına vereceğini sanmıştım ama geri döndüğümde kadın çoktan gitmişti. Pencerenin önünde durup küçük arabasının toprak yoldan aşağı indiğini gördüm. “Hele şükür,” diye mırıldandım kısık sesle.

Bayan Mason’ın arabasının motorunun sesi uzaklaşınca annem rahatlayarak gözlerini kapadı.

“O kim?” diye sordum.

“Belediyede çalışıyor. İdare ettiğimizden emin olmak için gelmiş,” dedi annem.

Sonra sanki bir anda hatırlamış gibi sordu. “Jenny nerede?”

“Üşütmüş.”

“Bu sıcakta?”

“Grip olmuş,” diye cevap verdim kaçamak bir tavırla. “Sana bulaşmasını istemedi.”

“Yeterince meyve yemiyor,” dedi annem. Mutfığa gitti, topladığım limonları bıçakla ikiye böldü. Limonları eliyle sıkıp

suyunu cam sürahiye d ld r rken alnında boncuk boncuk ter birikti. Suya buz küpleri ve  eker ekledi. Hazır olunca uzun metal bir ka ıkla karıştırıp    barda a doldurdu.

  Bunu Jenny'ye ver. Ona hepsini içmesini söyle. Bu bir vitamin deposu.  

Jenny yatakta oturup bir diki te hepsini içti.

  Tadı annemin limonatasına benziyor.  

       *annemin* limonatası. Bugün daha iyi hissediyor.  

  Daha var mı?   dedi Jenny bardağı bo alınca.

Ona mutfaktan benim limonatamı getirdim. Onu da içti.

Ertesi sabah Jenny, günler sonra ilk kez yataktan  ıktı. Günü, masmavi gökyüzünün altında, ipe asılı  ama ırların rüzgârla sallandığı arka bahçede, piknik battaniyesinin üstünde yatarak geçirdi. Ben de keyifle yanına uzanıp bir dolarlık boya setimle bulutsuz gökyüzünün resmini yapmaya çalıştım.

Rachel

Scott Blair'ın eski oda arkadaşı Dwaine Richards on dokuz yaşında, kalın boyunlu, geniş omuzlu ve kısacık saçları olan bodur bir çocuktur. Üniversitenin güreş takımındaydı ve güreşçi gibi görünüyordu. Kruvaze açık gri takım elbisesi üstüne iki beden büyüktü; Rachel takım elbisenin, sorgulamayı kamuya ayrılan kısmın ön sırasında yüzünü ekşiterek izleyen babasına ait olduğunu düşündü.

“Bir partiden sonra yanımızda kızlarla dairemize döndük,” diye anlatıyordu Dwaine Richards. Alkins'in yönelttiği sorulardan bir kaçış yolu arıyormuşçasına sandalyenin ucunda oturuyordu. “Sabah kızlar gittikten sonra Scott'la gece kaç skor yaptığımıza dair şaka yapmaya başladık. Laf lafı açtı ve derken Scott, bir ayda benden daha çok kızla yatacağına dair bin dolar bahse girdi. Şaka olduğunu sandım ama sonra Scott takip edebilmek için buzdolabına bir çizelge astı. Bir hafta sonu, yüzme takımı kampından dönüp de benim önde olduğumu görünce deliye döndü.”

Alkins, Lexi'nin partisinin olduğu geceye geldi: “Sanık sizi bir partiden aradı. Jüriye size ne dediğini söyleyebilir misiniz?”

“Scott, kasabasında bir lise partisinde olduğunu ve *en azından bir kızı paketlemeyi* umduğunu söyledi,” dedi Dwaine. “Beni yakalamak üzere olduğunu ve kazanmayı planladığını ekledi.”

“O gece sanıktan başka çağrı aldınız mı?” diye sordu Alkins.

“Evet,” dedi Dwaine. “Scott beni gece yarısı uyandırdı. Aynen dediği gibi, liseli bir kızı götürdüğünü söyledi. ‘Onu da listeye ekle,’ dedi.”

“Scott, *listeye ekle* derken ne demek istedi?”

“Kızı buzdolabının üstündeki beyaz tahtaya yazmamı kastetmişti. İki sütun vardı. Biri benim, diğeri onundu. Ben üç kız öndeydim. Onu Scott’ın listesine ekleyince fark ikiye indi.”

Alkins, Dwaine’e Scott’ın o gece sosyal medya hesabından paylaşp kısa süre içinde sildiği yarı çıplak bir kızla çekilmiş fotoğrafını görüp görmediğini sordu. Dwaine fotoğrafı gördüğünü söyledi. “Scott ukala bir yorum yapmıştı. Ne yazdığını tam hatırlamıyorum ama sonra kızı puanlamıştı; sanırım C ya da C artıydı.”

“Mahkemeye sanık ve sizin yattığınız kızları puanlamak için kullandığınız sistemi anlatabilir misiniz?” diye soran Alkins çocukların bayağı derecelendirme sistemlerini didiklemeye başladı. Jüri üyelerinin yüzlerinde aynı tiksiniş ifade belirene kadar bu konu hakkında sorular sormaya devam etti.

Hedefine ulaşınca yargıca başka sorusu olmadığını söyleyip yerine oturdu. Scott Blair, eski oda arkadaşının ifadesini taş gibi bir suratla izlemiş, ara sıra sanki Dwaine Richards doğru olmayan bir şey söylüyormuş gibi avukatına doğru eğilip bir şeyler fısıldamıştı. Alkins’in soruları bittiğinde Rachel, Scott’ın kulaklarının kızardığını fark etti.

Yargıç Shaw sekreterlik çalışanıyla idari bir meseleyi görüşürken Rachel çantasından Hannah'nın son mektubunu çıkardı. Sandalye gıcırtiları ve kısık konuşma sesleri arasında mektubun sayfalarını düzelterek tekrar okudu. Dale Quinn çapraz sorguya başlarken okumayı bitirdi.

Avukat sorguya birkaç kolay soru ile başladı. Quinn'in, Kelly Moore olayından birkaç hafta sonra "kirayı ödemediği ve iğrenç bir yaşam tarzı olduğu için" onu evden atan oda arkadaşından intikam almak isteyip istemediğini sormasıyla Dwaine ter içinde kaldı.

"Daireden atıldıktan sonra müvekkilim Scott'ı tehdit ettiğiniz doğru değil mi? Onu mahvedeceğinizi söylemediniz mi?"

"Kirayı sadece birkaç gün geciktirdiğim için beni evden atmasına öfkelenmiştim. Ciddi değildim," dedi Dwaine, konuşurken ayakta kalırlarına bakıyordu.

"Scott'a gönderdiğiniz kısa mesajların kopyası burada. Nasıl desem, oldukça renkli bir dil ve bazı hayli spesifik tehditler kullanmışsınız," dedi Quinn. "Siz mesajlarınızı yüksek sesle okuyun ve bırakalım ciddi olup olmadığınıza jüri karar versin," diye ekledi elindeki bir tomar zımbalı kâğıdı Dwaine'e uzatırken. Dwaine Richards öfkeli mesajlarını okurken Rachel salondan çıktı. Yapması gereken daha önemli bir şey vardı. Hannah'nın mektubunda olası bir ipucu bulmuştu ve bunu takip etmek istiyordu. Dwaine Richards'ın ifadesinin kalanını kaçırmayı umursamadı. Açıkçası midesi daha fazlasını kaldıramayacaktı.

Rachel caddenin yukarısındaki belediye binasına kadar koşarken omzunda taşıdığı bilgisayar çantasının ağırlığı kolunu ağrıttı.

Sosyal hizmetler ofisi üçüncü kattaydı. Bekleme alanı, üstü magazin dergileriyle dolu bir sehpa ve sandalyelerden

oluşuyordu. Danışma masasında kimse yoktu. Danışmanın bulunduğu alanı ofislerden ayıran alçı duvarın arkasından telefonda konuşan insanların uğultusu ve klavye tuşlarının sesi duyuluyordu.

Rachel danışma görevlisini çağırmak için masadaki bir düğmeye bastı. Arka ofislerden desenli uzun eteğinin üstüne düğmeli bluz giymiş genç bir kadın çıktı. Elinde kahve fincanı vardı, lokmasını çiğniyordu. Belli ki Rachel öğlen yemeğini yarıda kesmişti.

“Bayan Mason ile konuşmak istiyorum. Doksanların başında sosyal yardım davalarıyla ilgilenen sosyal hizmetler uzmanıydı.”

“Adını daha önce hiç duymadım,” dedi kadın. “Arkadaşlara bir sorayım, belki biri tanıyor. Ben daha yeni sayılırım.”

Rachel’ı bekleme alanında bırakıp arka ofislere girerek gözden kayboldu. Rachel telefonunu kontrol etti. Pete, etik hacker olan arkadaşının Hannah’nın aylar önce gönderdiği ve stajyerin sildiği orijinal e-postaya ulaşamadığını bildiren bir mesaj göndermişti. Rachel hayal kırıklığına uğradı. Zaman geçmiş olmasına rağmen e-postaya ulaşabileceklerini ummuştu. Karşısına yine çıkmaz sokak çıkmıştı.

“Barb Mason’ı arayan siz misiniz?”

Rachel arkasını dönünce dar çenesi ve güzel yüz hatları olan bir kadın gördü. Koyu renk kısa saçlarında griler belirginleşmişti.

“Evet benim.”

“Barb yıllar önce emekli oldu. Son haber aldığım da Kanada’da kızının ailesiyle yaşadığını duydum. Benim yardım edebileceğim bir şey var mı? Barb ile uzun süre birlikte çalıştık.”

“Umarım edebilirsiniz,” diyerek iç çekti Rachel. “Doksanların başında korumaya alınmış bir kızı arıyorum. Adı

Hannah Stills. Dokuz-on yaşlarındayken koruyucu aileye verildiğini sanıyorum, annesi ve ablası öldükten sonra.”

“Kayıtlar gizli olmalı,” dedi kadın ağzından bir şey kaçırmamaya dikkat ederek. Ancak bakışlarındaki bir kıvılcım olayı hatırladığını düşündürüyordu.

“Anlıyorum,” dedi Rachel, hayal kırıklığına uğramıştı ama kadının kurallara sıkıca uymasına şaşırılmamıştı. Bir kâğıda adı ve telefon numarasıyla birlikte Hannah ile ilgili hatırladığı her şeyi yazdı. “Lütfen Hannah’nın koruyucu annesi Kitty’den beni aramasını rica edin. Acil bir durum,” dedi kâğıdı uzatırken.

“Notunuzu iletceğim ama geri döneceğine söz veremem. Sizi arayıp aramamak tamamen ona kalmış,” dedi kadın ve kâğıdı alıp arkadaki ofise girerek gözden kayboldu.

Rachel mahkeme salonuna döndüğünde Neapolis General’da Kelly Moore’un tecavüz muayenesini yapan hemşire ifade veriyordu. Rachel arka sıradaki boş yere oturdu. Hemşirenin adı Tracey Rice’dı. Boyu ortalamadan uzundu, zayıftı, omuz hizasında açık kahverengi saçları vardı. Kendinden emin ses tonu mahkemede ifade verme konusunda deneyimli olduğunu gösteriyordu. Rachel oturduktan kısa bir süre sonra telefonu titredi. Arayan numarayı tanımıyordu. Telefonu açmak için salondan çıktı.

“Numaranızı Neapolis Sosyal Hizmetler’den verdiler,” dedi yaşlı bir kadın sesi. “Ben Kitty McLean. Sosyal Hizmetler’den arayan kişi benimle acilen Hannah hakkında konuşmak istediğinizi söyledi. Hannah’ya bir şey mi oldu? Yine başını belaya sokmadı, değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi Rachel sesini yükseltmeden. Sesler koridorda çok yankılanıyordu. Konuştuklarını etraftakilerin duymasını istemiyordu. “Hannah’ya ulaşmaya çalışıyorum. Ben bir muhabirim, podcast yayını yapıyorum ve Hannah...”

“Pod nesi dedin hayatım?” diye araya girdi Kitty. “Yüksek sesle konuş. Seni iyi duyamıyorum.”

“Bir nevi radyo programı, suçla ilgili.” Rachel sesini yükseltti. “Hannah, ablasının cinayetini araştırmak için benden yardım istedi. Onunla iletişime geçmek istiyorum, bazı sorularım var.”

“Hannah’nın ablası öldürülmedi, o bir kazada öldü.”

“Ne tür bir kaza?” diye sordu Rachel dikkatle.

“Ablası gece yüzmeye gitmiş ve boğulmuş. Büyük bir trajedi elbette ama kesinlikle cinayet değil. Hannah neden böyle şeyler söylüyor bilmiyorum.”

Rachel, Kitty’e Hannah’nın telefon numarasını verip veremeyeceğini sordu. Kitty rehberini ararken onu hattın diğer ucunda bekletti. Birkaç dakika sonra Kitty telefona gelip zayıf sesiyle Hannah’nın numarasını yavaşça okudu.

“Cevap vereceğinden emin değilim,” dedi Kitty. “Benim mesajlarıma da dönmedi. Aslında haftalardır Hannah ile konuşmadım.”

“Endişelenmiş olmalısınız.”

“Pek değil. Hannah yetişkin bir kadın. Zaman zaman ortadan kaybolur. Bazen haftalar, bazense aylar sürer. Son seferinde Hindistan’a gitmişti. Üç ayını inzivaya çekilip yoga yaparak geçirdi. O süre boyunca kimseyle konuşmasına izin yoktu. Mutlak sessizlik yemini etmiş. Eve vejetaryen olarak döndü ama uzun sürmedi. Belki yine oraya gitmiştir. Fırsat bulunca yine gideceğini söylüyordu.”

“Orada olduğunu sanmıyorum,” dedi Rachel. “Bence o Neapolis’te.”

“Neapolis mi?” dedi Kitty, şaşkınlığı hattın öteki ucundan bile duyuluyordu. “Hannah oraya neden gitmiş olabilir ki? Orasıyla ilgili güzel bir şey söylediğini hiç duymadım.”

“Bence ablasının ölümüyle ilgisi var.”

“Şey, şimdi sen söyleyince hatırladım, ölüm yıldönümü yaklaşıyor. Yirmi beş yıl oldu. Hannah yılın bu zamanlarında pek iyi olmaz,” dedi Kitty olasılığı değerlendirip. “Ama bir daha o kasabaya ayak basmayacağına yemin etmişti. Hindistan’daki o yerlerden birinde olduğundan eminim. Ne diyorlar oraya, aş...”

“Aşram mı?” dedi Rachel.

“Evet, onlardan birinde. Telefon numaran bende var canım. Hannah arayınca seninle temasa geçmesini söyleyeceğim ama aylar sürebilir. Hannah böyledir.”

Rachel aramayı sonlandırdı ama kapıdaki nöbetçi mahkeme salonuna girmesine izin vermedi. Ara verilene kadar beklemesi gerektiğini söyledi. Rachel hayal kırıklığına uğradı. Podcastin sonraki bölümünde tecavüz muayenesi yapan hemşirenin ifadesini kullanmayı umuyordu. Pete’e mesaj atıp Hemşire Rice ile röportaj ayarlaması için hastaneyle iletişime geçmesini istedi.

Koridorda bir banka oturdu, Kitty’nin verdiği numarayı aradı. Çağrı doğruca sesli mesaja yönlendirildi. Birkaç kez daha denediyse de sonuç hep aynıydı. Sonunda sesli mesaj bırakmaya karar verdi: “Hannah, ben Rachel Krall. Seninle konuşmayı çok istiyorum. Lütfen beni ara.” Rachel çağrıyla sonlandırmadan önce telefon numarasını söyledi.

Mahkeme salonundan gelen ani sesle başını kaldırdı. Kapılar açılmıştı, insanlar kısa bir mola için dışarı çıkıyordu. Rachel çantasını alıp salona doğru adım attı. Kalabalığın dışarı çıkmasını beklerken biri omzuna vurdu. Rachel başını çevirince elinde büyük kahverengi zarf tutan nöbetçiyi gördü.

“Hanımefendi, bunu düşürdünüz,” deyip zarfı verdi.

Hannah

Geçen gün mahkeme salonunun dışında bekliyordum. Partideki çocukların Kelly’i partiden attıktan sonra Lexi’nin Scott’a onun “yollu” olduğunu söylediğine dair ifade verdikleri gündü. Başımın üstündeki klima muazzam gürültü çıkarıyordu. Yanımdaki bankın üstüne bir su damlası düştü, sonra bir tane daha ve bana bir şey hatırlattı.

Yıllardır geçirdiğimiz en sıcak yazdı. O kadar sıcaktı ki su akıtıyor olmasına rağmen eski klimamızı çalıştırmak zorunda kalmıştık. Çalıştığı zaman gürültüyle sarsılıyor, altına koyduğumuz çelik çorba tenceresine su damlıyordu. Bir öğleden sonra motor aniden durdu.

Sonrasında küçük yatak odamızda uyumak imkânsız hâle geldi. Jenny ve ben yataklarımızı verandaya çıkarıp dışarıda uyumaya başladık. Geceleri serin bir esinti oluyordu. Annemse tel kafesinin üzerine nemli havlu asarak bir tür klimaya çevirdiğimiz külüstür bir vantilatörle idare ediyordu.

Sıcak hava dalgasının devam ettiği bir öğleden sonra Jenny ve ben oturma odasında televizyon izleyip buz küpü çiğnerken annemin arka bahçeden bize seslendiğini duyduk.

Kötü bir şey olduğunu düşünerek panikle yanına koştuk. Verandaya gittiğimizde annem güneş ışıklarının altında içi görünen pamuklu elbisesiyle çimlerin üstünde duruyordu. Kollarını iki yana açmıştı. Yüzünü göğe çevirmişti. Yağmur çökük yanaklarından boynuna ve çıplak ayaklarına doğru süzülüyordu.

“Bu bir güneş duşu,” dedi annem gülerek.

Askılı tişört ve şortlarımızın sıırılsıklam olmasına aldırmadan ona katıldık. Yağmur tıpkı başladığı gibi bir anda durdu. İçeri girip üstümüzü değiştirmek yerine ters çevrilmiş plastik kasaların üzerine oturup bahçedeki su birikintilerinin ve üstümüzdeki giysilerin kurumasını izledik.

“Siz neden kumsalda değilsiniz?” diye sordu annem sanki günlerdir evde olduğumuzu aniden fark etmiş gibi.

“Seninle kalmak istiyoruz,” dedi Jenny çamur kaplı ayak parmaklarına bakarak.

“Evde yapacak bir şey yok. Ayrıca kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi annem. “Yarın kumsala gidin. Bu havada olunacak en iyi yer orası.”

Annem bizi eve sokmadan önce bahçe hortumuyla ayaklarımızı yıkadı. O gece Jenny kendini hâlâ kötü hissettiğini, ertesi gün de yataktan çıkmaması gerektiğini söyledi. Bunun kumsala gitmemek için bahane olduğunu biliyordum.

“Tatlım, senin ihtiyacın olan şey güneş. Güneş her şeyi iyileştirir,” dedi annem. O hâlde seni neden iyileştirmedim, sorusu dilimin ucuna kadar geldi.

“Evde kalmayı tercih ederim,” diye geveledi Jenny. Annem ona şaşkınlıkla baktı. Jenny denizi seviyordu. Hava denize girmeye yetecek kadar ısındığı anda kumsala gitmeye başlar, yaz bittikten çok sonra da gitmeye devam ederdi. Jenny’nin yüzmek için mükemmel bir günde kumsala gitmekteki isteksizliği o gece akşam yemeğinde annemin derin bir

sessizliğe gömülmesine neden oldu. Sonunda Jenny pes etti. Annemizi endişelendirmek istemiyordu.

Ertesi sabah omzumda havlumla ben önden koşarken Jenny arkamdan geliyordu. Üzerine en sevdiği sırtı çapraz askılı elbisesi yerine, bol tişörtle bol pantolon giymişti.

Kumsala vardığımızda her zamanki yerimizde durmadı. İskelenin ilerisindeki başka bir plaja doğru devam etti. O sahilde, yüzmeyi tehlikeli hâle getiren güçlü akıntılar vardı. Kimse, sörfçüler bile oraya gitmezdi.

“Hey Jenny!”

Seslenen Jenny’nin lisesinden bir çocuktü. Atletik yapılı, siyah saçlı ve bronz tenliydi. Boynuna deri kolye takmıştı. O ve Jenny geçen yaz kumsalda birlikte takılıyordu ama o yaz onu hiç görmemiştim. Jenny kasabadaki müzik mağazasında çalıştığıyla ilgili bir şey söylemişti. Onun ağzından duymamış olsam da Jenny’nin ondan hoşlandığını biliyordum.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu.

“Şu kumsala,” diye cevapladı. İskelenin ilerisindeki ıssız kumsalı işaret ederken hafiften kızarmıştı. “Kardeşim deniz kabuğu toplamak istiyor.”

Tam ağzımı açıp öyle bir şey istemediğimi söyleyecektim ki Jenny, çenemi kapalı tutmamı söyler gibi bana baktı.

“Vaktini boşa harcama. Yosun kaplı ve kum sinekleri var,” dedi çocuk. “Eşyalarını bırak da yüzelim.”

Jenny onunla yüzerken ben de o ve arkadaşlarının çantalarını bıraktığı yerin yakınına havlularımızı serdim. O öğleden sonra ben yüzüstü yatmış kitabımı okuyordum, Jenny de koyu renk saçlı çocuğun yanında havlusunda yatıyordu. O sırada yine o çocukları gördüm; kamyonetiyle beni eve bırakıp Jenny’yi gece geç saatlere kadar alıp götüreren çocukları. Kum tepelerinde oturmuş sigara içiyorlardı. Kesilmemiş saçları ve gri gözleri olan Bobby de oradaydı. Dudakları-

nın arasından bir sigara sarkıyordu. Grubun biraz uzağında oturuyordu. Beni görünce yüzünde mahcup bir ifade belirdi. Onu en son kamyonetin sürücüsüyle tartıştıktan sonra köprüde kamyonetten indiğinde görmüştüm.

Çocuklardan biri onlara baktığını fark etti. Onun ön tarafta, kapının yanında oturan çocuk olduğunu hatırladım. Tuhaf biçimde el sallayışı beni rahatsız etti. Bakışlarımı kaçırdım. Jenny ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Çocukları görünce yüzü bembeyaz oldu ve hemen gözlerini kaçırdı. Titriyordu. Soğuk korku dalgasının onu sardığını neredeyse görebiliyordum.

Jenny'nin sınıf arkadaşları kum tepelerinin yanında güneşleniyordu. Göz ucuyla kamyoneti kullanan çocuğun onlara doğru yürüdüğünü gördüm. Yüzünde keyifli bir ifadeyle bir şey anlattı. Ne söylediğini bilmiyordum ama konuşma bittikten sonra çocukların yüksek sesle güldüklerini ve sonra bize bakmak için başlarını çevirdiklerini gördüm. Jenny rahatsız olmamış gibi davrandı ama korkusunun kokusunu alabiliyordum. Bedeni içine doğru küçülüyor gibiydi.

“Hadi eve gidelim Hannah,” dedi boğuk bir sesle. Öğle yemeğinden kalanları, kovalarımı, şapkaları, kumlarını silkelemeden çantaya tıktırdı.

“Eve yürümek için çok sıcak, hiç gölge yok.”

Jenny bir kaçış yolu bulmak için etrafa bakındı. Bulamayınca teslim olmuşçasına gözlerini yere indirdi. Jenny'nin sınıfından bir çocuk ayağa kalkıp az ötelerinde oturan başka bir grubun yanına gitti. Onlara bir şeyler fısıldadı. Verilen tepki aynıydı: Güldüler. Başlarını çevirdiler. Gözlerini üstümüze sabitlediler, Jenny donup kaldı.

Bu sahne, fısıltılar tüm kumsalı dolaşana kadar devam etti. Her seferinde sonuç aynıydı. Kahkahalar en kötüsüydü. Bıçak gibi kesiyorlardı.

İnsanlar başını çevirip ona baktıkça Jenny'nin rengi daha da soldu. Elleri titriyordu. Eklem yerleri bembeyaz olana kadar havlusunun ucunu tutup sıktı. Dedikodu dalga misali yaklaşıyordu. Jenny çaresiz görünüyordu. Siyah saçlı çocuğa bir şey söyledi. Çocuk başını salladı. Birlikte iskeleye gittiler ve dedikodu sahilde bana ulaşırken onlar suya atladı.

“Ne yapmış?”

“Onun böyle biri olduğunu bilmiyordum.”

“Tabii ki öyle. Nihayetinde bir Stills değil mi?”

Dokuz yaşındaydım. Neden bahsettikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Konunun ablamla ilgili olduğunu ve pek de iyi bir şey olmadığını anlıyordum ama daha fazlası yoktu. Bir süre sonra siyah saçlı çocuk sahile çıktı, havlusunu alıp arkadaşlarıyla uzaklaştı. Jenny hâlâ sudaydı.

Çocuğun arkadaşlarıyla birlikte kum tepelerine yürümesini izledim. Diğerlerinin ona bir şey anlattıklarını görebiliyordum. Tepelerin üstüne vardıklarında çocuk durup Jenny'ye doğru baktı. Ona bakışında farklılık vardı.

Jenny uzun süre sonra sudan çıktığında teni güneşten kızarmış, elleri suda fazla kalmaktan buruşmuştu. Eve dönüş yolunda konuşmadan yürüdük. Benzin istasyonunu geçtikten hemen sonra Jenny çalıların arasındaki kestirmeye saptı. Oysa bakır kafalı çingiraklı yılanlar yüzünden oraya asla girilmemeli, derdi.

Rachel

Acil servisin dışındaki bekleme odasının yarısı sandalyelere yığılmış yorgun ve hasta görünen insanlarla doluydu. Arka sırada oturmuş günün mahkeme notlarını bilgisayara geçiren Rachel, Pete'in telefonunu cevaplamak için bekleme odasından çıktı.

“Kötü bir zamanda mı aradım Rach?”

“Hayır. Hâlâ Neapolis General Hospital'da Kelly'nin tecavüz muayenesini yapan Tracey Rice ile görüşmeyi bekliyorum,” dedi Rachel, çığlık atmaya başlayan bir çocuk yüzünden telefonu kulağına iyice bastırırken.

Podcastle ilgili birkaç konunun üstünden geçtikten sonra Pete'e Jenny Stills'ın otopsi kayıtlarına ulaşp ulaşamadığını sordu. Ölüm nedeninin Kitty'nin ısrarla söylediği gibi boğulma olup olmadığını görmek istiyordu.

“Eyalet adli tıp ofisi veri tabanlarında bir otopsi raporu olmadığını söyledi. Bu otopsi yapılmadı anlamına gelmiyor. Sadece çok uzun zaman önceydi ve kayıtları bulmak için dosyalara bizzat bakmaları gerekecek; tabii herhangi bir kayıt varsa,” dedi Pete.

“Ne kadar sürermiş?” diye sordu Rachel sıkıntıyla.

“Sorun da bu. Şu an personel sıkıntıları varmış. Birkaç gün boyunca rapora bakmaları mümkün değilmiş ama bul-salar bile Jenny’nin akrabasının izni olmadan kopyasını göndermiyorlarmış.”

“Bu kişi de Hannah,” dedi Rachel. “Harika. Onu bulmam için bir neden daha.”

“Bu gerçekten önemli mi Rach?” diye sordu Pete. “Blair davası tüm hızıyla devam ederken bunu takip edecek zamanın yok. Karar verilinceye kadar adli tabiplik otopsi raporunu bulmuş olur ve bu arada umarım sen de Hannah ile tanışmış ve izni almış olursun.”

Söyledikleri çok mantıklı gelse de Rachel meraktan ölü-yordu, o kadar uzun süre beklemek istemiyordu. Bekleme odasına geri döndüğünde içerisi sakinleşmişti. Çılgılık atan çocuk, kırık şüphesi olan parmağının röntgeninin çekilmesi için içeri girmişti. Bekleyen diğer hastaların çoğu ya evlerine dönmüş ya da tedavi için içeri alınmıştı. Hemşire Rice uğra-yıp işinin bitmek üzere olduğunu söyledi.

“Hep bu kadar yoğun mu?” diye sordu Rachel.

“Bazen. Şu an bir doktor ve iki hemşire eksikimiz var. Yaz gri-bi,” diyerek iç çekti. “Bu yüzden gece vardiyasındayım. Çok sürmez, akşam yemeği vaktinde sakinleşmiş olur.”

Gerçekten de söylediği gibi yarım saat sonra bekleme odası boşalmıştı. Hastane hademesi, Rachel’ı muayene odasına götürdüğünde Hemşire Rice, Tupperware saklama kabındaki ev yapımı lazanyasını bitirmek üzereydi. Rachel tecavüzden sonra Kelly Moore’a yapılan muayeneyle ilgili konuşmak istediğini söyledi.

“Onun davası hakkında konuşamam,” dedi Hemşire Rice, “Ama tecavüz muayenesi protokolünü anlatabilirim. Bu hastanede bu muayeneyi yapmak için eğitilmiş üç hemşire-den biriyim.”

Hemşire örnek tecavüz muayenesi seti getirip içindekileri çıkardı: Kanıt torbaları, sürüntü toplama çubukları ve yığınla form. Hepsinin barkodu aynıydı. Toplanan her şey Mitch Alkins'in Kelly Moore davasında yaptığı gibi, mahkemede delil olarak sunulma ihtimaline karşın titizlikle kaydedilip saklanıyordu.

“Cinsel saldırı kurbanının vücudu olay yeridir,” dedi Hemşire Rice. “Benim görevim kurbanı rahatlatıp yaralarını tedavi ederken aynı anda delil güvenlik zincirini koruyup çapraz bulaşma riskini azaltarak sistematik olarak kanıt toplamak. Yani yarı olay yeri inceleme uzmanı, yarı hemşire olmak. Tahmin edebileceğiniz gibi çelişkili bir durum; iki farklı iş, iki farklı kutup.”

Rachel'a, tecavüz konusunda kurbanı sorgulayan ilk kişinin sıklıkla muayene yapan hemşire olduğunu söyledi. Cinsel saldırıyla ilgili her şeyi doğru şekilde belgelemek onun işiydi. Delil toplarken ya da ifade alırken bir hata yaparsa olası bir kovuşturmayla zarar verebilirdi. Bir savunma avukatı, kurbanı yalancı gibi göstermek adına savcılık makamının iddialarında olası boşluklar arardı; buna mağdurun hemşireye ve polise verdiği ifadelerdeki tutarsızlıklar da dahildi.

“Mağdurun, failin kendisine nerede ve nasıl tecavüz ettiğini söylemesi yeterli değildir. Ayrıntılı olarak öğrenmeli ve bu formlarda mümkün olduğunca açık bir şekilde rapor etmeliyiz. Sonrasında fiziksel muayene ile devam edebiliriz.”

Hemşire Rice kurbanın giysilerinin kanıt torbasına nasıl konduğunu anlatarak devam etti. Alkins de Kelly Moore'un kıyafetlerinin bulunduğu şeffaf naylon kanıt torbasını o gün mahkemeye sunmuştu. Giysiler torbalandıktan sonra kurban, steril beyaz bir kâğıt örtünün üzerine yatırılarak saç, kıl, vücut sıvısı gibi kanıtlar aranıyordu.

“Tüm bunlar kaydedilip torbalandıktan sonra kurbanı baştan aşağı kapsamlı bir biçimde inceliyoruz. Her morluğu,

sıyrığı ve aşınmayı belgeliyoruz. Yabancı kasık kılları, sperm ve giysi liflerini çıkarıyoruz, yani bulduğumuz her şeyi. Sonra karşılaştırma yapmak için kurbanın kendisinden kasık kılı ve sürüntü örnekleri alıyoruz.”

“Peki fotoğraf da çekiyor musunuz?” diye sordu Rachel.

“Kurban kabul ederse tüm çiziklerin, sıyrıkların ve morlukların fotoğrafını çekiyoruz. İç yaralanmaların fotoğrafını çekmek için kolposkop denen bir kamera kullanıyoruz; genital bölgelerdeki yırtıkları, cinsel saldırı için delil olabilecek her şeyi.”

Kanıt toplama aşaması bittikten sonra tıbbi tedavinin devam ettiğini anlattı. Hamile kalma riski varsa diye kurbanın ertesi gün hapi verildiğini; HIV, frengi veya cinsel yolla bulaşan başka hastalıkların tedavilerinin uygulandığını söyledi. Hemşire Rice birkaç soruyu daha cevapladıktan sonra saatine baktı.

“Gitmem gerek. Umarım öğrenmek istediklerinizi anlatmışımdır,” dedi ve ardından örnek tecavüz muayene kitini toplayıp muayene odası dolabının en üst rafına geri koydu.

Acil servisin ambulans alanına, oradan da otoparka giden arka çıkışa kadar Rachel’a eşlik etti. Dışarıda iki ambulans vardı. Bir paramedik, ambulansın yanında duran bir sedyeyi siliyordu. Hemşire Rice’a selam verdi, ayaküstü sohbet ettiler.

Ambulansı gören Rachel birden Jenny Stills’ın ölümüyle ilgili gazete makalesini hatırladı. Makalede Jenny’nin hastaneye getirildiği ama daha yolda hayatını kaybettiği yazıyordu. O günkü ambulans ekibinin hâlâ çalışıp çalışmadığını merak etti. Belki de onlar o gece olanları açıklığa kavuşturabilirdi.

“Paramedikleri iyi tanır mısın?” diye sordu Rachel, Hemşire Rice’a. “Doksanların başında çalışmış biriyle konuşmak isterim. Bu araştırdığım başka bir davayla ilgili.”

“O kadar uzun süredir çalışan paramedik olduğunu sanmıyorum,” diye cevapladı Hemşire Rice. “Hepsi çok genç, yirmilerinde ya da otuzlarındalar. Yıpranma payı çok yüksek bir iş, bu yüzden genellikle birkaç yılın ardından işi bırakıp başka şeylerle uğraşıyorlar. Ne sormak istiyordun?”

“On altı yaşındayken boğulan bir kızı. 92’de. Ambulansla bu hastaneye getirilmiş ama bildiğim kadarıyla geldiğinde ölüymüş,” dedi Rachel. “Birinin onu getirdiğini hatırlamasını umuyordum.”

“Ölü olarak gelenler hastane morguna gidiyor. Aşağı inip Stuart’la konuşabilirsin. Bu hafta gece vardiyasında olduğuna eminim. Stuart yirmi yıldan fazladır burada çalışıyor. O hatırlayabilir. Kızın adı neydi?”

“Jenny Stills,” dedi Rachel. Hemşire Rice’ın yüzünde beliren şok ifadesinden adını bildiği anlaşılıyordu. “Adını duydu mu?” diye sordu Rachel.

“Elbette, onu biliyorum. Neapolis Lisesi’ne giden herkes bu ismi bilir,” dedi hemşire duygusal bir tonda.

“Nasıl yani?” dedi Rachel şaşkınlıkla.

Hemşire Rice cevap verebilmek için uygun kelimeleri ararken duyulabilir biçimde iç çekti. “Jenny Stills ismi, önüne gelenle düşüp kalkan bir kıza neler olabileceğine dair ders niteliğinde bir hikâye gibidir,” dedi. “Onun hakkında şarkılar ve espriler vardı. Tuvalette duvar yazıları vardı. Okulda adı sürtük anlamında argoya dönüştü. O kız için, ismi bu şekilde kirletildiği için çok üzülürdüm.”

Hemşire Rice’ın çağrı cihazı titredi, kontrol etmek için duraksadı. “Bekleme odası dolmaya başlamış, geri dönmeliyim,” dedi ve Rachel’a çabucak morgun yerini tarif edip acil servise geri döndü.

Rachel asansörle bodrum katına inip morg yazan tabelaları takip etti. Morg bir dizi parlak floresan ışığının aydınlattığı

uzun, beyaz bir koridorun sonundaydı. Rachel kapalı kapıya varınca kolu çevirdi. Kapı kilitliydi. Hemen yanında diyafon vardı. Düğmeye bastı. Cevap veren olmadı.

Geri dönmek üzereyken merdivenlerde ayak sesi duydu. Kıpırmızı yüzü ve kırlaşmış kızıl sakalları olan iriyarı adamı basamaklardan ininceye kadar bekledi. Mavi önlüğüne “Stuart” yazan bir rozet takılıydı.

“Acil servisten Tracey Rice, hastaneye ölü olarak gelen biriyle ilgili bir konuda yardım edebileceğinizi söyledi,” dedi Rachel.

“İçeri gel,” diye yanıtladı Stuart.

Hastane kartını okutup morgun kapısını açtı. Rachel adamın peşinden birkaç döşemeli sandalye ve duvarda, çerçeveli yıpranmış bir çiçek baskısı asılı olan ofise girdi. Odanın arka tarafında dosya dolapları ve üstünde büyük ekran bilgisayar olan bir masa vardı.

“Buraya öğleden sonra getirilen kişi için geldiysen çoktan nakledildi,” dedi Stuart. “Adli tabip otopsiye gerek olmadığına karar verdi. Anlaşılan uzun süredir devam eden bir kalp hastalığı varmış.”

“Aslında,” dedi Rachel, “92 yazında olan bir vakayı hatırlayıp hatırlamadığınızı öğrenmek istiyorum. Genç bir kız boğulmuş. Bana bu hastaneye getirildiği ama yolda ölmüş olduğu söylendi. İsmi Jenny Stills’tı.”

Stuart gözlerini kırpmadan ona baktı. Rachel’in ciddi olduğunu anlayınca önlüğünün cebinden buruşuk sigara paketini çıkardı.

“Dışarı çıkabilir miyiz? Burada sigara içmem yasak,” dedi.

Rachel’ı morga soktu. Beyaz fayans döşeli bir odaydı, içi antiseptik kokuyordu; bir duvar, cesetlerin konulduğu paslanmaz çelikten buzdolaplarıyla kaplıydı. Karşı duvara

dayanmış metal bir sedye, kapıya erişimi engelliyordu. Stuart sedyeyi çekip kapıyı açtı. Bodrumdaki yükleme alanına çıktılar. Beton duvara yaslanıp bir sigara yaktı.

“Bu çok uzun zaman önceydi. Neden şimdi Jenny Stills’ı soruyorsun?” diye sordu.

“Kardeşi benden ölümünü araştırmamı istedi. Ben bir araştırmacıyım,” dedi Rachel. Podcastten bahsetmemeyi tercih etti. “O zaman kardeşi çok küçükmüş ama ablasının öldürüldüğüne inanıyor. Resmî ölüm nedeni bu olsa da boğularak ölmediğini düşünüyor.”

Stuart başını sallayıp dumanı üfledi. “Boğularak öldü. Ciğerleri su doluydu,” dedi.

“Ama?” Rachel, adamın olayı hatırlıyor olmasına hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı.

“Vücudunun her yerinde morluklar vardı,” dedi Stuart. “Morluklar, sonrasında söyledikleri gibi kayalara çarparak oluşmamıştı. Dövülmüş, tekmelenmişti. Fiziksel saldırıya uğramıştı. Morluklardan biri ayakkabı tabanı şeklindeydi. Hâlâ hatırlıyorum. Boğulmadan önce fena hâlde yaralanmış gibi görünüyordu.”

“Kimseye söylediniz mi?”

“Kimseye söyledim mi?” diye tekrarladı. “Elbette söyledim. Adli tabibe söyledim. Genellikle bu tür davaları tartışırdık. Ona otopsiden ne çıktığını, polisin soruşturma yapıp yapmadığını sorduğumda kaçamak cevaplar verdi. Polis bir arkadaşına sordum ve o da devam eden bir soruşturma olmadığını teyit etti. Böylece ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.”

“Neydi o?”

“Kızın annesini görmeye gittim. Hastaydı, yatıyordu. Zar zor doğruldu. Ona kızının başına gelenlerin boğulmaktan fazlası olduğunu düşündüğümü söyledim; kızının vücudunda

şüpheli görülen morluklar ve kesikler olduğunu. Soruşturma yapılmasını istediğine dair bir mektup yazarsa yetkililerin daha detaylı inceleme yapmak zorunda kalacaklarını anlattım. Yetkililerden bunu olası cinayet olarak araştırmalarını talep etmesini söyledim. Mektubu yazana kadar bekleyip kendim postaladım.”

“Size cinayet olduğunu düşündüren neydi?” diye sordu Rachel.

“Cinayet olup olmadığını bilmiyorum ama kesinlikle şüpheliydi. Vücudundaki taze yaralar, cinayet soruşturması için yeterli olmalıydı. O zaman bunu adli tabibe de söyledim ama söylediklerimi dinlemedi.”

“Gazete araştırma yapılmadığını yazıyor. Neden?”

“Kasaba o iki çocuğun yasını tutuyordu. Aynı gece ölmüşlerdi. Bir ağaca çarpmışlardı. Yas bittiğinde kızın annesi ölmüştü ve soruşturma için ısrar edecek kimse yoktu. Ben elimden gelen her şeyi yapmıştım,” dedi. “İşimi kaybetme riskini almadan fazlasını yapamazdım. Yeni bir aile kurmuş-tum. Para gerekiyordu.”

“Adli tabip hâlâ kasabada mı?” diye sordu Rachel.

“Aslında öyle sayılır,” dedi Stuart ve sigarasını yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdi. “Hâlâ kasabada ama toprak altında. On beş yıl önce kalp krizinden öldü. Belki daha bile fazla olmuştur. O zamandan bu yana üç adli tabip gelip gitti.”

İçeri geri döndü, Rachel da peşinden gitti. “Benimle gel,” dedi sanki bir sır verecekmiş gibi fısıltıyla.

Morgdan geçip ofisine girdi, alt köşedeki dosya dolabının kilidini açtı. Dolabın arkasından dikdörtgen şeklinde teneke bir kurabiye kutusu çıkardı. Kapağı kaldırıp Rachel’a uzattı. İçinde sedye üstünde yatan genç bir kızın solmuş fotoğrafları vardı. Saçları ıslak, gözleri kapalıydı. Teni ölümün mavimsi rengine bürünmüştü.

Rachel, Jenny Stills'ın cesedinin fotoğraflarına baktı. Bacaklarında, omuzlarında ve karnındaki korkunç morlukların yakın çekim fotoğrafları vardı. Kayalara çarpmanın nasıl böyle morluklara yol açacağını Rachel anlayamadı. Şaşırtıcı olan, fotoğraflarda Jenny'nin başında herhangi bir kesik ya da çizik olmamasıydı. Jenny kayalara çarparak ölseydi kesinlikle başında yaralar olması gerekirdi. Bu çok anlamsızdı.

“Fotoğrafları kim çekti?” diye sordu Rachel.

“Adli tabip buraya getirildikten hemen sonra, ilçe morguna nakledilmeden önce morg kamerasıyla çekti. Bir hafta sonra gelip benden filmi istedi. Korkmuştu. Bir iş olduğunu anladım,” dedi Stuart.

“Nasıl yani?”

“Tam olarak bir şey diyemem. Çok politik biriydi. Hep yalakalık yapardı. Benden isteme şekli beni şüphelendirdi.”

“Peki siz ne dediniz?”

“Filmi tab etmeden çöpe attığımı, boğularak ölen birinin filmini tab ederek para harcamaya gerek olmadığını söyledim. O zamanlar bütçede büyük kesinti vardı, yani bu tür şeyler alışılmadık değildi. Bir daha sormadı.”

“Bunca yıl bu fotoğrafları neden sakladınız?” diye sordu Rachel.

“Sanırım günün birinde senin gibi biri aramaya gelir diye. Gerçi bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Rachel'a vermek için birkaç fotoğraf seçerken.

“Sizce neden kimse bu olayın peşine düşmedi?” diye sordu Rachel.

“Çünkü o kızın ölümünü kaza olarak düşünmek insanlar için daha uygundu.”

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon. 7. Bölüm: Kurban

Asla tecavüze uğramadım. Sorsaydınız, size bugüne kadar asla cinsel saldırı kurbanı olmadığımı söyledim. Benim zihnimde cinsel saldırı dar bir sokağa sürüklenip bir yabancı tarafından zorla tecavüze uğramaktı.

Ancak bazı şeyler değişiyor. Tecavüz ve cinsel istismarın birçok farklı yolla olacağını kabullenmeye başlıyoruz. Cinsel istismarın kadınların hayatında hep var olduğunu, sadece toplumun inkâr içinde olduğunu anlamaya başlıyoruz.

Eğer bana bugün, “Rachel, hiç cinsel istismar kurbanı oldun mu?” diye sorsanız, cevabım evet olurdu.

Evet, cinsel istismar kurbanı oldum, hatta muhtemelen birkaç kez. Bu olayları rahatsız edici yerine, hoş olmayan olarak kabul etmeye şartlanmamız ne tuhaf.

“Birkaç kez” dediğimin çoğu birçok kadının karşılaştığı türden şeylerdir. Bunları kadın düşmanı bir dünyada kadın olmanın ayrılmaz parçası olarak tanımlarız. Elle taciz gibi şeylerden bahsediyorum; mesela erkeklerin, üniversite maçında ya da gece kulübünde bir kızın kalçasını çimdiklemesi. Bir keresinde lisedeyken kalabalık

bir trende oturuyordum ve bıyıklı bir adam kasıklarını koluma sürüttü. İfadesi kazara olmuş gibiydi. Bunun kaza olmadığını adamın illerleyle aynı şeyi başka bir kıza yaptığını görene kadar bilmiyordum.

Başka bir sefer üniversitede bir partide bir çocuk beni itip geçti. Geçerken göğüslerime süründü. Arkadaşlarının coşkulu kahkahalarını duyana kadar çok masum görünmüştü.

Kadın dinleyicilerden her birinin neden bahsettiğini bildiğinden eminim. Bu olaylarda yara almadım ama o zamandan beri kişisel alanıma gerçekten özen gösteririm. Kalabalıkta olmaktan nefret ederim.

Yani evet, ben elle tacize uğradım ama bu başıma gelen en kötü şey değildi. On yedi yaşındayken ebeveynlerim boşandı, annemle birlikte yeni bir şehre taşındık. Biraz travmatik bir süreçti. Bilirsiniz; yeni şehir, yeni okul, yeni arkadaşlar.

Koşu takımına seçildim. O zamanlar uzun mesafe koşusunda oldukça iyiydim. Takıma girdikten birkaç gün sonra takımın şampiyon koşucusu bana çıkma teklif etti. Çok büyük bir şeydi. Çocuk, film yıldızına benziyordu. Bütün kızlar ona bayılıyordu. Hem gurur duymuş hem de heyecanlanmıştım.

Elbette kabul ettim. Randevu tarihi gelene kadar günleri saydım. Şu liseli kızların yaptığı aptalca şeyi yapıp defterime isimlerimizin baş harflerimizi yazdım.

Heyecanla beklediğim randevumuzda sinemaya gittik. Hani şu sevinçten havalara uçurması gereken türden, sıradan bir romantik komediydi. Aslında kuşkucu bir yaklaşımla bunun, erkeğin birinci aşamadan üçüncü aşamaya geçmeden önce kızı yumuşatmak için seçtiği türden bir film olduğunu söyleyebilirim, hem de bir saat içinde.

Sinemadan sonra dondurma yemeye gittik, sonra beni evine davet etti. Eve dönme saatim belliydi. Oturduğum sokağa dönmeyi "unutup" düz devam etti.

Arabayı güzel bir manzarası olan otoparkta durdurdu. Çiftlerin klasik öpüşme mekânı. Ne diyebilirim ki, çocuğun yaratıcılığı zayıftı. Beni öptü. Güzel bir öpücüktü. Bir kızın isteyebileceği türdendi.

Ama ilk öpücüğün ardından durmadı. Bir kez daha öptü. Bu sefer daha tutkulu, daha agresifti. Dilini ağzıma soktu. Ellerini göğsüme koydu. Daha önce bunların hiçbirini yapmamıştım. Hızlı gittiğini anlaması için ellerini itmeye çalışıyordum ki birden tüm ağırlığıyla üstüme çıktı. Beni eziyor, her yerime dokunuyordu.

Onunla mücadele etmek zorunda kaldım. Kurtulmak için kıvrılırken kazayla araba sileceğini çalıştırdım. Silecekler dikkatini dağıtınca arabadan inebildim. Camı açıp defalarca özür diledi. Beni eve götüreceğine yemin etti. Arabaya binmeyi reddettim. Bir süre böyle devam ettik. Ben ağlıyordum; o elini bile sürmeyeceğine yemin ediyor, arabaya binmem için yalvarıyordu. Çok korkmuştu, annemin neler olduğunu öğrenmesinden endişeleniyordu.

Sonunda arka koltukta oturmayı kabul ettim. Okulun en ateşli çocuğuyla olan büyük randevumdan eve böyle döndüm: Arabasının arka koltuğunda oturarak. O önde şoför gibi arabayı kullanıyordu.

Yakın zamana kadar bunu bir cinsel saldırı olarak düşünmedim. Bunu hafızama acemi gençlik randevusu olarak kaydetmişim. Oysa şimdi biliyorum ki o gece işler kontrolden çıksaydı tecavüz kurbanı olabilirdim. Ben de bir K olabilirdim. Tecavüz kurbanlarının, saldırganlarını ihbar ettikten sonra nelere katlandığını öğrendikçe cesaretlerine daha çok hayranlık duyuyorum çünkü inanın bana, canlarına okuyorlar.

K ile şahsen tanışmadım. Mitch Alkins'in açılış konuşmasını yaptığı gün mahkemede idi. Ailesi ve bir sosyal hizmetler uzmanı ona destek oluyordu. Kırılğan görünüyordu. Yıkılmıştı.

Bildiğiniz gibi bu podcastte cinsel saldırı mağdurunun adını açıklamayacağım. Size söyleyebileceğim şey, onun on altı yaşında, mutlu, uyumlu bir kız olduğu. Ya da en azından geçen ekim ayına kadar öyleydi. Arkadaşları vardı, okulda çok çalışıyordu ve elbette partilere katılıyordu. Bir kız, eğlendiği için neden özür dilemeli?

Tecavüz davasında kurban olmanın ne demek olduğunu öğrendikçe K'nin bu zorlu yolculuğu seçerek ne kadar cesur davrandığını görüyorum.

Öncelikle tecavüz muayenesine katlanmak zorunda kaldı. Tecavüz muayenesinin nasıl yapıldığını öğrenmek için kasaba hastanesine gittim. Saatler süren bir prosedür. Kurban, yaşayan suç mahalli gibi muamele görüyor. Ancak toplanması gereken deliller kurbanın üstünde ya da içinde. Utanç verici, invazif ve aşağılayıcı. Bazı uzmanlar bu sürecin tecavüz kurbanının hissettiği travma duygusunu ve çaresizliği sürdürdüğünü söylüyor. Bazı kurbanlar tecavüz muayenesinin tecavüzün kendisi kadar travmatik olduğunu belirtiyor.

Kurbanın bedeninin her santimetrekaresi bir hemşire ya da doktor tarafından incelenip her sıyrık ve morluk fotoğraflanıyor. Muayene süreci kasık kıllarının taranması ve karşılaştırma için kurbanın kendi kasık kılının alınmasını içeriyor. Vücudun hem içinin hem dışının fotoğrafları çekiliyor ve bu fotoğraflar bir sürü başka yabancının bakacağı kanıtlar oluyor.

Mesele şu ki tecavüz kitleri, failin meni ve kasık kılları gibi iddia edilen cinsel saldırının kanıtlarını toplamak için kullanılsa da nadiren tartışılmaz kanıt olarak kabul görüyor. Tecavüzcünün yabancı olduğu olaylarda bu duruşma sırasında ciddi bir sorun olmuyor. Kurbanın tamamen yabancı biriyle cinsel ilişkiye rıza göstermediği varsayılıyor.

Neapolis'teki gibi kurban olduğu iddia edilen kişinin suçlu olduğu iddia edilen kişiyi tanıdığı davalarda –daha iyi bir kelime olmadığı için buna sevgili tecavüzü davası diyebilirsiniz– genellikle cinsel birleşmenin gerçekleştiğini göstermekten öte “makul şüpheyi yer bırakmayacak” biçimde inandırıcı bir kanıt olamıyor. İddia makamının kurbanın rıza göstermediğini kanıtlaması gerekli. Delil olmadığı, sadece “mağdurun ifadesine karşı sanığın ifadesi” olduğu durumlarda bu hiç de kolay değil.

Geçen birkaç günde mahkeme salonu iki karizmatik figürün duellosuna sahne oldu. İddia makamında Mitchell Alkins vardı. Korkutucu, öfke dolu. Savunma makamında Dale Quinn. Yakışıklı. Büyüleyici. İkna kabiliyeti yüksek.

Sanık Scott Blair da oradaydı, savcılığın aleyhinde söylediklerini dinledi. Gergindi. Sınırlıydı. Hayatının gidişatı ve özgürlüğü önümüzdeki günlerde o mahkeme salonunda neler olacağına bağlı.

Jüri her gün mahkemeye gelip duruşmalara katılıyor. Bu on iki sıradan insan Scott Blair'ın serbest mi kalacağına yoksa hapse mi gireceğine karar verecek. Cezai adalet sistemi böyle işliyor. Suçlu ya da suçsuz. Onun sözüne karşı diğerinin sözü. Sizler kararı evlerinizde vereceksiniz. Ama önemli olan jürinin kararı.

Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Rachel

Öğlen molasından dönen jürinin mahkeme salonuna esneyerek girdiğini gören Mitch Alkins çok sinirlendi. Üyelerin göz kapakları ağırlaşmıştı, öğlen uykusuna hazırlanıyor gibi sandalyelerine yığıldılar. Alkins kürsüye adli tıp uzmanı çıkaracaktı. Jürinin ağır öğle yemeğinin ardından kestirmesine değil, pür dikkat dinlemesine ihtiyacı vardı.

“Umarım öğle yemeği hoşunuza gitmiştir,” diye üyelere takıldı Yargıç Shaw.

“Bize mısır ekmeği ve kızarmış tavuk, yanında da lahana salatası verdiler, hepsi çok lezzetliydi,” dedi jüri sözcüsü dudaklarını şapırdatarak. Kahkahalar patladı.

“Personelimin elinden geleni yaptığını duymak güzel,” dedi Yargıç Shaw, mavi gözleri bir kez olsun keyifle parladı. Mahkeme salonunda gülmeyen tek kişi Mitch Alkins’ti.

Dr. Wendy North, ellilerinin başında minyon bir kadındı. Rachel onu otelden tanıyordu. Daha o sabah Dr. North’u otelin kafesinde, pencere kenarında bir masada kahvaltı yaparken görmüştü.

Rachel, Dr. North'un zarif duruşu ve melodik sesiyle jüriye kendini sevdireceğini düşündü, tabii bu uyanık kalmayı becerebilirlerse mümkün olacaktı.

Ne yazık ki Rachel, savcı, Dr. North'a tecrübesi ve referansları hakkındaki ilk soruları sorarken kızarmış tavuğun üstüne düşeni yaptığını fark etti. Jüri üyelerinden biri esnedi. Onu diğeri takip etti. Esneme kısa süre içinde virüs misali jüri bölümünde yayıldı. Sandalyeler gıcırdadı. Huzursuzca iç çektiler. Biraz daha esnediler.

Dr. North bir yudum su içmek için duraksadığı sırada, "Sayın Yargıç," dedi Dale Quinn, "Zaman kazanmak ve jüri üzerindeki yükü azaltmak için savunma makamı Dr. North'un yüksek nitelikli bir adli tıp uzmanı olduğunu kabul etmeye hazır. Ayrıca sanığın davacı ile cinsel ilişkiye girdiğini de kabul etmeye hazırız. Bunu daha önce de belirtmiştik."

"Çok düşüncelisiniz Bay Quinn," dedi Yargıç Shaw açık bir alaycılıkla. "Bu açıklamayı yarım saat önce de yapabilir-diniz. Ancak Bay Alkins'in ülkenin diğer tarafından buraya gelme zahmetine giren tanığına başka soruları da olduğunu sanıyorum."

"Kesinlikle var Sayın Yargıç," dedi Alkins tanığına dönerek. "Dr. North, Bayan Moore'un sanık Bay Blair ile cinsel ilişkiye girdiğini doğrulayabilir misiniz?"

"Evet," dedi doktor. "Kelly Moore'un tecavüz muayenesi sırasında toplanan spermeler Scott Blair'ın ağzından alınan sürüntünün DNA'sıyla uyumlu. Eşsiz bir uyum. Ayrıca kurbanın vücudunda sanığın kasık kılları ve tükürük izleri de bulundu. Hepsi sanığın DNA'sıyla uyumlu."

"Yani sanığın Kelly Moore ile cinsel birleşme yaşadığını biliyoruz," diye özetledi Alkins. "Sizin uzman görüşünüze göre kanıtlar Kelly Moore'un bu cinsel ilişkiye rıza verdiğini gösteriyor mu?"

Dr. North cevap vermek için mikrofona eğildi. “Adli tıp kanıtlarını yakından inceledikten sonra ben rıza göstermediğini düşünüyorum,” diye yanıtladı. “Cinsel saldırıya, tecavüze uğramış.”

Dr. North ayağa kalkıp Alkins’in çalışanları tarafından getirilen çizim sehpasına yaklaştı. Jüri, görselleri görünce canlandı. Monotonluğu bozan her şey iyiydi. Şövalenin üzerinde bir kadın bedeninin dış hatlarının çizildiği bir tablo vardı. Dr. North dış hatların bazı yerlerine kırmızı daireler yerleştirdi.

“Burada, burada ve burada morluklar bulduk,” dedi Dr. North diyagramdaki her daireyi tek tek işaret ederek. “Ayrıca dış genital bölgede çoklu morluklar ve intravajinal yırtıklar. Bunların hepsi rızaya dayalı olmayan cinsel ilişkiyi işaret ediyor.”

“İyice netleştirmek için soruyorum, siz kurbanın tecavüz muayenesinde belgelenen tüm bu morlukların ve yırtıkların Scott Blair’ın Kelly Moore’a tecavüz ettiğini gösterdiğini mi söylüyorsunuz?”

“Bayan Moore’un yaraları, tecavüz kurbanlarında yaygın görülen yaralanmalardır. İzin verirseniz başka bir örnek daha göstereyim.” Dr. North üstteki diyagramı kaldırdı, alttaki görselde Kelly Moore’un kasiğindeki büyük bir çürüğün yakınlştırılmış görüntüsü vardı.

“Bu çürük büyük ihtimalle sanık, kurbanın bacaklarını büyük bir güçle ayırmaya çalışırken oluşmuş. Bu da kurbanın direndiğini gösteriyor. Benim kanaatime göre tek başına bu bile kurbanın rıza göstermediğini, cinsel ilişkiye gönüllü olarak girmediğini gösteriyor.”

Dr. North jüriye ve yargıca Kelly Moore’un genital bölgesindeki morluklar ve iç yaralanmaları gösteren fotoğrafları uzattı. Fotoğraflar çıplak gözle görülemeyen hücresel

düzeydeki morlukları vurgulayan mavi bir boya kullanılarak çekilmişti. Fotoğraflara ilk kez bakan jüri üyeleri rahatsız oldu.

“Labia minora, yani iç dudaklardaki ve ayrıca arka vajen duvarındaki morluklar tecavüzde görülen yaygın yaralanmalardır,” diye devam etti Dr. North. “Bu yaralarla birlikte omuzlardaki ve kasıklardaki morluklar Bayan Moore’un cinsel ilişkiye direndiğinin göstergesi. Direndiğine göre rıza göstermiş olamaz,” diye ekledi.

Alkins’in soruları bitince Dale Quinn çapraz sorgulama için ayağa kalktı. Savunmanın uzman tanığı Profesör Carl Braun, meslektaşını ifade verirken not alıyordu. Quinn sorduğu sorularla Dr. North’a, Kelly Moore’un rıza göstermediğinden kesin emin olamayacağını kabul ettirmeyi başardı.

“Bu bir görüş,” diye itiraf etti sonunda. “Bu sahada yıllarca süren çalışmalara dayanıyor.”

Mahkeme ara verdiğinde Rachel, Dr. North’a yetişmeye çalıştı ama salondan çıkmaya çalışan kalabalığın arkasında sıkışıp kaldı. Merdivenleri inip meydana vardığında Dr. North gitmişti.

O akşam Rachel dizüstü bilgisayarıyla lobideki kafede kuş kafesinin yanındaki bir masaya oturdu. Otel odası kasvetli gelmişti ve işin aslı kasabadan ayrılmadan önce Dr. North’u yakalamayı umuyordu. Beklerken podcastin web sitesi için günün ifadelerini bilgisayara geçirip bir yandan da hamburger ve kızarmış patates yedi.

“Bu kuşun öttüğünü sanıyordum.” Rachel’in dikkati bir adamın yüksek sesle konuşmasıyla dağıldı. Başını kaldırıncaya yemeğe gitmek için hazırlanmış karısıyla birlikte beyaz saçlı, yeşil polo tişörtlü bir adam gördü. Kafesin yanında durmuş, avucuyla tellerine vuruyordu. “Buraya geldiğimizden beri bir kere dahi sesini duymadım, ‘cik’ bile demedi,” dedi. “Bence bu canlı değil. Ne tür bir bülbül ötmez?”

“Ben zavallı kuşun ötmek istediğini sanmıyorum hayatım,” dedi karısı.

“Saçmalık. Bülbüller ötmeli,” dedi adam kuşun dikkatini çekmek için parmaklarını şıklatırken.

“Belki bazı bülbüller istek üzerine ötmek istemiyordur Keith,” dedi karısı, neredeyse sadece kendisinin duyabileceği bir sesle.

Rachel, Dr. North’un cam kenarındaki bir masada oturmuş bir kadeh beyaz şarabı yudumladığını gördü. Doktorun masasına doğru gidip kendini tanıttı.

“Mümkünse size bir şey sormak istiyorum,” dedi.

“Davayla ilgili olmadığı sürece elbette sorabilirsiniz,” dedi Dr. North. “Bir ihtimal yine kürsüye çıkarılabilirim.”

“Kesinlikle değil,” dedi Rachel. Deri çantasını açıp Stuart’ın verdiği fotoğrafları çıkardı.

“Bunlar, yirmi yıl kadar önce boğulmuş genç bir kızın fotoğrafları. Acaba bakabilir misiniz? Yaralarının boğulmayla uyumlu olup olmadığına dair düşüncelerinizi merak ediyorum.”

Dr. North fotoğrafları alıp tek tek baktı. Bazılarını gözlerini kısarak dikkatle inceledi. Kimisinde bir süre duraksadı. Bir kısmını kenara ayırdı. Bitirdiğinde hepsini masanın üstünde Rachel’in önüne doğru yaydı.

“Bu kız boğulmuş olabilir,” dedi. “Ama ölmeden önce başına korkunç şeyler gelmiş.”

“Nereden anladınız?” diye sordu Rachel.

“Fotoğraflarda görülen morluklar, ölümünden birkaç saat önce meydana gelmiş, hemen ölmeden önce değil ve kesinlikle ölüm ânında değil. Bacağının üst kısmındaki çürükler bugün mahkemede sözünü ettiğim Kelly Moore’un kasıklarında gördüklerime benziyor. Bu morluk büyük bir el

boyutunda. Büyük olasılıkla bir erkek eli. Ölen kişinin omzunun arkasından geliyor, bu da ölen kişinin hareketlerinin kısıtlanmış olabileceğini gösteriyor. Belki de yere bastırılmıştı,” dedi Jenny’nin çıplak omzunun yakın çekim fotoğrafını işaret ederek.

“Boğulmadan önce bu kıza ne olmuş olabileceğine dair kaba bir tahminde bulunabilir misiniz?”

“Ölümünden saatler önce fiziksel saldırıya uğradığını düşünüyorum,” dedi Dr. North. “Neden soruyorsunuz? Muhtemelen tüm bunlar otopside ve polisin ölümle ilgili soruşturmasında kayıtlara geçmiştir.”

“Bildiğim kadarıyla polis soruşturması yapılmamış ve otopsi yapıldığını da sanmıyorum,” dedi Rachel.

Dr. North şaşırmış görünüyordu. “Bu kız ölmeden önce aşırı şiddet görmüş. Polis böylesi şüpheli bir ölümü hangi akla hizmet soruşturmaz? Adli tıptaki bunca yıllık çalışma hayatımda böyle bir şey duymadım.”

Rachel

Kelly'nin annesi, kürsüde Mitch Alkins'in sahildeki gecenin ardından Kelly nihayet otobüsle eve geldiğinde neler olduğuna dair sorularını yanıtlarken son derece zarıftı.

Mahkemeye, Kelly eve geldiğinde garaj yolunda bir polis arabası olduğunu ve oturma odasındaki dedektiflerin onu aramak için bir ekip kurmakta olduklarını söyledi. Kelly'nin arka taraftaki sürgülü kapıdan içeri girip yatak odasına girdiğini kimse fark etmemişti. Annesi tuvaleti kullanmak için yukarı çıktığında Kelly'nin yatak odasının kapısının kapalı olduğunu görünce Kelly'nin evde olduğunu anladı.

Kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kilitliydi. Kelly onun içeri girmesine izin vermedi. Haliya oturup sırtını kapıya dayayarak saatlerce içeride kaldı. Kelly'nin annesi titreyen sesiyle mahkemeye, karanlık basmaya başlayınca Kelly'nin sessizce kilidi açtığını ve onu içeri aldığını söyledi. Birlikte Kelly'nin yatağına oturdular, Kelly annesine sahilde Scott'la olanları anlattı. Christine Moore, Kelly'i hastaneye gitmeye ikna etti. Arabayı kullanırken ağlamamak için kendini tuttu, kızı için güçlü olmaya kararlıydı. Eve sabaha karşı döndüler. Kelly, giysileri kanıt olarak alındığından eve üstünde hastaneden

aldığı bir eşofmanla dönmek zorunda kalmıştı. Tecavüz muayenesi beş saat sürmüştü.

Christine Moore'un ifadesi jüri üyelerini derinden etkiledi. Dale Quinn çapraz sorguda darbeler indirdiyse de kan akıtmaktan korkan isteksiz bir boksörün hassas darbeleri gibiydi.

Quinn sorgulamasında hep aynı nokta üzerinde durdu. Annesinin o gece plajda olmadığını ve onun da tıpkı diğer herkes gibi olanlar hakkında kızının anlattıklarının doğruluğuna güvendiğini vurguladı. Ayrıca Kelly'nin her daim doğruyu söylemediğini, mutfakta bıraktığı notta parti gecesi Lexi'nin ailesinin evde olacağına dair yalan söylediğini kabul ettirmeyi başardı.

Rachel sabah oturumu bittikten hemen sonra salondan çıkıp arabasına koştu. Oturum beklenenden uzun sürmüştü ve Rachel park süresini yirmi dakika aşmıştı. Arabasını park ettiği sokağa döndüğünde ön camda ceza makbuzu görünce bir an paniğe kapıldı.

Ancak arabaya yaklaşınca bunun ceza makbuzu olmadığını anladı, Hannah'dan gelen başka bir mektuptu. Rachel arabanın kapısına yaslanıp mektubu okudu. Bitirdiğinde parkmetreye para atıp mahkemeye dönmek yerine arabaya binip motoru çalıştırdı.

Yola çıktıktan kısa süre sonra günlük konuşmalarını yapmak için Pete'i aradı. Telefonu açan Pete'in sesi gergindi. Hastaneden bir gün erken taburcu olmuştu ve hâlâ düşük doz ağrı kesiciye alışmaya çalışıyordu.

"Sorun ne Pete?" diye sordu Rachel. "Sesin üzgün geliyor. İyi hissetmiyor musun?"

"Sosyal medya yorumlarına bakıyordum. Pek iyi değilim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

“Hiç bu kadar zıt tepkiler görmemiştim. Bazı dinleyiciler sana kızgın. Kurbanı suçladığını ve Scott Blair’a fazla nazik davrandığını düşünüyorlar. Diğerleri seni Kelly’nin tarafını tutup peşin hükümlü davranmakla, Scott Blair’ı ortada bırakmakla suçluyor.”

“Bu saçmalık,” dedi Rachel. “Hikâyenin iki tarafını da göstermeliyim. Olay da bu değil mi? Objektif olmak?”

“Objektif olmak geçen yüzyılda kaldı. Farkında değil misin?” dedi Pete. “Bugünlerde herkesin bir fikri var. Neden bahsettiklerini biliyor olsalar da olmasalar da, ki çoğunlukla bilmiyorlar. Şu anda saldırılarının hedefinde sen varsın Rach.”

“Kulağa biraz abartıyorsun gibi geliyor.”

“Bugün iki saatini mesajları okuyarak geçiren sen değildin,” dedi Pete. “Korkunç şeyler var. Sosyal nezaket kuralları çevrimiçiye geçerli değil. İnsanlar milyon yıl geçse de birinin yüzüne bakarak söyleyemeyeceği şeyleri rahatça yazıyor.”

“Bana yorumlardan bazılarını okusana. Yetişkinim, kaldırabilirim,” dedi Rachel sahil yoluna doğru dönerken.

“Mümkün değil,” dedi Pete. “Mesajlardan bazıları o kadar küfür içeriyor ki okuduktan sonra ağzımı yıkamam gerekir. Bilmesen daha iyi Rach. Güven bana, böylesi daha iyi.”

“Peki ne yapacağım?” diye sordu Rachel.

“Hiçbir şey,” dedi Pete. “Harika gidiyorsun. Ortalığı karıştırdın. İstedğin oldu. İnsanları tecavüz hakkında düşündürüp konuşturuyorsun. Aynen böyle devam et. Aradığımız tam da bu tarz bir tepkiydi,” dedi. “Ayrıca tartışılmak iyi bir reklamdır.”

Rachel yüzünü buruşturdu. Yeni sezonda tecavüz davası seçmesinin insanlar tarafından kasıtlı olarak tartışma başlatma girişimi olarak düşünülmesinden nefret etti. Tek şeritli

Old Mill Road Köprüsü'ne doğru yaklaşırken aramayı sonlandırdı. Kamyonun geçmesini bekleyip köprüye girdi. Keskin bir virajdan sonra yol kenarındaki ağaçların arasından dağ yamacı manzarasına karışan taş renkli kasaba evlerini görene kadar yokuş yukarı gitti. Rachel, Stillsler'in evinin bu yamaçta olduğundan emindi. Hannah'nın mektupta anlattıklarına uyuyordu.

Rachel, *Sea Breeze Retirement Villas** tabelasının yanındaki güvenlik kulübesinde oturan nöbetçiye el salladı. Tavrındaki samimiyet buranın müdavimlerinden olduğu izlenimini yarattı ve nöbetçi bariyeri hemen kaldırdı. Rachel arabasını ziyaretçi otoparkına park edip su ve müzik seslerinin geldiği havuza doğru yürüdü. Kapıdan geçince bir grup kadının kenarda duran eğitmen eşliğinde düşük tempolu su jimnastiği yaptığını gördü. Havuzdaki diğer insanlar kenarda kurbağalama yüzüyordu.

Daha ileride iki adam bir satranç tahtasının üstüne eğilmişti. “Bunun geldiğini göremedim,” dedi adamlardan biri bacağına vurarak, diğeri fili aldığı için.

“Pardon.” Rachel onlara yaklaştı. “Bu kompleks inşa edilmeden önce burada ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Estelle’e sormalısın.” Adam şezlongda yatan, saçları sarıya boyanmış yetmişlerinde bir kadını işaret etti. “Kasabanın geçmişi hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilir.”

“Bunu sırf karın olduğu için söylüyorsun Hal,” dedi arkadaşısı.

Kendisinden bahsedildiğini duyan Estelle okuduğu romanı bıraktı. “Otur tatlım,” dedi Rachel’a ve mayosuyla uyumlu kırmızı ojeli tırnaklarıyla hemen yanındaki sandalyeyi gösterdi. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Stills Ailesi hakkında bir şeyler sormak istiyorum. Sanırım eskiden buralarda oturuyorlarmış.”

*Deniz Esintisi Emekli Konutları (e.n)

“Aslında tam olarak burada oturuyorlardı,” dedi Estelle. “Bu bloklar eskiden Edward Stills’ın evinin olduğu yere inşa edildi. Arazisi nehre kadar uzanıyordu. Bugün servet değerinde ama o günlerde kimse burada yaşamak istemiyordu. Torunu Hope ölünce arazi, cenaze masrafları ve borçlarının ödenmesi için bir yatırımcıya yok pahasına satıldı.”

“Yatırımcı kimdi?” diye sordu Rachel.

“Hal,” diye seslendi kadın. *Sea Breeze Retirement Villas* projesinin yatırımcısı kimdi?”

“Eski tenis arkadaşım Trent’in kuzeni,” diye cevap verdi adam. “Simon Blair.”

“Doğru,” dedi Estelle. “Oğlu ünlü bir yüzücüydü, torunu da. Gerçi şu anda ailenin şöhreti oldukça kötü, duruşmayı duymuşsundur. Scott Blair duruşmasını.” Davayı bilip bilmediğini anlamak için Rachel’a baktı. Rachel başını salladı.

“Doksanların başında Simon ve oğlu Greg, ilk konutlarını inşa ettiler. Çok para kazandılar; daha fazlasını inşa etmeye yetecek kadar çok ve sonra çok daha fazlasını. Simon’la birlikte okudum. Ailesi çok fakirdi. Okula tabanları delik, kullanılmış ayakkabılarla gelirdi. Babası kıytırık bir tamirciydi. Bugünse ailenin sahilin aşağısında ve yukarısında mülkleri var.”

“Bana Stills Ailesi’yle ilgili ne anlatabilirsiniz?” diye sordu Rachel.

“Ufak tefek şeyler biliyorum,” dedi Estelle. “Hope buraya Ed Stills öldükten sonra döndü. İki çocuğu vardı, ikisi de evlilik dışıydı. O günlerde insanlar çok konuşurdu. Hope, büyükbabasının evine taşındı ve kızlarıyla birlikte orada yaşadı. Herkes o evin sağlığa zararlı olduğunu düşünüyordu. Ed keşiş gibi yaşamıştı ama Hope’un o evi güzelce tamir ettiğini duymuştum. “Hal,” diye seslendi kocasına dönerek ve bozuk para uzattı. “Çok susadım. Otomattan bize içecek alır mısın? Adın neydi senin tatlım?”

“Rachel.”

“Ne güzel bir isim. İncil’de geçen bir isim,” dedi. “Nerede kalmıştım?”

“Hope Stills’ı anlatıyordunuz.”

“Kanser olması ne üzücü. Lösemi. Benim mahallemdeki süpermarkette çalışırdı. Çok neşeli, hayat dolu bir kadındı. Biraz, bilirsin, alışılmadık biriydi. Bir keresinde saçını pembeye boyatmıştı. Bileğinde kelebek dövmesi vardı. Onu bir süre göremeyince nerede olduğunu sordum. Kasiyer hasta olduğunu söyledi. Ona bir ofis işi vermişler ama saatlere uyum sağlayamamış. Birkaç ay sonra da öldüğünü söylediler. Kızının da öldüğünü duydum. Jenny, büyük olanı.”

“Kızları hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Jenny’nin adı çıkmıştı, tıpkı annesi gibi. Jenny doğduğunda Hope daha on yedisindeydi. Çocuğun babasının kim olduğunu bile bilmediğini duydum.”

“Jenny’nin ölümü hakkında ne biliyorsunuz?”

Estelle omuz silkti. “Olay olduğunda erkek kardeşimin düğünü için Florida’daydık ama o yazı iyi hatırlıyorum. Aynı yaz o berbat araba kazasında iki çocuğu kaybettik. Ölen çocuklardan birinin annesiyle briç oynardım. Kadın mahvolmuştu. Tek çocuğuydu,” dedi. “Büyük kızın o gece yüzmeye gittiği ve boğulduğuna dair bir şeyler duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Bir çocukla çıplak yüzdüklerine dair söylentiler vardı,” dedi manidar bir ifadeyle. “Anlaşılan bunu sık yaparmış.” Kocasını soda kutularıyla dönünce durdu. Kutulardan birini Rachel’a verdi, kendisinininkini açıp bir yudum içti.

“Jenny’nin o gece kiminle yüzmeye gittiğini biliyor olma ihtimaliniz var mı?” diye sordu Rachel.

“Adını duyduğumu hiç sanmıyorum,” dedi Estelle. “Çok uzun zaman önceydi. O zamanlar bambaşka biriydim. Daha

gençtim, daha güzeldim, hafızam daha iyiydi. Öyle değil mi Hal?”

“Hiç de bile, hâlâ o zaman olduğun kadar güzelsin,” diye yanıtladı adam.

“Kocam doğuştan yalancıdır. Eskiden hayat sigortası sattı,” diye anlattı Rachel’a sırtarak. “Tatlım, bana yüzyıllar önce olan şeyleri soruyorsun. Her neyse, yanlış kişiyle konuşuyorsun. Jenny’nin okul arkadaşlarıyla konuşmalısın.”

“Bana isimlerini verebilir misiniz?”

“Dur bakayım,” dedi Estelle, düşünüyormuş gibi gözlerini kapattı. “O günlerde çocuklar çok samimiydi. Yazı Morrison’s Point’te birlikte geçirirlerdi. Kızım bazı isimleri hatırlıyor olabilir. Daha ne kadar buralardasın?”

“İki-üç hafta kadar,” dedi Rachel. “Scott Blair davası için geldim, yani dava bitene kadar buradayım.”

“Ah, şimdi hatırladım tatlım,” dedi Estelle heyecanla el çırparak. “Kiminle konuşman gerek biliyor musun?”

“Kiminle?”

“Şu avukatla. Adı neydi Hal?” kocasına döndü. “Bugün gazetedeki yakışıklı, genç avukatın adı neydi?”

“Mitchell Alkins,” dedi.

“Doğru. Mitchell Alkins, Jeny Stills’ı tanıyordu. Aynı okuldaydılar. Aslında herkes onun Jenny’den hoşlandığını söylüyordu. Ona sormalısın.”

Hannah

Bugün erken saatte eski evimizi ziyaret ettim. Artık orada değil elbette. Arazi emekli konutlarına çevrilmiş. Eski-den oturma odamızın olduğu yerde insanların yüzdüklerini bilse, kahkahalarla gülerdi annem. Limon ağaçlarının söküldüğünü ve sebze bahçesine asfalt döküldüğünü öğrense üzülürdü. Değişmeyen tek şey papatyalar. Eski evimizin bulunduğu arazide papatyalar açmış.

Oradayken, uzun süredir aklıma gelmeyen bir şeyi hatırladım. Bir gün ön verandada oturmuş kitap okurken yaklaşan bir araba sesi duydum. Soluk bir rengi vardı. Sanırım yeşildi ve arka tamponda küçük bir göçük vardı. Arabayı kullanan Jenny'nin birlikte yüzdüğü koyu renk saçlı atletik yapılı çocuktü. Üstünde kot pantolon ve gömlek vardı. Boyundaki deri kolyeyi görebiliyordum.

Arabanın anahtarlarını sallayarak ön kapıya doğru yürürken gergin bir hareketle alnına dökülen saçlarını geriye itti.

Diğer elinde beyaz ve sarı papatyalardan oluşan bir demet tutuyordu. Çiçekleri muhtemelen bizim araziden toplamıştı. Verandanın basamaklarını çıkarken çiçekleri attı. Sanırım utanmıştı.

“Selam,” dedim kitabımı bırakıp.

“Jenny buralarda mı?” Yırtık sineklikten içeri baktı.

“Arka bahçede. Bu taraftan gel,” deyip onu evin içinden geçirdim ve arka verandaya çıkardım.

Dışarı çıktığımızda Jenny arka bahçede ipe asılı çamaşırları topluyordu. Üstünde şort ve çizgili tişört vardı. Onu görünce yanakları kızarıp gözleri ışıldadı.

“Selam Jenny,” dedi çocuk sağ elini kot pantolonunun arka cebine sokarken. Verandadan çimlerin üstüne indi, Jenny ipten aldığı çamaşırları hasır sepete koyarken yanında durdu.

“Seni aramayı denedim. Hat kesik diyen bir sesli mesaj çıktı. Ben de uğramaya karar verdim,” dedi.

“Telefon hattında bir sorun var,” diye yalan söyledi Jenny. Ona son faturayı ödemeyi unuttuğumuz için hattın kesildiğini, yeniden bağlatmanın çok pahalı olduğundan bahsetmedi.

“Beni neden aradın?” Jenny bir çarşafı katlayıp sepete attı.

“Belki pizza yemeye gideriz diye düşündüm.”

“Ne zaman?”

“Şimdi?”

“Olur.” Jenny son çamaşırı da ipten aldı, sepeti kolunun altına sıkıştırıp içeri götürdü. “On dakika içinde hazır olurum.”

Çocuk dışarı çıktı, arabanın kaputuna yaslandı ve Jenny hanımeli kokularıyla çıkana kadar parmaklarını metalin üstüne vurarak onu bekledi. Bu parfümü ona on altıncı yaş gününde almıştık. Üzerinde kot pantolon ve kayısı rengi kol-suz gömleği vardı.

Haftalardır ilk kez bu kadar güzel görünüyordu. Mutlulukla parlıyordu. Uzun saçlarını gevşekçe toplamıştı. Pembe

bir ruj sürmüştü, küçük mavi kristal küpeler takmıştı. Çocuk sürücü tarafına geçmeden önce Jenny'nin kapısını açtı. Odasında uyuyan annem, Jenny'ye nasıl davrandığını görse bu çocuktan hoşlanırdı, diye düşündüm.

Televizyon başında uyuyakalmıştım; yaklaşan araba sesini duyduğumda ağzım kurumuş, saçlarım birbirine dolanmıştı. Ön kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca koltuğa uzanıp uyuyor numarası yaptım. Jenny içeri girdi. Bir dakika sonra arabanın uzaklaştığını duydum.

Kütük gibi hareketsiz yatarken gözlerimi aralayıp Jenny'ye baktım. Saçları dağılmış, aralarına çam iğneleri girmişti. Giderken gözlerinde gördüğüm heyecandan eser yoktu. Üzgündü, uyuşmuş gibiydi. Anahtarları holdeki sehpa attı, kanepeye çöküp başını ellerinin arasına gömdü. Yorgun olabileceğini düşünüyordum ki hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken omuzlarının sarsıldığını gördüm.

Jenny onu ağlatanın ne olduğu konusunda tek kelime etmedi. O çocuğa gelince, bir daha hiç uğramadı.

Jenny ertesi sabah kasabaya indi, geri döndüğünde bize eskiden annemin çalıştığı markette rafları dizmek için işe alındığını söyledi.

Evde daha az zaman geçiriyordu. İşe gitmek için erkenden çıkıyor, çoğunlukla hava kararırken dönüyordu. Jenny olmayınca eve tıklıp kaldım. Sinirli ve sıkkındım.

Annem eski bir şişme havuz buldu, şişirip suyla doldurdu. Günlerimi o havuzun içinde, berrak gökyüzünde su yüzünden tekne enkazı gibi geçen bulutları izleyerek geçirdim. Annem bir şezlonga uzanıp naylon ipe boncuk diziyordu. Boncuklu kolyeler yapıp pazarda satmak gibi bir fikri vardı. Bu şekilde biraz para kazanırız, diyordu. Kendini kötü hissedip yataktan çıkamadığı zamanlarda bile boncuk dizebileceğini ve Jenny'yle benim de satışını yapabileceğimizi söylüyordu.

Bazen ön verandanın basamaklarında oturup özlemle denize bakardım. Bir öğleden sonra annem beni gördü, kendini beni sahile götürebilecek kadar iyi hissettiğini söyledi.

Akşamüstüne doğru kumsala vardığımızda sahilde sörfçülerden başka kimse kalmamıştı. Annem başında hasır şapkasıyla sırtüstü yüzerken ben de suyun kenarında köpüklerle oynuyordum. Sıkılınca havluma oturdum ve kenarı kırık deniz kabuğuyla kuma resim çizmeye başladım.

“Ablan nasıl?”

Başımı kaldırıncı o gün kamyoneti kullanan çocukla gözleri her zamankinden daha gri görünen Bobby’i gördüm. Sürücü olan söndürme zahmetine bile girmeden sigarasını kuma fırlattı. Bobby, onun pisliğini temizlemek kendi işiymiş gibi sigaranın üstüne kum attı.

“Ablan nasıl diye sordum,” diye tekrarladı.

“İyi,” diye cevap verdim.

“Onu bir süredir görmüyorum,” diye devam etti.

“Kumsala gelmiyor.”

“Neden?”

“Çalışıyor,” dedim.

“Nerede çalışıyor?” Bu sorunun öylesine olmadığını hissettim.

“Bilmiyorum,” diye yalan söyleyip işten bahsettiğim için kendime kızdım. Denizde olan annem yüzmeyi bırakmış, beni izliyordu.

Çocuk bir bana bir anneme baktı, sonra uzaklaştı. Bobby arkadaşının peşinden koşmadan önce bana bir sakız verdi. Onları daha sonra burunda bir grup oğlanla birlikte gördüm. Kayaların üstüne oturmuş, kese kâğıdına gizledikleri şişelerden içki içiyorlardı.

Kumsaldan çıktıktan sonra Old Mill Road’daki benzin istasyonuna uğradık, annem bana dondurma aldı. Rick

kasadaydı. Bu kez çok nazikti. Bana annemi küçüklükten beri tanıdığını söyledi. Eve dönüş yolunda tek şeritli köprüyü geçmek için beklerken annem o çocukların benden ne istediklerini sordu.

“Hiçbir şey,” dedim çubuklu dondurmamın son parçasını yalayıp.

“Sana söyleyecekleri bir şey olduğu belliydi.”

Omuz silktim.

“O çocukları tanıyorum,” dedi annem. “Bazılarının babasını da tanıyorum. Onlar belalı insanlar. Sana sakız veren, arkadaşlarının peşinde gölgeleri gibi dolanıyor. Gözlerine girmek için ondan istenen her şeyi yapacağını düşünüyorum. Bu kasabada babası *önemli biri* olmayan tek kişi o; kendini kanıtlaması gereken tek kişi. Bu da onu içlerindeki en tehlikeli kişi yapıyor.”

Rachel

Rachel, Kelly'nin terapisti Dr. Katrina Lawrence'ın çok kötü bir tanık olduğunu düşündü; doktorun tiz sesi, ses sistemi yüzünden o kadar yüksek perdeden geliyordu ki hem jüri üyeleri hem de yanında oturan mahkeme ressamı yüzünü buruşturmuştu. Ressamın eskiz defterinde uzun boylu, uzun düz saçlı, kırmızı ceketinin düğmeleri sıkıca iliklenmiş bir kadının kaba bir çizimi vardı.

Dr. Lawrence İncil üzerine yemin etmek yerine, ateistlere özgü bir yemin etmişti. Bu bir hataydı. Duruşma büyük şehirde görülüyor olsa çok önemli olmazdı ama Neapolis hatırı sayılır evanjelik nüfusa sahip muhafazakâr bir güney kasabasıydı. Daha baştan jüriyi kızdırmıştı. Rachel, Mitch Alkins'in onu vazgeçirmek için elinden geleni yaptığını sanıyordu ama Dr. Lawrence hayatını insan davranışlarını inceleyerek geçiren birine göre son derece anlayışsız görünüyordu.

Alkins, tanığına kim olduğuna dair sorular sormaya başladığı andan itibaren jürinin onu süzdüğünü görebiliyordu ama ifadesine ihtiyacı vardı. Sonuçta Kelly'nin psikoterapistiydi. Diğer yandan bu süreçte jüriyi kaybetmeyi

de göze alamazdı. Bu sebeple ifadesinin en önemli kısmını alabilmek ve onu mümkün olduğunca çabuk kürsüden indirmek için not defterini karıştırıp hazırladığı yığınla soruyu atladı.

Rachel da kendi bencilce nedenlerinden ötürü Dr. Lawrence'ın ifadesinin çabuk bitmesini istiyordu. Öğle yemeği molasında Alkins'i yakalayıp Jenny Stills hakkında ne hatırladığını sormak istiyordu. Rachel önceki gün Estelle'le konuştuktan sonra otele döner dönmez Alkins'e ulaşmayı denemişti. Kişisel asistanına birkaç kez mesaj bırakmış olmasına rağmen ne o ne de personeli dönüş yapmıştı.

Rachel esnemesini bastırdı. Alkins sorular sormaya devam ediyordu, kısa cevaplar hem yeterli olacak hem de jüriyi memnun edecek olsa da psikoterapistin uzun ve sıkıcı cevaplar vermesi savcının giderek daha fazla sinirlenmesine neden oldu.

Dr. Lawrence, Kelly'nin o geceden önce uyumlu bir ergen olduğuna dair ifade verirken Rachel not almaya devam etti. Olaydan sonra Kelly'de travma sonrası stres bozukluğunun tüm tipik semptomları görülmüştü ve Dr. Lawrence cinsel saldırı kurbanlarında buna sıklıkla rastlandığını belirtti. Etkiler anksiyete ve depresyondan, panik atak ve kabuslara kadar uzanıyordu.

“Dr. Lawrence, cinsel saldırı sonrası kurbanın normal tepkisi nasıldır?” diye sordu Alkins.

“Değişir,” dedi doktor mikrofona doğru eğilerek.

“Neye göre?”

“Kurbanın kendisine göre,” diye yanıtladı doktor. “Tipik bir tepki yoktur. Bazı kurbanlar histerik hâle gelir, ağlar. Bazıları başta sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin kalır ama sonra etkiler görülmeye başlar. Bazıları şoktadır. Uyuşmuş gibidir. Ağlamazlar ama baş da edemezler.”

“Dr. Lawrence, mesela cinsel saldırıya uğrayan bir kurbanın otobüse binmesi, bilet alması ve saatler önce cinsel saldırıya maruz kaldığına dair hiçbir belirti göstermeden diğer insanlarla birlikte oturması normal mi?”

Bu önemli bir soruydu. Dale Quinn, otobüs sürücüsünü ve Kelly’nin o gün bindiği otobüsteki yolculardan birkaçını kürsüye çıkarmayı planlıyordu. İçlerinden bazıları Kelly’nin o gün normal davrandığını, otobüsten inerken otobüs şoförüne gülümsediğini ve onun tecavüze uğradığına inanmadıklarını daha dava başlamadan alenen açıklamıştı.

“Cinsel saldırıdan sonra duygusal ve psikolojik etkilerin görülmesinin saatler, günler, hatta bazen haftalar alması normaldir,” diye yanıtladı Dr. Lawrence. “Ben Kelly’nin güvende olduğunu hissedene kadar kendini duygusal olarak kontrol etmeye çalıştığına inanıyorum. Gerçekten de eve varır varmaz kendini bıraktı.”

“Kelly ile olan seanslarınızda onu samimi ve güvenilir buldunuz mu?” diye sordu Alkins.

“Her açıdan,” dedi Dr. Lawrence.

“Olanları yanlış yorumlamış olması mümkün mü ya da abartıyor, hatta bazı şeyler, belki de her şey hakkında yalan söylüyor olabilir mi?”

“Kelly’yi on ayı aşkındır takip ediyorum. Neler olduğuna dair anlattıkları ve duygusal tepkileri baştan sona tutarlıydı. O gece olanlar hakkında anlattıklarından şüphe etmek için nedenim yok. Kesinlikle yok.”

Dale Quinn çapraz sorgu için ayağa kalktı. Dr. Lawrence’ın kürsüde kaldığı süre uzadıkça jürinin onu daha az sempatik bulacağını ve buna bağlı olarak da sözlerine daha az inanacaklarını bildiğinden sorgulamasını mümkün olduğunca uzattı. Bir tanık olarak kendini asması için terapistte yeterince ip veriyordu. Quinn doğru ânın geldiğini düşündüğünde en

yumuşak, en samimi sesiyle ölümcül darbeyi indirmek için ipi çekti.

“Dr. Lawrence, üniversiteden sonra *Kadın Tecavüzleriyle Mücadele Ağı* adında bir organizasyonda çalıştınız mı?”

“Evet, çalıştım.”

“Bana *Kadın Tecavüzleriyle Mücadele Ağı*’nın felsefesinin, cinsel saldırı kurbanı olduğunu söyleyen kadınlara koşulsuz inanmak olduğu söylendi. Bu doğru mu?” diye sordu Quinn.

“Evet,” dedi Dr. Lawrence.

“Bugün verdiğiniz ifadenin aynı görüşe dayandığı, rolünüzün doğruyu söylesin ya da söylemesin Kelly’yi desteklemek olduğu doğru mu?”

“Kelly’den şüphe etmem için neden yok.”

“O gece orada değildiniz, değil mi?” diye sordu Quinn.

“Hayır, değildim.”

“Olanları görmediniz. Doğru mu?”

“Hayır görmedim.”

Dr. Lawrence kürsüden inerken Yargıç Shaw öğlen arası vereceklerini söyledi. Geç bile kalmıştı, Rachel’ın midesi uzun süredir gurulduyordu.

Rachel avukatlar hariç salonun çoğu boşalana kadar bekledi. Mitch Alkins ve ekibindeki genç kadın avukat, dosyaları çantalarına koyarken bir yandan da konuşuyorlardı.

“Bay Alkins,” diye seslendi Rachel. Mitch Alkins durup Rachel’a uzak durmasını söyler gibi baktı. “Bay Alkins, ben muhabirim. Adım Rachel Krall, size ulaşmaya çalışıyordum.”

“Sana bahsettiğim podcastin sunucusu,” dedi diğer avukat Rachel’ın duyabileceği yükseklikte bir fısıltıyla.

“Ah, *kitle kaynak** kullanarak adaletin sağlanacağına inanan muhabir. Neden jüri sistemini toptan kaldırıp yargılananların masum ya da suçlu olduğuna online anketlerle karar vermiyoruz,” diye mırıldandı.

“Bay Alkins, size bir şey sormam gerek; özel olarak,” dedi Rachel yaptığı yorumu duymazdan gelerek. Suç podcastlerinin etik olup olmadığını değil, daha önemli bir şey konuşmak istiyordu.

“Dava bitene kadar gazetecilerle konuşmamız yasak. Yargıcın emri,” dedi.

“Konu davayla ilgili değil,” dedi Rachel. “Başka bir konu, Bay Alkins. Jenny Stills adında bir kız tanıyor muydunuz?”

Alkins bir an donakaldı. O kadar kısa sürmüştü ki Rachel bunu hayal edip etmediğini düşündü. Çantasına bir dosya daha koydu, kapağını sıkıca kapattı ve tokaları sertçe yerine oturttu. İşi bitince tek kelime etmeden Rachel’ın yanından geçip mahkeme salonundan çıktı.

* *Crowdsourcing* (kitle kaynak kullanımı), bir araştırma bağlamında gerekli olan verilerin veya bilgi kaynaklarının çok sayıda kalabalık bir insan grubundan elde edilmesi şeklinde tanımlanabilir. Sosyal bilimler bağlamında ise gerekli olan verilerin internet ortamından çok sayıda katılımcısı bulunan belirli veri toplama platformları üzerinden toplanması şeklinde de değerlendirilebilir. (Prof. Dr. Remzi ALTUNIŞIK, Sakarya Üniv.) (ç.n.)

Rachel

Rachel adliye binasından parlak öğleden sonra güneşine çıkarken elini gözlerine siper etti. Mahkeme salonunun sessizliğinde geçen onca saatin ardından trafiğin gürültüsü sağır ediciydi.

Hemen önünde Dan Moore basamakları iniyordu. Duruşma başladığından bu yana on yaş yaşlanmış görünüyordu. Her gün mahkemeye gelip kızının cinsel saldırısına ilişkin son derece can sıkıcı ifadeleri dinlemek ona çok zarar veriyordu.

“Kelly nasıl?” diye sordu Rachel meydanda ona yetişince.

“İfade vereceği için normal olarak gergin ama bunu yapmak konusunda kararlı,” dedi Dan. “Doktoru ifade vermenin yaşadığı olayı aşip hayatına devam etmesine yardımcı olacağını söylüyor.”

Vedalaşıp ayrıldıktan sonra Rachel, adliyeden birkaç blok ötede kafeler ve mağazalar bulunan güzel bir caddeye doğru yürüdü. Jenny Stills’ın mezarında bulduğu soluk buket kurdele bilgisayar çantasındaydı. Rachel kurdeleyi şehir merkezinde iki çiçekçiye göstermiş, ikisi de bu tür bir kurdele kullanmadıklarını söylemişti. İki farklı renk tonunda, ger-

çek iplikten üretilmiş yüksek kaliteli bir üründü. İçlerinden biri Rachel'a klasik, pahalı aranjmanlar konusunda uzmanlaşmış lüks bir çiçekçi olan *Antique Flower* adlı dükkâna bakmasını önermişti.

Rachel dükkânın önünden ne zaman geçse kapalı oluyordu ama o sabah adliyeye giderken *Kapalı* tabelasının kapıdan kaldırıldığını görmüştü. Geç kalmamak için sabah uğrayamamıştı ama şimdi günün oturumu sona ermişti, Rachel dükkân kapanmadan önce gidip kurdeleyi sormak için hızla ilerledi.

Antique Flowers büyük cumbalı pencereleri olan tarihi bir binadaki köşe dükkânıydı. Dükkânın dış cephesi kırık beyaz tonunda boyanmıştı. Dükkânın ismi aynı beyaz renk ve zarif karakterler kullanılarak cama yazılmıştı. Rachel kapıyı açarken pirinç çan çınladı. İçeri girdiği anda mobilya cilası ve taze çiçeklerin hoş kokusunun alışılmadık karışımı onu karşıladı.

“Yardımcı olabilir miyim?” Arka odadan çıkan ufak tefek bir kadın kucağındaki soluk gülleri antika bir masaya serilmiş kâğıdın üstüne serdi. “Mobilya mı yoksa çiçek mi bakıyorsunuz? Yoksa ikisine de mi?” diye sordu kadın. Mağaza logosu bulunan doğal ketenden önlüğünün yakasındaki rozette adı yazıyordu: Renata.

“Aslında turistim, vitrinlere bakıyorum,” diye cevapladı Rachel. “Daha önce hem çiçek hem de antika satan bir dükkân görmemiştim, hem de bu kadar güzel olanını!”

“Antikacılık babamın işi. Çiçekçi olan annem. Birkaç yıl önce işleri birleştirdiler. Böylece babam antika almak için seyahate çıktığında annem dükkânla ilgilenebilecekti,” dedi kadın güllerin saplarını keserken.

Rachel tam kendini tanıtmak üzereyken mağazanın telefonu çaldı. Renata telefona cevap verirken özür diler gibi

gölümsedi. Rachel bu süre içinde dükkânı dolaştı. Satılık antikaların basitten daha detaylıya doğru sıralandığını fark etti. Ahşabında bıçak izleri olan eski çiftlik evi masasına ve raflarında eski moda mavi seramik kavanozlar bulunan meşe ağacından kiler dolabına hayran kaldı.

“Burada güzel vakit geçiriyor musun?” Telefon görüşmesini bitiren Renata, çiçek sehпасından açık pembe ve krem rengi güller seçerken Rachel’la sohbet etmeye başladı.

“Evet. Burası çok güzel bir kasaba,” diye yanıt verdi Rachel. “Burada yaşadığın için şanslısın.”

“Ah, artık burada yaşamıyorum. Sadece ailemi ziyarete ya da onlar tatil deyken dükkânla ilgilenmeye geliyorum. Sana doğruyu söyleyeyim, mümkün olduğunca kısa kalıyorum ve eve döndüğümde aşırı rahatlıyorum. Ama sadece ben böyle hissediyorum, çoğu insan burayı seviyor.”

“Sen neden sevmiyorsun?” diye sordu Rachel.

“Ben büyürken burası çok kapalı bir kasabaydı. İnsanlar etiketlere saplanıp kalırdı. Sanırım kendilerini yenilemek onlar için zordu,” dedi Renata, bu arada da gülleri buket hâline getirip kağıda sardı. Ardından makara çıkarıp uzun bir kurdele parçası kesti ve buketi ustalıklı bağladı. Rachel kurdelenin Jenny’nin mezarında bulduğuna benzemediğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Bir kez daha çıkmaz sokağa girmiş olmanın üzüntüsüyle iç çekti.

Tam dükkândan çıkmak üzereyken sorabileceği başka yerler önerebilir diye düşünerek kurdeleyi Renata’ya göstermeye karar verdi. Kurdeleyi çantasından çıkarırken kapının çanı çaldı. Bir adam Renata’nın az önce bitirdiği buketi almaya gelmişti. Renata, siparişi üzerinde dükkân logosu bulunan kâğıt torbaya koydu ve kredi kartını okuttu.

Adam karısına yıldönümü hediyesi olarak aldığı buketle çıkarken, “Karısı çok şanslı. Harika bir buketti,” dedi Rachel.

“Formdan düştüğümü düşünüp endişeleniyordum. Ailem gemi seyahatindeyken dükkânı çalıştıracak olan kadın bacağı kırıldı. Ben de ancak dün gece gelebildim, bu yüzden geçen hafta dükkân kapalı kaldı,” dedi Renata. “Hâlâ siparişleri yetiştirmeye çalışıyorum.”

“O hâlde seni rahat bırakayım da çalış. Ama gitmeden önce kısacık bir şey soracağım,” dedi Rachel ve içinde mezarlıktan aldığı kurdele bulunan naylon poşeti kaldırdı. “Bu kurdeleyi hangi çiçekçinin kullandığını biliyor musun?”

Renata şöyle bir baktıktan sonra hemen tezgâhın altındaki çekmeceyi açıp Rachel’in ona gösterdiğinin aynısı olan iki tonlu büyük boy pahalı kurdele makarası çıkardı.

“Babam antika almak için Avrupa’ya gittiğinde getiriyor. Kurdele çok pahalı, bu yüzden annem sadece özel buketlerde kullanıyor,” diye açıkladı Renata, Rachel’in elindekini incelemek için eğilirken. “Çok kötü solmuş. Nerede buldun?”

“Mezarlıktaki bir mezarda,” dedi Rachel. “Kimin bırakmış olduğunu bulmaya çalışıyorum. Sizin kurdeleniz olduğuna göre buradan alınmış olmalı. Tüm siparişlerin kaydını tutuyor musunuz?”

“Sadece teslimatlı siparişlerinkini tutuyoruz,” dedi Renata. Yazarkasanın yanında duran dizüstü bilgisayardan sipariş veritabanını açtı. “Eski siparişlerimizi kontrol edebilirim. Tam olarak nerede bulunduğunu hatırlıyor musun?”

“Jenny Stills’in mezarında,” dedi Rachel. “Doksanların başında ölen genç bir kız.”

“Jenny Stills,” diyen Renata’nın klavyenin üstündeki parmakları donmuştu. Bu ismi hatırladığını belli eden ses tonu, aynı zamanda kederli de çıkmıştı. “Adını yıllardır duymamıştım.”

“Jenny’yi tanıyor musun?” Rachel heyecanlandı. “Arkadaş mıydınız?”

“Onu okuldan tanıyordum. Pek arkadaş sayılmazdık.”

“Jenny’nin nasıl öldüğünü biliyor musun?” diye sordu Rachel.

“O yaz ailemle birlikte Avrupa’daydım. On altıncı yaş günü hediyesi gibi bir geziydi. Babam antikalar aldı, biz de tatil yaptık. Yaklaşık üç ay kadar kaldık. Hatta okulun ilk birkaç haftasını kaçırdım. Geri döndüğümde Jenny ölmüştü. Bir kaza olduğunu duydum. Aynı yaz iki çocuk da araba kazasında ölmüştü, Jenny’nin de bu kazada öldüğünü varsaydım.”

“Kimseye sormadın mı?”

“Soracak kimse yoktu. Annesi de ölmüştü. Kız kardeşi gitmişti. Kasaba topluca travma yaşıyordu. Kimse o yaz olanlar hakkında konuşmak istemiyordu. Birkaç ay sonra araba kazası kurbanlarını anmak için bir tören yapıldı. Jenny’nin ismini göremeyince şaşırdım. Öğretmenime sordum. O da Jenny’nin araba kazasında ölmediğini söyledi. Boğulmuştu. Şok oldum.”

“Neden şok oldun?”

“Herkes Jenny’nin iyi bir yüzücü olduğunu bilirdi. Boğularak öldüğüne inanamadım. Duvar yazıları da o sıralarda çıkmaya başladı.”

“Hangi duvar yazıları?”

“Jenny hakkında aptalca şakalar olan cinsel içerikli çizimler. İnsanların ölü bir kıza karşı neden bu kadar acımasız olduklarını anlamıyordum.” Renata hatırladıklarından utanmış gibi kızardı.

“Mezar taşına da *SÜRTÜK* yazılmış. Sence biri neden bunu yapmış olabilir?” diye sordu Rachel.

“Bunca yıl sonra hâlâ devam ettiğine inanamıyorum,” diyerek iç çekti Renata. “Jenny öldükten sonra adı, *sürtük*

kelimesiyle eş anlamlıymış gibi kullanılmaya başlandı. Gerçekten iki kelime yer değiştirmişti. Oğlanlar kızları *Jenny Stills Endeksi* dedikleri bir şeye göre puanlıyordu. Birisiyle yatmayı kabul eden bir kız *J. S. Endeksi*'nde dokuz ya da on alıyordu. Başka şeyler de vardı ama o kadar çirkin şeylerdi ki anlatamam. Eminim ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Korkuyordum. Diğer herkes gibi göz yumdum. Ağzımı kapalı tutmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim.”

“Ağzını kapalı tutmak neden daha iyiydi?”

“Okulda Jenny'nin arkadaşı olan bir kız vardı. Oğlanlar onunla fena hâlde dalga geçiyor ve onun kolay bir kız olduğuna dair yorumlar yapıyordu. O kızı asla savunmadım. Bunun için kendimi kötü hissediyorum. O günlerde bana sırt çevirmelerinden korkuyordum; sıradaki Jenny Stills olmaktan yani. O kız üniversiteye gitmek için kasabadan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi.” Duraksadı. “Şimdi düşünüyorum da, sanırım ben de aynısını yaptım.”

“Jenny hayattayken zorbalığa maruz kalıyor muydu? Oğlanlar alay ya da taciz ediyorlar mıydı?”

“Jenny çok güzel ve iyi bir kızdı ama popüler değildi. Stills şöhretinden kurtulamıyordu. Jenny ve kardeşi birbirine hiç benzemiyordu. Herkes iki çocuğun babasının farklı erkekler olduğunu biliyordu. O günlerde bu türden şeyler skandal sayılıyordu.”

“Sen, Jenny'yi gerçekten tanıyan konuştuğum ilk insan-sın,” dedi Rachel. “Onu bu kadar net hatırlıyor olman harika.”

“Onu hiç unutmadım,” dedi Renata. “Bir keresinde anem, Jenny ve küçük kardeşini eve bırakmıştı. Korkunç bir fırtınada Old Mill Road Kavşağı'nın yakınındaki benzin istasyonunun dışında yağmurun dinmesini bekliyorlardı. Çalışan adam yağmurdan korunmak için içeri girmelerine izin

vermemişti. Stills Ailesi'ni gayet iyi tanıdığını ve her türlü hava durumunda eve yürüyerek gidebileceklerini söyledi.” Renata başka bir buket hazırlarken hatırladıklarını anlatıyordu. “Annem çok sinirlendi. O olaydan sonra o istasyondan arabasına benzin doldurmayı reddetti. Depo boş olsa bile o korkunç adama para kazandırmayacağını söyledi.”

“Adamın adının Rick olma ihtimali var mı?” diye sordu Rachel.

“Evet, Rick'ti. Aslında annem birkaç ay önce bir huzurevine çiçek bağışlamak için gittiğinde onu orada görmüş. Orada kalıyormuş. Bana telefonda anlatmıştı. Her neyse, fırtınalı günkü olaydan sonra annem Stills Ailesi'ne yardım etmeye çalıştı. Bazen gece vakti verandalarına giysi dolu bir torba ya da bir sepet yiyecek bırakırdı. Jenny'nin benim eski giysilerimden birini giydiğini görürsem bir şey söylemememi istedi. İnsanlara nereden geldiğini bilmeden yardım etmenin daha nazikçe olduğunu söyledi.”

Bilgisayarına baktı. “Bir şey buldum. Annem geçmişte Jenny Stills'ın mezarına götürölmesi için birkaç sipariş almış. Online siparişler, hepsi PayPal ile ödenmiş. Sipariş sahibinin bilgileri yok ama kart var. Bakalım ne yazıyor.” Rachel Renata'nın bilgisayarını taramasını bekledi.

“Bu çok tuhaf!” dedi Renata. “Tüm siparişlerde karta aynı notun yazılması istenmiş.”

“Neymiş?” diye sordu Rachel.

“Beni bağışla,” diye okudu Renata. “Mesaj bu. Sadece bu yazıyor: Beni bağışla.”

Rachel

Golden Vista huzurevi kasabanın diğer yakasında, paslanmış araba enkazları ve atılmış lastiklerle dolu aşırı büyümüş çimlerin karşısındaydı. Tesis, yeşilliklerle çevrili tek katlı tuğla binalardan oluşuyordu. Kurumaya yüz tutmuş çamlar kasaba çöplüğü manzarasını kapatıyordu. Çöpler görünmese de danışma binasına yürüyen Rachel kokuyu aldı.

Danışma masasındaki kadın, Rachel'a ziyaretçi kartı verdi ve huzurevi sakinlerinin erken saatte yedikleri akşam yemeğinden sonra koridorun sonundaki dinlenme odasında vakit geçtiklerini belirterek oraya gitmesini söyledi. Bazılarını plastik, bazıları tekerlekli sandalyelerde oturan yaşlılar, parlak rujlu bir kadının omuzlarını zarifçe sallayarak eski bir *Beatles* şarkısı söylediği kırık dökük duvar piyanosunun etrafında toplanmışlardı.

Rachel doğruca köşede oturan adamın yanına yürüdü. Adamın üstünde siyah pantolon ve soluk renkli buruşuk gömlek vardı. Derisi kemiklerine o kadar yapışmıştı ki neredeyse kafatasının hatları görülebiliyordu. Rachel'ın yaklaştığını görünce yüzünü buruşturup uyarı verircesine nikotin

lekeli dişlerini gösterdi. Rachel bir sandalye çekip otururken adamın tırmalamaya hazır bir kedi gibi görüldüğünü düşündü.

“Sen Rick misin? Old Mill Road’daki benzin istasyonunun eski sahibi misin?” diye sordu Rachel.

“Ne istiyorsun?” diye tersledi Rick.

“Jenny ve Hannah Stills’ı hatırlıyor musun?”

Adam omuzlarını silkti. “Markete girip ben bakmazken hırsızlık yapan, yerlerde çamur ve kum izi bırakan yüzlerce çocuk vardı. Hiçbirinin ismini bilmezdim. Öğrenmek de istemedim.” Gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yaptı. Rachel gergin vücuduna bakıp uyanık olduğunu anladı.

“Sana isimlerini söyledim. Çocuk olduklarından bahsetmedim,” dedi Rachel. Rick yakalandığını anlayıp gözlerini açtı.

“Onları tanıdığını biliyorum,” dedi Rachel. “Bana hatırladıklarını anlatmak için ne istersin?”

“Balık burger ve kızarmış patates,” dedi Rick doğrulup, “*Admiral’s Burger*’dan. Şehir merkezinde. Bir keresinde sipariş vermeyi denedim, teslimat bölgesinde olmadığımızı söylediler. Burada çalışanlar da almıyor. Yüksek sodyum içerdiğini ve kolesterole zararlı olduğunu söylüyorlar. Sağlıksızmış.” Çirkin bir kahkaha patlattı. “Bana bir baksana. Ben yürüyen bir ölüyüm ve onlar benim sodyum seviyem için endişe ediyor.”

“Bana Stills Ailesi’yle ilgili hatırladıklarını anlatırsan sana burger ve patates ayarlarım,” diye söz verdi Rachel.

“Annelerini küçüklüğünden beri tanırdım. Büyükbabası onu içki almaya gönderirdi. Asla yiyecek almaya göndermezdi, sadece içki. Her gün bir şişe. İçkisiz kalmaktansa çocuğun açlıktan ölmesini tercih ederdi. Bazen küçük Hope

yüzü şiş gelirdi. Gözü mor, dudağı yarılmış. Ed Stills ayıkken o kıza tapardı ama sarhoşken bütün sarhoşlar gibi zalimdi.”

“Hope’un kızlarına ne oldu, Jenny ve Hannah’ya?”

“Polise o kızlar hakkında bildiğim her şeyi anlattım,” dedi.

“Peki onlara ne anlattın?”

“Hiçbir şey bilmediğimi, hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiç. Ve aramızda kalsın, bilseydim de söylemezdim.”

“Bir kamyonetle dolaşan bir grup oğlan olduğunu duydum. Benzin almaya gelirlermiş. Bazen de marketten bir şeyler çalarlarmış,” dedi Rachel. “Onları hatırlıyor musun?”

“O günlerde çocukların çoğu kamyonet kullanıyordu. Bugün cipe biniyorlar. O zaman kamyonetler vardı,” dedi küçümseyerek.

“Bu kamyonet düzenli geliyordu. Hatırlamaya çalış,” diye bastırdı Rachel. “Önemli. Jenny Stills’in ölümüyle ilgileri olabileceğini düşünüyorum.”

“Sana tek diyebileceğim şu, o gece ambulansı ben çağırdım çünkü küçük kız marketin zeminini kanla kirletiyordu. Onu eski kamyonetimle kumsala götürdüm. Zaten kapatıyordum, bu yüzden onu götürdüm. Oraya polislerden ve ambulandan önce gittim.”

“Ne gördün?”

“Karanlıktı. Geceleri etrafta ışık olmazdı. Bir şey görmek mümkün değildi. Küçük kız kamyonetten atladı. Peşinden gidecektim ama siren seslerini duydum. Bana ihtiyacı kalmadığını düşündüm. Eve gitmek için arabayı döndürdüm. Az kalsın o çocuğa çarpacaktım.”

“Hangi çocuğa?” diye sordu Rachel.

“Hatırlamıyorum,” dedi Rick hemen gereğinden fazlasını söylediğini fark edip. “Seksen bir yaşımdayım. Hafızam o kadar güçlü değil.”

“Her şeyi hatırlıyorsun Rick,” diye düzeltti Rachel. “Az kalsın çarpacağın o çocuk kimdi? Adı neydi?”

“Onu burada gördüm. İki-üç yaz önce,” dedi, hem konuya hem de Rachel’in dikkatine ısınmaya başlamıştı. “Onu bir öğleden sonra bahçede gördüm. Olgunlaşması gereken domateslermişiz gibi bizi her gün güneşlenmeye çıkarıyorlar. Yanına gittim ve ona yıllar önce o yaz ne yaptığını hatırladığımı söyledim. Şaşırmış görünüyordu. Sonra hemen gitti. Bir daha da görmedim.” Kupkuru bir kahkaha attı. “Şaşırmadım. Hep kaçırdı fare gibi.”

“Çocuğun adı neydi Rick?”

Kahkahası yerini öksürüğe bırakırken Rick boğuk bir sesle, “Fare,” dedi. “Onu böyle çağırmaları gerekirdi. Fareye benziyordu. Fare gibi koşuyordu.”

“Rick,” dedi Rachel. “Adı neydi?”

“Bazı şeyleri unutmak daha iyi. Bu dünyada uzak durman gereken insanlar var,” dedi öksürüklerin arasında. “Bunak olabilirim ama o kadar da bunamadım. Bunca sene çenemi kapalı tuttum. Şimdi neden konuşayım?”

Yaşlı adamın öksürük nöbeti kötüleştiğinden Rachel son söylediklerini zar zor anladı. Odanın köşesindeki sebile koşup hemen bir bardak su doldurdu. Geri döndüğünde adam iki büklüm olmuş, avuçlarının içine öksürüyordu. Başını kaldırdığında dudakları kanlıydı.

“Onun nesi var?” diye sordu Rachel yanlarına koşarak gelen maskeli ve eldivenli hemşireye.

“Akciğer kanseri,” diye fısıldadı hemşire sertçe.

Hemşire Rick’e yaklaşıp sanki sağırmış gibi yüksek sesle konuşmaya başladı. “Seni kliniğe götüreceğiz. Ayağa kalk ki seni tekerlekli sandalyeye oturtalım.” Rick’in kolunu tuttu, bir hizmetli tekerlekli sandalyeyi getirirken ayakta durmasına yardım etti.

Rachel, Rick'in götürülüşünü izlerken ihtiyar, hemşirenin verdiği bir avuç dolusu kâğıt mendile kontrolsüzce öksürmeye devam ediyordu. Rachel adamı işbirliğine ikna edebilmenin bir yolunu bulmayı istedi, karakterinin iyi tarafına ulaşabilmeyi. Ancak Rachel adamın iyi bir yanı olduğundan şüpheliydi.

Huzurevinden çıkarken danışma bölümünde duran stanttan bir broşür aldı. Broşürde daha önce web sitesinde gördüğü çiçekli bahçeler ve yemyeşil çimleriyle nefes kesici manzaraların bulunduğu, üzerinde düzeltmeler yapılmış aynı fotoğraflar vardı. Arkasında kurumsal bilgiler yer alıyordu. Huzurevi, Blair Yatırımcılık bünyesindeydi. Rachel şaşırmadı. Ne de olsa Blair Ailesi'nin etki alanları genişti.

Otele dönerken telefonunun titrediğini fark etti. Sola dönüş sinyali verirken çağrıyı cevaplayıp hoparlörü açtı.

“Rachel’la mı konuşuyorum?”

“Evet,” diye cevapladı Rachel sinyal sesinin arasından.

“Ben Renata, çiçekçiden. Eski siparişlere bakmaya o kadar odaklandım ki yeni siparişlere bakmamışım. Yarın sabah tam sekizde Jenny Stills’in mezarına bırakılmak üzere özel bir buket siparişi var. Kuryem sabah erken saatte çalışmaktan pek memnun değil.”

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 8. Bölüm: Rıza

Eğer bu podcasti takip ediyorsanız bu davanın sadece rıza ile ilgili olduğunu bilirsiniz.

K'nin o gece rıza gösterdiği kanıtlanırsa Scott Blair serbest kalacak, rıza göstermediği kanıtlanırsa hapse girecek. Gerçekten bu kadar basit ve aynı zamanda karmaşık. Çünkü asıl sorun şu:

O gece kumsalda sadece K ve Scott Blair vardı, yani neler olduğunu bilen sadece iki kişi var. Sanık Scott Blair ve davacı K. Bu dava jüri üyelerinin daha çok kime inanacağına bağlı.

Bu kişi Scott Blair mi olacak? Neapolis'te doğup büyümüş şampiyon bir yüzücü. Gelecek olimpiyatlarda madalya kazanarak kasabasının adını duyuracak kişi. Bu kasabadaki birçok insan Scott'ı destekliyor ve haksız yere suçlandığına inandıklarını yüksek sesle dile getiriyor. Diğerleriyse onu tecavüzcü olarak görüyor.

Yoksa jüri Scott Blair'ın kendisine tecavüz ettiğini söyleyen genç K'ye mi inanacak? Geçen ekim ayında yaşadıklarıyla dünyası yıkılmadan önce muhteşem bir gülüşü ve fizyoterapist olma hayalleri olan bir kız. K iki kere okul değiştirmek zorunda kaldı. İki kere. Şimdi evde eğitim görüyor. Her yönden saldırıya uğradı. Ahlakı sor-

gulandı. Scott Blair'ı suçlama nedeni sorgulandı. Arkadaşlarını kaybetti. Evden bile çıkamıyor çünkü küçük bir kasabada herkes kim olduğunu bilir ve herkes bakar.

K, kamuoyu karşısında kendini savunamıyor. Davanın baş tanığı ve davaya zarar verme riski nedeniyle ifade verene kadar konuşamıyor. O ve ailesi K'yi savunmak adına tek kelime dahi edemedi tüm bu tacizlere katlanmak zorunda kaldı.

Nihayet yarın K konuşma fırsatına sahip olacak. Tanık kürsüsüne çıkacak, onun ifadesi duruşmanın en önemli ifadesi ve de en yürek parçalayıcısı.

Size K'nin on altı yaşında olduğunu hatırlatmak isterim. Yine de o gece olan her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalacak. Bunu herkesin önünde yapacak. Bir oda dolusu yabancıların önünde. En küçük ayrıntılara girecek. İçine kaç kez girdiği, nereden, nasıl gibi akla gelebilecek en mahrem sorular sorulacak. Bir an için düşünün. O daha on altı yaşında bir kız çocuğu.

Bu yeterince korkunç değilmiş gibi aynı sorular çapraz sorgulamada tekrarlanacak. Savunma avukatı Dale Quinn yalanını yakalamaya çalışacak. Sözlerini eğip bükecek. İnanırlılığına zarar vermek için her şeyi yapacak, onu bir yalancı gibi göstermeye çalışacak. Ya da bir hayalperest. Ya da her ikisi birden. En iyi tavrını takınacak. En yumuşak sesiyle konuşacak. Düşünceli görünecek, endişeliymiş gibi davranacak.

Çirkin olacağından kimsenin şüphesi olmasın. Dale Quinn'ın işi müvekkilini savunmak. Üzücü gerçekse bunu etkin bir biçimde yapabilmesi için K'nin ifadesine zarar vermesi gerekecek.

Duruşmalar böyle işler. Çağdışıdır. Mesele gerçeğe ulaşmak değildir. Mesele kimin daha iyi şov yaptığıdır. Hem Mitch Alkins hem de Dale Quinn'ın civardaki en iyi şovmenler olduğuna da şüphe yok.

Bu arada Scott Blair ifade verip vermemeyi seçebilir. Tüm mahkeme boyunca ağzını açmadan oturabilir. Onun tanık kürsüsüne çıkması ya da kendini savunmak adına tek kelime etmemesi avukatının

kararına bağı. Bu karar K'nın ifadesinin ne kadar hasar verdiğine göre değıştir.

Çoğı savunma avukatı müvekkillerinin ifade vermemesini tercih eder. Bunun sebebi iddiaları kanıtlamanın savcılığın görevi olmasıdır. Savunmanın lehte delil gösterme mecburiyeti yoktur. İşte bu sebeple müvekkilini tanık kürsüsüne çıkarıp acımasız çapraz sorguda savunmaya hasar verecek bir şey çıkması riskini almaz. Sonuçta mantık budur.

Yani tecavüz davalarında eşitsizlik yüzünden mağdurun –hadı açıkça söyleyelim– ikinci kez ırzına geçiliyor. İlki saldırı ânında, ikincisi mahkeme salonunda.

Bu arada sanık –K'ye karşı korkunç bir suç işlemekle suçlanan adam– gıkını bile çıkarmak zorunda değıl. Tek yapması gereken ciddi bir ifade ve haksız yere suçlananların şok olmuş tavrıyla her gün mahkemeye gelmek.

K tanık kürsüsündeyken zor zaman geçirecek. Savcılığın sorularını yanıtlamak için muhtemelen saatlerce kürsüde kalacak. Savunmanın sorgusu belki daha da uzun sürecektir. İfadesi mercek altına alınacak. Scott Blair'ın dişli hukuk ekibi yalanlar veya tutarsızlıklar arayacak. K'nin inanılabilirliğine zarar verecek her şeyi deneyecekler, müvekkillerini beraat ettirecek her şeyi.

Süreç o kadar korkunç ki genç bir kız yalan suçlama yaparak böylesi bir kâbusu tecrübe etmeyi neden göze alsın, merak ediyorum; yani her şeyi uydurmayı.

Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğına oturtan podcast.

Rachel

Rachel, bacağını denize bakan bir banka uzatarak baldırını esnetirken balıkçı teknelerinin koyu renkli siluetleri pembe renkli göğün altında yavaşça hareket etti. Duruşmanın en önemli gününde Neapolis'te şafak sökmek üzereydi.

Kayıt stüdyosundan gece yarısından sonra çıktığı düşünülürse Rachel'in şu anda otel odasında uyuyor olması gerekirdi ama o daha hava aydınlanmadan önce kalktı, kol-suz tişörtle koşu şortunu giydi ve mahkemeden önce aklını toplamak için sahilde koşuya çıktı. Kelly Moore'un kürsüye çıkacağı günün yoğun ve duygusal bir gün olması bekleniyordu.

Rachel esnemeyi bitirdikten sonra ayaklarını sürüyerek başladığı koşusunu giderek hızlandırdı. Bir süre sonra hedeflediği rotadan sapıp birkaç blok ötedeki Neapolis şehir merkezine doğru ilerlemeye başladı. Kepenkleri inik bir dizi dükkânın önünden geçerken arkasında çöp kovalarını boşaltan çöp arabasının sesini duyuyordu. Kütüphanenin yanındaki kafeye vardığında bir garsonun dışarıdaki sarı semsiyeleri açtığını, siyah önlüklü bir baristanın kafenin kapısının önüne bırakılmış bir koli sütü aldığını gördü. Yolun

karşısına geçip şehir parkına girdi, fıskiyelelerin sesi onu çimlerden çıkıp Neapolis'in tarihi bölümüne giden bisiklet yoluna girmeye zorladı. Karanlık ve sessiz adliye binasını geçip ara sokaklardan oluşan bir labirentte ilerleyerek mezarlığın kasvetli girişine ulaşana kadar koşmaya devam etti.

Demir mezarlık kapısına yaklaşırken saatine baktı ve derinlerde bir yerde o sabah mezarlıkta olmayı planladığını kendi kendine itiraf etti. Renata'nın çiçek aranjmanı, özel kurye tarafından saat tam sekizde Jenny Stills'ın mezarına bırakılacaktı. Teslimat saati netti. Bu da Rachel'a, buketti mezara yerleştirmek için birinin mezarlığa geleceğini düşündürdü. O, bu kişinin günlerdir kendisiyle temasa geçmeyen Hannah olmasını umuyordu.

Aslında giyinip notlarını gözden geçirmeli, önündeki uzun gün için doyurucu bir kahvaltı yapmalıydı. Duruşmanın en önemli gününün sabahında yapması gereken şey, Jenny'nin yaslı kız kardeşini görmek umuduyla yıllar önce ölmüş bir kızın mezarına yapılacak çiçek teslimatını izlemek için mezarlığa koşmak olmamalıydı.

Rachel'in itmesiyle mezarlığın kapısı gıcırdayarak açıldı. Sarmaşık kaplı mezar taşlarının yanından yürüyerek geçti. Mezarlığın eski ve yeni bölümlerini birbirine bağlayan çınar ağaçlarıyla çevrili patikada ilerleyip aşınmış mezar taşlarının arasında yürüdü. Hava serin ve durgundu.

Jenny'nin mezarını görünce patikadan çıkıp ağaçların arkasına saklandı, sessizce beklerken kalp atışları normale dönmeye başladı.

Saat tam sekizde genç bir adam geldi. Kolunun altında siyah motor kaskı vardı, elinde özenle hazırlanmış çiçek buketti taşıyordu. Jenny'nin mezarına yaklaşıp buketti attı, uzaklaşırken kaskını başına taktı ve arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Rachel uzaklaşan motosikletin sesini duydu. On dakika bekledi. Ardından on beş dakika daha bekledi. Saat sekizi yirmi beş geçiyordu ve kimse gelmemişti. Daha fazla bekleyemezdi. Otele dönmeli ve duruşma için hazırlanmalıydı, aksi hâlde vaktinde orada olamayacaktı.

Birden eski mezarlıktan gelen ayak sesleri duydu. Ona doğru yaklaşan biri vardı. Çakıl taşlarının çıtırtısı arttıkça ağaçların arasına iyice gizlendi. O kadar içeri girmişti ki yapraklı kalın dallar görüşünü engelliyordu. Ayaklarının altındaki kuru yaprakları hışırdatmadan ve dalları sallamadan hareket etmesi mümkün değildi. Dikkat çekmek istemiyordu, kımıldamadan bekledi, ayak sesleri bir an durunca nefesini tuttu.

Bir anlık tereddüdün ardından adımlar sabit bir hızla ilerlemeye devam etti. Ayak sesleri uzaklaşana kadar hiç hareket etmedi, ziyaretçinin mezarlığın yeni bölümüne doğru ilerlediğini duyabiliyordu. Jenny'nin mezarına gidiyordu. Rachel, ziyaretçinin kim olduğunu görebilmek için biraz yaklaştı. Gelenin Hannah olmadığını anlayınca şaşırdı. Mezarın başında lacivert takım elbiseli, siyah saçlı bir adam duruyordu.

Onun Mitch Alkins olduğunu anlaması için yüzünü görmesine gerek yoktu. Kaslı vücudu ve uzun boyu net ipuçlarıydı. Mezara yaklaşıp kuryenin attığı buketi aldı. Çiçeği nazikçe mezar taşına yasladı, bir süre başını eğip öylece durdu. Ardından geri çekilip yürümeye başladı.

Rachel görünmemek için hemen ağaçların arasına çekildi. Adamın adımları o kadar hızlıydı ki Rachel bir an onu gördüğü ve yüzleşmeye geldiği düşüncesiyle ürperdi. Mezarlık o kadar sessizdi ki yanından geçerken kalp atışlarını duyacağından endişelendi.

Mitch yaklaşıncı Rachel adamın gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördü. Duruşmaya hazırlanmak için geç saatlere

kadar çalışmış olabileceğini varsaydı. Mitch'in geldiği gibi çıktığını görünce rahatladı. Demir kapının kapanırken çıkardığı metalik ses gittiğini doğruladı. Rachel kapıya koştu ve arabasıyla uzaklaşan Mitch Alkins'in arkasından baktı.

Rachel vardığında adliyenin girişindeki metal dedektörden geçmek için bekleyen insan kuyruğu merdivenlerin yarısına ulaşmıştı. Hazırlanıp vaktinde mahkemede olmak için koşuşturmak Rachel'ı yormuştu.

Saçına şekil verecek ya da makyaj yapacak zaman bulamamıştı. Alelacele giyinmişti. Nemli tenine yapışan dar gri eteği ve beyaz gömleği rahatsız hissettiriyordu. Park yeri arayarak vakit kaybetmek istemediğinden taksiye binmiş, aşırı süratle giden taksi adliye binasının önündeki meydana durmadan önceki kısa yolculuğu arka koltukta saçlarını düzeltip rujunu sürmek için kullanmıştı. Rachel salona girip basın bölümünün ön sırasındaki yerine oturduğunda içerisi neredeyse dolmuştu.

Savcılık masasında oturan Mitch Alkins el yazısıyla dolu bir not defterini karıştırıyordu. Üstünde mezarlığa geldiği takım elbise vardı. Yüz ifadesi okunaksızdı. Bakışları elindeki notlara odaklanmıştı. Salondaki sabırsız mırıldanmaların, katipler yerlerine otururken sandalyelerin çıkardığı gıcırtiların farkında değildi. Bir saat içinde yas tutan bir adamdan savcıya geçiş yapmıştı.

Böylesi önemli bir günde neden mezarlığa gitmişti? Bu soru aklını kurcalarken Hannah'nın koruyucu annesi Kitty'nin söylediklerini hatırladı. Bugün Jenny'nin ölüm yıldönümü olmalıydı. Mitch Alkins bu yüzden çiçek siparişi vermiş ve duruşmadan önce mezarına gitmişti. Çiçeğe eklediği karta şunu yazdırmıştı: *Beni bağışla*. Rachel, Alkins'in ömür boyu af dileycek ne yaptığını merak etti.

Düşünceleri mahkeme ressamı Sophia'nın gelmesiyle bölündü. Rachel'ın hemen yanındaki köşe sandalye mahkeme

salonunu en iyi gören yerdi ve resim çizerken kolunu rahatça hareket ettirecek alana sahipti. Sophia uzun duruşma için hazırlıklarını yapmaya başladı, önündeki ahşap çıkıntıya farklı renklerde pastel boyalar yerleştirdi.

Altmıştan fazla duruşmada resim çizmiş tecrübeli bir mahkeme ressamıydı. Blair davasında kameralar içeri alınmadığından dış dünyanın görebileceği davaya ilişkin tek görseller Sophia'nın çizimleriydi. Dava başladığından beri her gece akşam haberlerinde onun çizdikleri yayınlanıyordu. Rachel, onu Pete ile görüştürmüş ve Pete podcastin web sitesinde yayınlamak üzere Sophia'ya bir dizi siyah beyaz resim sipariş etmişti. Her gün duruşmanın en göze çarpan ânının yeni bir çizimi yayınlanıyordu.

“Çok fazla mahkeme izledin Sophia. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Rachel, Sophia çizim malzemelerini hazırlamayı bitirince. “İddia makamının şu ana kadar sunduğu kanıtlar hüküm giydirmek için yeterli mi?”

“Pek değil,” diye yanıtladı Sophia. “Dale Quinn, savcılığın tanıklarının kafasını karıştırıp onları yalancı gibi göstermek için her türlü tutarsızlığı vurgulayarak harika bir iş çıkardı. Ayrıca tanıklardan birkaçının Scott Blair'la kişisel anlaşmazlıkları olduğunu ortaya koydu. Jürinin şu ana kadar sunulanlara dayanarak mahkûmiyet vereceğini sanmıyorum.”

“Peki ya adli tıp raporu?” diye sordu Rachel. “Dr. North'un, Kelly'nin yaralarının rıza göstermediğinin kesin kanıtı olduğuna dair yaptığı analizin ikna edici olduğunu düşünüyordum.”

“Olabilir,” dedi Sophia. “Sorun şu ki Dale Quinn'in uzman tanığını daha önce kürsüde izledim. Paranın satın alabileceği en iyi uzman. Dr. North'un ifadesini çürütecektir.” Daha fazlasını söyleyecekken mübaşirin Yargıç Shaw için

herkesin ayağa kalmasını söylemesiyle sustu. “Üzgünüm ama bu davada belirleyici Kelly Moore’un ifadesi olacak,” diye fısıldadı Sophia yargıç mahkeme salonuna girerken.

Rachel

Kelly Moore'un İncil üstüne yemin ettikten sonra sendelediğini gören annesi endişelenip eliyle ağzını kapadı. Kelly bayılmadı, tanık kürsüsünün cilalı ahşabını tuttu. Sandalyeye otururken dengesini kaybetmemek için korkuluğu sıkkan parmaklarının boğumları bembeyazdı.

Tanık kürsüsündeki kırılgan genç kadın, Rachel'ın Dan Moore'un çalışma odasında gördüğü fotoğraflardaki hayat dolu, girişken kıza neredeyse hiç benzemiyordu. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle Mitch Alkins'in ilk sorusunu sormasını beklerken koyu renk bluzu yüzünün aldığı kültrengini daha da belirginleştiriyordu.

Alkins şefkat dolu bir sesle o geceye dair bir dizi soru sorarak Kelly'i yavaşça sakinleştirdi. Bunlar partiden çıkıp Harris Wilson ile yürümesi, parkta sallanırken aniden karşısında bir adam görünce yaşadığı korku, yabancının ünlü Scott Blair olduğunu anladığı andaki rahatlamasıyla ilgili sorulardı.

“Kim olduğunu biliyordum,” dedi Kelly yumuşak bir sesle. “Onunla tanışmamıştım ama hepimiz Scott Blair'ı tanırız. Bizim lisemizde okudu. Ünlü bir yüzücü olduğunu biliyordum.

Reklamlarda ve dergilerde görüyordum. Lexi'nin partisinde herkes onun partiye gelmesini konuşuyordu.”

“Karşındaki yabancıнын Scott Blair olduğunu anlayınca korkun azaldı mı?”

“Evet, hem de çok. Gerçekten çok nazikti. Beni korkuttuğu için özür diledi. Harris'in eve gizlice girerken ailesine yakalandığını, tekrar çıkmasına izin vermediklerini, bu yüzden de beni eve bırakmasını istediği bir mesaj gönderdiğini söyledi,” diye cevap verdi.

Kelly, Scott'la birlikte arabaya nasıl gittiklerini anlattı. Yumuşak deri koltukları olan ve yeni gibi kokan gümüş rengi bir spor arabaydı. Yolcu kapısını onun için açmış, yola çıkmadan önce emniyet kemerini taktığından emin olmuştu. Kelly ona adresi söylemişti. Scott sokağı bildiğini söylemişti ama sonra düz devam etmesi Kelly'i şaşırtmıştı.

“Ona dönüşü kaçırdığını söyledim. Endişelenmememi, dönüş yapacağını söyledi.”

“Peki yaptı mı?” diye sordu Alkins.

“Önce arabayla gezmeyi teklif etti. Daha önce üstü açık bir arabayla gezmemiştim. ‘Olur,’ dedim. Sahil boyunca gittik. Eve dönerken bir şeyler yemeyi teklif etti,” dedi Kelly. “Bana en sevdiğim yemeği sordu. Pizza dedim. Kendisinin de pizzayı çok sevdiğini söyledi.”

Alkins, Kelly'e pizzacının güvenlik kamerası görüntülerini gösterdi. Pizzacıda çalışanlara neden bir şey söylemediğini ya da ailesine haber vermek için neden restoranın telefonunu kullanmadığını sordu. “Neden Scott'la arabaya geri döndün?” diye ekledi.

Kelly o noktada Scott'ın davranışlarında endişe uyandıracak bir şey görmediğini söyledi. Tavırları arkadaşça ve nazikti. Söz verdiği gibi pizzayı yedikten sonra onu evine götüreceğine inanıyordu. Arabaya bindiklerinde Scott piz-

zayı sahilde yemeyi teklif etti. Kelly bu fikre bayılmamıştı ama sorun çıkarmak istemediğinden kabul etti. Kumsala gittiler. Saat geç ve dışarısı çok karanlık olduğundan ne yönde gittiklerini anlamamıştı. Nerede olduğunu bilmiyordu ama oturdukları yerden marinanın ışıkları görünmediğinden kasabaya yakın olmadıklarını biliyordu.

“Pizza yedik, dalgaların sesini dinledik. Scott arabadan bira getirdi. Ben bir şişe içtim,” dedi Kelly. “O iki şişe içti. Ertesi gün antrenmanı olmadığını, bu yüzden eğlenebileceğini söyledi.”

“Pizza ve bira bitince ne yaptınız?”

“Scott bana çok güzel olduğumu ve benden hoşlandığını söyledi ve sonra beni öptü.”

“Peki sen karşılık verdin mi?”

“Evet, verdim. Biraz öpüştük. Ciddi bir şey değildi. Sadece öpücüktü.”

“Peki sonra ne oldu?”

“Elini tişörtümün içine soktu. Elini ittim ve sadece öpmek istediğimi söyledim.”

“O ne dedi?”

“Beni oraya getirip pizza ısmarlamasının tek sebebinin birkaç öpücük olmadığını söyledi. Sonra beni yere itti ve ellerini giysilerimin içine soktu. Altından kalkmaya çalıştım ama bütün ağırlığı üstümdeydi. Güçlüydü. Beni öpüyor, bana dokunuyor ve her yerime sürtünyordu. Hareket edemedim.” Kelly gözyaşlarını kurulamak için durakladı.

“Ona bir şey söyledin mi?”

“Öylesine kibarken bir anda bu kadar agresif olmasına şaşırmıştım. Ona böyle bir şey yapmak istemediğimi söyledim. Onu üstümden atmak için elimden geleni yaptım.”

“Sonra ne oldu?”

“Kotumun fermuarını açmaya çalıştı,” dedi Kelly hıçkırarak. “Elini ittim. Üstüme oturup ellerimi tuttu. Mücadele etmeyi bırakmamı söyledi. Ses tonu kabaydı. Sanki hırlıyordu. Korktum.”

“Bunun üzerine ne yaptın Kelly?”

Kelly konuşmaya çalıştı ama hıçkırıkları buna izin vermiyor, anlaşılabilir tek kelime söyleyemiyordu.

“Acele etme Kelly,” dedi Alkins nazikçe Kelly’nin sakinleşmesini beklerken.

“Ona eve gitmek istediğimi söyledim, ‘Lütfen eve gitmeme izin ver.’ dedim. Ağladım, tıpkı şimdi ağladığım gibi. Beni eve götürmesi için yalvardım.”

“Sanığın cevabı ne oldu?”

“Eve ne zaman döneceğime kendisinin karar vereceğini söyledi ve sonra beni yine öptü, bu kez dilini de kullandı ve fermuarımı açtı. Güçlüydü. Kaçamıyordum. Kaçsam bile nereye gidecektim? Karanlıktı. Nerede olduğumu bilmiyordum. Telefonum yoktu.” Omuzları titredi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

“Elinden kurtulabilir miydin Kelly?”

“Hayır, pantolonumu çıkarırken beni yere bastırıyordu. Sonra bacağına benimkilerin arasına soktu.”

“Sonra ne oldu Kelly?”

“Bana tecavüz etti.”

Alkins, Kelly’nin hıçkırıklarının dinmesini bekledi. Mahkeme salonunda hıçkırıklar dışında çıt çıkmıyordu. Sonunda mübaşir bir bardak su verdi. Kelly bir yudum içti, gözlerini kuruladı ve başını salladı. Alkins bir dizi soruyla tecavüzün ayrıntılarını gözler önüne serdi.

“Herhangi bir noktada ona durmasını, ya da bunu istemediğini söyledin mi?”

“Tüm bu süre boyunca ağladım. Bana ‘Sus!’ dedi. Ağladığımı biliyordu. İşi bitince oturdu ve bana bir şişe bira uzattı. İçmemi söyledi. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak, dedi.”

Kelly, kendisi şişede kalanı içerken Scott’ın yeni bir şişe açtığını söyledi. İçkileri bitince Scott yüzmek istemişti. “Seksten sonra çıplak yüzmek gibisi yok,” demişti onu kumdan kaldırırken. Kelly, yaptıklarını örtbas etmek için onu boğmasından korkarak dalgalı soğuk suda onunla yüzmüştü.

“Sudan çıktıktan sonra bana yeniden tecavüz etti.”

Rachel, Sophia’nın Kelly’nin ifadesini, dudaklarını büzüp çenesini kasarak kayıtsızca dinleyen Scott’ın güzel yüzünü çizdiğini gördü.

“Ona kanamam olduğunu söyledim. Beni eve götürmesi için yalvardım.”

“Ne cevap verdi?” diye sordu Alkins.

“‘Daha değil, henüz işim bitmedi,’ gibi bir şey söyledi.”

“Sanığın o gece cinsel ilişkiye rıza göstermediğini anlamamış olması mümkün mü?”

“Ona istemediğimi söyledim, hem de tekrar tekrar söyledim. Kaçmaya çalıştım. Ağladım. Beni bırakması için yalvardım. İstemediğimi biliyordu.”

“Ne kadar sürdü?” diye sordu Alkins.

“Zaman kavramımı kaybettim. Bittikten sonra birlikte fotoğraf çekmeye zorladı. Kolunu omzuma attı ve ‘Gülümse,’ dedi. Bana fotoğrafı gösterdi. Üst tarafım çıplaktı. Göğüslerimi örtmek için kollarını bana dolamıştı. Fotoğrafı birine gönderdi, sonra Instagram’da paylaştı.”

“Sen ne yaptın?”

“Çok utanmıştım,” dedi Kelly. “Fotoğrafı kaldırması için yalvardım. ‘Haklısın. Bu aptalca bir davranış,’ gibisinden bir

şey söyledi. Fotoğrafı kaldırdı ama arkadaşlarından birkaçı çoktan dil çıkaran emojiiler olan mesajlar atmıştı. İçlerinden biri ona iyi olup olmadığını sordu. Mesajı bana gösterdi. Cevap olarak ‘C eksi,’ yazdı. O mesajı da bana gösterdi.”

“Düşük puan vermesine alındın mı?” diye sordu Alkins.

“Bana tecavüz etti. Aptal puanı umurumda değildi. Yeniden yapmasından korkuyordum.”

Kelly kumda nasıl uyuyakaldığını anlattı. Aniden çok uyku bastırıldığı için Scott’ın biraya bir şey koyduğundan şüphelenmişti. Bir ara uyandığını ve üzerinde battaniye misali örtülmüş küf kokulu bir gömlek olduğunu söyledi. Gömleğin nereden geldiğini bilmiyordu çünkü Scott’ın üstünde öyle bir gömlek görmemişti. Yine de üstünde olduğuna minnettardı. Kumsal soğuktu. Gömleğin ısıtmasıyla yeniden uykuya dalmıştı.

“Uyurken birinin beni izlediği hissine kapıldım. Belki de rüya görüyordum çünkü Scott orada değildi. Araba kapısı sesine uyandım. Başımı kaldırıncaya Scott’ın elinde spor çantasıyla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Çantayı açtı, içinden kalıp sabun, şampuan ve bir havlu çıkardı. Bana plajdaki duşta yıkanmamı, sonra da giyinmemi söyledi.”

“Sen giyindikten sonra ne oldu?”

“Beni tehdit etti. Bir dahaki sefere arkadaşlarını da getireceğini söyledi,” diye devam etti Kelly. “Tek kelime edersem insanların beni bir sürtük gibi görmelerini sağlayacağını ekledi. *İyi kız* itibarımı korumamın tek yolunun ağzımı açmamam olduğunu söyledi.”

Yargıç Shaw öğlen yemeği arası verdiğinde duruşma başlayalı dört saat olmuştu. Rachel aç değildi, kimsenin acıktığını da düşünmüyordu. Bir sosyal hizmetler görevlisinin Kelly Moore’u koridorun sonundaki özel bir odaya götürdüğünü gördü. Kelly, çapraz sorguya hazırlanmak için biraz dinlenecekti.

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 9. Bölüm: İfade

Duruşmaya ertesi güne kadar ara verilir verilmez doğruca kadınlar tuvaletine koştum ve tamam, kötü ayrıntılarla sizi yormayacağım. Yine de şunu söylemek isterim: O öğleden sonra on altı yaşında bir kızın tanık kürsüsünde maruz kaldığı işkenceyi izlemek hatırladığım en mide bulandırıcı şeydi; üstelik bunlar adalet adınaydı.

Tecavüz davaları cinayet davalarından daha travmatik olabilir çünkü bu davalarda gaddarlığa uğrayan kurbanın bizzat kendisi başına gelenleri anlatır. Dahası bu kabusla yaşaması gerekir, hem de hayatının her günü.

K bugün kürsüye çıktı. O gece yaşananları en küçük ayrıntısına kadar anlatması istendi. En küçük ayrıntı derken ciddiylim: Scott boşaldı mı? Pozisyonlar nelerdi? Akla gelebilecek her şey. On altı yaşında bir kızın –lanet olsun, kaç yaşında olursa olsun– bir salon dolusu yabancının önünde bu kadar detay vermeye zorlandığını hayal edebiliyor musunuz? İnanın korkunçtu.

Kızları hayatının en kötü gecesini anlatırken ebeveynleri birbirlerinin elini tuttu. Annesi bir paket mendil bitirdi. Eski bir deniz subayı olan babası o ana kadar oldukça metin davranmıştı ama Kelly

ekim ayında, o ıssız kumsalda başına gelenleri anlatırken gözyaşlarına hâkim olamadı.

Mahkeme salonunda Mitch Alkins'ın sorularla doldurduğu kalın defterini karıştırırken çıkardığı hışırtıdan başka ses yoktu.

K ifade verirken asla kendisiyle çelişmedi. Scott Blair'a durmasını söylediğini defalarca tekrarladı. Ellerini itmmişti. Ona, eve gitmek istediğini, onunla seks yapmak istemediğini söylemişti ama Scott onu dinlememişti. Ona tecavüz etmişti. Üstelik işi bitince tekrar tecavüz etmişti. Ve tekrar...

K'nin ifadesini dinlerken midem bulandı. Jüri üyelerinin de benim kadar rahatsız olduğundan eminim. Dava başladığından beri her gün jüri ve yargıç arasında öğle yemeğiyle ilgili şakalaşma oluyordu. Bugün ara verildiğinde jürinin yemekle ilgilenmediği açıktı. Böylesi korkunç bir ifadeyi dinledikten sonra kimde iştah kalırdı ki?

K ifade verirken sanık sürekli boşluğa baktı. Dale Quinn ve avukat ekibiyle defterlerine öfkeyle bir şeyler yazıp birbirlerine gösteriyorlardı. K daha kürsüden inmeden sorgulama için hazırlanıyorlardı.

Duruşma boyunca tahammülsüz ve sivri dilli tavır sergileyen Yargıç Shaw, alışılmadık biçimde dalgın görünüyordu. Muhtemelen çok sayıda tecavüz davasına bakmıştı ama buna rağmen oturum bittiğinde yorgun görünüyordu.

K'nin cevabı her seferinde ısrarla hayır oldu. Kimsenin verdiği tepkileri yanlış anlayamayacağı, öne sürüldüğü gibi rıza gösterdiğinin doğru olmadığı konusunda ısrar etti; ağlamış, kıvranıp kaçmaya çalışmış, eve götürmesi için yalvarmış, elinden kurtulmaya çalışmış, cinsel organını korumak adına bacaklarını açmamak için birbirine yapıştırmıştı.

Yani evet, ifadesini dinlerken midem bulandı ama K öğlen arasından sonra çapraz sorgu için tanık kürsüsüne döndüğünde duyduklarımın yanında bir hıçtı.

Dale Quinn büyüleyici biri. Sıradan biri gibi davranıyor. Karısından ve ikiz bebeklerinden bahsetmeyi seviyor. İkizlerin isimlerini,

o ve karısının kızları ayırt etmek için bileklerine bant taktığını biliyoruz. Sakar gibi davranıyor. Bir şeyleri düşürüyor, bir şeyleri döküyor ve her zamanki gibi son anda aklına gelmiş gibi kimsenin beklemediği bir anda en zayıf noktadan vuruyor.

Kafası karışmış gibi davranıyor. Nazık, düşünceli, çok cana yakın görünüyor. Ondan hoşlanmamak çok zor. Eğer bir anket yapsalardı bahse varım Dale Quinn'in sempatiklik seviyesi herkesi aşardı.

Ancak bugün çapraz sorguda K'nin ifadesini parçalama zamanı geldiğinde Quinn acımasızdı. Saldırgan değildi. Sesini yükseltmedi. "Hay aksi" rutinini sürdürdü ama ardı ardına sorduğu sorularla K'yi hırpaladı. Onu yavaş yavaş, dikkatle yok ediyor gibiydi.

"Arabaya kendi rızanla mı bindin?" diye sordu. K, "Evet," dedi.

"Scott kibar davrandı mı?" diye sordu. K, "Evet," dedi.

"Korkup çığlık attın mı?" diye sordu.

"Başta çığlık atmayı denedim ama sesim çıkmadı. Korkudan felç olmuştum," diye cevapladı K.

"Eğer bir şey demediysen Scott senin korkudan felç olduğunu nasıl bilebilirdi?"

"Ağladım, beni bırakması için yalvardım. Sürekli 'Lütfen, hayır, lütfen,' dedim."

"Nasıl oldu da aynı anda hem korkudan felç olup hem de bağırıp seni bırakması için yalvardın? Hangisi doğru? Korkudan felç mi oldun? Yoksa çığlık atıp seni bırakması için yalvardın mı? Aynı anda hepsi birden olamaz.

Scott Blair ile yatmak istedin değil mi? O, ünlü biri. Yakışıklı. Onunla seks yapmak istedin, öyle değil mi?" diye sordu Quinn.

K çapraz sorgu sırasında on dakika hıçkırıklara boğuldu. Quinn ona tecavüzle ilgili detaylı bir soru sordu. Soruyu tam olarak hatırlayamıyorum ama sanırım zevkle inledin mi gibi bir şeydi. K bembeyaz oldu. Elleri titremeye başladı. Bir dizi sesli, kesik kesik nefes aldı. Tanık kürsüsünde panik atak geçiriyordu. Ardından

sadece mezbahada duyduğum ilkel bir ses çıkardı. İnsanın omurgasını ürperten derin, boğuk, acı dolu bir çığlıktı.

Hepimiz K'nin bayılacağını sandık. Kriz geçiriyordu. Ellerini yüzüne götürdü. Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Bir sosyal hizmetler görevlisi K ile ilgilenirken babası annesini sakinleştirdi.

"Sayın Yargıç," dedi Alkins. "Tanık dört saati aşkındır kürsüde. Çok fazla sürdü. O daha bir çocuk. Yarına kadar ara verebilir miyiz?"

Dale Quinn jürinin gözünde puan kazanmak için kendisinin de K'nin sağlığı için eşit derecede endişeli olduğunu göstermeye çalıştı. Koşup bir bardak su getirdi, ardından kendini ifade vermeye devam edecek kadar iyi hissedene dek ara verilmesini kabul ederek büyük bir cömertlik şovu yaptı. Bu aynı zamanda onunla işinin henüz bitmediğini de göstermenin yoluydu.

Kürsüye yaklaşıp yargıca usulca çapraz sorğusunun henüz yeni başladığını söyledi. "On bir dakika Sayın Yargıç," dedi. "Davacı dört saat ifade verdi. Bense sadece on bir dakika sorgulayabildim. Mükilimi on bir dakikada savunamam."

K'nin işi daha bitmedi. Çapraz sorğusunu tamamlamak için yine mahkemeye gelmek zorunda. Bugün on bir dakika ancak dayanabildi. Bir dahaki sefer saatler sürebilir, hatta belki de günler.

Mitch Alkins bugün adliyeden ayrılırken son derce endişeli görünüyordu. Üstelik o, kendini ele vermeyen, ifadesiz yüzüyle tanınan bir adam. K'nin ifadesi olmadan elinde fazla bir şey yok. K'nin kürsüye çıkmasına ihtiyacı var. Peki ama ne pahasına?

Kendime sürekli, buna değip değmeyeceğini soruyorum. İnsan korkunç bir travma yaşadığında zihni olanları unutmaya koşullanır. Travma sonrası hafıza kaybı aslında bir savunma mekanizmasıdır. Akıl sağlığımızı korumamıza yardım eder.

Bu davada, *ona tecavüz ettiği iddia edilen kişi belki ama sadece belki yaptıklarının cezasını çeker* diye, on altı yaşında genç bir kızın bir salon dolusu yabancıların önünde sahildeki o geceye alt travmatik, korkunç anları anlatması isteniyor.

Bunu kendi için mi yapıyor yoksa toplumun iyiliği için mi? Scott hapse girerse K olanları atlatabilecek mi? İql soğuyacak mı? Yoksa bu süreç onu harap mı edecek? Onu mahkûm ettirmek adına katlanmak zorunda kaldığı acı ve travma K için çok yıkıcıydı. Kontrolsüzce titriyordu. Gözleri cam gibiydi. İfadesi ıstırap doluydu.

Tecavüz mağdurlarının çoğunun ifade vermemeyi seçmesinin ana nedenlerinden biri, açık mahkemede ifade vermenin travmatik olmasıdır ve yine bu sebeple birçok tecavüz vakası asla kovuşturulmamaktadır.

Biz bugün K'nin zaman zaman cümle kurmakta zorlandığını gördük. Acısını, çaresizliğini gördük. Bir sosyal hizmetler görevlisinin, K kürsüye çıkarken bacakları bükülmesin diye ona nasıl destek olduğunu gördük. Birkaç dakikalık çapraz sorgunun ardından kürsüden inerken zar zor yürüdüğü için aynı sosyal hizmetler görevlisinin ona yardım ettiğini gördük.

Savcılık masasının yanından geçerken savunmanın korkunç derecede ayrıntılı ve suçlayıcı sorularına cevap veremediği için, "Üzgünüm," dediğini duyduk.

Şimdi esas soru K'nin çapraz sorguyu tamamlamak için kürsüye çıkıp çıkamayacağıdır. Eğer çıkamazsa Scott Blair serbest kalabilir. Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Rachel

Rachel, Dale Quinn'in mahkemeye geldiğinde ne kadar keyifli ve kendinden emin olduğunu görebiliyordu. Bugün savunmanın ilk tanıklarını çağıracaktı: Scott Blair'ı anlatacak olan karakter tanıkları,* onun kendini adanmış bir iyiliksever olduğunu anlatacaktı.

Duruşma olağandışı bir hâl almıştı. Kelly Moore'un kürsüden ani inişi ve ifade vermek için geri dönememiş olması Yargıç Shaw'a ne yapacağını şaşırtmıştı. Kelly'i beklemek için duruşmayı süresiz erteleyemezdi. Sonunda savunmanın kendi argümanlarını sunmasına karar verdi, Kelly ifade vermeye daha sonra gelecekti. Alışılmışın dışında bir karardı ama cinsel saldırı davalarında yargıçların biraz hareket serbestliği vardı.

Alkins mahkeme salonuna girdiğinde yüzü asıktı. Kelly Moore'un sinir krizi geçirdiği ve kürsüye çıkamayacağı söylentileri doğruysa savcının endişeli olması normal, diye düşündü Rachel. Böylesi bir durum iddia makamı için ölümcül darbe olurdu. Kelly'nin ifadesi olmadan Scott Blair'ın tutuklanması gibi bir senaryoyu hayal etmek dahi zordu.

* Karakter tanığı, mahkemede davacı veya sanığın doğruluk, dürüstlük, iyi ahlak ve kişiliği için tanıklık yapan kimse.

Rachel oturumun başlamasını beklerken mesajlarını kontrol etti. Eski erkek arkadaşı Dave, gelecek hafta iş için Philadelphia'da olacağını söyleyen bir mesaj göndermişti. Akşam yemeği için müsait olup olmadığını soruyordu. Rachel, Dave'in podcasti dinlemiyor ve onun Scott Blair davasını takip ettiğini bilmiyor olmasını etkileyici buldu ve başka zaman diyerek cevap gönderdi. Yakın arkadaşlarının yeni sezonu çok sevdiklerini söylediği mesajları görünce sevindi.

Pete'den de bir mesaj gelmişti. Podcastin dolmuş posta kutusuna bakarken Hannah'nın iki gün önce gönderdiği bir e-posta bulunduğunu söylüyordu. E-postayı Rachel'a iletmişti. Rachel e-postayı açacağı sırada mübaşir, herkesin ayağa kalkmasını söyledi. Yargıç geliyordu. Başka seçeneği olmayan Rachel ayağa kalkarken telefonunu kapatıp çantasına koydu.

Dale Quinn'in ilk tanığı Blair Ailesi'nin gittiği Güney Baptist Kilisesi Rahibi Mark Fleming'di. Quinn'in soruları Yargıç Shaw'ın hükümlerine uygun olmalıydı. Kürsüye çıkan tanıklar sadece Scott Blair'ın güvenilirliği, ahlakı ve kadınlara karşı tavırları hakkında ifade verebilirdi. Avukatın, karakter tanıklarına Scott'ın Kelly Moore'a tecavüz ettiğine ya da böyle bir eylemde bulunabileceğine inanıp inanmadıklarını sorma izni yoktu.

Rahip Fleming mahkemeye Scott'ı çocukluğundan beri tanıdığını söyledi. Scott'tan övgüyle bahsedip lisede kızlar takımının sutopu koçluğunu yaptığı zaman dahil olmak üzere kızlara karşı uygunsuz bir davranışta bulunmadığını ısrarla tekrarladı. "O kızlar Scott için ne kadar iyi konuşsa azdır," dedi rahip.

İkinci karakter tanığı Tom Tarant on dokuz yılı aşkın bir süre Neapolis Lisesi'nin koçluğunu yapmıştı. Kasabada iyi tanınan biriydi. Orta yaşlı eski bir sporcunun tipik

güçlü yapısına sahipti ve tanık kürsüsünün üstündeki ışıkları yansıtacak kadar kel bir başı vardı. “Keşke çalıştırdığım bütün çocuklar Scott gibi olsaydı. Onu çalıştırmak bir zevkti,” dedi mahkemeye. “İnanın hepsi onun gibi olsa, şimdi başımda daha çok saç olurdu,” diyerek jüriyi güldürdü.

“Bay Tarant,” dedi Alkins, çapraz sorgu sırası ona gelmişti. “Verdiğiniz ifadeden sanığın örnek bir öğrenci olduğunu anlıyoruz; hatta beni mazur görün ama gerçek olamayacak kadar iyi. Eminim her zaman mükemmel davranmamıştır. Onu tanıdığınız süre boyunca bir kez olsun yanlış bir şey yapmadı mı?”

“Aklıma bir şey gelmiyor,” dedi koç Tarant.

“Zorbalığa ne dersiniz?”

“Ne demek istediğinizi anlamadım,” dedi koç tereddütle.

“Sanık, başka bir yüzücüye zorbalık yaptığı için okuldan uzaklaştırıldı mı?”

“Kontrolden çıkan bir eşek şakası olmuştu,” diye geveledi koç. “Buna zorbalık denebileceğini sanmıyorum.”

“Jüriye bu eşek şakasını anlatabilir misiniz?” diye sordu Alkins masasının ucuna oturup kollarını göğsünde kavuştururken.

“Bu çok uzun zaman önceydi,” diye kekeledi koç. “Tam olarak hatırladığımdan emin değilim.”

“İzin verin hafızanızı tazeleyeyim,” dedi Alkins. “Sanığın havuza bir makas getirdiği, diğer iki yüzücü birinci sınıflardan bir yüzücünün kollarını arkasında tutarken sanığın, çocuğun mayosunu kesip çıkardığı doğru değil mi? Sonrasında Scott ve arkadaşları çocuğu çıplak hâlde havuzdan çıkarıp cinsel organını görmeleri için kızları çağırmadılar mı?”

“Çocuklar aptalca şeyler yapar,” dedi koç. “Bakın, herkes özrünü diledi ve kimse incinmedi.”

“Bahsi geçen birinci sınıf öğrencisine ne olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye sordu Alkins ısrarla.

“Okuldan ayrıldı,” dedi koç sertçe.

“Kesinlikle,” dedi Alkins. “Okuldan ayrıldı; ayağına ağırlık bağlayıp okul havuzunda intihar etmeye çalıştıktan sonra. Onu yüzeye çıkarıp suni teneffüs yapanın siz olduğunu sanıyorum. Onun hayatını kurtardınız Bay Tarant. Hatırlamamanıza şaşırdım.” Bütün başlar Scott Blair’a dönerken salonda bir uğultu dalgalandı.

Öğlen arasında Rachel adliyenin karşısındaki seyyar büfeden kahve ve sandviç aldı. Güney bahçesindeki büyük meşenin gölgesinde bir bankta sandviçini yerken Pete’in ilettiği e-postayı okudu.

Bitirdikten sonra meydanı geçip adliyeye doğru yürüdü. Jenny Stills’ı sorabilmek için Alkins’le birkaç dakika yalnız kalmayı nasıl başaracağını düşünmeye o kadar dalmıştı ki birinin ona seslendiğini fark etmesi zaman aldı. Arkasını dönünce Dedektif Cooper’ı gördü; meydanın ortasında durmuş, elleri cebinde, yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. “Sen seslendin değil mi?” dedi Rachel.

“Yanımdan yürüyüp geçtin,” diye takıldı dedektif.

“Özür dilerim. Duruşmayı düşünüyordum. İşler Mitch Alkins için iyi gitmiyor.”

“O kadar kötü mü? Yakından takip etmiyorum. Bu akşam podcastini dinleyecektim. Nath Shaw’ın bayağı kızdığını duydum. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.”

“Nath mı?” dedi Rachel. “Yargıçla bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum.”

“Nath’i çocukluğumdan beri tanırım. Yan yana evlerde oturuyorduk,” dedi Dedektif Cooper.

“Senin Rhode Island’da yaşadığını sanıyordum.”

“Orada uzun süre yaşadım ama burada büyüdüm,” dedi.

“O hâlde Mitch Alkins’i de tanıyor olmalısın,” dedi Rachel bilgi alma fırsatı bulduğunu düşünerek. Alkins’in Jenny’nin mezarına çiçek bıraktığını gördüğü sabahtan beri ona ulaşım Jenny ile olan bağlantısını sormak için can atıyordu.

“Mitch benden birkaç yaş küçük ama tabii ki Mitch’i de tanıyorum,” dedi Dedektif Cooper gizemli bir ses tonuyla. “Bu ilginin sebebi ne?”

Rachel ne kadar ileriye gitmesi gerektiğinden emin değildi ama diğer yandan kaybedecek bir şeyi olmadığını düşündü. “Mitch Alkins’in, gençliğinde öldürülen bir kızla yakın olduğunu duydum.”

Dedektif Cooper ona tuhaf tuhaf baktı. “Bunu nereden duydun?”

“Öldürülen kızın kardeşi bana bir mektup gönderdi,” dedi Rachel.

“Mektupta Mitch’in adı mı geçiyor?” diye soran Cooper’ın sesinde bir tuhafılık vardı.

“Hayır,” diye itiraf etti Rachel. “Ama burada yaşayan biri bana Alkins ve kızın birbirlerini tanıdığını söyledi.”

Dedektif Cooper bir şey demek üzereyken telefonu çaldı. Biraz uzaklaşıp çağrıyı cevaplarırken eliyle Rachel’a beklemesini işaret etti. Konuşmaya devam etmek istediği belliydi ama konuşması uzayınca Rachel isteksizce merdivenleri çıkıp binaya girdi.

İçeri girip kendisine ayrılan yere otururken oturum başlamıştı. Yerine yerleşirken kürsüde yemin eden kişinin yüzüne dikkat etmemişti. Tanığın kim olduğunu görünce soluğu kesildi.

Morrison’s Point İskelesi’nde onu korkutan adamdı. Mahkeme salonunun ışığı altında Rachel onu net bir şekil-

de görebildi. Alnında ve elmacık kemiğindeki pürüzlü yara izleri onun yaşındaki bir adam için hoş sayılabilecek yüzüne gölge düşürüyordu. Rachel adamın kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu düşündü. Kaslı kolları ve gömlek yakasından ucu görünen dövmeler, mahkeme için giydiği resmî giysileriyle uyumsuz bir görüntü oluşturuyordu. Ütülü takım elbisesinin içine beyaz gömlek giymişti ve boynundaki çizgili kravat çıkık göbeğini saran gömleğin polyester kumaşına yapıştığından kısa gibi görünüyordu.

“Bay Knox, Scott’la nasıl tanıştığınızı anlatabilir misiniz?” diye sordu Quinn.

“Üç yıl önceydi, Neapolis’e yeni taşınmıştım. Kasabanın güneyindeki sörf plajındayken bir ailenin denizde zor durumda olduğunu gördüm. Turistlerdi,” dedi sanık sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Ters akıntı yüzünden açığa çekiliyorlardı. Suyu girdim. Bir çocuğu kıyıya çıkarmayı başardım. Anneye yardım etmeye çalıştım ama benimle mücadele etti. Beni tırmaladı, tekme attı. Onu bırakmamı ve açığa sürüklenen diğer çocuğuna yardım etmemi istedi. Panik hâlindeydi ki bu çok tehlikeli! Onu bıraksam kesin boğulacaktı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sonra genç birinin denizde çırpanan çocuğa doğru yüzdüğünü gördüm. Ben anneye yardım ederken o da çocuğu yakalayıp kıyıya çıkardı.”

“Boğulmak üzere olan çocuğu kurtaran genç, bugün mahkeme salonunda mı?” diye sordu Quinn.

“Evet,” dedi tanık.

“Onu bize gösterebilir misiniz Bay Knox?” dedi Quinn, kendi tanığını ayrıntı vermesi için sürekli uyarmak zorunda kaldığı için yaşadığı öfkeyi gizlemeye çalıştı.

“Orada oturuyor.” Rachel’in yemin ederken adını tam olarak öğrendiği Vince Knox, Scott Blair’a bakarak başını avukatın masasına doğru salladı.

“Scott’ın bir kahraman olduğunu mu söylüyorsunuz? Boğulan bir çocuğu kurtarmak için kendi canını cesurca riske mi attı?” diye sordu Quinn.

“Cesaret ödülü kazandı, yani sanırım bu onu kahraman yapıyor,” dedi Knox uzun bir tereddüdün ardından. “Çoğu insan bir yabancı için hayatını riske atmaz. Bu çocuğa hakkını vermek lazım,” diye ekledi kulağa pek de heyecanlı gelmeyen düz bir sesle. Scott’ın cesur davranışına yaptığı basit övgü Rachel’a tuhaf gelse de bunun adamın kendi kaba tavrına uygun olduğunu varsaydı.

Quinn’in, kendi tanışının kısa cevaplarından rahatsız olduğu açıkça görülüyordu. Belli ki Scott Blair’ın tehlikeli sulara dalıp bir çocuğu kesin ölümden kurtarmak için hayatını riske atmasıyla gösterdiği kahramanlığın daha büyük coşkuyla anlatılacağını ummuştu. Quinn sorgulamayı çabuk bitirdi. Ne de olsa adam Scott Blair’ı bir kahraman, bir yabancıyı kurtarmak için dalgalara atlayarak büyük cesaret sergileyen biri gibi göstermeye yetecek kadar tanıklık etmişti.

Alkins, Vince Knox’u daha sonra kürsüye çağırma hakkını saklı tutarak çapraz sorgu yapmamayı seçti. Tanığa, Scott Blair’ın cesareti hakkındaki ifadesini tekrarlatmanın bir yararı olmadığını görmüştü.

Vince Knox mahkemeden ayrılırken Rachel, Quinn’in sıradaki tanışını kaçırma pahasına yerinden kalkıp peşinden gitti. Knox adliye binasının merdivenlerinden inip güney tarafındaki çimleri geçti. Rachel, onu takip ettiğini kimse fark etmesin diye fazla yaklaşmıyordu. Knox’un ifadesinde Rachel’ı rahatsız eden bir şey vardı ve adliyeden biraz uzaklaştıktan sonra ona birkaç soru sormak istiyordu.

Knox bir köşeyi dönüp görüş alanından çıktı. Rachel onu kaybetmemek için hızlandı. Adamın gözden kaybolduğu soğa girince Knox’un kaldırım kenarında siyah Lincoln’un

içindeki bir adamla konuştuğunu gördü. Arabanın camı sonuna kadar açıldı ve motor çalışıyordu.

İki adamın sesi tartışıyor gibi hafiften yükseldi. Arabanın içindeki adam Vince Knox'a bir şey verdi. Knox bir an için elindekine baktı, sonra isteksizce cebine sıkıştırdı. Otomatik cam kapandı, araba uzaklaştı. Siyah Lincoln trafik ışığında yavaşladığı sırada Rachel ön camdan sürücüyü gördü.

Özenle tıraş edilmiş sakalı ve gür, gri saçları vardı. Rachel onu daha önce gördüğünden emindi ama adliye binasına dönene kadar onun duruşmanın ilk günü Blair Ailesi'yle birlikte meydandan adliyenin merdivenlerine yürüyen adam olduğunu hatırlayamadı. Aileyi protestoculardan korumakla görevli güvenlik görevlisiydi. Rachel, Lincoln'un içindeki adamın Blair Ailesi'nin maaşlı çalışanı olduğundan emindi.

Mahkeme salonuna vardığında devasa ahşap kapıların sıkıca kapalı olduğunu gördü. Aynı gün içinde ikinci kez ifade verilirken içeri girerek Yargıç Shaw'ı sinirlendirmek istemiyordu. Meydana bakan pencerelerden birinin yanındaki banka oturdu ve Pete'e mesaj atıp Vince Knox'u araştırmasını istedi. Ardından Hannah'nın e-postasını bir kez daha okudu.

Hannah

Morrison's Point İskelesi'nde oturuyorum. Ayaklarımı sarkıttım. Su dalgalı, rüzgâr sert, hava kararıyor. Jenny öleli yirmi beş yıl olduğuna inanamıyorum. Eski evimizin yakınındaki tarladan topladığım papatyaları Jenny'yi anmak için dalgalara atıyorum. Hoşuna giderdi.

Çocukluğumun tanıdık kıyı manzarasına bakarken bu eski iskelenin gıcırdayan tahtalarında yetişkin bir kadın olarak oturduğuma inanmakta güçlük çekiyorum; ablamsa sonsuza dek genç kalacak. Hayatımı ikimiz için yaşamaya çalıştım. Her zaman akıllı davranmadım. Ardımda kırık dökük ilişkiler bıraktım. Reçeteli ilaçlarla ve alkolle ilgili sorunlar yaşadım. Gelecek vaat eden genç sanatçılar için ulusal bir yarışmada birincilik kazandığımda ve Paris'teki sanat okuluna tam burslu kabul edildiğimde sahip olduğumu söyledikleri potansiyelimi ortaya çıkarmaya asla yaklaşmadım. Benden çok büyük beklentileri vardı.

Başarıdan kaçma eğilimindeydim. Kendi kendime bir teşhis koyacak olsaydım herhalde buna suçluluk derdim. Hayatımı suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Jenny, hayatta benim sahip olduğum şansa asla sahip olamadı. Sevme, sevilme, bu

dünyada kendi yolunu bulma şansı olmadı. Kendi yeteneklerini ve tutkularını keşfetme şansı olmadı. Seyahat etme şansı olmadı. Neapolis'in ötesine hiç gidemedi. Olanlardan dolayı kendimi suçlamamam imkânsız.

Ben şanslıydım. Koruyucu ailem sayesinde huzurlu bir hayat yaşadım. Kitty şimdi tekerlekli sandalyede. Sağlığı kötüleşiyor. İyi, fedakâr bir kız olmadığım hâlde kendini bana adadı. Kitty beni evine aldığı anda kırgındım. Beni kazanmak için elinden geleni yaptı.

Bir keresinde beni sinemaya götürdüğünü hatırlıyorum. Açılış jeneriği perdede görünürken onu itip salondan koşarak çıktım. Kitty beni lobide ağlarken buldu. Dünyadaki tüm şekerleri ya da patlamış mısırları verse de beni içeri dönmeye ikna edemezdi.

Kitty ışıklar kararınca paniklediğimi sandı. Ertesi gün bana gece lambası aldı. Karanlıktan korkan bir sürü çocuk olduğunu söyledi. Minnettarmış gibi davrandım. Yaşadığım korkunun karanlıkla ilgisi olmadığını söylemedim. En son sinemaya gittiğimde neler olduğunu anlatmadım.

Annem, Jenny'den bir dahaki izin gününde beni sinemaya götürmesini istemişti. Annem yattığı, Jenny markette çalıştığı için yalnız geçirdiğim uzun ve sıkıcı günleri telafi etmek adına özel bir gün olması gerekiyordu. Öğlen otobüsüyle kasabaya indik. Önce eczaneye gidip annemin ilaçlarını aldık, sonra biletleri almak için iki sokak ötedeki sinemaya yürüdük.

Neapolis Sineması'nın eski moda döşemeli koltukları ve artık desenin bir parçası hâline gelen derinlere işlemiş gazoz lekeleriyle kaplı bordo renkli bir halısı vardı. Lobide cilalı ahşaptan geleneksel bir gişeye cam vitrinli atıştırmalık büfesi bulunuyordu. Altın iplikli kadifeden brokar perde, film başlarken açılıp ekranı ortaya çıkarıyordu.

Jenny biletleri bana verdi ve o patlamış mısırları alırken benim sırada beklememi söyledi. Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine geçirip sabırsızca yanıma gelmesini beklerken bir bağırış duydum. Herkes başını aynı yöne çevirdi. Jenny'nin okulundan uzun saçlı bir kız, büfenin yanında durmuş ablama korkunç şeyler söylüyordu.

“Lafını geri al,” diye bağırdı Jenny. Kız başını iki yana salladı. “Sana geri al dedim!”

“Bana ne yapacağımı söyleme, sürtük.” Kız Jenny’yi itin-ce ablamın elindeki patlamış mısırlar konfeti gibi yere saçıldı. Jenny kolunun altına sıkıştırdığı yarısı boş patlamış mısır kutusuyla yanıma geldiğinde yüzü kıpkırmızıydı. Dudakları titriyordu. Herkes bize bakıp fısıldaşıyordu. Yer gösterici bizi yerimize götürene kadar Jenny başını dik, bakışlarını ileride tuttu.

Işıklar söndüğünde elinin tersiyle gözyaşlarını kuruladı. Beyaz perdede açılış jeneriği görüldüğü sırada yüzüme yumuşak bir şey çarptı. Patlamış mısırdı. Çok geçmeden patlamış mısır ve gazoz bardaklarındaki buz küpleri üstümüze yağmaya başladı. Başkalarının da katılmasıyla bir anda her yönden saldırıya uğradığımızı hissettik.

“Kesin şunu,” diye bağırdım. Jenny beni susturmaya çalıştı. “Bir şey söyleme. Yoksa daha fena olur,” dedi. Öfkeyle yanıyordum, bizimle uğraşmalarına ama en çok da Jenny’nin pasif kalmasına ve bize böyle davranmalarına izin vermesine kızgındım.

Birisi “Sürtük, sürtük,” diye tempo tutmaya başlayınca, “Hadi gidelim,” dedi Jenny. Beni kolumdan tutup kelimenin tam anlamıyla sokağa kadar sürükledi.

Eve dönmek için otobüse bindiğimizde annemin ilaçlarını sinemada unuttuğumuzu fark ettik. Jenny ertesi gün onları yeniden almak zorunda kaldı.

Eve vardığımızda Jenny doğruca banyoya gitti. Dışarı çıktığında güzelim altın sarısı saçları omuz hizasına kadar yamuk yumuk kesilmişti. Daha sonra banyo çöpünde Jenny'nin saçlarını buldum, sakızla birbirlerine yapışmışlardı. Sinemada arkasında oturan bir çocuk saçına sakız yapıştırmıştı.

Sinema olayından sonra Jenny içine kapandı. Annem durumu fark etti. Bana Jenny'nin neden bu kadar neşesiz olduğunu sordu. Benim gibi sıkılmıştır ve okula dönmek için sabırsızlanıyordur, dedim.

Aslında anneme çocukların bize bir şeyler attığını, ablama korkunç isimler taktıklarını ve sinemadan nasıl kaçmak zorunda kaldığımızı anlatabilirdim. Cesaret edemedim. Jenny ve ben o gün olanlar hakkında hiç konuşmadık. Sanki aramızda bunu konuşmamak için sessiz bir anlaşma yapmıştık.

Ablam kendi rutinine döndü; işe gidiyor, eve gelip yemek yapıyor, üniformasını yıkıyor ve kuruması için verandaya asıyordu. Ertesi sabah işe gitmek için erken kalkacağını bahane edip daha hava kararmadan yatıyordu. Ben de evin önündeki çakıllı yolda ileri geri bisiklet sürmeye dönmüştüm. Uzak denizin bulanık görüntüsü bana el sallıyordu.

Fönlü saçlı, kilise elbiseli kadın evimize yine geldi. Bu kez yanında tombul, hemşire çantası taşıyan bir kadın vardı.

Annem onları bekliyordu. Bana öğlen yemeğinden sonra ziyaretçilerimiz olacağını, onlar geldiğinde dışarıda oynam gerektiğini söyledi. Sineklikli kapının çalındığını duyar duymaz onları oturma odasına aldım. Annem üstünde kolsuz renkli bir elbiseyle kanepede oturuyordu. Oje bile sürmüştü. İyi görünmek için gösterdiği tüm çabaya rağmen desenli elbisesi incecik kollarını ve çökük göğsünü belirginleştirmişti, her zamankinden daha hasta görünüyordu.

Pencereden içeri bakınca hemşirenin annemin önce tansiyonunu ölçtüğünü, sonra stetoskopla göğsünü dinlediğini ve ardından bir şırıngayla annemden kan aldığını gördüm. İş bitince diğer kadın anneme bazı kâğıtlar uzattı. Annem eğilip gözyaşlarıyla kâğıtları imzaladı.

Onlar gittikten sonra annem o kadar bitkin düşmüştü ki yatağın üstünde uyuyakaldı. Üstüne ekoseli bir battaniye örtüp Jenny'nin otobüsünü beklemek için tepenin diğer tarafındaki anayola gittim.

Jenny'nin işten eve ne getirdiğini görmek beni hep heyecanlandırıyordu. Mağaza müdürü sıklıkla son kullanma tarihi yaklaşan şarküteri ürünlerinden ve bozulmak üzere olan meyve ve sebzelerden veriyordu. Annemin hasta olduğunu biliyordu ve bence bu yüzden bize yardım etme zorunluluğu hissediyordu.

Jenny'nin otobüsünün gelmesini beklerken sıkılmamak için denge aleti üstündeki bir jimnastikçiymiş gibi yol kenarındaki beyaz çizgi boyunca yürüdüm. Tepenin aşağısında bana doğru gelen otobüsün sesini duydum. Durak tabelasına yakın bir yerde durdu. Hidrolik kapılar tıslayarak açıldı. Jenny üstünde üniforma ve elinde iki büyük market torbasıyla indi.

Yürürkenki sessizliğimizi çimlerin hışırtısıyla ara sıra geçen arabaların motorlarının uğultusu bozuyordu. Ben öndeydim, Jenny birkaç adım arkamdaydı. Hiç konuşmadık. Birkaç hafta içinde Jenny iyice içine kapanmış ve dalgınlaşmıştı.

Uzun bir sopa alıp arkamdaki toprak yolu kazıyarak yürümeye devam ettim. Yolun bir noktasında patika, ağaçların arkasında kalıyordu, patikadan ayrılmadan ilerledim. Sopayla kesintisiz bir çizgi çizmeye odaklanmıştım; ayaklarım toz içinde, gözüm yerde yürüyordum. Ağaçlar anayolun görünmesini engelliyor, geçen arabaların gürültüsünü kesiyordu.

Ağaçlar bitince patika yine yola doğru kıvrıldı. O sırada Jenny'nin ayak seslerini ya da torbaların hışırtısını duymadığımı fark ettim. Çok hızlı yürüdüğümü, Jenny'nin geride kaldığını sandım. Durup bekledim. Jenny görünmeyince seslendim.

“Jenny?”

Cevap yoktu.

“Jenny? Neredesin?” diye bağırdım. Yine yanıt gelmedi.

“Acele et Jenny!” Bu kadar yavaş yürüdüğü için sinirlenmişim.

“Jenny?”

Öfkeyle homurdandım. Geriye koşmaya başladım. Ablamdan bir iz göremeyince ona bakmak için yola çıktım. Yoldan yürüdüğüne dair de bir iz yoktu. Tek gördüğüm asfalta yuvarlanmış kırmızı bir elmaydı.

Elmayı aldım. Jenny'nin taşıdığı market torbalarının yol kenarındaki uzun çimlerin arasında durduğunu o sırada gördüm. Torbalardan biri yırtılmıştı. Çürük meyveler yere dökülmüştü. Diğer torba sağlamdı. Jenny'den iz yoktu. Gitmişti. Uzun otları yolumdan çekerek tepeye doğru koştum.

Zirveye vardığımda kesik kesik soluyordum, ciğerlerim yanıyordu. Orada durup aşağı baktım. Jenny'yi değil ama tanıdık bir kamyonetin asfaltsız yoldan ormana doğru yavaşça ilerlediğini gördüm. Tepenin diğer tarafından kamyonete doğru koştum. Yolun karşısına geçip ormanın içine kadar peşinden gittim.

Toprak yoldan ayrılıp sık yapraklarının etrafı kararttığı ağaçların arasında yürüdüm. Ağaç gövdelerinin etrafından dolanıyor, kollarımı çizen asi dalların altından eğilerek geçiyordum. Ormanın derinlerinde kamyoneti gördüm. Yolun kenarına alelacele park edilmişti. Kamyonetin arkasında yarısı boş bir bira kutusu ve kanvas bir örtü duruyordu.

Açıklıktan gelen sesler ve kahkahalar duydum. Zalim kahkahalardı. Yaklaştıkça bir çocuğun Jenny'nin üstünde yatığını, diğer ikisininse seyrettiğini gördüm. Kıkırdıyorlardı.

Öfkeden deliye döndüm. İlgüdüsel olarak yerden bir taş aldım, Jenny'yi inciten çocuğa saldıracaktım. Taşı tutan sağ elim havada ona doğru koştum. Açıklığa varamadan bir el vantuz gibi yüzüme yapıştı. Ne çığlık atabiliyor ne de bağırabiliyordum, ayaklarım yerden kesilmişti. Güçlü kollar tarafından ormana taşınırken ayaklarım boşlukta sallanıyordu. Terliklerim düştü. Tekme atmaya, elinden kurtulmaya çalıştım ama imkânsızdı. Elleri kerpeten gibiydi.

Rachel

Rachel lacivertle turuncunun kesiştiği kızıla çalan göğün altında koştu. Morrison's Point İskelesi'ne vardığında şafak sökmüştü. Korkuluktan sarkıp karanlık, kabarık suya bakarken soluk soluğaydı.

Hannah'nın birkaç gün önce ablasının anısına dalgalara bıraktığı kır çiçekleri çoktan gitmişti. Ondan aldığı son mesaj buydu. Pete, Hannah tekrar iletişime geçerse diye gün içinde gelen kutusunu birkaç kez kontrol ediyordu. Hayranlardan ve programdan hoşlanmayanlardan gelen bir sürü e-posta vardı ama Hannah'dan ses yoktu. Rachel, Kitty'nin verdiği numarayı defalarca aramış ama her seferinde sesli mesaja düşmüştü. Hannah'ya birkaç sesli mesaj bıraktıysa da dönüş olmamıştı.

Son mektubumu bitirmem zaman alabilir. Sürekli başlayıp duruyorum, diye yazmıştı Hannah e-postanın sonunda. O gece Jenny'ye olanları kelimelere dökmek için bütün gücüme ihtiyacım olacak. Belki de sana anlatmamalıyım. Belki de geçmişi rahat bırakmalıyım. Benimle ölmesine izin vermeliyim.

Son sözleri Rachel’ı derinden endişelendirmişti. Hannah yazdığı mektuplarda birkaç kez ölümü düşündüğünü ima etmişti. Rachel ona ulaşmanın bir yolu olmasını diledi. Onu rahatlatmak, ihtiyacı varsa yardım almasını sağlamak istiyordu ama uzak durmaya bu kadar kararlı birine yardım edemezdi. Hannah, Rachel’ı uzak tutmak istiyor gibiydi. Rachel, gökyüzünü pembeye boyayan gün doğumunu izlerken kendini, kurallarını sadece Hannah’nın bildiği bir oyunda piyonmuş gibi hissediyordu.

Pete önceki gece geç saatte Rachel’ı aramıştı, Vince Knox’un geçmişi hakkında yaptığı araştırmanın sonuçlarını paylaşmak istiyordu: “Dört yıl önce Vince Knox adında bir adam hapishanede kalp krizinden ölmüş,” demişti Pete. Adamın sesindeki aciliyet tonu uykuya dalmak üzere olan Rachel’ı alarma geçirmeye yetmişti. “Scott Blair’ın boğulan bir çocuğu kurtardığına dair ifade veren adam Vince Knox olamaz Rach. Öncelikle Vince Knox’un varlığına dair tüm kayıtlar hapishanede ölmesinden bir hafta sonrasına kadar uzanıyor. Karakter tanıgının, gerçek Vince Knox öldükten sonra bu adı kullanmaya başladığına inanıyorum ama gerçek ismi bu değil. O başka biri. Asıl soru, kim olduğu.”

“Belki de ona sormalıyım,” demişti Rachel. “Adresi var mı?”

“Sabit bir adresi yok. Berduşun teki. Görünüşe göre yazın kasabanın güneyindeki plajlarda uyuyor.”

“Bu büyük bir alan,” demişti Rachel esneyerek. “Kasabanın güneyinde bir sürü plaj var.”

“Az önce Neapolis’teki yoksullara yardım eden dernekten bir gönüllüyle konuştum, kadının dediğine göre deniz koruma alanına yakın bir kayıkhanede uyuyormuş. Belki yardımı olur.”

Rachel, Pete’in bahsettiği yeri biliyordu. Ulusal parkın hemen yanında, üzerinde birkaç tekne kulübesi ve teknele-

ri denize kaydırmak için rampa bulunan kuytu bir plajdı. Haritada adı Anderson's Plajı olarak geçiyordu ama Rachel başka bir biçimde tanıyordu. Burası, Scott Blair'ın Kelly Moore'u pizza yemeye götürüp ardından defalarca tecavüz ettiği plajdı.

Rachel, Pete ile konuşmasını bitirdikten sonra erkenden kalkmak için saatini kurmuştu. Takıldığı plajlardan birinde uyurken Vince Knox'a rastlamak umuduyla Morrison's Point'in güneyindeki sahil boyunca koşmak istiyordu.

Nefesi normale döndükten sonra iskeleden indi, gece boyu kumsalları kaplayan parlak yosunların üstünden atlayarak güneye, ulusal parka doğru koşmaya devam etti. Son yarımada'yı geçtikten sonra ileride soluk pastel tonlarda boyanmış bir dizi tekne kulübesi gördü. Yaklaştıkça kumsalın diğer ucundan gelen kapı çarpması sesleri duydu. Açık kalan bir kulübenin kapısı rüzgârda açılıp kapanıyordu. Kulübenin kapısını kapatmak için o yöne doğru koştu. Aksi takdirde kapı, menteşelerinden kurtulabilirdi.

Kulübeye yaklaştığı anda rüzgârın kapıyı savurarak açmasıyla Rachel içeriyi gördü. İçeride dıştan takma motorlu fiberglas bir tekne vardı. Ahşap duvara çakılı çivilerde erkek iş giysileri asılıydı. Beton zeminde uyduruk bir yatakla bir yığın battaniye duruyordu. Rüzgâr duvara asılı gazete kupürlerini savuruyordu.

Rachel kulübeye girdi, bakışlarını gazete kupürleriyle kaplanmış duvara çevirdi. Her birinin Scott Blair davasıyla ilgili olduğunu görünce şok oldu. Özenle yırtılan kupürler paslı çivilerle ahşap duvara çakılmıştı. Scott Blair'ın mahkemeye girerken çekilmiş siyah beyaz fotoğraflarının yanında, Mitch Alkins ve Dale Quinn'in yüzlerinde boş bir ifadeyle adliye merdivenlerinden inerken çekilen fotoğrafları vardı.

Kelly Moore'un ifadesiyle ilgili bir makale duvara görünür biçimde asılmıştı. Metindeki bazı bölümler tükenmez

kalemle daire içine alınmıştı. Rachel loş ışıktaki makaleyi okumak için yaklaşıırken kapı bir anda kapandı. İçerisi Rachel'in önünü dahi görmesini imkânsız kılan zifiri karanlığa boğuldu.

El yordamıyla kapıya doğru ilerledi ve omzuyla kapıyı sertçe itti. Kapı hızla açıldı. Rachel sendeledi, sabahın parlak ışığına çıkmasıyla bir adamın çıplak göğsüne çarpması bir oldu.

Adamın göğsünün sağ tarafı ciddi yanık izleriyle korkunç biçimde zarar görmüş, büzüşen deri greftlerle yamalanmıştı. Göğsünün yara olmayan kısımları dövmelele kaplıydı. Rachel içlerinden birinin hapishane dövmesi olduğunu biliyordu. Yabancınn yüzünü görmek için başını kaldırdı. Vince Knox'un kısık gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Ne işin var burada?" diye soludu. Rachel irkilerek geri çekilirken adamın dudağı hırlar gibi kıpırdadı.

Korkutmak istiyormuş gibi Rachel'a doğru bir adım attı. Rachel aralarına mesafe koymak için geri çekilmek istese de bu dürtüsünü bastırdı. Geri adım atarsa adam onu kulübe-ye sokup içeri kilitleyebilirdi. Bunun yerine yana doğru bir adım atıp en azından kum tepelerine doğru koşabilmek için kendine alan açtı.

Ama Rachel'in kaçmasına gerek kalmadı. Knox'un dik-kati başka yerdeydi. Ayaklarının dibinde ekoseli gömleğe sarılmış titreyen bir martıyı okşamak için çömelmişti. Kuşla ilgilenirken yüzünü saran derin endişe ve şefkatli dokunuşla-rıyla az önceki öfkeli adam arasında dağlar kadar fark vardı.

"Burada birinin yaşadığını bilmiyordum," dedi Rachel özür olarak. Ortamı sakinleştirmenin tek yolunun normal davranmak olduğunu hissetti. "Kilit bozuk sandım."

"Yüzmeye giderken kapıyı açık bıraktım." Ayağa kalktı, Rachel'ı korkutmak için üzerine doğru dikildi. Rachel geri

çekilmedi. “Burada ne yapıyorsun? Polis değilsin, değil mi?” dedi tıslarcasına. “Polislerden nefret ederim.”

“Davayı takip eden bir muhabirim. Scott Blair davasında ifade verdiğinizi gördüm. Pek keyif alıyor gibi değildiniz. Mahkemeden çıktıktan sonra Greg Blair için çalışan bir adamla konuştuğunuzu gördüm. Greg Blair ifadenizi satın mı aldı Bay Knox?”

“Hayır,” dedi Vince. “Mahkemede söylediğim her şey doğrudur. Scott Blair o gün o çocuğun hayatını kurtardı. Suyu girip onu çıkardı. Tanrı şahidim olsun doğruyu söyledim.”

“Peki Greg Blair ile bağlantınız ne?” diye sordu Rachel.

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi kükrer gibi bir sesle. Kuşu ürküttüğünü anlayınca korkmuş yaratığı sakinleştirmek için yine eğildi.

“Belki beni ilgilendirmez,” dedi Rachel, “Ama savcı Mitch Alkins’i ilgilendirir. Greg Blair’ın ifaden için sana para verdiğini duymak ilgisini fazlasıyla çekebilir.”

“Söylediğim her şey doğrudur. O duruşmanın benimle alakası yok,” dedi Vince Knox. “Aptal sorularına ayıracak zamanım yok. Zavallı kuş şoka girmeden önce kanadına atel takmam gerek.” Kulübeye girdi ve bir dakika sonra elinde bir kutu bandajla geri döndü. Yere çömeldi, Rachel izlerken basit bir tahta parçası koyup bandaj sararak kuşun yaralı kanadını ustalıkla tedavi etti.

Knox kanadı bandajlanmış kuşa çakıyla kestiği taze balık parçası yedirirken, “Ne zamandır burada yaşıyorsun?” diye sordu Rachel.

“Yazları bazen burada kalıyorum. Teknelere göz kulak olmam için ödeme yapıyorlar. Duş ve tuvalet var. Bir de bozuk parayla çalışan bir barbekü, yani yemek pişirebiliyorum. İhtiyacım olanlar bu kadar.”

“Kışın n’apıyorsun?”

“İdare ediyorum,” dedi. “Yazın yeterince para kazandıysam bir oda kiraliyorum. Kendi işime bakıyorum. Sen de denemelisin.”

Rachel kızardı. Adam haklıydı. Sorularıyla bu adamın hayatına dalmaya hakkı yoktu.

“Bana Greg Blair’ı nereden tanıdığını söyle, sonra gideyim,” dedi.

“Yıllar öncesinden tanışıyorduk,” dedi. “Beni hatırladı. O çocuğu kurtardığını gördüğümü anlatmamı istedi. Eğer yapmazsam, uzun yıllar önce yaptığım bir şeyi insanların hatırlamasını sağlayacağını söyledi. Tek istediğim sakın bir hayat, bu yüzden kabul ettim. Mahkemede doğru olmayan bir şey söylemedim. Emin ol.”

“Mahkemede söylediğinden fazlasını bildiğini hissediyorum. Çekindiğin bir şey var,” dedi Rachel yumuşak bir sesle.

“Sana bunu düşündüren ne?” Yüzündeki ifadeyi Rachel çözemiyordu.

“İçgüdü,” dedi Rachel.

“İçgüdülerin yanılıyor,” diye karşılık verdi Knox.

“Bu yaralar nasıl oldu?” diye sordu Rachel, adam ekoseli gömleğini giyip göğsündeki yaraları örtmek için düğmelerini iliklerken.

“Bıçak kavgası,” diye homurdandı Vince Knox yüzündeki izleri göstererek.

“Peki ya yanıklar? Oldukça kötü görünüyorlar.”

“Çocukken geçirdiğim bir kazadan. Merakını giderebildim mi?” diye sordu. “İyi görünmüyor olabilirim. Fazla bir şeyim olmayabilir ama bu kasabada benden çok daha tehlikeli insanlar var. Takım elbise giyip saygın görünüyorlar ama istediklerini elde etmek için yaptıkları şeylerin saygın bir tarafı yok. Kesinlikle yok.”

Rachel kasabaya doğru giderken Vince'in söylediklerini düşündü. Otele doğru koşarken masmavi gökyüzünü bir bulut kümesi gölgeledi. Günlerden cumaydı, hafta sonundan önceki son oturum yapılacaktı. Rachel'in içinden bir ses bunun unutulmaz bir gün olacağını söylüyordu.

Bütün hafta duruşma aynı şekilde başlamıştı. Yargıç Shaw, Mitch Alkins'e Kelly Moore'un kürsüye çıkıp çıkmayacağını sordu. Alkins, psikiyatristin Kelly'nin hazır olmadığını söylediğini ilettili. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Alkins tüm hafta bu cevapla zaman kazanmıştı. Daha fazla erteleyemezdi. Dale Quinn'in tanıkları bitmek, Yargıç Shaw'ın sabrı tükenmek üzereydi.

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 10. Bölüm: Çapraz Sorgu

Mahkeme sona yaklaşırken sinirler geriliyor. Jüri üyelerinin öğlen ne yediğine dair şakalar yapılmıyor. Ortam çok stresli. Yargıç Shaw sinirli. Dili iğneleyici. İnsanlar, yedi yıl önceki bir temyiz mahkemesi Shaw'ın kararını bozduğundan beri onu bu kadar asık suratlı görmediklerini söylüyorlar.

Jüri yorgunluk belirtileri gösteriyor. Günlerdir karmaşık ve çoğu zaman üzücü ifadeler dinlediler. İnsan bir süre sonra kime inanacağını anlamaya çalışırken yoruluyor.

Bugün jüri, savunma makamının çağırdığı adli tıp uzmanının ifadesini dinledi. Profesör Carl Braun, savcılığın adli davasını hassasiyetle parçalamak için tahminen otuz bin doları cebe indirdi. K'nın cinsel saldırıya uğradığını gösteren hiçbir kanıt yok, dedi. Sıfır. İşte bu makul şüphedir, tabii jüri ona inanırsa.

Dr. Wendy North'u hatırlayın. İddia makamı adına gelen bilirkişiydi. Kendisi cinsel suçlar alanında ülkenin önde gelen uzmanlarından biri olarak kabul ediliyor.

Profesör Braun şaşırtıcı bulduğum bir kesinlikle Dr. North'un tüm bulgularına karşı çıktı. On yıllardır klinik uygulamalarda bulun-

mayan Harvard'lı akademisyen, kürsüde tekrar tekrar cinsel saldırıya ilişkin bir belirti olmadığını söyledi. Bulgular sadece sert seksel işaret ediyordu. Samanların üstünde yuvarlanan iki acemi genç. Bu şekilde kabul görmesini sağlamaya çalıştı.

Profesör Braun uzun boylu bir adam. Kaba bir tahminle boyu bir doksan diyebilirim. Gri renkli, fırça gibi saçları var. Çerçevesiz okuma gözlüğü takıyor ve ceket cebinde mendil taşıyor. Eski moda biri. Tok, bariton sesi ilahi bir otorite misali yankılanıyor. Kuşkuları olmayan bir adam. En azından kendi fikirleri hakkında şüpheleri yok. Jüri üyeleri Dr. North'u sevdi ama konu özgüvene gelince Profesör Braun'un rakibi yok.

Braun yırtıp atana kadar savcılığın tezi güçlüydü. Görüşlerinin bir temeli olup olmadığını bilmiyorum. Şunu açıkça söyleyebilirim ki zaman zaman karmaşık bir dil kullandı ve bunu öylesine kibirli bir özgüvenle yaptı ki jüri üyelerinin sözlerine inanmaması çok zor. Belki Profesör Braun'u tekrardan görebiliriz. K ifade verdikten sonra çapraz sorguda söylediklerini adli tıp açısından çürütmesi için yeniden kürsüye çağırılabilir.

Ne olursa olsun Braun'un ifadesinin bahisleri değiştirdiğine şüphe yok. Savunma, savcılığın iddialarında her açıdan oldukça fazla makul şüphe yarattı. Braun'un ifadesi savcılığın adli tıp kanıtlarına ciddi zarar verdi. Şimdi K'nin yeniden kürsüye çıkmasına her zamankinden çok ihtiyaç var.

Dale Quinn bugün duruşmada Yargıç Shaw'dan tarih vermesini istedi, daha fazla bekleyemeyeceğini söyledi. İşte kelimesi kelimesine söyledikleri: "Davacının iddialarını çapraz sorguyla analiz etmeden geçen her gün, müvekkilimin adil yargılanma hakkı ihlal ediliyor. K'nin tartışılmayan ifadesi jürinin zihnine iyice yerleşiyor. Savunmanın sabırlı olduğuna inanıyorum ama bir tarihe ihtiyacımız var. O, ne zaman ifade verecek?"

Yargıç Shaw okuma gözlüğünü evirip çevirdi, belli ki gecikmeden o da rahatsızdı. "Bu bir cinsel saldırı davası. Davacıya zaman tanıma

hakkım var. Ancak,” dedi Alkins’e dönerek, “Bu konuda mahkemenin tahammülü sınırsız değildir.”

“O çok kötü bir süreçten geçen genç bir kız,” dedi Alkins. “Mahkemenin anlayışlı ve sabırlı olmasını rica ediyorum. Çok az kaldı.”

Quinn’in ayağa kalkmak için geri ittiği sandalye zeminde gıcırdayarak kaydı. “Davacının duygusal sorunlarını gayet iyi anlıyorum,” dedi. “Ancak bu durum müvekkilimin kanun kapsamındaki haklarına zarar veremez. Onu çapraz sorgulamaya alamamamız, müvekkilimin anayasayla korunan adil yargılanma hakkına ciddi şekilde zarar verir. Size böyle onlarca dava sayabilirim.”

Yargıç Shaw koltuğunda doğrulup mikrofona eğildi. “Anayasayı ve ilgili içtihatı biliyorum sayın avukat.”

Yargıç Shaw’ın gözleri sıkıntılı bir durumda bırakılmış olmanın öfkesiyle parladı. Alkins’e döndü ve K’nin pazartesi günü ifade vermeye hazır bir şekilde mahkemede olmasını beklediğini kesin bir dille ifade ettikten sonra ailesinin ve doktorlarının önünde K’yi kürsüye hazırlamak için koca bir hafta sonu olduğunu ekledi.

Yargıç Shaw, K pazartesi günü kürsüye çıkmazsa ne olacağını söylemedi ama bunu anlamak için atom mühendisi olmaya gerek yok. Pazartesi günü K ifade vermeye gelmezse o zaman Scott Blair büyük ihtimalle beraat edecek. İtibarını geri kazanması ve şampiyon yüzücü kariyerini sürdürebilmesi başka bir mesele ama özgürlüğünü kazanacak.

Bu dava boyunca Mitch Alkins’i yakından izledim. Sakinliğini koruyordu. Duygularını asla belli etmiyordu ama bugün davanın pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu.

Mitch Alkins, Scott Blair suçlandıktan sonra basına sadece bir kez açıklama yapmış ve bu davanın kadınlara, “hayır” deme haklarının ihlal edilemez olduğunu gösterme yolunda önemli bir adım olacağını söylemişti.

Peki Scott beraat ederse nasıl bir mesaj verilmiş olacak? Bugünkü oturumun ardından bu soruyu Mitch Alkins’e sormaya çalıştım

ama yanıt alamadım. Yanımdan geçip ofisine girdi, ekibiyle birlikte kriz hâlindeydiler. Dava ellerinin arasından kayıp gidiyor gibi görünüyor.

Bugün K'nin evinin önünden geçtim. Jaluziler inikti. Çımlerin üstünde, insanlara özel mülkün sınırlarından uzak durmalarını belirten büyük bir tabela vardı. K'nin Quinn'ın yapacağı çapraz sorguya dayanacak güce sahip olup olmadığına karar verirken o ve ailesinin neler yaşadığını düşünmek bile kalbimi parçalıyor. Ebeveynleri K'nin kararının korkunç sonuçlarının bilincinde. Özetle söylemek gerekirse K kürsüye çıkmazsa mahkeme bitecek ve Scott Blair kazanacak.

Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Rachel

Rachel kahvaltı siparişini menüye bakmadan verdi. Seçeneklerini ezbere bilecek kadar uzun süredir bu otelde kalıyordu. Lobideki gazetelikten aldığı *Neapolis Gazetesi*'nin cumartesi sayısını okurken bir fincan kahve içti.

Ön sayfada Scott Blair'ın tutuklandığı gün olimpik yüzme havuzundan çıkarılırken çekilmiş devasa bir fotoğrafı vardı. Kaslı kolları arkadan kelepçelenmişti. Üstünde sadece çizgili-yıldızlı mayosu ve mayosuyla aynı desende bonesi vardı. Vücudundan sular akıyordu.

Manşet şöyleydi: *Blair Duruşması Pazartesi Bitebilir*. Rachel'in neden bahsettiğini anlaması için makaleyi okumasına gerek yoktu. Kelly ifade vermezse Scott serbest kalabilirdi.

“Günaydın Rachel.”

Dedektif Cooper'ın sarı sakalı kafenin ışıkları altında daha koyu görünüyordu. Kot pantolon, tişört ve fermuarlı spor ceket giymişti. Garson bir bardak portakal suyu, mısır gevreği ve meyveler eklenmiş bir kâse yoğurtla gelirken izin istemeden Rachel'in karşısına oturdu.

“Seni gördüğüme şaşırdım,” dedi Rachel. “Scott Blair serbest kalmak üzere. Tüm polis departmanının günü kurtarmak için kanıt aradığını sanıyordum.”

“O dediğin filmlerde oluyor. Cinsel suçlar birimi bu davayı aylarca soruşturdu ve bulabildikleri tüm kanıtları verdi. Gerisi Kelly Moore’a kalıyor.”

“Aslında her şey on altı yaşında bir kızın kürsüye çıkıp travmatize edilip aşığılanmaya razı olmasına kalmamalı,” diye karşı çıktı Rachel.

“Ne yazık ki,” dedi Dedektif Cooper yumuşak bir sesle, “Sistem böyle işliyor.” Bir garson çağırıp sahanda yumurta, buğday ekmeği ve kahve sipariş etti.

“Mitch Alkins seninle buluşmak istiyor,” dedi garson gittikten sonra.

“Yani seni, beni alman için mi gönderdi?”

“Cumartesi sabahları erkenden otelin hemen karşısındaki limana demirli teknemi kontrole gittiğimi biliyor. Dün gece uğrayıp hâlâ onunla konuşmak isteyip istemediğini sormamı istedi.”

“Alkins hafta sonu rutinin hakkında nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyor?” diye soran Rachel kahvesinden bir yudum alırken gözlerini dedektiften ayırmadı.

“Emekli cenneti hâline gelmeden önce Neapolis herkesin herkesi tanıdığı küçük bir kasabaydı. Ayrıca Mitch benim kuzenim,” dedi. “Erkenci değildir. Seni görmek için hazır mı bir sorayım, tabii sen de onunla konuşmak istiyorsan.”

Rachel başını sallayarak onayladı. Günlerdir Mitch Alkins’le konuşmaya çalışıyordu. Eline geçen bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu.

Dedektif Cooper kahvaltısını yaparken Rachel, Pete’ten mesaj var mı diye telefonunu kontrol etti. Pete son bölümün ardından podcastin gelen kutusuna sekiz yüzü aşkın e-posta geldiğini söyleyen bir mesaj göndermişti. Hannah’dan gelen bir şey varsa hemen ileteceğini eklemiş ama tüm mesajları kontrol etmesinin zaman alacağı konusunda onu uyarmıştı.

Garson masayı toplarken Cooper'ın telefonu bipledi. Mesajı okuduktan sonra gizemli bir ifadeyle Rachel'a baktı.

"Anlaşılan Mitch erken kalkmış," dedi. "Hemen gelmemizi istediğini yazmış. Arabam yolun karşısında, marinanın otoparkında. Seni ben götüreceğim."

Rahat cumartesi trafiğinde yola koyuldular. Dedektif Cooper sol dirseğini açık cama dayamıştı. Altın sarısı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Rachel, ceketinin altında omuz kılıfına takılı bir silahın hatlarını seçebiliyordu.

"Alkins'in ofisinde olduğunu sanıyordum," dedi Rachel kasaba sınırından çıkıp Neapolis'in kuzeyindeki kırsal bir alana doğru gittiklerini fark edince.

"Evden çalıştığını söylemedim mi?" dedi Dedektif Cooper. Sesi garip bir biçimde düşünceliydi. "Çok uzak değil."

Blair Ailesi'nin evinin de bulunduğu, etrafı çevrili lüks evlerin yanından geçtiler. Site girişinde fazladan güvenlik vardı. Rachel sayılarının her sabah mahkemeye giden Scott'ı protestoculardan korumak için artırıldığını varsaydı.

Dedektif Cooper beş mil sonra anayoldan saptı. Bir yarımadanın iç kesimlerine uzanan engebeli toprak yola girdi. Bir süre ilerledikten sonra yol uçurum kenarına iyice yaklaştı. Rachel dalgaların kayalara çarptığını görebiliyordu. Bölge bakir ve ıssızdı. Bırakın Mitch Alkins'i, *herhangi* birinin burada yaşadığını hayal etmek bile zordu. Rachel koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Kapıya baktı. Kilitliydi. Camlar da kapalıydı. Her şey sürücü tarafındaki merkezi kilit sisteminin kontrol ediliyordu.

Cooper'ın birkaç kilometre sonra ormanlık alanı kesen çakıllı yola sapmasıyla Rachel'ın huzursuzluğu iyice arttı. Engebeli yol o kadar dardı ki çalılar arabaya sürtünüyordu. Yol, sonunda genişleyip bir cipin park ettiği açıklığa çıktı.

Rachel arabadan inip ilerideki çalılığa doğru giderken, "Neredeyiz?" diye sordu tereddütle.

“Beni takip et,” diyen Dedektif Cooper, onu aşırı uzun çalılarının arasındaki bir patikadan aşağı doğru götürdü. Rachel ansızın böylesi izole bir yerde bulunmanın kendini ne kadar savunmasız hissettirdiğini belli etmemeye çalışarak yutkundu. Çalılarının arasından geçerken tam da mafyanın infaz etmek istediği birini getireceği türden bir yerde olduğunu düşündü. Ağaçların arasındaki manzarayı gördüğü anda durdu.

Altlarında nefes kesici bir kumsalı olan küçük bir koy vardı. Uçurumun kenarından koya bakan ev, okyanusu ve çevredeki ağaçları yansıtan aynalı pencereler ve ahşaptan yapılmıştı.

“İşte Mitch’in evi,” dedi Dedektif Cooper. Eğimli patikadan aşağı, uçurumun kenarındaki eve doğru yürüdü. Rachel peşinden gitti.

Mitch Alkins okyanusa bakan balkondaki çelik korkuluklara yaslanmıştı. Kot pantolon ve rüzgârda uçuşan lacivert bir gömlek giymişti.

“Gazetecilerle dava hakkında konuşmamalıyım,” dedi Alkins, Rachel yanına gidince. “İhtiyacım olan son şey ünlü bir podcast yayıncısıyla bir olup dolap çevirmekle suçlanmak. Yani seninle hiç konuşmadım, böyle bir buluşma gerçekleşmedi. Anladın mı?”

“Kesinlikle,” dedi Rachel ve dönüp dedektif Cooper’a baktı. Evin devasa pencerelerinden, dedektifin minimalist döşenmiş salondan geçip merdivenlerden inerek gözden kayboluşunu izledi.

“Günlerdir benimle konuşmaya çalışıyorsun. Ne öğrenmek istiyorsun?” diye sordu Alkins, bakışları denizin mavi sularına sabitlenmişti.

“Jenny Stills. Onu hatırlıyor musun?”

“Elbette onu hatırlıyorum,” dedi. “Jenny benim ilk aşkımdı.”

“O zaman kaç yaşındaydın?” diye sordu Rachel.

“On dört, on beş olmalıyım. Jenny benden iki sınıf küçüktü. Onunla konuşacak cesareti bulmak neredeyse yüz yıl sürdü ama sonunda başardım. Arkadaş olduk. Bazen kumsalda takılıyorduk ama ona çıkma teklif edecek cesareti bulmayı başaramadım.”

“Öldüğü yaz Jenny’ye ne oldu?” diye sordu Rachel.

Alkins yüzünü denizden ona çevirince Rachel kendini bir anda Alkins’in gözlüklerindeki yansımasına bakarken buldu. Mitch Alkins cüretkârlığına kızmış gibiydi ama ifade-sinde başka bir duygu daha vardı. Rachel bunun suçluluk olduğunu anlayınca boğazı korkuyla düğümlendi.

“Her yıl mezarına çiçek bıraktığını biliyorum. Ondan seni bağışlamasını istiyorsun,” dedi Rachel. “Ona bu kadar korkunç ne yaptın ki bunca yıl sonra bile hâlâ seni bağışlamasını istiyorsun?”

“Jenny’yi öldürüp öldürmediğimi mi soruyorsun?”

Rachel güçlükle yutkunup başını salladı. Mitch Alkins her durumda çetin biriydi. Hep söyleyecek bir sözü vardı. Adamın öfkeli ifadesi Rachel’a onu böyle sorgulamasının cesaret gerektirdiğini söylüyordu. Hiçbir şey demeden başını çevirdi.

“Jenny Stills’ı incittin mi?” diye sordu Rachel ısrarla.

“Cevap evet,” dedi Mitch sonunda. “Jenny’yi incittim.”

Rachel tehlikeli sulara yüzdüğünü anlayınca kalp atışı hızlandı. Evin bulunduğu uçurumdan aşağı bakarken terasla kumsal arasındaki yükseklik dikkatini daha da çekti.

“Güzel bir şeyin başlangıcındaydık ve ben aptallığım yüzünden bunu mahvettim. Onun önüne gelenle yattığına dair dedikodular duydum, isteyen her çocukla birlikte olduğuna dair. Ben de şansımı denemek istedim. Tecavüz değildi. O kadar ileri gitmedim. Yine de sabit fikirli oluşum o gece onu mahvetti. Bu sorunu cevaplıyor mu?”

Rachel başını salladı. Ağzı kurumuştı. “Sen o yaz kumsalda karşılaştığı çocuksun. Onu yemeğe çıkardın, sanırım pizzacıya.”

“Evet,” dedi Alkins. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Hannah, kardeşi bana gönderdiği bir mektupta bahsetmişti. Adını bilmeseydi de o gece Jenny’yi randevuya çıkardığını gayet iyi hatırlıyordu. Senin Jenny’ye vermek için kır çiçekleriyle geldiğini ama içeri girmeden önce utanıp çiçekleri attığını yazmıştı.”

“Aptal ve bencildim, söylentilerden ve kendi hormonlarımdan o kadar etkilenmişim ki değerli bir şeyi mahvettiğimin farkında değildim. O gece Jenny’nin kalbini kırdım ama ona asla fiziksel bir zarar vermedim.”

“Peki kim yaptı?” diye sordu Rachel. “Jenny Stills’ı kim öldürdü?”

“Boğulduğunu söylediler,” dedi Alkins.

“Gerçekten buna inandın mı?”

“Şüphe etmem için bir neden yoktu. Zaten öldüğünde burada değildim. Kendimden ve Jenny’ye davranış biçimimden o kadar tiksinişmişim ki üniversiteye başlamadan önce kuzeye, büyükbabamın yanında kalmaya gitmiştim,” dedi. “Jenny Stills ile neden bu kadar ilgileniyorsun? Çok uzun zaman oldu.”

“Jenny’nin öldürüldüğüne inanıyorum,” dedi Rachel. “Kanıtlarım da olabilir. Yardımına ihtiyacım var. Jenny’nin otopsi raporuna ihtiyacım var ve soruşturmayı yürüten polisle konuşmak istiyorum. Ben bu bilgilere erişemem ama sen yapabilirsin.”

“Birkaç arama yapar, ihtiyacın olan bilgileri alırım,” dedi. “Ve eğer Jenny Stills’ın öldürüldüğü doğruysa dava açarım. Onu bir kez yüzüstü bıraktım, bir daha yapmam.”

Dedektif Cooper aşağıda, bir teknenin bağlı olduğu kısa iskeleyle doğru yürürken kayaların üzerinden geçiyordu. Yanına varınca tekneye atladı, iskeleyle bağlı halatı çözdü ve motoru çalıştırdı. Savcı ve Rachel, denize açılan teknenin dalgalar çarptıkça uçacakmış gibi yükseğe sıçrayışını sessizce izlediler.

“Burada deniz aldatıcıdır,” diye mırıldandı Alkins tekneyi izlerken. “Bir bakarsın çarşaf gibidir, bir dakika sonra fırtına patlar. Deniz çok canlar aldı. Kıyı şeridi batık gemilerin ve ölülerin mezarlığıdır. Biz yerliler okyanusun havasını koklamayı daha küçükken öğreniriz ama biz bile bazen yanılıyoruz.”

“Burada büyüdüğünü hep unutuyorum,” dedi Rachel. “Geri döndüğün için mutlu musun?”

“Mutluluk doğru kelime mi bilmiyorum. Ben buraya aitim. Hep bir gün dönmek istiyordum, sadece planladığımdan çabuk oldu.”

“Yanlış anlama ama bunun tuhaf bir kariyer değişikliği olduğunu düşünüyorum,” dedi Rachel. “Çok aranan bir savunma avukatıydın. Servet kazanıyordun. Neden bunları bırakıp savcı oldun ve sonra da bu sakın kasabaya geri döndün?”

“Geceleri daha rahat uyumak için,” diye cevapladı Alkins kuzeninin tekneyi durdurup sudaki ağı kontrol etmek için eğilmesini izlerken. “Nick ağları kontrol ediyor. Birkaç dakikaya geri dönecek ve seni otele geri götürecektir. Benim de gelecek haftaki duruşma için çalışmam gerek.”

“Mahkeme pazartesi günü bitebilir,” diye hatırlattı Rachel.

“Kelly’nin kürsüye çıkmasını umuyorum. Aksi hâlde,” dedi iç çekerek, “Haklı olabilirsin.”

“Yani sen de Scott’ın beraat edebileceğini düşünüyorsun,” dedi Rachel yaptığı yorumun satır aralarını okuyarak.

“Scott Blair’ın ceza almaması Kelly için yıkım olur.”

“Kelly ve diğer tecavüz mağdurları için,” dedi Alkins. “Yapabileceğim fazla bir şey yok. Onun tanıklığına ihtiyacımız var. O olmadan elimizde pek bir şey yok.”

Sesi bitkin çıksa da aynı zamanda kolay pes etmeyeceğini düşündüren çelik gibi bir kararlılığı da vardı. Yüzünü Rachel’a döndü. “Nick’ten seni buraya getirmesini istedim çünkü senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi. “Geçen akşam Mooreların evindeydim, kızlarının ifadesi olmadan davayı kaybedeceğimizi anlamalarını sağlamaya çalıştım ancak onları ikna edemedim. Kelly ifade vermeden de davayı kazanma şansımız olduğuna inanıyorlar. Kelly ifade verse de vermese de jürinin Scott’ı mahkûm edeceğinden emin olduklarını söylediler.”

“Kelly’nin delilleri reddedilirse jüri nasıl mahkûm edecek?” dedi Rachel.

“Doğru,” diye cevapladı Alkins. “Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Tüm bunları olaya doğrudan dahil olmayan birinden duymaları daha etkili olabilir. Dışarıdan biri,” dedi Rachel’a. “Sen etkilisin. Dan Moore’un, podcastinin hayranı olduğunu biliyorum. Belki seni dinlerler.”

Rachel, Alkins’e baktı. İfadesinde ciddi olup olmadığını gösteren bir iz aradı. Tek görebildiği koyu renkli güneş gözlüklerinin camındaki kendi yansımasıydı. Alkins, Rachel’ın emin olmak istediğini anlamış gibi gözlüklerini çıkardı ve parmaklıklara yaslanıp doğrudan ona baktı. “Scott Blair’ın suçlu olduğunu ve cezalandırılması gerektiğini düşünüyor-
san Kelly’nin ebeveynleriyle konuş Rachel. Kızlarının kürsüye dönmesine izin vermeleri için onları ikna et.”

“Buna dahil olmamalıyım.” Rachel tereddüt etti. “Benim tarafsız olmam gerek.”

“Sadece yardımını istedim,” dedi Alkins. “Sonuçta karar sana kalmış. Hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da iyi bir

insanın vicdanının genellikle onu doğru olanı yapmaya yönlendirdiğidir.”

“Herhangi bir söz vermiyorum,” dedi Rachel dikkatle. “Ama düşünceğim.”

“Söz istemiyorum,” dedi Alkins. Dalgalı denizde kıyıya dönen sürat teknesinin motorunun sesini duyabiliyorlardı.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum,” dedi kuzeni tekneyi iskeleye bağlarken. “Dan Moore’un aksine ben hayranın değilim. İnsanların başka insanların trajedilerine olan tutkusunu anlamıyorum. Bu modern zamanların röntgenciliği. Çok korkunç. Seninki gibi podcastler bu saplantıyı besliyor. Elimden gelseydi Yargıç Shaw’ın davayı izlemene izin vermesini engellerdim,” dedi. “Bunu bilmeni istiyorum çünkü Dan ve Christine Moore’un seni dinlemesini sağlasan bile seni eleştirmeye devam edeceğim. Fikirlerimden taviz vermem.”

Rachel, Mitch Alkins’in dürüstlüğünü takdir etti. En azından nerede durduğunu biliyordu. Sahilde Cooper, dönmek için izin ister gibi Alkins’e baktı. Alkins hafifçe başını eğince Cooper eve tırmanan yolda ilerlemeye başladı.

Dedektif Cooper, Rachel’ı geldikleri güzel manzaralı sahil yolundan kasabaya geri götürdü. Bu kez en güzel manzaraları ve ilgi çekici yerleri göstermek için sık sık yavaşlıyordu. Kasabanın eteklerine vardıkları sırada Rachel’ın telefonuna mesaj geldi. Pete, Hannah’nın bir e-posta daha gönderdiğini bildiriyordu.

Hannah

Sevgili Rachel,

O gece yaşananları kelimelere dökmek zor. Bunları daha önce ne yazdım ne de herhangi bir kişiye anlattım. Tüm yetişkinlik hayatım boyunca unutmaya çalıştım ama anılar kaçınılmaz olarak geri döndü; hem de her zaman olabilecek en kötü zamanda, hep hayatımda iyi bir şey olurken. Bazen hatırlamanın verdiği acı öyle dayanılmaz oluyor ki pes etmeyi düşünüyorum; kendimi bırakmayı.

Bir yabancının çelik gibi kollarına hapsedilmiş hâlde açık alandan, Jenny'nin olduğu yerden uzağa taşınırken orman zemininin çıplak ayaklarımın altında dengesizce sallanışı hâlâ gözümün önünde. Çığlık atamadım, yardım istemedim. Sesimi duyacak kimse yoktu. Kimse Jenny ya da beni kurtaramazdı.

Sarhoş kahkahalar duydum, iğrenç ve zalim kahkahalar. Birisi ağaca bira şişesi fırlattı, şişe kırıldı. Peşinden yine kahkahalar yükseldi. Bunu oyuna çevirmeleriyle daha çok şişenin kırıldığını duydum. Ardından yürek burkan çığlıklar.

Jenny'nin sesiydi. Canını yakıyorlardı. Ormanda bez bebek gibi taşınırken, ayaklarım çaresizce havada sallanırken engel olmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

“Lütfen,” demeye çalıştım. Kelimeler ağzımı kapatan el yüzünden boğuluyordu. “Lütfen, canını yakmayın.”

Geniş bir ağaç gövdesinin yanına geldik. Jenny'nin yaralı bir kedi yavrusu gibi inlediğini duyabiliyordum, daha fazla bağıramayacak kadar güçsüz düşmüştü. Demir kısıkaçlardan kurtulmaya çalıştım. Jenny'nin yanına gitmek, ona dokunmak istiyordum. Bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini söyleyip onu rahatlatmak istiyordum.

Ama sesi gittikçe daha az duyuluyordu. Ondan uzaklaşıyorduk. Beni kollarının arasında daha sıkı tutup yön değiştirdi. Başka bir tarafa doğru yürüyordu, ormanın derinlerine doğru, Jenny'den uzağa. Onu tekmelemeye çalıştım ama gücüyle boy ölçüşmezdim, bacaklarım havada öylece asılı kaldı.

Çok geçmeden aniden durdu. Havaya kaldırıldığımı, sonra sert metal bir zemine bırakıldığımı hissettim. Metal çıkıntılar sırtıma batıyordu. Bir kamyonun arkasındaydım.

Eli hâlâ ağzımdaydı, bu yüzden çığlık atamıyordum ama artık o güçlü kolların tutsağı değildim. Yüzüstü yatarken beni tutsak edenin gözlerinin içine baktım. Ormanın loş ışığında bile o gri gözleri tanıdım.

Bobby yüzünü bana yaklaştıırken dehşetle ürperdim.

Elini çekip parmağını dudaklarıma bastırdı.

“Şişşt!” dedi.

Yatmam için beni itti. Kanvas örtüyü üstüme çekti. O an beni sakladığını anladım. Beni koruyordu. Kısa süre sonra kamyona binenlerin ağırlığıyla aracın çöktüğünü hissettim.

Bobby arkaya oturdu, bacaklarını uzatıp sırtını kabine dayadı. Kamyonun arkasına indirilen bir şey hissettim. Bir inleme duydum. Jenny'ydi.

Kapılar çarparak kapandı. Biri kamyonun kasasına açılmamış bira kutusu attı. Kutu kasanın metalinden sekip ayağıma çarptı. Çok acıttı.

Büyük bir gürültüyle yola çıktık. Jenny o kadar şiddetli titriyordu ki birbirine vuran dişlerinin takırtısını duyabiliyordum. Kanvas örtünün altından baktım. Bobby gömleğinin düğmelerini açıyordu. Onun soyunduğunu görmek beni korkuttu ama sonra gömleğini çıkarıp Jenny'nin üstüne örttü ve battaniye gibi altına sıkıştırdı. Kamyon toprak yolda hızla ilerleyip çukurlarda zıplarken örtünün altından elime uzanıp güven vermek istercesine sıkıttı.

“Bobby, dikkat et düşmesin. Onunla işimiz daha bitmedi,” diye bağırdı birisi açık camdan. Sarhoş kahkahalar yankılandı.

Kamyonet tekerlekleri gıcırdayarak sertçe dönüp asfalt yola çıktı. Anayoldaydık. Daha hızlı gidiyorduk. Daha az sallanıyorduk. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu.

Bobby'nin eli, yanında yatan Jenny'nin sırtındaydı. Onu rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Ben de onu rahatlatmak için eğilmeye çalıştım. Bobby beni sertçe itti. Kamyon durduğunda okyanusun sesini duydum, deniz suyunun eşsiz tuzlu kokusunu aldım.

“Nerede o?” Bir erkek sesiydi. Kalın ve dengesizdi. Kamyonun kasasına eğiliyordu. Sarhoştı. Bana dokunmasına ramak kalmıştı, irkildim.

“Burada,” diye geveledi bir başkası.

“Belki de artık onu bırakmalıyız,” dedi bir başkası. Sesi boğuktu ve korkusu hissediliyordu.

“Neden bırakalım?”

“Evet dostum. Hepimiz bir tur daha istiyoruz. Belki bu kez Bobby de fikrini değiştirir. Ne dersin Bobby?”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Örtünün altında olduğumu anlamalarından korkarak kımıldamadan yatıyordum. Bobby yanımda dimdik oturuyordu. Bana siper olmaya çalışıyor gibi hissettim.

“Hayır. Bir daha olmaz. Lütfen. Yapamam.” Konuşan Jenny’ydi. “Bırakın beni. Eve gitmek istiyorum.”

“Kes zırlamayı sürtük,” diye bağırdı biri. “Ayağa kalk.”

Jenny ayağa kalktı. Aşağı atlarken kamyon yine sallandı. Birlikte sahile yürüdüler.

Bobby kamyondan inmeden önce yüzümü görebilmek için örtüyü kaldırdı. “Kaç,” diye fısıldadı. “Onu bırakmalarını sağlamaya çalışacağım ama senin buradan gitmen gerek.” Bira kutuları ve şişeleri olan bir kasayı kaldırışını izledim. “Kaç,” dedi bir kez daha kumsaldaki arkadaşlarının yanına gitmeden önce.

Onu dinlemedim. Çalıların arasına saklandım. Ablamı bırakıp gidemezdim. Gözlerim karanlığa alışınca Morrison’s Point İskelesi’nin tanıdık silüetini gördüm. Nerede olduğumuzu bilmek tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı.

Kumsalda kıvılcımlar gördüm, ardından benzin kokusu aldım, ateş yakıyorlardı. Bir süre sonra alevlerin etrafında, şişeleri tokuşturarak bira içen karanlık silüetleri belirdi.

Otoparkın karşısında, tuvaletlerin yanında telefon kulübesi vardı. Param yoktu ama santrali arayıp polis çağırma-
larını isteyebilirdim. Beni görmemeleri için sessizce, çalıların arasında çömelerek ilerledim. Ayakkabılarım ormanda düşmüştü. Yalınayaktım. Otoparkın toprak zeminindeki sivri taşlar ayağıma batıyordu. Acıya rağmen hiç ses çıkarmadım.

Telefon kulübesine ulaşmak için açık alanda koşmam gerekiyordu. Hızlıca koştum ama karanlıkta kapıyı açmakta zorlandım ve kulübeye hemen giremedim. Sonunda kapıyı açabildim. Ahizeyi kaldırıp santrali aradım, ellerim o kadar

titriyordu ki doğru tuşlara basmak için birkaç kez denemem gerekti.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu santral memuru.

“Lütfen,” diye mırıldandım. Boğazım kupkuruydu, sesim çıkmıyordu. Boğazımı temizleyip daha yüksek sesle konuştum: “Benim hemen...”

Kulübenin kapısı aniden açılıp omzuma çarptı. Bir el uzanıp ahize tutucuya basarak aramayı sonlandırdı. Yavaşça arkamı döndüm. Bobby’nin arkadaşlarından biriydi. Bizi eve bıraktıkları gün Rick’in dükkanından şeker çalan çocuktü. İçki kokuyordu. O kadar ağır bir kokuydu ki sırtım telefon konsoluna yapışana kadar geri çekildim.

“Bakın hele, küçük kız kardeşi de buradaymış,” diye hırladı. Elini saçıma doladı ve yüzümü sarhoş yüzüne yaklaştırdı.

Rachel

Günbatımında sahilde buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Dan ve Christine Moore kol kola Rachel'a yaklaştılar, yüzlerini gizlemek için ikisi de beyzbol şapkalarının siperliğini aşağı indirmişti. Kot pantolonları ve tişörtün üstüne giydikleri düğmeleri açık gömlekle ikiz gibiydiler. Dan'ın gömleği kot kumaşından, Christine'inki beyaz ketendendi. Rüzgâr ikisinin gömleğini de paraşüt gibi şişiriyordu.

Birlikte kumsala indiler, havlularındaki kumu silkeleyip omuzlarına atarak eve dönenlerin yanlarından geçtiler. Hava karardığından sörfçüler isteksizce kıyıya çıkıyordu.

Dan telefonda konuştuklarında Rachel'a onunla konuşmaktan mutlu olacaklarını ama bu konuşmayı evde yapmak istemediklerini söylemişti. Önceki gece Mitch Alkins oradaydı. Kelly, odasında tek başına otururken diğer herkesin aşağıda onun hakkında konuşması onu üzmüştü. Kelly'yi uzun süre yalnız bırakmak istemedikleri için büyükannesi ara sıra onu kontrole gitmişti.

Bir restoranda buluşmak söz konusu değildi; aynı şekilde Rachel'ın kaldığı otelde buluşmak da. Dava haberlerin merkezindeydi, herkes bunu konuşuyordu; bu yüzden Kelly'nin

ebeveynleri duruşma başladığından beri toplum içine çıkmamıştı. Dan, Rachel'a delirmek üzere olduklarını söylemişti. Tuhaf ses tonu şaka yapmadığını ve durumu abartmadığını belli ediyordu.

Kelly'nin adı medyada kullanılmıyor olsa da kasabanın dedikodu kazanı kaynıyordu. Tecavüz davasındaki kızın Kelly Moore olduğu tüm Neapolis tarafından biliniyordu. Okul değiştirmek zorunda kalmıştı ama sonra yeni okulundan da ayrıldı çünkü koridorda yürürken fısıldaşmalar asla kesilmiyordu. Annesi mahkeme başlamadan çok önce market alışverişini online yapmaya başlamıştı. Restoran bir kenara, markete gitmeye bile cesaret edemiyordu. Kelly'nin kim olduğu sadece sözde gizliydi.

Rachel hava kararırken kumsalda buluşmayı önerdi. Böylece etraf kimsenin onları tanıyamayacağı kadar karanlık ve kulak misafiri olmadan konuşabilecekleri kadar تنها olacaktı. Konuşmanın kayıt dışı olacağı konusunda anlaşmışlardı.

Marinadan uzaklaştıkça daha az insan görmeye başladılar ve bir süre sonra kıyıda sadece üçü kaldı. Gece çökmeye başlarken deniz ve gökyüzünün birbirine karışan renklerinde üç karanlık siluet olarak yürümeye devam ettiler.

“Kelly nasıl?” diye sordu Rachel.

“Pek iyi değil,” dedi Christine. İç çekişi daha fazlasını anlatıyordu. “Kürsüye dönme düşüncesi bile paniğe kapılmasına neden oluyor.”

Christine, Kelly'nin sakın kalmak için yüksek dozda antianksiyete ilacı aldığını söyledi. İlaçlar sağlıklı düşünmesini zorlaştırıyordu. Doktor dozu azaltırsa Kelly endişe atakları geçiriyordu. “Kısır döngü,” dedi Christine. Gözlerinin altındaki koyu halkalar sözlerini doğruluyordu.

“Christine, Kelly'nin kürsüye çıkmasını istemiyor,” dedi Dan, yürüdükçe ayakkabısının kumda bıraktığı izlere bakarak.

“Sen aynı fikirde değilsin. Sen Kelly’nin ifadesini tamamlamasını istiyorsun,” diye özetledi Rachel.

“Evet.” Dan başını kaldırdı. “Mitch Alkins, Kelly olmadan onun hüküm giymeyeceğini söylüyor. Dün bütün gece söylediklerini düşündüm. Kelly’nin bunu yapması gerek. O orospu çocuğunun hapse girmesi için bunu yapması gerek. Bunları geride bırakmak için bunu yapması gerek,” dedi sertçe. “Başladığı işi bitirmezse, Scott Blair serbest kalıp ceza almadan hayatını yaşamaya devam ederse Kelly hayatının kalanı boyunca pişmanlık duyacak.”

Kocası konuşurken Christine başını iki yana sallıyordu. İkisinin aynı fikirde olmadığı ortadaydı. Zaman tükeniyordu ve hâlâ anlaşılmaya varamamışlardı.

“Kelly’nin doktorları ne diyor?” diye sordu Rachel.

“Terapisti karşı çıkıyor,” dedi Christine. “Bunun, Kelly’yi uçuruma sürükleyeceğinden endişeleniyor. Şu an duygusal olarak çok kırılğan ama Dan,” dedi ve kocasına baktı. “Dan kan aksın istiyor.”

Cebinden çıkardığı kâğıt mendille gözlerini kuruladı. “Bu süreçte Kelly’yi kaybedebileceğimizi anlamıyor.”

Dan kollarını karısına doladı, hıçkırıklara boğulan kadının başını göğsüne bastırdı. Christine’ın başının üzerinden Rachel’a bakıp onları bu çıkmazdan kurtarması için yalvarıyordu. Rachel bakışlarını indirip arkasını döndü ve onlara mahremiyet vermek için uzaklaştı.

“Sen ne düşünüyorsun Rachel?” diye sordu Dan sakinleşip ona yetiştiklerinde. “Her gün mahkemedeydin. Kanıtları gördün, ifadeleri dinledin. Kelly kürsüye dönmese bile jüri onu suçlu bulur mu?”

Rachel, Morrison’s Point İskelesi’nin suya uzanan belirgin şeklini seçebildiği noktaya baktı. Kelly’nin ebeveynleri yan yana durmuş merakla cevabını bekliyordu. Durumu bi-

raz yumuşatmayı düşündü. Sonra Mitch Alkins'in söylediklerini hatırladı. Gerçeği bilmeleri gerekiyordu, ham ve yalın gerçeği.

“Kelly kürsüye çıkmazsa Dale Quinn, Kelly'nin ifadesinin kayıtlardan silinmesini talep edecek, hepsinin. Çünkü o kilit tanık ve avukat onu doğru düzgün sorgulayamadı. Kelly'nin ifadesi olmadan jürinin suçlu bulmak için yeterli kanıtı olduğuna inanmıyorum.”

Sözlerinin acımasız dürüstlüğü ikisinin de ürpermesine neden oldu. Christine üşümüş gibi kollarını kendine doladı. “Bunları Kelly uydurmadı. Ona tecavüz etti. Bunu kanıtlama yükü neden Kelly'nin omzunda? O daha bir çocuk. Acı çeken o.”

Rachel'ın buna verecek cevabı yoktu. Bu sorunun bir cevabı yoktu. Yürürken deniz kabukları toplamıştı, şimdi durup onları teker teker suya attı. Dalgaların sesi, suya çarpan kabukların çıkardığı sesi bastırdı.

“Yargıç Shaw'ın o kadar ileri gideceğine inanıyor musun?” diye sordu Dan. “Kelly'nin tüm ifadesini tutanaklardan çıkarabilir mi?”

“Fazla seçeneği yok,” dedi Rachel. “Dale Quinn çapraz sorgu fırsatı bulamazsa ifadesinin geçerli olmasına izin veremez.”

Dan ve Christine birbirlerinin beline sarılarak öylece durdular. Rachel önceki gece evlerine gittiğinde Mitch Alkins'in benzer şeyler söylediğini, hatta belki daha açık sözlü olduğunu biliyordu. Alkins, Rachel'a her şeyi tüm çıplaklığıyla anlattığını söylemişti. “Kelly ifade vermezse Scott Blair büyük ihtimalle serbestçe çıkıp gidecek,” demişti.

Rachel, Alkins'in haklı olmasını, aynı şeyleri ondan duymalarının daha etkili olmasını umdu. Ne de olsa çıkan sonuçtan bir çıkarı yoktu. Söz konusu olan Rachel'ın itibarı

değildi. Ayrıca tüm kanıtları biliyordu; her gün mahkemeye gitmiş, ifadeleri dinlemiş, notlar almış, podcastte duruşma hakkında bilgi vermişti.

Moore Ailesi korkunç bir seçim yapmak zorundaydı. Kelly'yi kürsüye çıkarmak kızlarını mahvedebilirdi. Scott Blair'ın serbestçe çıkıp gitmesi daha da kötü olacaktı. Geceyi geçirecek yer arayan bir martı, kumsalın üstünden çığlık atarak uçup gitti.

“Bunu Kelly’e yapamayız.” Christine dönüp kocasına baktı.

“Mecburuz. O pisliğin gitmesine nasıl izin veririz? Adı lekelenmeden, itibarı bozulmadan... Onun acı çekmesi gerek. Cezalandırılmayı hak ediyor,” dedi Dan. “Bırakalım da Kelly’ye yaptığının aynısını hapiste biri ona yapsın.”

Christine avuçlarıyla kocasının göğsüne hafifçe vurdu, hıçkırarak ağlarken tüm vücudu sarsılıyordu. “Kelly bunun hakkında her konuştuğunda, her seferinde o geceyi tekrar yaşıyor. Tekrar tekrar yaşıyor. Ondan geriye kalan her şeyi yiyip bitiriyor. Bunu ona yapamayız. Biz onun ailesiyiz. Adaletin sağlanmasının ötesini düşünmeliyiz. İntikam peşinde koşmamalıyız. Bizim işimiz onun iyileşmesine yardımcı olmak.”

“Onun iyileşmesine yardımcı olacak şey, ifade vermesi. Başta acı verse de buna değecek. Scott ceza alacak ve Kelly’nin adı temize çıkacak. Kızımız aklanacak,” diyen Dan kumun üstündeki yosun yığını suya gidene kadar tekmeledi.

“Kelly’nin adının temizlenmesine ihtiyacı yok. O yanlış bir şey yapmadı. Onun...” Christine’in sesi öfkeyle titriyordu.

Rachel rahatça konuşmaları için bir kez daha uzaklaştığından konuşmanın kalanını duymadı. Aynı tartışmayı günlerdir yaptıkları belliydi. Aynı döngünün içine sıkışıp kalmış-

lardı. Zamanları tükeniyordu. Cumartesi gecesiydi. Kelly pazartesi sabahı ifade verecekse pazar gününün tamamını onu duygusal olarak hazırlamakla geçirmeleri gerekecekti.

Dan, karısıyla yaptığı öfkeli tartışmanın ardından Rachel'ın yanından geçip gitti. Rachel gözlerini kurulayarak yanına gelen Christine'i beklemek için yavaşladı. İki kadın Dan'e yetişmeye çalışmadan sessizce yürüdüler. Dan hızlı yürüyordu, bir süre sonra burnu dönüp görüş alanlarından çıktı.

Hava iyice kararıyor, görüş gittikçe zorlaşıyordu. Biraz daha yürüdükten sonra rüzgâr ve dalgalarla sallanan Morrison's Point İskeleyi'nin kirişlerinin gıcirtısını duydular.

Bir süre sonra yaklaşımaya korkuyormuş gibi iskelenin karanlık silüetine bakarak onları bekleyen Dan'e yetiştiler. "Bu kadar uzağa geldiğimizi fark etmemişim," dedi Dan. Ürperdi. "Buradan hep nefret ettim." Bir anda dönüp hızla marinaya doğru yürümeye başladı.

Rachel onun uzaklaşmasını izlerken, "Şeytan kovalıyormuş gibi görünüyor," dedi Christine'e.

"Dan, Kelly'e olanlar yüzünden kendini suçluyor," dedi Christine. "Donanmadan ayrıldıktan sonra Portland'daki ailemin yanına taşınmayı kabul etseydi bu asla olmazdı, diyor. Portland yerine Neapolis'e taşınmamız için ısrar etti. Korkunç geçen çocukluğuna rağmen kendini buraya ait hissediyordu."

"Çocukluğu neden korkunçtu?" diye sordu Rachel şaşkınlıkla. Babası kasabanın polis şefiydi. Rachel onun rahat, korunaklı bir çocukluk geçirdiğini sanmıştı.

Christine üzüntüyle başını salladı. On iki yaşındayken babasının Dan'i çok kötü dövdüğünü, kafatasındaki çatlak yüzünden hastaneye kaldırıldığını anlattı. Şef Moore görevli doktora oğlunun kaykayıyla tehlikeli bir atlayış yaparken

düştüğünü söylemişti. “Doktor inanmış,” diye devam etti Christine. “Polis Şefi Russ Moore’dan şüphe etmesi için bir neden yokmuş.”

“Dan’ın annesi bu olaydan bir yıl önce intihar etmiş. Adli tabip kazayla alınan aşırı doz demiş. Kimse kazayla bir düzine Valium almaz. Dan, annesinin dayaklara daha fazla katlanamadığını söyledi. Annesi öldükten sonra çocukluğunu babasından uzak durmaya çalışarak geçirmiş. Şükürler olsun donanmaya girmiş. Onu o yapan donanma oldu.”

“Ne anlamda?” diye sordu Rachel.

“Sivri yönlerini törpüledi. Ayakları yere basan biri olmasını sağladı. Değerler kattı. O, özverili bir baba ve harika bir eş,” dedi. “Dan bir sürü hayır işi yapar. Toplumu önemser. Bu kasabayı önemser. Olanların onu bu kadar etkilemesinin nedeni de bu. Kasabanın ikiye bölünmesi, insanların acımasızlığı, Kelly ve ailemize sırt çevrilmesi, Kelly hakkında söylenenler canını acıtıyor. Bu onu öldürüyor.”

Kocasının onları beklediğini görünce sesini alçalttı. Dalgalar sertleşmişti, kumsalın yarısına kadar geliyordu. İki kadın birlikte kaldırıma çıktı. İleride marinanın titreyen ışıkları görünüyordu. Yaklaştıkça restoranlardan gelen müzik seslerini duydular.

“Neapolis’i özleyeceğim,” dedi Christine hüzünlü bir sesle.

“Kasabadan ayrılıyor musunuz?” diye sordu Rachel.

“Kelly’yi ailemin yanına götüreceğim. Dan işi devretmek ve evi satmak için kalacak. İşleri bitirir bitirmez bize katılacak,” dedi Christine ama ses tonunda bir daha asla bir araya gelemeyeceklerini düşündüren bir belirti vardı. Rachel, Dan Moore kızının kürsüye çıkması için ısrar ederse ailenin –evliliğin– asla toparlanamayacağı izlenimi edindi.

Arabaya vardıklarında Dan, karısının elini tuttu, gözlerine baktı. “Geri dönerken söylediklerini düşündüm hayatım.

Hayatımda bir sürü hata yaptım ama artık yapmayacağım. Bu konu hakkında seninle tartışmayacağım. Scott Blair'ın ceza alacağına inanmam gerek. Er ya da geç küçük kızıma yaptıklarının cezasını bir şekilde çekecek.” Başını salladı. “Ama sen haklısın. Bunun olmasını sağlamak Kelly'nin görevi olmamalı.”

Dan ve Christine uzaklaşırken Rachel arkalarından baktı. Karar vermişlerdi. Kelly Moore pazartesi kürsüye çıkmayacaktı. Mahkeme bitmişti.

Rachel

Rachel yatakta oturup telefonun açılmasını bekledi. Mitch Alkins, Kelly'nin pazartesi mahkemeye gelmeyeceğini duyunca şaşırmadı. Kendini bu duruma çoktan hazırlamış gibiydi. Kelly'nin annesinin yoğun korumacı tavrının, babasının intikama susamışlığına galip geleceğini biliyor olmalıydı.

Alkins o kadar keyifsizdi ki Rachel, Jenny Stills'ın otopsi raporuna ulaşabildi mi ya da ölümüyle ilgili bir şey öğrenebildi mi diye sorma cesareti bulamadı. Araştıracasına söz vermişti ve Rachel ona inanıyordu. Mahkeme sonlandıktan sonra Alkins'in bu işin üstüne gideceğinden emindi.

Hannah'nın son gönderdiği e-posta Rachel'ın canını çok sıkıyordu. O gece olanları hatırlamak açıkça ona zarar veriyordu. Rachel bunu her kelimesinde, her hecesinde hissetmişti. Bir ara mektupları Dedektif Cooper'a göstermeyi düşünmüştü ama sonra vazgeçti. Hikâyesini paylaşmak için Hannah'nın iznini almamıştı ve Rachel, onun güvenine ihanet etmek istemiyordu.

Dişlerini fırçalayıp yatmaya hazırlandı, Kelly'nin ailesiyle yaptığı gece yürüyüşünden sonra kendini yorgun ve üzgün

hissediyordu. Scott Blair özgür kalacaktı. İtibarını muhtemelen geri kazanacaktı. İftira atıldığını iddia edecekti. Birçok insan ona inanacaktı.

Belki babasının Rachel'in evlerini ziyaret ettiği gün gururla öngördüğü gibi olimpiyatlara katılıp altın madalya kazanırdı. Ya da belki itibarı yeterince lekelenmişti veya yarışmalardan uzaklaştırılması özgüvenini ve performansını gölgelemişti ve bir daha asla eski kondisyonuna kavuşamayacaktı. Tüm bunları zaman gösterecekti.

Scott tek bir gece hapishanede kalmasa da Kelly'nin adı tıpkı Jenny'ninki gibi sonsuza dek lekeli kalacaktı. Blair destekçileri onu, yalancı olduğu ortaya çıkmasın diye çapraz sorguya çıkmayan kinci bir kız olarak yaftalayacaktı.

Kelly'nin destekçilerine gelince, onlar da pes ettiği için Kelly'yi bağışlamayacaklardı. Derinlerde bir yerde sonuna kadar gitmemesine içerleyecekler ve gelecekte diğer kurbanların cesaretini kırdığını söyleyerek içten içe onu suçlayacaklardı.

Kelly asla özgür kalmayacaktı. Asla tam olarak iyileşmeyecekti. Çocukluğu kumsaldaki o gece yüzünden onarılmaz biçimde hasar görmüştü. Ailesi zulme uğrayan göçmenler gibi kasabadan kaçıyordu. Yeni bir şehirde, yeni bir okulda, hatta belki de yeni bir isimle yeni bir başlangıç yapabilmesi için hayatlarını, geçim kaynaklarını arkalarında bırakacaklardı. Christine haklıydı. Bu sorumluluk genç bir kızın omuzlarına yüklenmemeliydi ama yine de durum buydu.

Rachel örtülerin üstüne uzanıp tavana baktı. Podcast ve davanın ayrıntılarına kendini o kadar kaptırmıştı ki bir adım geri çekilip bakış açısını genişletme fırsatı bulamamıştı. Yataкта uzanırken gözden kaçırdığı bir şey olduğuna dair bir hisse kapıldı. Bunu daha önce de hissetmiş, sonra üzerinde durmamıştı. Ama bu kez emindi.

Kalktı, Kelly Moore'un ifadesini kendi karışık kısaltmalarıyla not aldığı defteri bulana kadar masanın üstündeki not defterlerini karıştırdı. Sonlara doğru aradığını buldu.

Üstümde eski, ekoseli bir gömlek vardı. Çok büyüktü. Battaniye gibi sıkıştırılmıştı. Gömleğin nereden geldiğini bilmiyorum çünkü Scott'ın üstünde öyle bir gömlek yoktu.

Rachel, Hannah'nın mektuplarının olduğu dosyayı çıkardı. Yatağın üstüne oturup mektupları tek tek okumaya başladı. Zaman ilerledikçe saatin üstündeki yeşil ışık şekil değiştiriyordu. Rachel biten mektubu kenara koyup diğerine geçiyordu. Hannah'nın gönderdiği son e-postaya ulaşana kadar devam etti. Rachel bu mektupta onu şaşkınlıkla sıçratabacak bir şey buldu. Yatağın yanındaki lambayı açıp paragrafı bir kez daha okudu. Emin olmak istiyordu.

Jenny o kadar şiddetli titriyordu ki birbirine vuran dişlerinin takırtısını duyabiliyordum. Kanvas örtününün altından baktım. Bobby gömleğinin düğmelerini açıyordu. Onun soyunduğunu görmek beni korkuttu ama sonra gömleğini çıkarıp Jenny'nin üstünü örttü ve battaniye gibi altına sıkıştırdı.

Benzer açıklamalar. İki tecavüz. Yirmi beş yıl arayla. Aynı kasabada. Rachel örtünün altına girerken Hannah'nın yatağın üstünde duran mektupları çarşafın üstüne dağıldı. Rachel kendi kendine bunun bir tesadüf olduğunu söyledi. Tam uykuya dalarken bunun tesadüf olmadığını anlamasını sağlayan bir şey hatırladı.

Rachel yataktan kalkıp koşu giysilerini giyerken hava hâlâ karanlıktı. Şafağın sökmesine bir saat vardı ama otelin döner kapılarını itip ıssız sokağa çıktığında, belki de gecenin bir yarısıdır, diye düşündü. Sokak lambaları yanıyordu, trafik ışıkları renk değiştiriyordu ama sahil yolunda tek bir araba yoktu.

Rachel önceki gece Dan ve Christine Moore ile birlikte yürüdükleri yolu takip ederek sahilde koşmaya başladı.

Morrison's Point İskelesi'ne vardığında gökyüzünün koyu mavisi aydınlanmaya başlamıştı. Şafak yakında sökecekti. Rachel iskelede durmadı. Koşmaya devam etti, yüzü kıpkırmızı ve nefes nefese, plajları birbiri ardına geçti.

Son plaja geldiğinde tekne kulübeleri sabah rüzgârıyla sallanıyordu. Deniz koruma alanına o kadar yakındı ki haritaların, yerel kuş türleri ve deniz yaşamının çizimlerinin bulunduğu posterlerin asılı olduğu ahşap ve taştan yapılmış ziyaretçi istasyonunu görebiliyordu. Rachel gölgelere gizlenerek tekne barakalarının arasında sessizce ilerledi.

Sırtını kulübelere birine yaslanıp bekledi. Günün ilk ışıklarıyla bir kapı açıldı. Vince Knox'un –ya da gerçek adı her neyse– iriyarı bedeni, küçük fiberglas tekneyi kulübeden dışarı çıkarıp kumun üstünde suya doğru itti. Kıştan takmalı motoru kumda sürüklenmemesi için yukarı kaldırmıştı.

Tekne suyun kıyısına gelip daha ileri gidemeyince suya girdi, halatları tutup tekneyi suya doğru çekti.

Rachel sahile yanaşıp adamın dikkatini çekmek için el salladı. Vince başta onu görmedi. Ağırlığın eşit dağılmasına dikkat ederek teknenin altına yengeç kafesi yerleştiriyordu. Başını kaldırıp kıyıda Rachel'ı görünce önce şaşırdı, ardından sinirlendi.

“Yine sen! Bu kez ne istiyorsun?” Sesi çatlak çıkmıştı.

“Kuş nasıl?” diye sordu Rachel.

“Yiyip içmeye başladı,” dedi. “Birkaç güne serbest bırakacağım.”

“İyi haber,” dedi Rachel olduğu yerden kımıldamadan. Vince işine döndü ama arada sırada neden hâlâ orada beklediğini sorar gibi Rachel'a bakıyordu.

“Sana sormam gereken önemli bir şey var.”

“Sorulara cevap vermiyorum, ne seninkilere ne de başkasıninkilere. Şimdi kumsalımdan çıkıp git,” diye bağırdı.

“Scott Blair davasıyla ilgili,” dedi Rachel.

Bakışları öfkeliydi. Geçen sefer davetsizce geldiğinde bu konuda konuşmuşlardı. Tekneden suya atlayıp kıyıya çıktı. Rachel yanına geliyor sandı ama kulübeye doğru yürümeye devam etti. Bir süre sonra elinde büyük beyaz bir kova ve paslı metal kargıyla geri geldi. Rachel bunu yengeç kafeslerini sudan çıkarmak için kullanacağını düşündü ama mızrak gibi tutmasından onu korkutmayı umduğu izlenimini edindi.

“Mahkemede eksik ifade verdin. Gerçekte ne olduğunu bilmek istiyorum,” diye seslendi Rachel yanından geçerken.

“Sana hiçbir şey hakkında bir halt anlatmak zorunda değilim,” dedi kovayı tekneye atarken. Rachel’ı korkutmak ister gibi metal kargıyı ona doğrulttu. Rachel ellerini kalçasına koydu. Vince Knox onu hiç korkutmuyordu.

“Burada ikimizden başka kimse yok. Eğer akıllı bir kadınsan arkanı döner ve buradan çekip gidersin,” diyerek onu uyardı.

“İki dakika dinle,” diye ısrar etti Rachel.

Vince sonunda kovayı bıraktı, çıplak ayaklarına bakarak konuşmasını dinledi. Şortu ve tişörtü tekneyi suya çekerken ıslanmıştı. Rachel ona kısaca neye ihtiyacı olduğunu anlattı. Nedenini söyledi. Vince’in ifadesi umursamazdı.

“Sana yardım edemem,” dedi, Rachel bitirince. “Daha önce de söyledim. Kendi işime bakıyorum. Hayatta kalabilmemin tek yolu bu.”

“Bazen sesini çıkarman ya da sessizliğinin sorumluluğunu üstlenmen gerekir,” dedi Rachel.

Vince yürüdü, metal sopayı tekneye attıktan sonra tekneye bindi. Motorun yanında yerini alırken tekne sallandı. Rachel ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayaklarıyla suya girdi.

“Bekle,” dedi tekneye yaklaşıp.

Vince onu duymazdan geldi, motorun ipini çekti. Motor silkelendi. İpi ikinci kez çekmek için hamle yaptığı sırada Rachel yine seslendi.

“Bobby, bekle.” Vince ipi bırakıp Rachel’a baktı.

“Gerçek adımları nereden biliyorsun?”

“Bir zamanlar seni tanıyan bir kız, bana Bobby adında, gri gözlü bir çocuktan bahsettiği mektuplar gönderdi,” dedi Rachel. “Bobby yaralı ablasına yardım etmiş, gömleğini çıkarıp ısınması için battaniye gibi sarmış. Şoka girmesini engellemiş, tıpkı senin martıya yaptığın gibi ve tıpkı geçen sene bu kumsalda yaptığın...” Rüzgâr son sözlerini yuttu.

“Sana bu mektupları yazan kim?” diye araya girdi. “Adı ne?”

“Adı Hannah Stills. Ablası Jenny Stills’tı,” dedi Rachel. “Onları hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal,” dedi. “Kaza yüzünden hafızam kötü.”

“Ne kazası?”

“Gençken bir kamyoneti ağaca sürdüm. İki arkadaşımı öldürdüm. Ben hayatta kaldım. Tabii buna yaşamak dersin,” dedi ve tişörtünü kaldırıp göğsünde Rachel’in daha önce gördüğü üçüncü derece yanık izlerini gösterdi. Öfkeli, hüzünlü bir kahkaha attı. “Yaklaşık bir yıl hastanede kaldım. Deri nakli üstüne deri nakli, on dört ameliyat... Tüm o süre puslu. Sadece bana söylenenleri hatırlıyorum, arabayla ağaca vurup arkadaşlarımı öldürdüğümü. Yara izlerinin yaptığım şey için ödediğim küçük bir bedel olduğunu düşünüyorum.”

“Jeny Stills’ı hatırlamıyor olabilirsin,” dedi Rachel. “Ama bu kumsalda yardım ettiğin başka bir kızı hatırlıyorsun. O gece buradaydın, değil mi?”

Bobby onu duymadı. Motoru çalıştırıp denize açıldı. Rachel, akıntıdan kurtulup açık denize ulaşana kadar dalgaların arasından giden tekne motorunun uğultusunu dinledi.

İki saat sonra geri döndüğünde Rachel kumda bağdaş kurmuş onu bekliyordu. Tekneyi emniyete alıp kıyıya çıkınca Rachel'a bakıp başını salladı.

Rachel

Dale Quinn pazartesi sabahı mahkeme salonuna girerken savcılık masasında oturan Mitch Alkins'in çökük omuzlarını görünce sevincini gizleyemedi. Zafer çok yakındı.

Quinn yerine geçer geçmez arkasına yaslanıp Greg Blair ile keyifli bir sohbete başladı. Yargıç Shaw siyah cübbesiyle içeri girdiğinde herkes heyecanla olacakları bekliyordu. Yargıç geçen hafta her sabah yaptığı gibi davacının çapraz sorgusuna devam etmek için mahkemede hazır bulunup bulunmadığını sorarken bakışları çok sertti.

“Sayın Yargıç,” dedi Alkins, “Bayan Moore’un ebeveynleri ve doktoru, kırılğan ruh hâlinin açık mahkemede daha fazla sorgulanmasına izin vermeyeceğini söylüyor. Ancak savunmanın sorularına yazılı ya da video kaydı ile cevap verebilir. Mahkemenin bu konuda hoşgörü göstermesini rica ediyorum. Kelly Moore çok genç ve büyük bir travma geçirdi. Mahkeme salonuna geri dönmesini isteyerek daha fazla eziyet etmeden çapraz sorguda ifadesini almanın mümkün olacağına eminim.”

“Sayın Yargıç.” Dale Quinn ayağa fırladı. “Tanığı jüri önünde bizzat sorgulamam gerek. Farklı bir çözüm arayışı müvekkilimin...”

“Evet, evet biliyorum Bay Quinn,” diyerek sözünü kesti Yargıç Shaw. “Müvekkilinizin adil yargılanma hakkı. İnanın bana sayın avukat, mümkün olduğunca adil olmasını sağlamak için her yolu deniyoruz.”

Yargıç Shaw, Quinn ve Alkins’e kürsüye yaklaşmalarını işaret etti. Salonda çıt çıkmıyordu, herkes kürsüde sessizce konuşulanları duymak için can atıyordu. Rachel’in yanında oturan mahkeme ressamı Sohia bile çizim yapmayı bırakmıştı. Ne konuşulduğu duyulmadı, sonunda Yargıç Shaw, Quinn ve Alkins’e kürsüden uzaklaşıp yerlerine dönmelerini söyledi.

Mitch Alkins omuzları çökük hâlde yerine dönerken sonuçtan hiç memnun değilmiş gibi alnını ovuşturuyordu. Rachel, Kelly’nin soruları yazılı ya da video kaydı ile cevaplama teklifinin reddedildiğini anladı.

Masasına geri dönen Dale Quinn ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken sevinçli görünmemeye çalıştı. “Sayın Yargıç, davacı Bayan Moore ifadesini tamamlamak için mahkemenin verdiği günde hazır bulunmadığından ifadesinin kayıtlardan silinmesini talep ediyorum.”

“Bay Quinn ile aynı fikirdeyim,” dedi Yargıç Shaw.

“Sayın Yargıç,” diye araya girdi Alkins.

“Size yeterince zaman verdim Bay Alkins,” dedi yargıç ve jüriye dönüp Kelly Moore’un ifadesinin göz ardı edilmesi talimatını verdi. Tanık kürsüsünde söylediği hiçbir şey jüri üyelerinin kararlarını etkilememeliydi. Bütün ifadesi sanki tek kelime etmemiş gibi tutanaklardan çıkarılacaktı.

Quinn bir dilekçe daha sunmak için izin istediğinde salon bir kez daha sessizliğe büründü. Zaferini ilan etmeye bir satranç hamlesi kalmıştı. “Sayın Yargıç, Bayan Moore’un ifadesini kayıtlardan çıkarma kararınız doğrultusunda delil yetersizliği nedeniyle davanın düşürülmesini talep ediyorum.”

Yargıç Shaw mikrofona eğildi. “Bay Alkins, Bay Quinn’in talebinin haklı olduğunu düşünüyorum. Söyleyecek bir şeyiniz var mı?”

“Sayın Yargıç.” Alkins ayağa kalktı. “Savunma makamının talebini değerlendirmeden önce bir tanık çağırmak istiyorum.”

“İddia makamı tüm tanıklarını çağırdı,” diye çıkıştı Yargıç Shaw. “Başka tanık çağıramazsınız.”

“Çağırmak istediğim tanık savunmanın tanığı. Bay Quinn’in savunması henüz tamamlanmadı.”

“Kimi çağırmak istiyorsunuz Bay Alkins?” dedi Yargıç Shaw burnundan soluyarak.

“Savcılık Bay Vince Knox’u kürsüye çağırıyor.”

Mahkeme salonunda fısıldaşmalar oldu. Herkes Vince Knox’u yüzü ve boynu dövme ve bıçak yaralarıyla dolu huy-suz tanık olarak hatırlıyordu. Scott Blair’ın boğulmak üzere olan bir çocuğu kurtaran kahramanca eylemini anlatmıştı.

“Bay Alkins, savunmanın karakter tanığını kürsüye çağırarak neden mahkemenin zamanını boşa harcıyorsunuz?” diye sordu yargıç sabırsızca.

“Bay Knox’un savunmanın karakter tanıklığından öte bu davaya ışık tutacak bilgilere sahip olduğuna inanıyorum.”

“İsteğinize izin vereceğim,” dedi yargıç ama durumun gidişatından pek mutlu görünmüyordu. “İnce bir buz üstünde yürüyorsunuz Bay Alkins. Tanık kürsüye çıktığında bir an önce konuya girmenizi öneririm.”

Dale Quinn eğilip Scott Blair’ın kulağına bir şey fısıldadı. Scott omuz silkti. Rachel, Quinn’in müvekkiline Mitch Alkins’in onca insan arasından neden Vince Knox’la konuşmak istediğini bilip bilmediğini sorduğuna emindi.

Zaman kazanmaya çalışan Quinn, Yargıç Shaw’dan tanığı hazırlamak için oturuma yarım gün ara verilmesini istedi.

Yargıç talebi reddetti. Kürsüye çağırılan tanığın savunmanın tanığı olduğunu ve savunmanın kendi tanığını hazırlamak için bolca zamanı olduğunu ekledi. Bunun üzerine Quinn müvekkiliyle görüşmek için kısa bir ara talep etti.

“Hayır,” dedi Yargıç Shaw tuvalete gitmek için ısrar eden bir öğrenciyi azarlar gibi sert bir sesle. “Kısa bir ara veremeyiz. Oturum daha yeni başladı. Mübaşir, tanığı getirin.”

Mahkeme salonunun kapıları açıldı ve Vince Knox içeri girdi. İlk ifade vermeye geldiğinde giydiği ödünç takım elbiseyi giymemişti. Bu kez üstünde özenle ütülenmiş kot pantolonu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış eski bir iş gömleği vardı.

Yargıç hâlâ yeminli olduğunu hatırlatırken mahkeme ressamı da Vince Knox’u, çizmeye başladı. Yüzünün yara izi olmayan tarafı sürekli açık havada olmaktan kızarıp yıpranmıştı. Diğer tarafındaki bıçak yaraları bir gözünün aşağı sarkmasına neden olmuştu. Bu kez dövmelerini yakasının altına gizlemek için bir çaba sarf etmemiştir.

“İsminiz Vince Knox, doğru mu?” diye sordu Alkins.

“Evet efendim, doğru.”

“Geçmişte başka bir isimle tanınıyordunuz. Neydi o?”

“Bobby, Bobby Green,” dedi tanık. Salonu şaşkınlık dalgası sardı ama savcının sıradaki sorusunu bekleyen tanık tepki vermedi.

“İsminizi neden değiştirdiniz Bay Knox?” diye sordu Alkins.

“Bir dostum ismini değiştirirsen şansın da değişir demişti. Ben de eve yeni bir isimle dönmeye karar verdim, yeni bir sayfa açmak için. Ben Neapolis’te büyüdüm. Burayı hep çok sevdim, okyanusu, kuşları. Hayatımın kalanında burada yaşamak istedim.”

Tanık konuşurken Quinn başını çevirip önce Greg Blair'a endişeyle baktı, ardından yardımcısının kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam hızla salondan çıktı. Rachel, genç avukatın savunma adına bilgi toplamak için tanıgın Bobby Green olarak bilindiği geçmişine ait kirli çamaşırlarını bulmaya gittiğinden şüphelendi.

Alkins, Knox'a Kelly Moore'un tecavüze uğradığı gece nerede olduğunu sordu. Knox tekne kulübelerinden birinde yaşadığını söyledi. "Arabamda uyumaktan daha rahat. Ayrıca plajda tuvalet, duş ve bir çeyreklikle çalışan barbekü var ama kışın kalınmayacak kadar soğuk oluyor," dedi Knox. "Ancak kız saldırıya uğradığında oradaydım."

"O gece ne oldu?" diye sordu Alkins.

"Tekne kulübesinde uyumaya çalışıyordum. Rüzgâr kuvvetli estiğinde köhne kulübenin çatlaklarından uğultu gelir, benim de uykum derindir, bu yüzden uzun süre orada başka birinin olduğunu bilmiyordum. Gecenin bir yarısı işemek için dışarı çıktım ve kumun üstünde yarı çıplak bir kız gördüm. Başta öldüğünü sandım çünkü kımıldamıyordu ve gözleri kapalıydı ama sonra inledi; yaralı bir hayvan gibi. Uyanık olduğunu anladım ama tepki vermiyordu. Uyuşturucu almış ya da aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Acı çektiği belliydi ama fiziksel değil, daha çok duygusal. Açıklaması zor."

"Kız size bir şey söyledi mi?" diye sordu Alkins.

"Bence orada olduğumun farkında değildi. Sürekli inliyor ve 'Bırak beni, bırak beni,' diye sayıklıyordu."

Alkins, Knox'a bir dizi genç kız fotoğrafı gösterip ondan o gece kumsalda gördüğü kızı teşhis etmesini istedi. Knox tereddüt bile etmeden Kelly Moore'un fotoğrafını gösterdi.

"O gece kumsalda olan tek kişi olarak Scott Blair'ın Kelly Moore'a tecavüz edip etmediğini gösteren bir şey duydunuz ya da gördünüz mü?"

“Ah, ona tecavüz etti,” dedi Knox. “Onu bulduktan sonra zavallı kızın bunların hiçbirini istemediğini en ufak şüpheye yer kalmadan anlayacak kadar şey görüp duydum.”

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 11. Bölüm: Onun Sözüne Karşı Ötekının Sözü

Scott Blair'a karşı en suçlayıcı ifade bir evsize aittir. Adı Vince Knox. Bu onun gerçek adı değil. Hapishaneden çıkınca değiştirmiş. Sabıka kaydının yanı sıra serserilik geçmişi de var. Son birkaç yıldır Neapolis'te yaşıyor. Geçimini sağlayabilecek işlerde çalışıyor, genellikle ufak tefek şeyler. Çim biçiyor, olukları temizliyor. Hafta sonları depozitolarını almak için kumsalda el arabasıyla boş kutu ve şişeleri topluyor.

Paslı steysin vagon arabası ve kıçtan takmalı motorlu küçük bir teknesi var. Çoğu sabah yengeç avlamaya çıkıyor. Gelirini artırmak için yakaladıklarını yerel restoranlara satıyor. Kanadı yaralı kuşlarla ilgileniyor, onları ısıtmak için kendi gömleğine sarıyor. Yalnız. Arkadaşı yok; tabii kuşları, beslediği ve yaralandıklarında ilgilendiği sokak hayvanlarını saymazsak.

Bulduğu yerde uyuyor. İşler iyi gittiğinde bu, ucuza bulursa kiralık bir oda olabiliyor. Kötü zamanlarda arabasının arka koltuğunda uyuyor. Bazen de kumsalda ya da bir tekne kulübesinde yatıyor. Söz konusu gece de kumsaldaydı, K'nin tecavüze uğradığı iddia edilen gece.

Vince Knox, Scott Blair'ın avukatının çağırdığı karakter tanıklarından biriydi. Mahkemeye üç yıl önce Scott'ın tehlikeli şartlarda suya dalıp boğulmak üzere olan bir çocuğu akıntıdan kurtardığını anlatmıştı. Vince Knox, Scott'ın kahraman olduğunu söylemişti.

Bugün tekrar ifade verdi. Bu kez Scott'a kahraman demedi. Onun tecavüzcü olduğunu söyledi.

Vince Knox mahkemeye geçen yıl olayın olduğu kumsalda bir tekne kulübesinde kaldığını, sabaha karşı dışarı çıktığını ve K'yi yarı çıplak kumda yatarken gördüğünü anlattı. Öldüğünü sandığını söyledi.

K'nin inlediğini duyunca yaşadığını anladı. Vücudunda morluklar gördüğünü hatırlıyordu. Saldırıya uğramış gibi görünüyordu. Tecavüze uğradığından şüphelendi. Gömleğini çıkardı ve üstünü örttü. Ardından bir battaniye gibi altına sıkıştırdı, tıpkı kurtardığı yaralı kuşlara yaptığı gibi. Şoka girmesinden endişelenmişti.

Kulübeye dönüp ahşaptaki çatlaklardan onu izlemeye başladı. Orada durup kızı korkutmak istemediğini söyledi. Vince Knox ürkütücü bir adam. Bakmak bile korkmaya yetiyor. Yüzünde hapishanede karıştığı bıçaklı bir kavganın izlerini taşıyor. Tüm boynunu kaplayan dövmeleri var.

O gece polisi ya da ambulansı aramadı. Cep telefonunun şarjının bittiğini söyledi. Onu, eski arabasıyla hastaneye götürebileceğini itiraf etti ama götürmedi. Üstüne gelinmesinden, hatta ona tecavüz etmekle suçlanmaktan korktu; serserilik ya da özel mülkün ihlaliyle ceza almaktan. Bu adam hayatının büyük kısmını hapishanede geçirmişti ve yetkililerin onu rahat bırakacağına inanmıyordu.

Bu yüzden tekne kulübesinde gizlenip onun iyi olduğundan emin olmak için K'yi izledi. Ahşap çitelerin arasındaki boşluklardan bakarken Scott Blair'ın spor arabasından kumsala doğru yürüdüğünü gördü. Scott'ın elinde lacivert spor çantası vardı. Bu arada kız uyanmıştı. Doğrulmaya çalışırken Vince Knox'un örttüğü gömlek üstünden kayıp gitmişti. Aklının karışık olduğu belliydi. Vince saklandığı

yerden Scott'ın kıza yardım etmeye geldiğini sandı ama onun, sanki bir sokak köpeğini uyandırmaya çalışır gibi kıızı hafifçe tekmelediğini gördü.

Scott ona ayağa kalkmasını emretti. O soğukta plajdaki duşta yıkanmasını söyledi. Spor çantasıyla getirdiği sabun ve şampuanı verdi. Üstündeki tüm kanıtları iyice temizlemezse bunu kendisinin yapacağını söyledi. Çıplak vücudunu okşarken pis bir sırıtışla, "Dikkat etsen iyi olur," diye tehdit etti. "Olaylar birbirini izleyebilir. Sonra kendimi kaybedebilirim."

Duş alıp giyindikten sonra Scott onu Vince Knox'un saklandığı kulübeye doğru itti. Kimseye bir şey anlatmaması için onu uyardı. Vince Knox, kıza zorla yaptırdığı bazı seks hareketlerinden bahsederken Scott'ın özel bir zevk aldığını hatırladığını söyledi. Yaptıklarını anlatması durumunda kızın itibarını mahvedeceğini söyleyerek tehdit ettikten sonra Scott ona para verip eve otobüsle dönmesini söyledi.

K'nin ifadesi tutanaklardan çıkarıldığı için kürsüye çıktığı gün söyledikleri yok hükmünde, hiç söylenmediler. Jüri üyeleri söylediklerini referans alamaz, hatta hatırlayamaz bile. İşte tam da bu yüzden Vince Knox'ın görgü tanığı olarak verdiği ifade çok önemli. Ve Scott'ın aleyhine verdiği ifadesi tahrip ediciydi.

Sert ve aksi tavrına rağmen bence jüri onu samimi buldu. Gösterişsiz kelimelerle yürekten konuşan kendi hâlinde bir adam. Açık sözlülüğünü takdir ettiler. Gerçeği söylemiş olmanın huzurundan başka kazanacağı bir şey olmadığını anladılar. Jüri üyeleri de tıpkı bizler gibi mahkemenin yorgunluğunu yaşıyordu, bu yüzden Knox'ın samimiyetini beğendiklerini söyleyebilirim.

Sıra Dale Quinn'e geldiğinde Vince Knox hakkında söylenebilecek her şeyi söyledi. Knox'ı iki gencin kumsaldaki romantik gecesini gözetleyen bir röntgenci olmakla suçladı. Knox'ın ifadesinin, geçmişte onu bahçe bakımı için işe alan ama asla tam zamanlı iş vermeyen müvekkilinin babasına olan öfkesinden kaynaklandığını öne sürdü.

Karakterine çamur atmayı bitirdiğinde ifadesindeki tutarsızlıkları bulmaya odaklandı. Onu tuzağa düşürmeye çalıştı.

“Mahkemenin bir tecavüz esnasında uyuduğunuza inanmasını mı istiyorsunuz?” diye sordu Quinn.

“Rüzgârda kulübeler çok kötü sallanır ve çok gürültü olur,” diye cevap verdi Knox.

“Madem kulübenin tahtaları bir kızın tecavüze uğradığını duymayacağınız kadar gürültüyle sarsılıyordu, o hâlde iddia ettiğiniz gibi sanığın işlediği suçları davacıyla tartıştığını nasıl mucize oldu da duydunuz? Müvekkilim ve davacı arasındaki bu sözde konuşmaya kulak misafiri olduğunuzu iddia ederek yalan söylediğiniz doğru değil mi?”

“Yalan söylemiyorum. Söylediği her şeyi duydum çünkü kızı, saklandığım kulübenin duvarına yapıştırdı. Ben o ince ahşap duvarın diğer tarafındaydım. Aramızda iki santim vardı. Her kelimesini duydum. Sağır değilim, en azından şimdilik.”

“Peki neden kürsüye ilk çıktığınızda bunlardan bahsetmediniz?” diye sordu Quinn.

“Bana Scott Blair yaptı mı diye sormadınız. Tecavüz etti mi diye sormadınız. Sadece birkaç yıl önce o çocuğu nasıl kurtardığını anlatmamı istediniz. Bana onun yapıp yapmadığını sorsaydınız, söylerdim.”

Gönderdiği genç avukat geri gelip Dale Quinn'e bir dosya uzatana kadar bir süre daha böyle devam etti. Quinn dosyadaki notlara göz attı, ardından yargıçtan dosyayı getiren yardımcısıyla konuşmak için izin istedi. Belli ki notların arasında beklemediği bir şey vardı. Quinn'in Scott Blair'ın babasına dönmesini ve iki adamın öfkeyle fısıldaşmasını izlerken hepimiz neler olup bittiğini merak ediyorduk. İkisi de öfkeli görünüyordu. Yargıç müdahale etti. Quinn'e yeterince zaman verdiğini, artık sorguya devam etmesi gerektiğini söyledi.

“Jüri, sarhoş hâlde kullandığı arabayı ağaca çarparak iki arkadaşını öldüren bir adama neden inansın?” diye sordu Quinn. “Bu ço-

cukları öldürdüğünüz için hapisteydiniz, öyle değil mi Bobby Green? Sonra çıkıp buraya döndünüz ve suç geçmişiniz bilinmesin diye adınızı değiştirdiniz.” Mahkeme salonunda Bobby Green’in hikâyesini hatırlayanlar arasında ürkütücü bir sessizlik oldu.

“Adımı daha önce de söylediğim gibi yeni bir başlangıç yapmak istediğim için değiştirdim. Vince Knox’la hapiste tanıştım. Hayatımı kurtardı, hem de bir kereden fazla. Onun anısını onurlandırmak istedim. Bu yüzden bu ismi kullanıyorum. Bobby Green olduğumu bilseler burada kimsenin bana huzur vermeyeceğini biliyordum,” dedi Knox.

Bir zamanlar Bobby Green olarak bilinen Vince Knox on sekiz yaşındayken bir yaz gecesi, bir kamyoneti bir ağaca doğru sürdü. Kanındaki alkol oranı yasal sınırın iki katıydı. Araç alev topuna döndü. Arkadaşları öldü. Kendisi çok kötü yandı. Az kalsın o da ölüyordu. Aylarca hastanede yattı, birden çok ameliyata girdi. O yaraları ölene dek taşıyacak. İyileştikten sonra adam öldürme suçunu kabul etti ve hapse girdi. Dışarıda geçirdiği zamandan fazlasını hapiste geçirdi, ardından yeni bir hayata başlamak için Neapolis’e döndü.

Dale Quinn, geçmişin açık yaralarını kaşıyarak Vince Knox’ı kürsüde kışkırtmayı planladıysa da yanılmıştı.

Seyrelen kahverengi saçları ve çıkık göbeğiyle iriyarı bir adam olan Vince Knox ayağa kalktı. Boynundaki dövmele ve hapisten kalma bıçak yaraları, sıkıntılı bir hayatı olduğunu gösteriyordu.

Gözünde yaşlarla jüriye döndü. “Asla iyi bir adam olduğumu söylemedim. Hayatım boyunca bir sürü yanlış şey yaptım, bir sürü utanılacak şey. Arkadaşlarımı öldürdüm. O kamyoneti doğruca ağaca sürdüm ama tüm bunların o gece yaşananlarla ilgisi yok. Scott o kıza kötü bir şey yaptı, ona tecavüz etti. Birine anlatırsa tekrar yapacağını söyleyerek tehdit etti. Her kelimesini kulaklarımla duydum.”

Yargıç Shaw, Vince Knox’ın ifadesini dinledikten sonra Dale Quinn’in delil yetersizliği nedeniyle davanın düşürülmesi talebini

reddetti. Quinn perişan görünüyordu. O sabah mahkeme salonuna davanın öğle yemeğine kalmadan biteceğini umarak girmişti. Dışarı hepimiz gibi kararın ne olacağını bilmeden çıktı.

Mitch Alkins ve Dale Quinn'in kapanış konuşmaları güçlüydü. İddia makamına göre Scott Blair acımasız bir tecavüzcüydü. Zalımdı, hesaphıydı. Bir yarışma kazanmak için bilerek ve tasarlayarak genç bir kızı tuzağa düşürmüş ve tecavüz etmişti. Ahlaki açıdan en başından beri suçluydu. Mazeret bulmak ve kanıtları yok etmek için elinden geleni yapmıştı. Dale Quinn'e göre Scott Blair en kötü ihtimalle rızaya dayalı cinsel ilişkinin ardından pişman olan bir kızın öfkeli, intikamcı ebeveynlerinin teşvikiyle haksız yere suçladığı, aptalca davranmış bir sporcuydu ve savcılık ofisi, Scott'ı yüksek profilli günah keçisi olarak kullanıp halkın cinsel suçlarla itham edilen erkeklerin hapse atılması arzusunu tatmin etmeye çalışıyordu.

Jüri üyeleri karar vermek için mahkeme salonundan çıkarken eski dostlara veda ediyormuş gibi hissettim. Duruşmanın başında jüri üyeleri hem birbirlerine, hem bana hem de mahkeme salonunda bulunan herkese yabancıydı.

Mahkeme ilerledikçe hepsini tek tek tanıdım. Mimiklerini, öfkelendikleri zamanki ifadelerini okumaya başladım. Ağladıklarını gördüm. Güldüklerini gördüm. İnanamayarak gözlerini devirdiklerini gördüm. Sık sık esnemelerini bastırarak gizlice saate baktıklarını gördüm. İki hafta süren duruşmaların ardından şimdi Scott Blair'ın cinsel saldırı ve tecavüz suçlarından makul şüpheye yer bırakmayacak biçimde suçlu olup olmadığına karar vermeleri gerekiyor.

Bazılarına göre tecavüz davalarının bu kadar az mahkûmiyetle sonuçlanmasının nedeni, makul şüphenin ötesinde bir karar verme ihtiyacı. Söz konusu cinsel saldırı olduğunda tarafların kendileri dışında nadiren tanık bulunabildiğinden dolayı karşılanması zor bir standart.

Suçun makul şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlanması gerektiği fikri; hukuk sistemimizin temelini oluşturan, ufuk açıcı

eserler yazan on sekizinci yüzyıl hukukçusu Sir William Blackstone'a aittir: *Bir masumun acı çekmesinden on suçlunun adaletten kaçması daha iyidir.*

Araştırmalar, tecavüzcülerin aynı suçu diğer suçlulara göre daha fazla tekrar etme eğiliminde olduğunu gösteriyor. Hayatları boyunca tecavüz suçunu yaklaşık beş kez işleyebiliyorlar. Yani Sir Blackstone'un sözlerini başka şekilde açıklamak gerekirse bu, adaletten kaçan on suçlu tecavüzcünün, kırk masum kadına daha tecavüz edebileceği anlamına geliyor. Sir William Blackstone bu konuda ne derdi, merak ediyorum.

Jüri kanıtlara tekrar bakacak, davanın esasını tartışacak. Sonra oy birliğiyle bir karara varana kadar oy kullanacaklar. Scott Blair'ı ya suçlu bulacaklar ya da suçsuz bulacaklar. Bunu gelecek saatlerde ya da günlerde öğreneceğiz.

Ben Rachel Krall, *Suçlu mu Suçsuz mu?* sizi jüri koltuğuna oturtan podcast.

Hannah

Sevgili Rachel,

Özür dileyerek başlamama izin ver. Sınırlarına saygı duyacağıma dair kendime söz vermiştim. Kendimi tuttum. Bir süredir arabana ya da özel hayatına müdahale gibi görülecek bir yere mektup bırakmıyordum. Ama işte burada, kaldığın otelin lobisinde oturmuş bu mektubu yazıyorum. Söz veriyorum, yataktan kalkıp aldığından emin olmak için kapını çaldıktan sonra kapının önüne bırakıp gideceğim.

Seninle tanışmaya hazırım Rachel. Bu gece, Morrison's Point İskelesi'nde. Ben bu mektubu bırakır bırakmaz oraya gideceğim. Geç olduğunu biliyorum ama lütfen gel. Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum.

Jenny'yi kimin öldürdüğünü biliyorum. Polise söyledim ama Scott Blair'ın davasının gidişatını izledikten sonra jürinin mahkûmiyet kararı vereceğini pek sanmıyorum. Adli kanıtların olmaması ve üstünden hayli zaman geçmiş olması başarılı bir kovuşturmayı engeller. Jenny'nin öldüğü geceye ait bir tanık var, isteksiz bir tanık. Ölmek üzere olan bir ta-

nık. Arabanı Golden Vista Huzurevi'ne kadar takip ettiğim gün beni ona sen götürdün.

Rick, Jenny'nin katilini gördü. Bu sabah hastaneden taburcu olduktan sonra onunla konuştuğumda bana söyledi. Başta bir şey bilmiyormuş gibi yaptı ama sonunda itiraf etti. Artık gerçeğin ortaya çıkmasının önemli olmadığını söyledi. Anlaşılan birkaç haftalık ömrü kalmış. "Bana cehennemde bir şey yapamazlar," dedi acı bir kahkahayla ve sonra bana o geceye dair hatırladıklarını anlattı. Sahilden kaçarken gördüğü çocuğun adını söyledi.

Rick'in hatırladıkları ve puslu hafızam sayesinde onun doğruyu söylediğine inanıyorum. Kesin olarak öğrenmenin tek yolu doğrudan ona sormak, yani Jenny'nin katiline. Elde edebileceğimiz tek şey onun bu itirafı olabilir.

Bu mektubun yanında, Jenny'nin öldüğü gece olanlar hakkında son birkaç gün içinde azar azar yazdığım mektubu bulacaksın. Farklı kalemlemlerle ve ruh hâlime göre değişen el yazısıyla yazdım. Umarım yeterince okunaklı olmuştur.

Sarhoş çocuk aramayı sonlandırdıktan sonra kablolar ortaya çıkana kadar ahizeyle telefona vurdu. Sonra da kulübenin camını kırılana kadar tekmeledi. Tüm bu süre boyunca kolumu o kadar sıkı tuttu ki günlerce morluğu geçmedi. Ayaklarım çıplaktı. Beni betonun üzerinden kumsala doğru sürüklerken cam kırıklarıyla kaplı zemin ayak tabanlarımı kesti.

Beni kumda Jenny'nin yanına attı. Jenny ateşin yanında yatıyor, diğerleri tepesinde durmuş bira içiyordu.

"Küçük kardeşin eve gitmen gerektiğini söylemeye gelmiş." Kahkaha attı. Jenny bana baktı. Yüzündeki donuk ifade yerini paniğe bıraktı.

"O küçük bir kız," dedi karanlıktaki sarhoş bir ses. "Onunla ne yapacağız?"

“Ona bir bakalım. Belki yeterince büyüktür.”

Bir elin göğsümü kavradığını hissettim. “Tahta gibi dümdüz,” dedi. “Kesinlikle çok küçük.”

Elbisemin eteğini kaldırdı. İndirmeye çalıştım. Bu onu güldürdü. Eteğimi yine kaldırdı. Elbisemin eteklerini tutup bacaklarıma sıkıca yapıştırdım.

“Burada ne var?” Elimi itti, eteğimi kaldırdı ve böylece hepsi külotumu gördü.

“Selam kedicikli külot. Ne de güzelmiş.” Beni kendine doğru çekti, sarhoş nefesiyle kulağıma fısıldadı. “Yetişkin kedicige ne denir biliyor musun?” Başımı iki yana salladım.

“Lütfen. Ne isterseniz yaparım. Onu rahat bırakın. O daha bir çocuk.” Jenny’nin sesi hırıltılıydı.

“Ben küçük kızlarla yapmam,” dedi biri. “Bu iğrenç.”

“Sen ne diyorsun Bobby?” dedi beni tutan çocuk. “Hangisini tercih edersin, ablayı mı, kardeşi mi? Ablaya çakmakla pek ilgilenmedin, belki küçük olanla bir şansını denemek istersin.”

“Onu rahat bırak,” diye bağırdı Bobby.

“Ondan hoşlanıyor musun Bobby?” dedi çocuk alayla. “Hep küçüklerden hoşlandığını düşünmüştüm,” dedi eteğimi kaldırırken. Ben aşağı indirmeye çalışınca kahkaha attı.

Bobby çocuğun üstüne atlayıp onu yere devirdi. Çocuklar güçlüydü ama öfkeli Bobby Green ile kıyaslanamazlardı. Bobby içlerinden birini yüzü dağılana kadar yumrukladı. Diğerlerinden biri Bobby’i durdurmak için göğsüne tekme attı. Üstüne çullandılar, birlikte şenlik ateşine doğru yuvarlanıyorlardı. Bir anda Bobby’nin çığlık attığını duydum. Yanık insan eti kokusu alana kadar nedenini anlamamıştım. Ondan sonrası bulanık. Onu hastaneye götürmeleri gerektiğine dair panik dolu haykırıslara Bobby’nin acı dolu çığlıkları

karışıyordu. Onu kamyonun arkasına taşıdılar. Biri geri gelip alevleri söndürmek için ateşin üstüne kum attı. İlk gün kamyoneti kullanan çocuktı.

“Şimdi beni iyi dinle küçük orospu,” diye hırladı Jenny’ye ve saçlarından tutup başını kaldırdı. “Olanları birine anlatacak olursan sana yaptığımızı küçük kardeşine de yaparız ama daha beterini, çok daha beterini. Anladın mı?”

Jenny başını salladı.

“Çabuk öğreniyorsun.”

Bizi kumsalda bırakıp diğerlerinin yanına koştu. Ablamla birbirimize sarılıp geri geri otoparktan çıkan kamyonetin uzaklaşan farlarını izledik.

“Jenny,” diye soludum. “İyi misin? Hadi eve gidelim. Yürürebilir misin?”

“Hayır,” diye mırıldandı. “Ambulans gerek.”

“Telefon kulübesi kırıldı, yardım edecek kimse yok. Ambulans çağıramam.”

“Benzin istasyonu,” diye fısıldadı. “Hâlâ açıktır.”

“Benimle gel,” dedim ağlayarak. “Seni bırakmak istemiyorum.”

“Yürüyemem,” dedi inleyerek. “Gittiler. İyi olacağım. Seni burada bekleyeceğim.”

Ablamı isteksizce kumların üstüne kıvrılmış hâlde bırakıp koşmaya başladım. Otoparkı geçip benzin istasyonuna giden yolun kenarında yürürken sivri taşlar kesik ayaklarıma batıyordu. Acıyı duymazdan gelip kapanmadan önce benzin istasyonuna yetişmeye odaklandım.

Oraya vardığımda kapanmak üzereydi. Neyse ki kasanın yanındaki ışık hâlâ yanıyordu. Otomatik kapıdan içeri girdim, beyaz fayans zeminde kan izi bıraktığımı farkında değildim. “Kapalıyız,” dedi Rick başını kaldırmadan.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedim. Sesim titriyordu. Bur-
numdan akan sümükle gözyaşlarım birbirine karışmıştı.
“Ambulans çağırmam lazım.”

Başını kaldırıp zemindeki kanlı izi görür görmez telefo-
nu uzattı. Ben 911’i arayıp ambulans çağırırken temizlemesi
gereken kan ve çamur lekelerinden şikâyet ettiğini duydum.
Telefonu kapattığımda verdiği ilk tepkiden utanmış gibi gö-
rünüyordu. Jenny ile ambulansı beklemem için beni kamyo-
nuyla kumsala götürdü.

Otoparkta kamyonundan atladım. İçin için yanan ateşin ka-
lıntılarına doğru topalladım. Jenny yardım çağırmaya gider-
ken bıraktığım gibi kıvrılmış yatıyordu. Ancak iyice yakla-
şınca orada olmadığını anladım. Jenny sandığım, Bobby’nin
onu sıcak tutması için üstüne örttüğü gömleği idi.

“Jenny?” diye seslendim. “Jenny?”

Parlak sirenler karanlık gökyüzünü renklendirene kadar
ne yapacağımı bilemeden kumsalda yürüyüp Jenny’yi aradım.
Üniformalı insanlar kumsala girdi. Onlara doğru sendelerken
kekeleyerek ablamın kaybolduğunu söyledim. Sahilde durup
güçlü fenerleriyle suyu taramalarını izlerken titriyordum.

“Bir şey gördüm,” diye bağırdı iskelenin yanından biri.
O beline kadar suyun içine girerken bir diğeri elindeki feneri
okyanusa doğru tutuyordu.

Kıyıya koştum. Suyun içine giren polis memuru kırılan
dalgaanın beyaz köpükleri arasından bir şey çekiyordu. Jenn-
y’ydi. Sarı saçları, bir denizkızının saçları gibi suyun üzerine
yayılmıştı.

“Jenny?” diye bağırdım. Gözleri açıktı ama hiç kırpmı-
yordu. “Jenny!”

Onu sudan çıkardıkları an üstüne kapandım. Soğuktu,
buz gibiydi. Biri beni uzaklaştırdı. “O öldü,” dedi yaklaşan
siren sesleri arasında. “O öldü.”

Çığlık attım ama hiç ses çıkmadı.

Rachel

Rachel kıyı şeridini kaplayan yoğun sise doğru yürürken İskelenin tahtaları rüzgâr ve dalgaların şiddetiyle gıcırdıyordu.

İskelenin sonuna vardığında suya baktı ama hiçbir şey göremedi. Okyanus ve gökyüzü karanlık bir uçurumda birbirine karışmış gibiydi. Korkuluklara tutundu, buz gibi Atlantik rüzgârı yüzünü kamçılarken doğada yalnız olma hissinin tadını çıkardı.

Kayan bulutun altından çıkan ay, karanlığı Rachel'in etrafını görmesine yetecek kadar aydınlattı. Yalnız olmadığını da o zaman fark etti. Köşede duran bir siluet onu izliyordu.

Hannah, Rachel'dan kısaydı; kısacık kesilmiş saçları ve parlak gözleri vardı. Dizlerine kadar uzanan siyah renkli tığ işi bir hırka, siyah kot pantolon ve topuklu ayakkabılar giymişti. Nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını bilmediğinden, çekinerek Rachel'in yaklaşmasını bekledi.

Rachel hiçbir şey demeden yanına gitti. Yaklaşınca kollarını Hannah'ya dolayıp sevgiyle kucakladı.

"Yaşadıkların için çok üzgünüm," dedi Rachel. Sesi Hannah'nın son mektubunu okuduğunda içini kaplayan üzüntüyle boğuklaşmıştı.

“Geldiğin için minnettarım,” dedi Hannah. “Bunu yalnız yapmak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum.”

Sırtlarını rüzgâra dönüp iskelenin korkuluklarına dayanarak kıyıya bakıp Jenny’nin katilinin gelmesini beklediler.

Dakikalar geçip kimse gelmeyince, “Belki o değildir,” dedi Rachel titreyerek. Yıpranmış ahşap kirişlere çarpan bir dalga, spor ayakkabılarını ve pantolonunu ıslattı. Yağmurluğunun fermuarını çekti, kestane rengi saçları rüzgârda uçuşmasın diye kapüşonunu taktı.

Hannah kararsızca omuz silkti. “Yakında öğreneceğiz. Eğer gelirse onun yaptığı kesinleşecek. Sadece suçlu olan biri bu gece buraya gelir. Biraz daha bekleyelim.”

“Ondan ne almayı umuyorsun? Ve tabii benden?”

“Onun itiraf etmesini istiyorum ve senin de itirafına tanık olmanı. Tek kanıtımız bu olabilir.” Hannah tereddüt etti. “Tehlikeli olduğunu düşünüyorsan gidebilirsin. Ben bekleyeceğim. Bir ömür bekledim, biraz daha bekleyebilirim.”

“Kalacağım,” dedi Rachel. “Tanığın olacağım. Senin sözüne karşı onun sözü olmasına izin vermeyeceğim.” Sahile doğru bakarken titreyen kollarını göğsünde kavuşturdu. Rachel’a tanıdık gelmeye başlayan kıyı manzarası gecenin çökmesiyle zifiri karanlığa dönüşmüştü.

Dakikalar sonra iki parlak kürenin sahil yoluna doğru geldiğini gördüler. Küreler yavaşladı, sahil otoparkına döndü. Onlar araba farlarıydı. Araba durdu ama iskeleye doğru uzanan farlar sönmedi. Sürücü arabayı okyanusa doğru park etmiş, onları arıyordu. Sonunda farlar söndü, etraf yeniden karardı.

Rachel ve Hannah karanlıkta göremeseler ve rüzgârın uğultusundan adımlarını duyamasalar da adamın onlara doğru yürüdüğünü biliyorlardı. Rachel, adam Hannah’nın yalnız olmadığını anlamasın diye iskelenin ucuna doğru çekildi.

Adam iskelede yürüyüp yüzü görünecek kadar yaklaşıncı Rachel'in midesine kramp girdi. O olamazdı. Korkunç bir hata olmalıydı.

"Notunu aldım. Buraya üzgün olduğumu söylemeye geldim," dedi Hannah'ya. "Senden geçmişî unutmanı rica ediyorum."

Koyu renk giysileri, kapüşonu ve kalkık yakasıyla gecenin sisine karışan Rachel'ı fark etmemişti. Rachel sessizce onları dinlerken konuşmaları kaydetmek için cebindeki telefonun ses kayıt uygulamasını gizlice açtı.

"Yaptıklarından sonra bunca yıl nasıl yaşadın?" diye sordu Hannah.

"O zamanlar farklı biriydim. Çocuktum. Alkol ve uyuşturucuya bulaşmışım. Dünyadan nefret ediyordum," dedi. "Yaptıklarımından utanıyorum. O zamanki hâlimden nefret ediyorum. Artık aynı kişi değilim." Sesi çatallaştı. "Yaşananların acısını her gün çekiyorum."

"Ablama tecavüz edip onu öldürdün," dedi Hannah.

"Onu benim öldürdüğümü düşündüren ne?" dedi. Adamın ilk suçlamayı reddetmemesi gölgelerin arasına gizlenen Rachel'in dikkatinden kaçmadı.

"Sen olduğunu biliyorum. Neden yaptın?"

Adam kendini daha fazla tutmayıp boğuk sesle konuşmaya başladı. "Onu öldürmeyi planlamadım. Bir anda oldu," dedi. "Bobby'i hastaneye götürmek için kamyonete taşırken onu kumsalda bıraktık. Yandaki plaja vardığımızda panikleyip Lucas'a durmasını söyledim. Jenny yaptıklarımızın kanıtıydı. Onun yüzünden hapse girebilirdik; ona tecavüz ettiğimiz için ya da Bobby kurtulamazsa onu öldürdüğümüz için ya da her ikisi için. O, babamın *yarım kalmış iş* dediği şeydi. Onu iskeleye taşıdım, tam şuraya." İskelenin ortasındaki korkulukları işaret etti, yüzü acı içindeydi. "Ve onu suya atıp arkadaşlarımın yanına döndüm."

“Onu zaten incitmiştin,” diye hıçkırıldı Hannah. “Neden öldürmek zorundaydın? Neden onu benden aldın?”

“Üzgünüm,” dedi. “Her şey için üzgünüm.”

“Eğer gerçekten üzgünsen polislere ne yaptığını anlatırsın,” dedi Hannah.

Adam acıyla buruşan yüzünü ovuşturdu. Ardından en kötü dürtüleriyle mücadele eder gibi yavaşça elini pantolonunun arkasına götürüp kemerine taktığı tabancayı çıkardı. Namluyu Hannah’ya doğrulturken eli de sesi kadar kararlıydı.

“Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim,” dedi. “Geçmişin peşini neden bırakamıyorsun?”

“Çünkü gerçeğin açığa çıkma vakti geldi. Herkesin Jenny’nin boğulmadığını öğrenmesinin vakti geldi. Sen ve arkadaşların tarafından toplu tecavüze uğrayıp öldürüldüğünü öğrenmesinin vakti geldi.”

Tabancanın emniyetini açtı. “Benim yaptığıma dair bir kanıt yok. O, her şeyi halletti.”

“Her şeyi kim halletti?” diye sordu Rachel gölgelerin arasından çıkıp.

Rachel, adam onu görebilsin diye ceketinin kapüşonunu indirdi ama adam Rachel’ı kestane rengi saçlarını görmeden sesinden tanımişti.

Dan Moore’un rengi soldu. Silahını sallayarak şaşkınlıkla Hannah’ya döndü.

“Sadece ikimizin olacağını söylemiştin,” dedi.

“Sen de silah getirmiştin,” dedi Hannah.

“Ailemi korumak için ne gerekirse yaparım,” dedi. “Yıllar önce olanları öğrenmek Kelly’i yıkar. O zamanlar çocuktum. Neden değiştiğimi anlamıyorsunuz? O zamanlar bir karanlığın içinde yaşıyordum. Babam istismarcının tekiydi.

Tek bildiğim şiddetti. Jenny'ye olanlar babama benzemeye başladığımı anlamamı sağladı. Yıllarımı, hatamı telafi etmeye çalışarak geçirdim.”

Rachel ona doğru bir adım attı. “Hannah yıllarını o gece neler olduğunu merak ederek geçirdi. Ona neler olduğunu anlat, belki o zaman seni yetkililere teslim etmemeyi kabul eder. O kendi hayatına devam eder, senin de kendi yoluna gitmene izin verir. İstedığın bu değil mi?”

Dan parmaklarını seyrek saçlarının arasında gezdirip ne yapacağını düşündü. İç çektikten sonra kelimeleri birbiri ardına sıralayarak yükünü hafifletmeye çalıştı.

“Jenny’yi suya attıktan sonra kamyonete geri döndüm. Bobby acıdan bayılmıştı. Diğer ikisi de beni beklerken kalan içkiyi bitirmişti. Araba kullanacak hâlde değillerdi. Anahtarları aldım, kasabanın kuzeyine doğru yola koyuldum. Bobby’le ne yapacağımıza dair tartışıyorduk. Ben onu hastaneye götürmek istiyordum. İkisi de onu öldürmemiz gerektiğini söylüyordu. Kavga devam ederken arabanın hakimiyetini kaybedip ağaca çarptım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Arkadaşlarım ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Yolun sonundaki ankesörlü telefonda babamı aradım. Birkaç dakika içinde geldi. Bobby’i sürücü koltuğuna oturttu ve ardından kamyoneti ateşe verdi. Bobby’nin yanıklarını açıklamanın tek yolunun bu olduğunu söyledi,” diye anlattı Dan Moore. “Eve döndük. Garajda beni öldüresiye dövdü, kolumu kırdı ve ardından, ‘Soran olursa bütün gece baba oğul beyzbol maçı izlediğimizi söyleyeceksin,’ dedi.” Acı bir kahkaha attı. “Başka yerde olduğumun kanıtı babamdı. Polis şefinden daha iyi bir tanık bulamazsınız.”

“Ama her şey plana göre gitmemiş. Bobby bir şekilde kamyonetten çıkmış,” dedi Rachel.

“Bobby’nin bilinci alevler sürücü kabinine gelip patlamadan açılmış olmalı. Birkaç metre yürüyüp hendeğe düşmüş, biri 911’i arayıp patlamayı haber vermiş, polisler gelip onu hastaneye götürmüş. Günlerce baygın yattı. Gerçekten öleceğini sandık. Kurtuldu ama o geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Onu sarhoş araba kullanmaktan ve adam öldürmekten suçladıklarında kabul edip hapse girdi.”

“Peki ölen iki çocuk?” diye sordu Rachel.

“Gerçek elebaşları onlardı, her şeyi onlar planlamıştı; Aaron ve Lucas. Uzun süredir kafayı Jenny’ye takmışlardı. Bobby ve ben onlardan küçüktük. İkimiz de kendi nedenlerimizden ötürü aralarına girmiştik. Benim için babamın yumruklarından kaçış yoluydu. Bobby ise sadece ait olacağı bir yer arıyordu,” dedi Dan. “Yaşananlardan dolayı ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.” Sesi titredi. “Bazen Kelly’nin başına gelenlerin, Jenny’ye yaptıklarımın cezası olduğunu düşünüyorum.”

“Madem pişmansın, o zaman silahı indir,” dedi Rachel.

“Söz konusu sadece benim hayatım olsa umurumda olmaz ama bunun ortaya çıkmasına izin veremem,” diye cevaplar ken gözlerini kıstı. Önce kimi vuracağına karar vermeye çalışır gibi silahı önce Rachel’in sonra Hannah’nın göğsüne doğrulttu. “Kelly’nin öğrenmesine izin veremem. Babasının bir zamanlar canavar olduğunu öğrenmek onu öldürür.”

“Sen hâlâ bir canavarsın,” dedi Rachel. “Haline bak. Kendi suçlarını örtbas etmek için Hannah ve beni öldürmek istiyorsun. Ama şunu bil ki söylediğin her şeyi kaydettim ve kayıt otomatik olarak bulutuma yüklendi. Ben ölsem bile yapımcım kaydı bulacak. Bizi öldürmek, durumu senin için daha da kötüleştirir.”

Dan, telefonu vermesini istedi. Rachel telefonu ona attı. Dan, boştaki eliyle telefonu yakalayıp doğruyu söyleyip söy-

lemediğini anlamak için telefonu kurcaladı. Sonunda ne olduğunu anlayamadı ve telefonu denize attı.

“İskelenin kenarına çıkın,” diye emretti.

Rachel korkulukların diğer tarafına geçti, Hannah da aynısını yaptı. İki kadın sırtını korkuluklara dayayıp okyanusun kenarında durdular. Dalgalar ayaklarına çarpıyor, sular kıyafetlerine sıçırıyordu. Rachel’in suya düşmemek için arkasındaki parmaklığı kavrayan kolları acımaya başladı, kuvvetle çarpan dalgalar iskeleyi sallıyordu.

Konuşma kaydının bulutta olduğu yalandı. Otomatik yükleme yoktu. Olsa bile rüzgârın uğultusu ve dalgaların sesi o kadar yüksekti ki konuşulanların duyulması mümkün olmayabilirdi.

Rachel ve Hannah yüzleri okyanusa dönük, korkulukların diğer tarafında soğuktan titrerken artık kollarını hissetmiyorlardı. Rachel başını çevirip karanlıkta yola doğru bakarken hareket eden arabanın farlarını görünce Dan Moore’un onları bırakıp kaçtığını anladı.

“Gitti,” diye fısıldadı Hannah’ya. Hannah cevap vermedi. Rachel başını çevirince Hannah’nın orada olmadığını fark etti. Suyu düşmüş, azgın dalgalar onu sarmıştı.

Rachel denize atladı, Hannah’yı kolundan yakalayana kadar suda çırpındı. Başlarını suyun üstünde tutmaya çalışarak etrafa bakındı. İskeleye uzağa sürüklenmişlerdi. Yapılacak tek şey kıyıya yüzmekti.

Islak giysilerinin ağırlığı dalgalı suda onları dibe çekiyordu. Hannah’yı suyun üstünde düz yatırmak için tüm gücünü kullandı ama bunu yapmanın yolu yoktu. Uzun hırkası onu suyun altına çekiyordu. Rachel hırkayı omuzlarından sıyırdı, üstünden çıkarana kadar çekti. Ardından Hannah’yı tutup kıyıya doğru yüzmeye başladı.

“Benimle kal Hannah,” dedi. “İyi olacaksın, söz veriyorum.”

Rachel'in gözleri tuzlu sudan yanıyor, su yüzeyinde kalıp Hannah'yı dalgalara kaptırmamak için harcadığı eforla kasları ağrıyordu. Gücü tükenince suyun üstüne yatıp ayakları kuma değene kadar dalgaların onları sürüklemesine izin verdi. Kumu hissettiği anda yavaşça ayağa kalktı ve Hannah'yı kıyıya çekti.

Rachel güçlükle soluyor, nabızı deli gibi atıyordu. Hannah'nın gözleri açıktı ama şiddetle titriyordu.

Rachel uzaktan gelen siren seslerini duydu. Gittikçe yükselen sesler bir anda durdu. Saniyeler sonra koşan karanlık silüetler gördü, ardından el fenerlerinin ışığı kumsalı aydınlattı. "Buradayız," diye bağırdı Rachel titreyen elini sallayarak.

Rachel, Hannah'nın uyuduğu hastane yatağının yanındaki koltuğa yığılmıştı. Doktorlar ve hemşireler Hannah'yı kontrol etmek için odaya girip çıktığından geceyi neredeyse uykusuz geçirmişti.

Hastanede ambulansı Dedektif Cooper karşılamıştı. Hannah hemen acil servise götürülmüş, hipotermiye girdiği ve aşırı tuzlu su yuttuğu için tedaviye alınmıştı. Rachel tıbbi müdahale ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etmişti. Tek istediği sıcak bir duş ve giysilerini değiştirmekti. Dedektif Cooper onu otele götürmüştü. Rachel yolda olanları, Dan Moore silah çekince gizlice Pete'e nasıl mesaj attığını anlatmıştı. Dedektif, Pete uyanık olduğu ve hemen 911'i aradığı için şanslı olduğunu söylemişti.

Duş alıp üstünü değiştirdikten sonra Hannah'yı görmeye gitmek için ısrar edince Dedektif Cooper onu hastaneye geri götürmüştü ve Rachel gecenin kalanını Hannah'nın yatağının yanındaki bir koltukta, battaniyenin altına kıvrılarak geçirmişti.

Rachel gözlerini açınca Dedektif Cooper'ın beyaz kâğıt bardakta büyük boy kahveyle başında durduğunu gördü. "Kahvaltı için bir şeyler getirdim," dedi. Rachel battaniye-yi kaldırıp oturdu, gözlerini ovuşturdu ve kahve bardağına uzanırken esnemesini bastırdı.

"Dan Moore yakalandı mı?" diye sordu Rachel.

Hannah hafifçe kıpırdandı ama uyanmadı. Doktorların verdiği sakinleştiricinin etkisi henüz geçmemişti.

"Arabası terk edilmiş hâlde bulundu. Evine gittik ama kimse yoktu. Bir komşusu Kelly ve annesinin, ifade vermesi gereken gün kasabadan ayrıldıklarını söyledi," dedi Dedektif Cooper. "Batı yakasına taşınmışlar. Dan'e gelince, o hâlâ kaçıyor."

Dedektifin kan çanağına dönmüş gözleri, Rachel ambulandan arayıp hastanede buluşmak istediğini söylediğinden bu yana uyumadığının kanıtıydı.

Dedektif sabahın parlak ışıkları biraz içeri girsin diye perdeyi araladı, ardından dönüp hâlâ derin uykuda olan Hannah'ya baktı. Teni neredeyse hastane çarşafı kadar beyazdı, uyurken yüzü çocuk gibi masum görünüyordu.

"İlk verdiğin ölüm haberini asla unutamazsın," dedi. "Benimki Jenny Stills'ın ölüm haberi-ydi. Korkunç haberi vermek için annesinin evine gönderilme nedenimin, polis şefinin beni yolundan çekmek ve ortağıma Jenny'nin tecavüzünü ve cinayetini örtbas ettirmek olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Hannah'ya yardım edip annesine ölüm haberini verdiğini göz önüne alırsak davayla yakından ilgiliymişsin. Sonrasında hiç soru sormadın mı?" diye sordu Rachel.

Dedektif başını iki yana salladı. "Jenny'nin evinden çıkar çıkmaz araba kazasının olduğu yerde önlem almaya gönderildim. Ondan sonra eve gidip uyudum. İşe döndüğümde ortağım iyi haberleri olduğunu söyledi. Charlotte'ta başvurduğum polis eğitimi kursundan biri ayrılmıştı ve benim için

yer açılmıştı ama hemen gitmem gerekiyordu. Kursu bitirir bitirmez Rhode Island'da dedektif yardımcılığı işi teklif edildi," dedi.

"Sence bu işte de Russ Moore'un eli mi vardı?" diye sordu Rachel.

"Muhtemelen. Rhode Island'daki polis şefi Russ Moore'un eski bir arkadaşıydı. Onu arayıp bir iyilik istediğinden şüphem yok," dedi camdan bakarak. "Mitch benden Jenny Stills'in otopsi raporunu almamı istedi. Bir arkadaşım ile konuştum. Dosyayı buldular ama içinde hiçbir şey yoktu. Russ, onun öldürüldüğüne dair tüm kanıtları yok etmiş."

Rachel kahvesine biraz esmer şeker ilave edip sessizce karıştırdı. Russ Moore polis şefiyken kasabanın sahibiydi. O kadar çok gücü vardı ki istediğini yapabiliyordu. Karısını ve oğlunu istismar etmiş, karısını intihara sürüklemişti. Direksiyonda kendi oğlu olmasına rağmen Neapolis'i şok eden ölümcül araba kazasının faili olarak Bobby Green'i göstermişti. En kötüsüye sadık polis memurlarını Jenny Stills'in tecavüz ve cinayetini örtbas etmeye zorlamasıydı. Dedektif Cooper'ın telefonu titredi. Telefonunu cebinden çıkarıp gelen mesajı okudu.

"Mitch'ten," dedi. "Jüri karar vermiş."

Suçlu mu Suçsuz mu?

3. Sezon 12. Bölüm: Karar

Bugün Scott Blair belki de uzun süre için son kez kendi yatağında uyandı. Lacivert bir pantolon ve mavi bir kazak giydi. Dişlerini fırçaladı. Tıraş oldu. Gergin olduğu için iştahının tıklandığından emin olmama rağmen muhtemelen kahvaltı etti.

Adliyeye gelmek için evden çıkmadan önce belki de odasına son bir kez baktı. O gece yatağında mı yoksa uzun sürecek hapis cezasının ilk gecesinde hapishane tulumuyla bir hücrede mi uyuyacağını merak ettiğine bahse girerim.

Scott Blair yanında avukatları, arkasında endişeli ailesiyle birlikte mahkeme salonuna girerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hayatının kontrolü onu yargılamak için çağrılan on iki sıradan insanın ellerindeydi; kaderini belirleyecek olan on iki yabancının.

Jürinin yerlerini almasını gözünü bile kırpmadan, dişlerini sıkarak izlerken üzerinde sahip oldukları gücün bilincindeydi. Neredeyse kendi kendine sorduğu şu soruyu duyabiliyordunuz: “Hayatımı mahvedip nasıl bu noktaya gelebildim?”

Jüri üyelerinin bir karara varması iki günden az sürdü. Kanıtları düzenli olarak ve sabırla gözden geçirdiler. Yargıç Shaw’dan

hukukla ilgili sorularına açıklık getirmesini istediler. Tanık ifadelerinin bulunduğu yığınla belgeyi yeniden okudular. K'nın ifadesi bu yığının arasında yoktu, tutanaklardan çıkarılmıştı. Scott Blair'ın ifadesi de yoktu. Kürsüye hiç çıkmamıştı. Yine de ortak bir karara vardılar. Öğleden sonra mahkeme salonunu dolduran herkes kararı duymayı bekliyordu.

Yargıç Shaw sanıktan ayağa kalkmasını istedi. Scott ayağa kalktı, kararın okunmasını beklerken ciğerlerini doldurmak için derin bir nefes alıyormuş gibi yanaklarını şişirdi.

Jüri sözcüsü, mübaşire bir belge verdi. Belge Yargıç Shaw'a verilirken Scott Blair'ın ebeveynleri birbirlerinin elini sımsıkı tuttu. Yargıç katlı belgeyi açarken annesi ürperdi. Tüm gözler jürinin kararını okuyan yargıcın yüzündeydi ama yargıcın ifadesi okunaksızdı.

Ardından belgeyi bıraktı ve boğazını temizledi. Cynthia Blair elini ağzına götürüp gözlerini kapadı. Oğlunun kaderi öyle ya da böyle resmi olarak belirlenmek üzereydi ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Salonda yankılanan "Suçsuz!" kelimesiyle Scott Blair bir an için rahatladı ama bu sesleri hızla "Suçlu! Suçlu!" sesleri takip etti. Scott her seferinde irkildi. Salondaki tüm hava tükenmiş gibiydi.

Jüri, Scott Blair'ı tecavüzden "suçsuz" buldu ama cinsel saldırı ve cinsel taciz suçlamalarından ayrı ayrı suçlu bulmuştu.

Podcastin web sitesinde paylaştığımız ifadeleri ve kanıtları gözden geçirdikten sonra birçoğunuz karara katılabilirsiniz. Ayrıca bir hukuk profesörünün, Kuzey Caroline'da cinsel saldırının tecavüz kabul edilmesi için ölümcül bir silahın kullanılması gibi tehdit içermesi gerektiğini, dolayısıyla eylemin eyaletin yasal tecavüz tanımına uymamış olabileceğine dair analizini de yükledik.

Şüphesiz bazılarınız bunun saçmalık olduğunu, Scott Blair'ın tecavüz suçlamasından hüküm giymesi gerektiğini söyleyecek. Bazılarınız ise hiç ceza almaması gerekirdi diyecek. Onu makul şüphenin ötesinde suçlu gösterecek yeterli kanıt olmadığını söyleyecek.

Türlü fikirlerin dile getirileceği mesajlar alacağımdan eminim. İnanın bana duruşmayı takip etmek için Neapolis'te geçirdiğim kısa

süre içerisinde hemen hepsini duydum. *Kimyasal hadım* yönteminin yararlarını anlatan yığınla mesaj aldım. Başka e-postalarda tecavüz-cülerin öldürülmesi gerektiği yazıyordu. Öte yandan Scott Blair'ı destekleyen, K'yi yalancılık dahil her türlü günahla suçlayan mesajların sayısı da hayli fazlaydı.

Dürüst olmam gerekirse cinayetin yanlış olduğu konusunda ne-redeyse herkesin hemfikir olmasına karşın konu tecavüze gelince bazı insanların hâlâ tereddütlerinin olmasını anlayamıyorum. Yani en azından yapımcım Pete'in sezon boyunca yakından takip ettiği mesajlarınıza bakılırsa durum böyle.

Mahkeme bitmiş olsa da temyiz başvurusu çok yakında, daha Scott Blair'ın cezası belirlenmeden yapılacak. Ancak ne kadar süre hapis cezası alacağından bağımsız olarak Scott, yaptığıının cezasını hayatının kalanı boyunca çekecek. Eski hayatı sona erdi. O artık bir seks suçlusu. Kayıtlara girecek. Ülkesini temsil etmek bir yana, bir daha asla yüzme müsabakalarına katılamayacak.

K'ye gelince, o kurban. Yeni bir hayata başlamak için başka bir yere taşındı. Belki Scott'ın ceza alması onu bir nebze rahatlatır. Öyle umuyorum.

Jüri üyeleri kendi günlük hayatlarının sıradan endişelerine geri dönecek. Kimisi işletmesini ayakta tutmaya, kimisi işverenini mutlu etmeye; kimisi kendi çocuklarını, kimisi torunlarını büyütmeye; kimisi kredilerini ödemeye çalışacak. Ama bu davanın önümüzdeki yıllarda bile hayatlarında bir iz taşıyacağını düşünmeden edemiyorum. Bir insanın bir başkasını yargılamak zorunda kalması korkunç bir şey.

Ben Rachel Krall ve sizi jüri koltuğuna oturtan *podcast Suçlu mu Suçsuz mu?* nun 3. sezonunu dinlediniz.

Rachel

Rachel bavulunu otelin lobisine doğru çekti, eve dönmek için can atıyordu. O sabah radyo haberleri Atlantik'te tropik bir fırtınanın güçlenmekte olduğu ve kıyıya doğru yaklaştıkça kasırga olarak sınıflandırılabilceği konusunda uyarı yapmıştı. Rachel kasırga vurduğunda gitmiş olmak istiyordu. Kollarını kavuşturup sırtını yapay mermer sütuna yaslamış uzun boylu adamı görünce durdu.

“Cezanın belirlenmesini beklemeyecek misin?” diye sordu Mitch Alkins.

“Geri dönmem gerek,” dedi Rachel. “Sence Scott ne kadar ceza alacak?”

Tahminim sekiz ila on yıl arası. İlk suçu. Yargıç Shaw'ın en yüksek cezayı vereceğini sanmam ama kim bilir,” dedi Alkins. “Kesin olan bir şey var, savunma temyize gidecek. Yargıç Shaw verdiği kararın bozulmadığına dair o çok övündüğü rekorunu kaybedebilir.”

“Bunun olmaması için elinden geleni yapacağından eminim,” dedi Rachel. Alkins gülümsedi. Rachel, Mitch Alkins'in, Scott Blair'ın ağır bir hapis cezası almasını ve cezasının her gününü yatmasını sağlayacağından kuşku duymuyordu.

“Kısa bir gezi için vaktin var mı?” diye sordu Alkins. “Sana bir şey göstermek istiyorum.” Rachel merakla ona baktı. Sesinde tuhaf bir ton vardı. İçinden bir ses adamın bir şey sakladığını söylüyordu.

Rachel, otoyol fırtınadan önce kasabadan kaçmak isteyen arabalarla dolmadan yola çıkmak istiyordu ama ayrılışını ertelemeye karar verdi. Çantalarını otelin bagaj bölümüne bıraktı ve Alkins’le birlikte siyah cipini park ettiği sokağa doğru yürüdü. Sahil yolundan güneye doğru ilerlediler. Alkins onu nereye götürdüğünü söylemedi, zaten Rachel’in da sormasına gerek yoktu.

Morrison’s Point İskelesi’ne vardıklarında Alkins arabasını Dedektif Cooper’ın arabasının yanına park etti. Rachel iskelenin ucunda durup denize bakan dedektifin sarı saçlarının parıltısını gördü. Gökyüzü kapalı ve ürkütücüydü. Suda hiç tekne yoktu. Yelkenli havası değildi. İskelede her zamanki yerlerini alan balıkçılar oltalarını dalgalı sulara atmışlardı. İki genç delikanlı yasak işaretime rağmen suya atladı.

“Aptal çocuklar,” diye söylendi bir balıkçı. “Tüm balıkları korkutup kaçıracaklar.”

Yaklaşırlarken Dedektif Cooper onlara doğru dönüp el salladı. Hemen yanında duran kişi Hannah’ydı. Çizgili çingene eteği ve kısa kot ceket giymişti. Rachel suya çiçek atmak için korkuluklardan eğilen Hannah’nın boynundan aşağı inen siyah kına dövmesini gördü.

Hannah ile en son hastanedeyken konuşmuştu. Rachel, elinde büyük bir buket geçmiş olsun çiçeğiyle odasına girdiğinde Hannah yatağında oturmuş yemek tepsisini ittiriyordu. Ziyaret saati bitene kadar konuşmuşlardı.

Hannah, Rachel’a o gece ayağı mı kaydı yoksa kolları mı daha fazla dayanamadı, ya da sonunda okyanusun çağrısına mı cevap verdi; bilmediğini söylemişti. “Ne olursa olsun,”

demişti, “Sana minnettarım Rachel. Benim için hayatını tehlikeye attın.”

Hannah, Rachel’ın da iskelede onlara katıldığını görünce gülümsedi. Ona da birkaç çiçek verdi ve geri kalan papatyaları birlikte denize attılar. Elleri içindekileri bitirdiklerinde yan yana durup dalgaların papatyaları birer birer yutmasını izlediler.

“İstersen dönüş yolunda seni Kitty’e bırakabilirim,” diye önerdi Rachel. “Yaklaşan bir fırtına var. Fırsat varken buradan ayrılmak isteyebilirsin.”

“Hemen gitmek istemiyorum. Fırtına olsun olmasın, bir süre daha kalacağım,” dedi Hannah. “Belki biraz resim çizerim. Sergi açmam için ısrar eden bir galeri sahibi var ve gelecek bahara diğer çalışmalarım ile birlikte Neapolis resimlerinden oluşan bir koleksiyon hazırlayabileceğimi düşünüyorum.”

Rachel’a bakıp koluna dokundu. “Senden özür dilemek istiyorum. Mektuplarımla Jenny’nin katilini bulmama yardım etmen için seni ikna ettim ve sonra seni iskeleye çağırıp hayatını tehlikeye attım. Buna hakkım yoktu. Ondan bir itiraf almaya o kadar odaklanmıştım ki suçunu örtbas etmek için ikimizi de öldürebileceği olasılığı aklıma bile gelmedi.”

“Neyse ki böyle bir şey olmadı. İkimiz de hayattayız,” dedi Rachel. “Ve şimdi, o yakalandığında itirafına tanıklık edebilirim.”

“Duymadın mı?” dedi Hannah tereddütle ve Rachel’ın omzunun üstünden Dedektif Cooper’a baktı.

“Neyi duymadım mı?” diye sordu Hannah.

“Bu sabah Dan Moore’un cesedi bulundu,” dedi Dedektif Cooper. “Teknelerinden birine bağlı hâlde sudaydı. Tekne kazası gibi göstermeye çalışmış ama o deneyimli bir denizciydi. Onun gibi donanma tecrübesi olan bir adam armalara takılıp boğulmaz, tabii istediği bu olmadığı sürece.”

“Bence bunu kızı için yaptı,” dedi Rachel. “Böylece yaşadığı onca şeyin ardından bir de babasının yargılanmasıyla başa çıkmak zorunda kalmayacak.”

“Muhtemelen,” dedi Dedektif Cooper. “Yine de yazık oldu. Dan Moore, Jenny’ye ve Bobby Green’e yaptıkları için cezalandırılmayı hak ediyordu. Bobby Green’in araba kazasında o çocukları öldürmediğini biliyordu ama yedi yıl hapis yatmasına ses çıkarmadı. Hayatını mahvetti,” dedi başını sallayarak. “Bobby ile konuştum ve o çocukların ölümünden sorumlu olmadığını söyledim. O gece gerçekte neler olduğunu ve nasıl yandığını anlattım. Çocuk gibi ağladı.”

“Benim de hayatımı mahvetti,” dedi Hannah. “Ama artık yapamayacak. Bundan böyle Jenny ve annemin anılarını onurlandıracağım. Hayatı suçluluk duygusuyla tüketmek yerine dolu dolu yaşayacağım.”

“Kendini suçlu hissetmen için neden yok. Sen yanlış bir şey yapmadın Hannah,” dedi Rachel yumuşak bir sesle. “Daha çocuktun.”

“Artık bunu biliyorum,” dedi Hannah. “Benim için yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem az Rachel. Beni görmezden gelebilir, deli bir takipçi yerine koyabilirdin ama sen bana inandın ve o gece benim için iskeleye geldin. Artık nihayet Jenny’ye ne olduğunu biliyoruz.”

“Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi Mitch Alkins boğuk bir sesle. “Sana da Rachel.”

İki kadını iskelenin ortasına kadar götürdü. Ahşap korkuluklara Jenny Stills’in anısına pirinç plaket yerleştirilmişti. Neapolis Halkı adına imzalanmıştı.

“Dün belediye başkanı onayladıktan sonra takıldı,” dedi Alkins. “Jenny’nin anısını burada, öldüğü yerde onurlandırmak istedi. Çok geç kalındığını söyledi.”

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanan Hannah parmaklarını plaketin üzerinde gezdirdi. Küçük ama önemli bir adımdı. O

kumsalda, yirmi beş yıl önce ablasının başına gerçekte ne geldiği anlatılıyordu.

Rachel ve Alkins ağır adımlarla arabaya döndüler. Rüzgâr o kadar gürültülü uğulduyordu ki arabaya binip kapıları kapatana kadar konuşmadılar.

“Buraya döndüğün için pişmanlık duyuyor musun?” diye sordu Rachel otele doğru giderlerken.

“Hemen her gün,” diye itiraf etti Alkins.

“O hâlde neden döndün?” diye sordu.

“Uzun bir hikâyeye ve avukat müvekkil gizliliğini ihlal etmeden anlatılamaz. Sadece inandığım her şeyi sorgulamama neden olan bir dava aldım diyelim.” Sesi kısık ve düşünceliydi.

Otele vardıklarında Rachel bir anda eğilip birdenbire Mitch'i yanağından öptükten sonra arabadan indi. Mitch motor çalışır durumdayken yavaşça uzaklaşmadan önce direksiyonun başında, Rachel'ın döner kapılardan geçişini izledi.

Rachel bavullarını alıp otoparka inen asansörlere doğru yürümeye başladı. Bir turistin yaldızlı bülbül kafesinin önünde durmuş kuşa şarkı söyletmek için parmaklarını şıktattığını görünce aniden durdu. Kuş ötmeyince adam kafese vurmaya başladı, kafes sallanınca zavallı kuş korkuyla kanatlarını çırttı.

Rachel bir hışımla odasına girdiğinde otel müdürü telefondaydı. Adam aceleyle konuşmasını sonlandırırken Rachel masanın karşısındaki sandalyeye oturdu, ardından ne istediğini kesin bir dille açıkladı.

Otuz dakika sonra Rachel arabasına binmiş, kalabalık ana caddeden kasaba çıkışına doğru ilerliyordu. Haberleri dinlemek için radyoyu açtı. Haber spikeri, yön değiştirmese kırk sekiz saat içinde fırtınanın karaya vuracağını duyurdu.

“Neapolis ve çevre kasaba sakinlerine en kötüsüne hazırlıklı olmaları, kasırga-afet planlarını uygulamaları söylendi,” diye devam etti spiker. “Eğer imkânınız varsa kasabadan ayrılın. Hâlâ zaman var.”

Neapolis çıkışında trafik yoğundu. Rachel bir alışveriş merkezinin karşısındaki kırmızı ışıktaki durdu, bir dükkân sahibinin vitrini korumak için cama kontrplak levha çakmasını izledi. Işık yeşile dönünce gaza basıp ilerledi.

Eyalet otoyoluna çıkarken sesli mesajlarını kontrol etti. “Rachel!” Bu Pete’di. Sesi heyecanlı geliyordu. “4. sezon için bir dava buldum. Araştırmalara başladım. Bence inanılmaz bir hikâye. En iyi sezonumuz olacak. Fırsat bulunca ara, detayları anlatayım.” Rachel sil tuşuna bastı. Sıradaki mesaja geçmeden önce uzun bip sesi duyuldu.

“Rachel, ben Cynthia Blair,” dedi çatlak bir ses. “Umarım mutlusundur. Buraya geldiğinde bize gerçeği öğrenmek istediğini söylemiştin. Belli ki gerçek umurunda falan değilmiş. Tek önemsedığın şöhret ve paraymış,” dedi. “Reytinglerin arttı, öyle değil mi Rachel? Hepsi bunun içindi. Sırf bunun için oğlumu canavarlaştırarak adil bir yargılanmadan mahrum bıraktın. Kendine nasıl tahammül ediyorsun bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Mesaj bir klik sesiyle aniden sonlanırken Rachel hızlandı. Kalabalık otoyolda şerit değiştirerek ilerlerken arabanın içinde hiç ses yoktu. Hızlanıp diğer arabaları geride bıraktı, önünde uzanan kara asfalt sanki gökyüzüne ulaşıyormuş gibiydi.

Arka koltukta bir kıpırtı duyunca dikiz aynasından baktı. Bülbül, kafesindeki tünekte keyifle sallanıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Bazen roman yazmanın maraton koşmaya eşdeğer olduğu konusunda şaka yaparım. Mutlak disiplin gerektiren yorucu ve münferit bir iştir ve bitiş çizgisine varacağının garantisi yoktur. Benzerlik, yazmanın ötesine geçer çünkü tıpkı maratonda olduğu gibi roman yazarken de perde arkasında kritik rollerde çalışan ve sıklıkla isimleri duyulmayan pek çok insan var. Ben de bu roman üzerinde çalışırken verdiği paha biçilmez tavsiyeler için Charles Spicer'a en derin teşekkürlerimi sunmak isterim. Jennifer Enderlin, Sarah Grill ve St. Martin's Press ve Macmillan'daki yetenekli ekibin tamamına minnettarım. Yanımda olmanız benim için büyük bir ayrıcalıktı. Temsilcim David Gernert ve Ellen Coughtrey'in yanı sıra Rebecca Gardner ve Gernert Company'nin geri kalan tüm ekibine teşekkür ederim. Ali Watts ve Penguin Random House Avustralya'nın "nadir penguenleri" ile uluslararası tüm yayıncılar ve çevirmenlere destekleri için minnettarım. *The Escape Room* romanım yayımlandıktan sonra kitapçılardan ve kitapseverlerden bir sürü mesaj aldım. Her biri çok etkileyiciydi. Bana yazan herkese teşekkür etmek isterim.

Bu romanı yazarken uzun süren yokluğuma ve dikkatimin sürekli dağınık olmasına tahammül eden eşim ve oğullarımın sevgi dolu destekleri ve sonsuz anlayışları için teşekkürler. Harcanan emeği siz değerli kıldınız. Anneme, babama, erkek ve kız kardeşime, okyanus aşırı olsa da kalbi daima bizimle olan teyzeme de teşekkür ederim. Bu romandaki kasıtlı olsun olmasın her hata bana aittir çünkü ne de olsa kurgu, kurgudur. Neapolis kasabası hayali bir kasabadır. Adını İncil'de Dinah'a tecavüz ettiği anlatılan Şekem'in yaşadığı Roma kasabasından almıştır.